

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-138-16

Druk nr 994

Warszawa, 9 listopada 2016 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie niektórych ustaw w celu
poprawy otoczenia prawnego
przedsiębiorców z projektami aktów
wykonawczych.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rozwoju i Finansów.

Z poważaniem

(-) Beata Szydło

U S T A W A

z dnia

o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, 585 i 1579) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 109⁴:

a) po § 1 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:

„§ 1¹. Prokura może obejmować umocowanie także albo wyłącznie do dokonywania czynności wspólnie z członkiem organu zarządzającego lub współnikiem uprawnionym do reprezentowania handlowej spółki osobowej.”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Kierowane do przedsiębiorcy oświadczenia lub doręczenia pism mogą być dokonywane wobec jednej z osób, którym udzielono prokury.”;

2) w art. 109⁸ § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Zgłoszenie o udzieleniu prokury powinno określać jej rodzaj, a w przypadku prokury łącznej oraz prokury, o której mowa w art. 109⁴ § 1¹, także sposób jej wykonywania.”;

3) art. 115 otrzymuje brzmienie:

„Art. 115. Jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą.”.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, ustawę z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, ustawę z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawę z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, ustawę z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, ustawę z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, ustawę z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawę z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz ustawę z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Art. 2. W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 77²:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Pracodawca zatrudniający co najmniej 50 pracowników, nieobjętych zakładowym układem zbiorowym pracy ani ponadzakładowym układem zbiorowym pracy odpowiadającym wymaganiom określonym w § 3, ustala warunki wynagradzania za pracę w regulaminie wynagradzania.”,

b) po § 1 dodaje się § 1¹ i 1² w brzmieniu:

„§ 1¹. Pracodawca zatrudniający mniej niż 50 pracowników, nieobjętych zakładowym układem zbiorowym pracy ani ponadzakładowym układem zbiorowym pracy odpowiadającym wymaganiom określonym w § 3, może ustalić warunki wynagradzania za pracę w regulaminie wynagradzania.

§ 1². Pracodawca zatrudniający co najmniej 20 i mniej niż 50 pracowników, nieobjętych zakładowym układem zbiorowym pracy ani ponadzakładowym układem zbiorowym pracy odpowiadającym wymaganiom określonym w § 3, ustala warunki wynagradzania za pracę w regulaminie wynagradzania, jeżeli zakładowa organizacja związkowa wystąpi z wnioskiem o jego ustalenie.”,

c) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W regulaminie wynagradzania pracodawca może ustalić także inne świadczenia związane z pracą i zasady ich przyznawania.”;

2) w art. 97:

a) § 1–1³ otrzymują brzmienie:

„§ 1. W związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy, jeżeli nie zamierza nawiązać z nim kolejnego stosunku pracy w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniego stosunku pracy. Świadectwo pracy dotyczy okresu lub okresów zatrudnienia, za które dotychczas nie wydano świadectwa pracy.

§ 1¹. W przypadku nawiązania z tym samym pracownikiem kolejnego stosunku pracy w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniego stosunku pracy, pracodawca jest obowiązany wydać pracownikowi świadectwo pracy wyłącznie na jego wniosek, złożony w postaci papierowej lub elektronicznej;

wniosek może być złożony w każdym czasie i dotyczyć wydania świadectwa pracy dotyczącego poprzedniego okresu zatrudnienia albo wszystkich okresów zatrudnienia, za które dotychczas nie wydano świadectwa pracy.

§ 1². W przypadku, o którym mowa w § 1¹, pracodawca jest obowiązany wydać pracownikowi świadectwo pracy w ciągu 7 dni od dnia złożenia wniosku.

§ 1³. Wydanie świadectwa pracy nie może być uzależnione od uprzedniego rozliczenia się pracownika z pracodawcą.”,

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, szczegółową treść świadectwa pracy, sposób i tryb jego wydawania, prostowania i uzupełniania oraz pomocniczy wzór świadectwa pracy, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia właściwej realizacji celów, jakim służą informacje zawarte w świadectwie pracy.”;

3) w art. 104:

a) po § 1 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:

„§ 1¹. Pracodawca zatrudniający co najmniej 50 pracowników wprowadza regulamin pracy, chyba że w zakresie przewidzianym w § 1 obowiązują postanowienia układu zbiorowego pracy.”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Pracodawca zatrudniający mniej niż 50 pracowników może wprowadzić regulamin pracy, chyba że w zakresie przewidzianym w § 1 obowiązują postanowienia układu zbiorowego pracy.”,

c) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Pracodawca zatrudniający co najmniej 20 i mniej niż 50 pracowników wprowadza regulamin pracy, jeżeli zakładowa organizacja związkowa wystąpi z wnioskiem o jego wprowadzenie, chyba że w zakresie przewidzianym w § 1 obowiązują postanowienia układu zbiorowego pracy.”;

4) w art. 125 w § 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Podstawą łącznego powierzenia mienia jest umowa o współodpowiedzialności materialnej, zawarta przez pracowników z pracodawcą na piśmie pod rygorem nieważności.”;

5) art. 264 otrzymuje brzmienie:

„Art. 264. § 1. Odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 21 dni od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę o pracę.

§ 2. Żądanie przywrócenia do pracy lub odszkodowania wnosi się do sądu pracy w ciągu 21 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia lub od dnia wygaśnięcia umowy o pracę.

§ 3. Żądanie nawiązania umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 21 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o odmowie przyjęcia do pracy.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1440) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 29:

a) w ust. 3 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) przed rozpoczęciem robót budowlanych:

- a) dokonania czynności wymaganych przepisami ustawy – Prawo budowlane,
- b) uzyskania zezwolenia zarządcy drogi na prowadzenie robót w pasie drogowym;

2) uzgodnienia z zarządcą drogi projektu budowlanego zjazdu – o ile jest wymagany.”,

b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Budowa lub przebudowa zjazdu na podstawie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, nie wymaga uzyskania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.”;

2) w art. 29a w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) o parametrach innych niż określone w zezwoleniu zarządcy drogi”.

Art. 4. W ustawie z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 800) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Fundusz tworzą, z zastrzeżeniem ust. 1c i 2, pracodawcy zatrudniający według stanu na dzień 1 stycznia danego roku co najmniej 50 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty.”,

b) po ust. 1b dodaje się ust. 1c w brzmieniu:

„1c. Pracodawcy zatrudniający według stanu na dzień 1 stycznia danego roku, co najmniej 20 i mniej niż 50 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty, tworzą Fundusz na wniosek zakładowej organizacji związkowej.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Pracodawcy zatrudniający według stanu na dzień 1 stycznia danego roku mniej niż 50 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty, z zastrzeżeniem ust. 1c i 2, mogą tworzyć Fundusz do wysokości i na zasadach określonych w art. 5 lub mogą wypłacać świadczenie urlopowe, o którym mowa w ust. 4–6.”,

d) w ust. 3b zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„U pracodawców, o których mowa w ust. 3, zatrudniających co najmniej 50 pracowników, objętych układem zbiorowym pracy, postanowienia w sprawie nietworzenia Funduszu i niewypłacania świadczenia urlopowego zawiera się w układzie zbiorowym pracy.”;

2) w art. 4 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. U pracodawców, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 1c, układ zbiorowy pracy może dowolnie kształtować wysokość odpisu na Fundusz; może również postanawiać, że Fundusz nie będzie tworzony.

2. U pracodawców określonych w art. 3 ust. 1 i 1c, których pracownicy nie są objęci układem zbiorowym pracy, postanowienia w sprawach, o których mowa w ust. 1, może zawierać regulamin wynagradzania.”;

3) w art. 6a ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Jeżeli rozpoczęcie działalności następuje w roku kalendarzowym w wyniku komercjalizacji, przejęcia, podziału lub połączenia zakładu lub jego części z równoczesnym przejęciem pracowników, pracodawca zatrudniający co najmniej 50 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty oraz pracodawca, o którym mowa w art. 3 ust. 1c i 2, tworzą Fundusz.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, 961, 1165 i 1250) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 uchyla się pkt 17;

2) użyte w:

a) art. 9 w ust. 2 oraz w ust. 3 w zdaniu pierwszym,

b) art. 19 w ust. 1,

- c) art. 20 w ust. 1 w pkt 4 we wprowadzeniu do wyliczenia,
 - d) art. 30 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w ust. 5c, w ust. 6 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 7 we wprowadzeniu do wyliczenia,
 - e) art. 30a we wprowadzeniu do wyliczenia,
 - f) art. 31 w ust. 2, w ust. 3 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 4,
 - g) art. 33 w ust. 5,
 - h) art. 35 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, w ust. 3–5 oraz w ust. 6 we wprowadzeniu do wyliczenia,
 - i) art. 36 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia,
 - j) art. 36a w ust. 1a i 2,
 - k) art. 38 w ust. 1–3,
 - l) art. 39 w ust. 3,
 - m) art. 42 w ust. 3,
 - n) art. 43 w ust. 2,
 - o) art. 45 w ust. 1,
 - p) art. 47 w ust. 2,
 - q) art. 71 w ust. 2–4 i w ust. 5 we wprowadzeniu do wyliczenia
– w różnym przypadku wyrazy „właściwy organ” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „organ administracji architektoniczno-budowlanej”;
- 3) użyty w art. 19 w ust. 2 oraz w art. 30 w ust. 5e wyraz „organ” zastępuje się wyrazami „organ administracji architektoniczno-budowlanej”;
- 4) w art. 28 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
- „1a. Decyzję o pozwoleniu na budowę wydaje organ administracji architektoniczno-budowlanej.”;
- 5) w art. 29:
- a) w ust. 1:
 - w pkt 1 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) naziemnych silosów na materiały sypkie o pojemności do 30 m³ i wysokości nie większej niż 7 m,”
 - pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wolno stojących parterowych budynków gospodarczych, garaży, wiat lub przydomowych ganków i oranżerii (ogrodów zimowych) o powierzchni

zabudowy do 35 m², przy czym łączna liczba tych obiektów na działce nie może przekraczać dwóch na każde 500 m² powierzchni działki;”,

- po pkt 2c dodaje się pkt 2d w brzmieniu:
„2d) wolno stojących altan o powierzchni zabudowy do 35 m², przy czym łączna liczba tych obiektów na działce nie może przekraczać dwóch na każde 500 m² powierzchni działki;”,
- pkt 11 otrzymuje brzmienie:
„11) zjazdów z dróg krajowych i wojewódzkich oraz zatok parkingowych na tych drogach;”,
- po pkt 11 dodaje się pkt 11a i 11b w brzmieniu:
„11a) zjazdów z dróg powiatowych i gminnych oraz zatok parkingowych na tych drogach;
11b) przepustów o średnicy do 100 cm;”,
- w pkt 12 wyrazy „120 dni” zastępuje się wyrazami „180 dni”,
- pkt 27 otrzymuje brzmienie:
„27) instalacji elektroenergetycznych, wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłych, klimatyzacyjnych i telekomunikacyjnych wewnątrz użytkowanego budynku;”,

b) w ust. 2:

- po pkt 1a dodaje się pkt 1aa w brzmieniu:
„1aa) przebudowie budynków, innych niż budynki, o których mowa w ust. 1, z wyłączeniem ich przegród zewnętrznych oraz elementów konstrukcyjnych, a także z wyłączeniem budynków, których projekty budowlane wymagają uzgodnienia pod względem ochrony przeciwpożarowej na podstawie przepisów o ochronie przeciwpożarowej;”,
- pkt 1b otrzymuje brzmienie:
„1b) przebudowie przegród zewnętrznych oraz elementów konstrukcyjnych budynków mieszkalnych jednorodzinnych, o ile nie prowadzi do zwiększenia dotychczasowego obszaru oddziaływania tych budynków;”;

6) w art. 30:

a) w ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) budowa, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 lit. b–d, pkt 1a–2b, 3, 3a, 9, 11, 12, 14, 16, 19, 19a, 20b oraz 28;”,

– pkt 2a i 2b otrzymują brzmienie:

„2a) wykonywanie remontu, o którym mowa w art. 29 ust. 2 pkt 1, dotyczącego:

a) budowli, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę,

b) przegród zewnętrznych albo elementów konstrukcyjnych budynków, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę;

2b) wykonywanie przebudowy obiektów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 lit. b–d oraz pkt 2b, 3, 3a, 11, 12, 14, 16, 19, 19a, 20b i 28;”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, należy dokonać przed terminem zamierzonego rozpoczęcia robót budowlanych. Organ administracji architektoniczno-budowlanej, w terminie 21 dni od dnia doręczenia zgłoszenia, może, w drodze decyzji, wnieść sprzeciw. Do wykonywania robót budowlanych można przystąpić, jeżeli organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu w tym terminie.”,

c) po ust. 5a dodaje się ust. 5aa w brzmieniu:

„5aa. Organ administracji architektoniczno-budowlanej może z urzędu, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 5, wydać zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu. Wydanie zaświadczenia wyłącza możliwość wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w ust. 6 i 7, oraz uprawnia inwestora do rozpoczęcia robót budowlanych. Przepis ust. 5e stosuje się odpowiednio.”;

7) w art. 31 w ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Przepis art. 30 ust. 5, 5aa, 5c, 5d i 6a stosuje się odpowiednio.”;

8) w art. 36a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Istotne odstępianie od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę jest dopuszczalne jedynie po uzyskaniu decyzji

o zmianie pozwolenia na budowę wydanej przez organ administracji architektoniczno-budowlanej.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Istotne odstępnie od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę stanowi odstępnie w zakresie:

- 1) projektu zagospodarowania działki lub terenu;
- 2) charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego: kubatury, powierzchni zabudowy, wysokości, długości, szerokości i liczby kondygnacji obiektu budowlanego, z zastrzeżeniem ust. 5a;
- 3) zapewnienia warunków niezbędnych do korzystania z obiektu budowlanego przez osoby niepełnosprawne;
- 4) zmiany zamierzonego sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części;
- 5) ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, innych aktów prawa miejscowego lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu;
- 6) wymagającym uzyskania lub zmiany opinii, uzgodnień i pozwoleń, które są wymagane do uzyskania pozwolenia na budowę lub do dokonania zgłoszenia:
 - a) budowy, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a, 2b i 19a, lub
 - b) przebudowy, o której mowa w art. 29 ust. 2 pkt 1b.”,

c) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Nie jest istotnym odstępniem od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę zmiana wysokości, szerokości lub długości obiektu budowlanego niebędącego obiektem liniowym, jeżeli odstępnie łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) nie przekracza 2%;
- 2) nie zwiększa zakresu obszaru oddziaływania obiektu;
- 3) nie mieści się w zakresie odstępstw, o których mowa w ust. 5 pkt 3–6, z wyjątkiem odstępstwa od projektowanych warunków ochrony przeciwpożarowej, jeżeli odstępstwo zostało uzgodnione z rzeczoznawcą do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych;
- 4) nie narusza przepisów techniczno-budowlanych.”,

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Projektant dokonuje kwalifikacji zamierzonego odstępiania, a w przypadku uznania, że jest ono nieistotne, obowiązany jest zamieścić w projekcie budowlanym odpowiednie informacje (rysunek i opis) dotyczące tego odstępiania. Nieistotne odstępianie od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę nie wymaga uzyskania decyzji o zmianie pozwolenia na budowę.”;

9) po art. 37 dodaje się art. 37a w brzmieniu:

„Art. 37a. 1. Inwestor może, przed upływem 180 dni od dnia rozpoczęcia budowy określonego w zgłoszeniu, złożyć wniosek o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę obiektu tymczasowego, o którym mowa w art. 29 ust. 1 pkt 12. Przepisy art. 32–36 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, inwestor może powstrzymać się od rozbiórki lub przeniesienia w inne miejsce obiektu tymczasowego, o którym mowa w art. 29 ust. 1 pkt 12, do czasu zakończenia postępowania w przedmiocie pozwolenia na budowę.”;

10) użyte w:

- a) art. 41 w ust. 4 we wprowadzeniu do wyliczenia,
- b) art. 48 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia,
- c) art. 49 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, w ust. 3 oraz w ust. 4 we wprowadzeniu do wyliczenia,
- d) art. 49b w ust. 4, 6 i 7,
- e) art. 50 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia,
- f) art. 50a we wprowadzeniu do wyliczenia,
- g) art. 51 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, w ust. 3 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w ust. 4 i 5,
- h) art. 57 w ust. 4 i 6–8,
- i) art. 59 w ust. 1–3 i 4a–6,
- j) art. 59a w ust. 1,
- k) art. 59c w ust. 1,
- l) art. 59d w ust. 1,
- m) art. 59f w ust. 6,
- n) art. 59g w ust. 1,

- o) art. 62 w ust. 1 w pkt 3 oraz w ust. 3,
- p) art. 65,
- q) art. 66 w ust. 1 w części wspólnej oraz w ust. 2,
- r) art. 67 w ust. 1 i 3,
- s) art. 68 we wprowadzeniu do wyliczenia,
- t) art. 69,
- u) art. 70 w ust. 2,
- v) art. 71a w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w ust. 2 i 4,
- w) art. 72 w ust. 3,
- x) art. 75 w ust. 1 w pkt 3 w lit. a,
- y) art. 76 w ust. 2,
- z) art. 78 w ust. 1,
- za) art. 93 w pkt 10

– w różnym przypadku wyrazy „właściwy organ” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „organ nadzoru budowlanego”;

11) w art. 48 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli budowa, o której mowa w ust. 1, jest zgodna z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a w szczególności ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i innymi aktami prawa miejscowego oraz nie narusza przepisów, w tym techniczno-budowlanych, w zakresie uniemożliwiającym doprowadzenie obiektu budowlanego lub jego części do stanu zgodnego z prawem, organ nadzoru budowlanego wstrzymuje postanowieniem prowadzenie robót budowlanych. Na postanowienie przysługuje zażalenie.”;

12) w art. 49b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ nadzoru budowlanego nakazuje, z zastrzeżeniem ust. 2, w drodze decyzji, rozbiórkę obiektu budowlanego, lub jego części, będącego w budowie albo wybudowanego bez wymaganego zgłoszenia bądź pomimo wniesienia sprzeciwu przez organ administracji architektoniczno-budowlanej.”,

b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli budowa, o której mowa w ust. 1, jest zgodna z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a w szczególności ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i innymi aktami prawa

miejscowego, oraz nie narusza przepisów, w tym techniczno-budowlanych, w zakresie uniemożliwiającym doprowadzenie obiektu budowlanego lub jego części do stanu zgodnego z prawem, organ nadzoru budowlanego wstrzymuje postanowieniem – gdy budowa nie została zakończona – prowadzenie robót budowlanych oraz nakłada na inwestora obowiązek przedłożenia w wyznaczonym terminie:”,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 2, przysługuje zażalenie.”,

d) w ust. 5 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) art. 29 ust. 1 pkt 9–11, 14 oraz w art. 30 ust. 1 pkt 3 i 4 – wynosi 2500 zł;

2) art. 29 ust. 1 pkt 1 lit. b–d, pkt 2, 2a, 3, 3a, 6, 12, 13, 16, 19, 20b oraz 28 – wynosi 5000 zł.”;

13) art. 54 otrzymuje brzmienie:

„Art. 54. 1. Do użytkowania obiektu budowlanego, na budowę którego wymagane jest pozwolenie na budowę albo zgłoszenie budowy, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a i 19a, można przystąpić, z zastrzeżeniem art. 55 i art. 57, po zawiadomieniu organu nadzoru budowlanego o zakończeniu budowy, jeżeli organ ten, w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia, nie zgłosi sprzeciwu w drodze decyzji. Przepis art. 30 ust. 6a stosuje się.

2. Organ nadzoru budowlanego może z urzędu przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, wydać zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu. Wydanie zaświadczenia wyłącza możliwość wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1, oraz uprawnia inwestora do rozpoczęcia użytkowania.”;

14) w art. 59d ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Dopuszcza się przekazanie protokołu organowi wyższego stopnia w postaci elektronicznej. W takim przypadku sporządza się dwa egzemplarze protokołu, a protokół w postaci elektronicznej przekazuje się również Głównemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego.”;

15) w art. 71 po ust. 4b dodaje się ust. 4c w brzmieniu:

„4c. Organ administracji architektoniczno-budowlanej może z urzędu przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 4, wydać zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu. Wydanie zaświadczenia wyłącza możliwość wniesienia

sprzeciwu, o którym mowa w ust. 4, oraz uprawnia inwestora do zmiany sposobu użytkowania.”;

16) po art. 76 dodaje się art. 76a w brzmieniu:

„Art. 76a. W przypadku, kiedy okoliczności wskazują na duże prawdopodobieństwo wspólnej przyczyny katastrofy budowlanej obejmującej kilka obiektów budowlanych, organ nadzoru budowlanego może prowadzić jedno postępowanie wyjaśniające dla wszystkich obiektów uszkodzonych w wyniku katastrofy.”;

17) w art. 91 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) udaremnia określone ustawą czynności organów administracji architektoniczno-budowlanej lub nadzoru budowlanego,”;

18) w art. 92:

a) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) utrudnia, określone ustawą, czynności organów administracji architektoniczno-budowlanej lub nadzoru budowlanego,”,

b) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nie stosuje się do wydanych, na podstawie ustawy, decyzji organów administracji architektoniczno-budowlanej lub nadzoru budowlanego,”.

Art. 6. W ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) osób fizycznych, spółek cywilnych osób fizycznych, spółek jawnych osób fizycznych oraz spółek partnerskich, jeżeli ich przychody netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych za poprzedni rok obrotowy wyniosły co najmniej równowartość w walucie polskiej 2 000 000 euro,”,

b) w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Osoby fizyczne, spółki cywilne osób fizycznych, spółki jawne osób fizycznych oraz spółki partnerskie mogą stosować zasady rachunkowości określone ustawą również od początku następnego roku obrotowego, jeżeli ich przychody netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych za poprzedni rok obrotowy są niższe niż równowartość w walucie polskiej 2 000 000 euro.”,

c) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Do spółek jawnych osób fizycznych oraz spółek partnerskich, których przychody netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych za poprzedni rok obrotowy wyniosły mniej niż równowartość w walucie polskiej 2 000 000 euro i które nie stosują zasad rachunkowości określonych ustawą na podstawie ust. 2, stosuje się art. 70a.”;

2) w art. 3 w ust. 1a uchyla się pkt 3;

3) art. 70a otrzymuje brzmienie:

„Art. 70a. Kierownik jednostki będącej spółką jawną osób fizycznych lub spółką partnerską, której przychody netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych za poprzedni rok obrotowy wyniosły mniej niż równowartość w walucie polskiej 2 000 000 euro i która nie stosuje zasad rachunkowości określonych ustawą na podstawie art. 2 ust. 2, składa w sądzie rejestrowym prowadzącym Krajowy Rejestr Sądowy, w terminie 6 miesięcy od dnia kończącego rok obrotowy, oświadczenie o braku obowiązku sporządzenia i złożenia rocznego sprawozdania finansowego.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1432) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9a:

a) w ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) datę i miejsce wydania oraz imię, nazwisko i podpis kierownika jednostki.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Legitymacje, o których mowa w ust. 1, mogą zawierać pieczęć kierownika jednostki.”;

2) w art. 20:

a) w ust. 3 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) datę oraz miejsce wydania, imię i nazwisko oraz podpis wystawiającego legitymację.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Legitymacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3, mogą zawierać pieczęć podmiotu wystawiającego.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 14a § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, w szczególności:

- 1) dokonując ich interpretacji, z urzędu lub na wniosek (interpretacje ogólne); wnioskodawcą nie może być organ administracji publicznej,
 - 2) wydając z urzędu ogólne wyjaśnienia przepisów w zakresie podatków, dotyczące praktycznego stosowania tych przepisów (objaśnienia podatkowe)
- przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.”;

2) w art. 14e w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zmienić wydaną interpretację ogólną, interpretację indywidualną lub objaśnienia podatkowe, jeżeli stwierdzi ich nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.”;

3) w art. 14i po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Objaśnienia podatkowe są zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, pod nazwą „Objaśnienia podatkowe”, wraz z oznaczeniem daty ich zamieszczenia.”;

4) w art. 14n dodaje się § 4–6 w brzmieniu:

„§ 4. W przypadku zastosowania się przez podatnika w danym okresie rozliczeniowym do:

- 1) objaśnień podatkowych – stosuje się odpowiednio przepisy art. 14k–14m, z zastrzeżeniem art. 14na;
- 2) utrwalonej praktyki interpretacyjnej ministra właściwego do spraw finansów publicznych – stosuje się odpowiednio przepisy art. 14k i art. 14m, z zastrzeżeniem art. 14na.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 978, 1197, 1269, 1311, 1649, 1923, 1932 i 2184 oraz z 2016 r. poz. 195, 615, 846, 1228 i 1579.

§ 5. Przez utrwaloną praktykę interpretacyjną, o której mowa w § 4 pkt 2, rozumie się wyjaśnienia zakresu i sposobu stosowania przepisów prawa podatkowego, dominujące w wydawanych w takich samych stanach faktycznych lub zdarzeniach przyszłych oraz w takim samym stanie prawnym – w trakcie okresu rozliczeniowego, o którym mowa w § 4, oraz w okresie 12 miesięcy przed rozpoczęciem tego okresu rozliczeniowego – interpretacjach indywidualnych.

§ 6. W przypadku gdy do okresu rozliczeniowego, o którym mowa w § 4, oraz okresu 12 miesięcy przed rozpoczęciem tego okresu rozliczeniowego, zastosowanie ma wydana w odniesieniu do takiego samego zagadnienia interpretacja ogólna lub objaśnienia podatkowe, wydane w takim samym stanie prawnym przed rozpoczęciem lub w trakcie okresu rozliczeniowego, o którym mowa w § 4, począwszy od dnia opublikowania takiej interpretacji ogólnej lub zamieszczenia takich objaśnień podatkowych zgodnie z art. 14i § 1a, przez utrwaloną praktykę interpretacyjną, o której mowa w § 4 pkt 2, należy rozumieć odpowiednio wyjaśnienie zakresu i sposobu stosowania przepisów prawa podatkowego wynikające z interpretacji ogólnej lub wyjaśnienia przepisów w zakresie podatków, dotyczące praktycznego stosowania tych przepisów, zawarte w objaśnieniach podatkowych.”;

5) w art. 54 w § 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W tym przypadku terminy należy liczyć sumując na poszczególnych etapach okresy trwania postępowania.”;

6) po art. 165b dodaje się art. 165c w brzmieniu:

„Art. 165c. 1. Nie wszczyna się postępowania podatkowego, gdy wskutek objęcia danego okresu rozliczeniowego powtórna kontrolą podatkową ujawniono w jej trakcie wyłącznie nieprawidłowości co do stosowania, w odniesieniu do danego towaru lub danej usługi, stawki podatku w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, innej niż stawka podstawowa, które to nieprawidłowości, przy weryfikacji prawidłowości stosowania stawki w odniesieniu do tego towaru lub tej usługi, potwierdzonej w protokole kontroli, nie zostały w trakcie poprzedniej kontroli ujawnione.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy:

- 1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
- 2) protokół kontroli został sporządzony w wyniku przestępstwa;

- 3) po sporządzeniu protokołu kontroli z poprzedniej kontroli wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody nieznane organowi podatkowemu w chwili przeprowadzania kontroli, w tym wskazujące na wystąpienie nadużycia prawa, o którym mowa w art. 14na pkt 2;
- 4) protokół kontroli uwzględnił ustalenia wynikające z decyzji lub orzeczenia sądu, które następnie zostały uchylone, zmienione, wygaszone lub stwierdzono ich nieważność, w sposób mogący mieć wpływ na dokonaną ocenę prawną sprawy będącej przedmiotem kontroli;
- 5) przed poprzednią kontrolą została opublikowana interpretacja ogólna lub zostały zamieszczone, zgodnie z art. 14i § 1a, objaśnienia podatkowe, których przedmiotem jest stosowanie właściwej stawki podatku od towarów i usług w odniesieniu do dostawy danego towaru lub świadczenia danej usługi.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, protokół z powtórnej kontroli musi zawierać szczegółowy opis ustaleń dokonanych w trakcie poprzedniej kontroli wraz z oceną prawną sprawy dokonaną w trakcie powtórnej kontroli.

4. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do okresów rozliczeniowych innych niż okres objęty powtórą kontrolą, nie dłużej jednak niż do dnia opublikowania interpretacji ogólnej lub zamieszczenia objaśnień podatkowych zgodnie z art. 14i § 1a, z uwzględnieniem których można dokonać innej oceny prawnej sprawy niż dokonana w protokole poprzedniej kontroli.

5. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do okresów rozliczeniowych następujących po okresie, w którym w ramach powtórnej kontroli podatkowej stwierdzono, że poprzednie ustalenie prawidłowości stosowania stawki w odniesieniu do danego towaru lub danej usługi potwierdzonej w protokole kontroli, było nieprawidłowe.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963, 1247, 1579, 1807 i 1810) w art. 50:

- 1) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dane zgromadzone na koncie ubezpieczonego, o których mowa w art. 40, i na koncie płatnika składek, o których mowa w art. 45, mogą być udostępniane sądom, prokuratorom, organom kontroli skarbowej, organom podatkowym, Państwowej Inspekcji Pracy, Straży Granicznej, komornikom sądowym, organom egzekucyjnym w rozumieniu ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599, 868, 1228, 1244 i 1579), ośrodkom pomocy

społecznej, powiatowym centrom pomocy rodzinie, publicznym służbom zatrudnienia, Komisji Nadzoru Finansowego, ministrowi właściwemu do spraw gospodarki w zakresie koniecznym do rozstrzygania spraw prowadzonych na podstawie art. 34 oraz art. 35 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej oraz wojewodzie i Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie prowadzonych postępowań dotyczących legalizacji pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z uwzględnieniem przepisów dotyczących ochrony danych osobowych.”;

2) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Dane zgromadzone na kontach, o których mowa w ust. 3, udostępnia się bezpłatnie sądom, prokuratorom, organom kontroli skarbowej, organom podatkowym, Państwowej Inspekcji Pracy, Straży Granicznej, ośrodkom pomocy społecznej, powiatowym centrom pomocy rodzinie, publicznym służbom zatrudnienia, Komisji Nadzoru Finansowego, ministrowi właściwemu do spraw gospodarki w zakresie koniecznym do rozstrzygania spraw prowadzonych na podstawie art. 34 oraz art. 35 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wojewodzie i Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie prowadzonych postępowań dotyczących legalizacji pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ministrowi właściwemu do spraw rozwoju regionalnego w zakresie wynikającym z ust. 3a, a także – w zakresie niezbędnym do realizacji świadczeń rodzinnych – wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. poz. 930, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6:

a) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w roku poprzedzającym rok podatkowy:

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. poz. 1104 i 1324, z 2001 r. poz. 784, 961, 1363, 1369 i 1509, z 2002 r. poz. 1183, 1384, 1412 i 1679, z 2003 r. poz. 391, 874, 1268, 1302 i 1958, z 2004 r. poz. 2135 i 2619, z 2005 r. poz. 1199, 1366 i 1420, z 2006 r. poz. 1353 i 1588, z 2008 r. poz. 888, 894 i 1316, z 2009 r. poz. 1241 i 1541, z 2010 r. poz. 13, 146, 473, 1442 i 1478, z 2011 r. poz. 622 i 764, z 2012 r. poz. 1529 i 1540, z 2014 r. poz. 223, 1328 i 1563, z 2015 r. poz. 211, 699, 978, 1333, 1595 i 1893 oraz z 2016 r. poz. 1206.

- a) uzyskali przychody z tej działalności, prowadzonej wyłącznie samodzielnie, w wysokości nieprzekraczającej 250 000 euro, lub
 - b) uzyskali przychody wyłącznie z działalności prowadzonej w formie spółki, a suma przychodów wspólników spółki z tej działalności nie przekroczyła kwoty 250 000 euro,”
- b) w ust. 6 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
- „Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych opłacają również podatnicy, którzy w roku poprzedzającym rok podatkowy prowadzili działalność samodzielnie lub w formie spółki, z której przychody były opodatkowane wyłącznie w formie karty podatkowej, lub za część roku były opodatkowane w formie karty podatkowej i za część roku na ogólnych zasadach, a łączne przychody w roku poprzedzającym rok podatkowy nie przekroczyły kwoty 250 000 euro; w tych przypadkach przychody opodatkowane w formie karty podatkowej oblicza się wyłącznie na podstawie wystawionych faktur lub rachunków.”;
- 2) w art. 21 po ust. 1j dodaje się ust. 1k w brzmieniu:
- „1k. Przepisy ust. 1g–1j stosuje się odpowiednio do podatników, którzy zawiesili wykonywanie działalności gospodarczej na okresy, o których mowa w art. 14a ust. 1d ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.⁴⁾).”.
- Art. 11.** W ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1578 i 1579) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) w art. 205 § 3 otrzymuje brzmienie:
- „§ 3. Przepisy § 1 i § 2 nie wyłączają ustanowienia prokury i nie ograniczają praw prokurentów wynikających z przepisów o prokurze.”;
- 2) art. 209 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 209. W przypadku sprzeczności interesów spółki z interesami członka zarządu, jego współmałżonka, krewnych i powinowatych do drugiego stopnia oraz osób, z którymi jest powiązany osobiście, członek zarządu powinien ujawnić sprzeczność interesów i wstrzymać się od udziału w rozstrzyganiu takich spraw oraz może żądać zaznaczenia tego w protokole.”;

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 875, 978, 1197, 1268, 1272, 1618, 1649, 1688, 1712, 1844 i 1893 oraz z 2016 r. poz. 65, 352, 615, 780, 868, 903, 960, 1165, 1228 i 1579.

3) w art. 236:

a) w § 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Wspólnik lub wspólnicy reprezentujący co najmniej jedną dziesiątą kapitału zakładowego mogą żądać zwołania nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników i umieszczenia określonych spraw w porządku obrad tego zgromadzenia wspólników.”,

b) po § 1 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:

„§ 1¹. Wspólnik lub wspólnicy reprezentujący co najmniej jedną dwudziestą kapitału zakładowego mogą żądać umieszczenia określonych spraw w porządku obrad najbliższego zgromadzenia wspólników. Żądanie takie należy złożyć na piśmie zarządowi najpóźniej na trzy tygodnie przed terminem zgromadzenia wspólników. Zarząd wprowadza sprawy objęte żądaniem wspólników do porządku obrad najbliższego zgromadzenia wspólników i zawiadamia o tym wspólników zgodnie z art. 238.”,

c) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Umowa spółki może przyznać uprawnienia, o których mowa w § 1 i § 1¹ wspólnikom reprezentującym niższy udział w kapitale zakładowym.”;

4) w art. 237:

a) w § 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli w terminie dwóch tygodni od dnia przedstawienia zarządowi żądania, o którym mowa w art. 236 § 1, nadzwyczajne zgromadzenie wspólników nie zostanie zwołane z porządkiem obrad zgodnym z żądaniem, albo gdy w porządku obrad najbliższego zgromadzenia wspólników nie zostaną zamieszczone sprawy, o których mowa w art. 236 § 1¹, sąd rejestrowy może, po wezwaniu zarządu do złożenia oświadczenia, upoważnić do zwołania nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników występujących z żądaniem.”,

b) w § 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Wspólnicy, na żądanie których zostało zwołane zgromadzenie, mogą zwrócić się do sądu rejestrowego o zwolnienie z obowiązku pokrycia kosztów nałożonych uchwałą zgromadzenia.”;

5) w art. 328 w § 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Dokument akcji powinien być opatrzony podpisem zarządu.”;

- 6) w art. 348 § 2–4 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Uprawnionymi do dywidendy za dany rok obrotowy są akcjonariusze, którym przysługiwały akcje w dniu powzięcia uchwały o podziale zysku. Statut może upoważnić walne zgromadzenie do określenia dnia, według którego ustala się listę akcjonariuszy uprawnionych do dywidendy za dany rok obrotowy (dzień dywidendy). Dzień dywidendy nie może być wyznaczony później niż w terminie dwóch miesięcy, licząc od dnia powzięcia uchwały, o której mowa w art. 347 § 1. Uchwałę o wyznaczeniu dnia dywidendy podejmuje się na zwyczajnym walnym zgromadzeniu.

§ 3. Dywidendę wypłaca się w dniu określonym w uchwale walnego zgromadzenia. Jeżeli uchwała walnego zgromadzenia takiego dnia nie określa, dywidenda jest wypłacana w dniu określonym przez radę nadzorczą.

§ 4. Zwyczajne walne zgromadzenie spółki publicznej ustala dzień dywidendy oraz termin wypłaty dywidendy. Dzień dywidendy może być wyznaczony na dzień przypadający nie wcześniej niż pięć dni i nie później niż trzy miesiące od dnia powzięcia uchwały. Termin wypłaty dywidendy może być wyznaczony w okresie kolejnych trzech miesięcy, licząc od dnia dywidendy.”;

- 7) w art. 373 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Przepisy § 1 i § 2 nie wyłączają ustanowienia prokury i nie ograniczają praw prokurentów wynikających z przepisów o prokurze.”;

- 8) art. 377 otrzymuje brzmienie:

„Art. 377. W przypadku sprzeczności interesów spółki z interesami członka zarządu, jego współmałżonka, krewnych i powinowatych do drugiego stopnia oraz osób, z którymi jest powiązany osobiście, członek zarządu powinien ujawnić sprzeczność interesów i wstrzymać się od udziału w rozstrzyganiu takich spraw oraz może żądać zaznaczenia tego w protokole.”;

- 9) art. 584¹ otrzymuje brzmienie:

„Art. 584¹. Przedsiębiorca przekształcany staje się spółką przekształconą z chwilą wpisu do rejestru (dzień przekształcenia).”.

Art. 12. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1125 oraz z 2016 r. poz. 1165 i 1228) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 9 po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Uzyskanie uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, nie jest wymagane, gdy podmiot naprawiający lub modernizujący świadczy taką usługę okazjonalnie i zastosuje

właściwą technologię naprawy lub modernizacji, uzgodnioną i nadzorowaną przez organ właściwej jednostki dozoru technicznego.”;

2) w art. 14 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. O ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej, w przypadku zmiany eksploatującego urządzenie techniczne, nowy eksploatujący wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki poprzedniego eksploatującego wynikające z decyzji wydanej przez organ jednostki dozoru technicznego, pod warunkiem że:

- 1) od ostatniego badania okresowego urządzenia technicznego nie wprowadzono zmian w zasadach jego eksploatacji, które są określone w warunkach technicznych dozoru technicznego;
- 2) nowy eksploatujący poinformuje organ jednostki dozoru technicznego o zmianie eksploatującego urządzenie techniczne.”;

3) po art. 55 dodaje się art. 55a–55d w brzmieniu:

„Art. 55a. 1. Prezes UDT może umorzyć w całości lub w części, odroczyć lub rozłożyć na raty spłatę należności publicznoprawnych lub cywilnoprawnych UDT, jeżeli spełniony będzie co najmniej jeden z warunków:

- 1) należności nie odzyskano w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego albo upadłościowego;
- 2) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, które zostało udokumentowane, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty wyższej od kosztów dochodzenia i egzekucji należności, lub postępowanie egzekucyjne okazało się nieskuteczne;
- 3) łączna kwota należności od jednego podmiotu nie przekracza 100 zł;
- 4) nie można ustalić miejsca zamieszkania lub pobytu dłużnika będącego osobą fizyczną, albo dłużnik zmarł, nie pozostawiając żadnego majątku, lub pozostawił ruchomości niepodlegające egzekucji na podstawie odrębnych przepisów, albo pozostawił przedmioty codziennego użytku domowego, których łączna wartość nie przekracza kwoty stanowiącej trzykrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w roku poprzedzającym umorzenie, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” dla celów naliczania odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych;

- 5) egzekucja należności zagraża ważnym interesom dłużnika, w tym jego egzystencji, lub zachodzi ważny interes publiczny;
- 6) dłużnik będący osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej został wykreślony z właściwego rejestru, przy jednoczesnym braku majątku, z którego można by egzekwować należności UDT.

2. Termin spłaty całości lub części należności UDT może być odroczony albo spłata całości lub części tych należności może być rozłożona na raty, jeżeli ich egzekucja okresowo zagraża ważnym interesom dłużnika, w tym jego egzystencji, przy czym istnieje uzasadnione przypuszczenie, że dłużnik te należności w późniejszym terminie zwróci.

3. Umorzenie należności UDT, za które dłużnicy są odpowiedzialni solidarnie, może nastąpić, jeżeli okoliczności uzasadniające umorzenie zachodzą co do wszystkich dłużników.

4. Umorzenie należności UDT, odroczenie lub rozłożenie na raty ich spłaty następuje na wniosek dłużnika.

5. Prezes UDT może umorzyć należność bez wniosku dłużnika w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1–4 i 6.

6. W przypadku gdy kwota podlegająca umorzeniu przekracza 5000 zł, informacja o tym umorzeniu, obejmująca nazwę i siedzibę dłużnika będącego osobą prawną lub imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania dłużnika będącego osobą fizyczną, cel udzielenia pomocy finansowej, przyczynę oraz kwotę umorzenia, jest informacją publiczną w rozumieniu przepisów o dostępie do informacji publicznej i jest niezwłocznie udostępniana w Biuletynie Informacji Publicznej.

Art. 55b. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 55a ust. 4, zawiera w szczególności:

- 1) nazwę, siedzibę i adres albo imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) wnioskodawcy;
- 2) kwotę należności, z wyodrębnieniem odsetek;
- 3) podanie przyczyny ubiegania się o umorzenie całości lub części zadłużenia, odroczenia lub rozłożenia na raty jego spłaty;
- 4) informację o aktualnej sytuacji majątkowej dłużnika;
- 5) informację, czy wnioskodawcy już umarzano należność UDT, odraczano lub rozkładano na raty ich spłatę.

2. Wniosek o odroczenie, rozłożenie na raty spłaty lub częściowe umorzenie, powinien zawierać także:

- 1) proponowane terminy i kwoty spłaty zadłużenia;
- 2) wskazanie źródeł pokrycia spłat zadłużenia w terminach, o których mowa w pkt 1.

3. Do wniosków o umorzenie lub częściowe umorzenie, odroczenie lub rozłożenie na raty spłaty wnioskodawca dołącza dokumenty potwierdzające lub uzasadniające okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 4.

4. Prezes UDT może zwrócić się do wnioskodawcy o uzupełnienie dokumentów, o których mowa w ust. 3, w terminie 14 dni.

5. W przypadku niedotrzymania przez wnioskodawcę terminu, o którym mowa w ust. 4, wniosek nie podlega rozpatrzeniu.

6. Wniosek o odroczenie, rozłożenie na raty spłaty lub umorzenie należności składa się w siedzibie UDT.

7. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, wniesiony po upływie terminu płatności należności, pozostawia się bez rozpoznania.

8. Nadanie wniosku u operatora pocztowego wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1113 i 1250) jest równoznaczne ze złożeniem wniosku do Prezesa UDT.

Art. 55c. 1. Umorzenie należności UDT, odroczenie lub rozłożenie na raty ich spłaty następuje na podstawie umowy zawartej między UDT a dłużnikiem, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w art. 55a ust. 1 pkt 1–4 i 6.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1, określa w szczególności:

- 1) strony umowy;
- 2) przedmiot umowy;
- 3) termin realizacji umowy;
- 4) kwotę należności;
- 5) warunki spłaty pozostałej części należności – w przypadku umorzenia ich w części;
- 6) warunki i terminy spłaty należności – w przypadku odroczenia lub rozłożenia spłaty na raty.

3. W sprawach nieuregulowanych w umowie, o której mowa w ust. 1, mają zastosowanie przepisy prawa cywilnego.

4. W przypadkach, o których mowa w art. 55a ust. 1 pkt 1–4 i 6, umorzenie należności następuje w formie jednostronnego oświadczenia woli.

5. Przepisy ust. 1–4 oraz art. 55a i art. 55b stosuje się odpowiednio do umarzania, odraczania lub rozkładania na raty spłaty odsetek od tych należności oraz do umarzania, odraczania lub rozkładania na raty spłat innych należności ubocznych.

Art. 55d. 1. Prezes UDT może udzielać określonych w art. 55a ust. 1 ulg w spłacie zobowiązań z tytułu należności UDT, które:

- 1) nie stanowią pomocy publicznej;
- 2) stanowią pomoc *de minimis* albo pomoc *de minimis* w rolnictwie lub rybołówstwie – w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy w ramach zasady *de minimis*;
- 3) stanowią pomoc publiczną:
 - a) mającą na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi,
 - b) mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce,
 - c) zgodną z zasadami rynku wewnętrznego Unii Europejskiej, której dopuszczalność została określona przez właściwe organy Unii Europejskiej, udzielaną na przeznaczenia inne niż wymienione w lit. a i b.

2. W przypadku pomocy publicznej określonej w ust. 1 pkt 3 lit. a i b ulgi, o których mowa w art. 55a ust. 1, mogą być udzielane, jeżeli w przepisach odrębnych zostały określone szczegółowe warunki udzielania tej pomocy zapewniające jej zgodność z zasadami rynku wewnętrznego Unii Europejskiej.

3. Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, przeznaczenia pomocy, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lit. c, udzielanej w formie ulg w spłacie zobowiązań z tytułu należności UDT, o których mowa w art. 55a ust. 1, oraz szczegółowe warunki udzielania tych ulg, mając na uwadze dopuszczalność i warunki udzielania pomocy państwa określone przez właściwe organy Unii Europejskiej.”;

- 4) w art. 61 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
„Przepisy art. 55 ust. 2 i 3, art. 55a–55d, art. 56 ust. 2, art. 57 oraz art. 59–60 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, 831, 903, 1250 i 1427) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 286 ust. 1 i 1a otrzymują brzmienie:
„1. Podmiot korzystający ze środowiska w terminie, o którym mowa w art. 285 ust. 2 i 4, przedkłada marszałkowi województwa wykaz zawierający informacje i dane,

o których mowa w art. 287, wykorzystane do ustalenia wysokości opłat oraz wysokość tych opłat, z zastrzeżeniem art. 289 ust. 1.

1a. Podmiot korzystający ze środowiska, odprowadzający ścieki pochodzące z chowu lub hodowli ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych, przekazuje informacje do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu, o którym mowa w art. 287 ust. 1 pkt 5, z zastrzeżeniem art. 289 ust. 1.”;

2) w art. 286a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, na podstawie wykazów, o których mowa w art. 286 ust. 1, informacji, o których mowa w art. 286 ust. 10, oraz informacji o korzystaniu ze środowiska zawartych w decyzjach, o których mowa w art. 288 ust. 1, prowadzi wojewódzką bazę informacji o korzystaniu ze środowiska w zakresie wskazanym w art. 287 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz sporządza raport wojewódzki i przekazuje go, za pośrednictwem Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”;

3) w art. 288 w ust. 1:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska, będąc do tego zobowiązany:”,

b) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nie przedłożył wykazu zawierającego informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat, wykazu, o którym mowa w art. 286 ust. 5 – marszałek województwa wymierza opłatę, w drodze decyzji, na podstawie własnych ustaleń lub wyników kontroli wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska;”,

c) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przedłożył wykaz zawierający informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat, ale zamieścił w nim informacje lub dane nasuwające zastrzeżenia – marszałek województwa wymierza, w drodze decyzji, na podstawie własnych ustaleń lub wyników kontroli wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, opłatę w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy opłatą należną a wynikającą z wykazu;”,

4) w art. 289 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Nie wnosi się opłat z tytułu tych rodzajów korzystania ze środowiska spośród wymienionych w art. 273 ust. 1, których roczna wysokość wnoszona na rachunek

urzędu marszałkowskiego nie przekracza 800 zł. W przypadku gdy roczna wysokość opłaty z tytułu każdego z rodzajów korzystania ze środowiska spośród wymienionych w art. 273 ust. 1 nie przekracza 100 zł, nie przedkłada się także wykazów i informacji, o których mowa w art. 286 ust. 1 i 1a.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1242, 1442 i 1807) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 34 otrzymuje brzmienie:

„Art. 34. 1. Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych, jeżeli płatnik składek nie przekaze informacji, o której mowa w art. 31 ust. 6, albo korekty tej informacji w terminie 14 dni od otrzymania wezwania Zakładu, a stopa procentowa ustalona na podstawie nieprawidłowych danych przekazanych przez płatnika składek lub wykazywana przez płatnika składek w dokumentach rozliczeniowych była zaniżona w stosunku do ustalonej na podstawie prawidłowych danych.

2. Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej zgodnie z przepisami ustawy płatnikom składek, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 33 ust. 1 i 2, którzy w danym roku składkowym wykazywali w dokumentach rozliczeniowych zaniżoną stopę procentową i nie złożyli dokumentów rozliczeniowych korygujących w terminie 14 dni od otrzymania wezwania Zakładu.

3. W przypadku zaniżenia wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe płatnik składek zobowiązany jest złożyć dokumenty rozliczeniowe korygujące i opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę. W przypadku zawyżenia wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe płatnik składek zobowiązany jest złożyć dokumenty rozliczeniowe korygujące.”;

2) po art. 34 dodaje się art. 34a w brzmieniu:

„Art. 34a. W przypadku złożenia informacji, o której mowa w art. 31 ust. 6, lub jej korekty, albo sporządzenia tej informacji przez Zakład z urzędu, Zakład ustala stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości stopy procentowej ustalonej na podstawie zawartych w niej danych.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 10a dodaje się art. 10b w brzmieniu:

„Art. 10b. 1. Organ administracji publicznej lub państwowa jednostka organizacyjna niezwłocznie zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej, na swoich stronach podmiotowych, interpretacje, o których mowa w art. 10, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji. W przypadku uchylecia, zmiany lub stwierdzenia nieważności interpretacji, organ niezwłocznie usuwa interpretację z Biuletynu Informacji Publicznej, z zamieszczeniem adnotacji o przyczynie usunięcia.

2. Przepis art. 10a ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku zastosowania się przedsiębiorcy do utrwalonej praktyki interpretacyjnej właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej.

3. Przez utrwaloną praktykę interpretacyjną, o której mowa w ust. 2, rozumie się wyjaśnienia zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, dominujące w wydawanych w takich samych stanach faktycznych lub zdarzeniach przyszłych oraz w takim samym stanie prawnym – w trakcie danego okresu rozliczeniowego oraz w okresie 12 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego – interpretacjach.”;

- 2) w art. 14a ust. 1d otrzymuje brzmienie:

„1d. Przedsiębiorca niezatrudniający pracowników prowadzący działalność gospodarczą przez okres co najmniej 6 miesięcy może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres do 3 lat w celu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem, nie dłużej jednak niż do zakończenia roku kalendarzowego, w którym dziecko kończy 6. rok życia, a w przypadku dziecka, które z powodu stanu zdrowia potwierdzonego orzeczeniem o niepełnosprawności lub stopniu niepełnosprawności wymaga osobistej opieki osoby prowadzącej działalność gospodarczą, na okres do 6 lat, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez dziecko 18. roku życia.”;

⁵⁾ Patrz odnośnik nr 4.

3) w art. 25:

a) w ust. 1:

- pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy, o ile taki numer został nadany oraz informacje o jego unieważnieniu lub uchyleniu;”,
- pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) adres do doręczeń przedsiębiorcy oraz adresy, pod którymi jest wykonywana działalność gospodarcza, w tym adres głównego miejsca wykonywania działalności i oddziału, jeżeli został utworzony; dane te są zgodne z oznaczeniami kodowymi przyjętymi w krajowym rejestrze urzędowym podziału terytorialnego kraju, o ile to w danym przypadku możliwe;”,
- pkt 8 otrzymuje brzmienie:
„8) przedmiot działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) nie więcej niż dziesięć pozycji, w tym jeden przedmiot przeważającej działalności na poziomie podklasy;”,
- pkt 14 otrzymuje brzmienie:
„14) informacja o ogłoszeniu upadłości, ukończeniu tego postępowania oraz dane syndyka;”,
- pkt 15 otrzymuje brzmienie:
„15) informacja o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego, o ukończeniu postępowania restrukturyzacyjnego albo o uprawomocnieniu się postanowienia o zatwierdzeniu układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu oraz dane nadzorcy lub zarządcy;”,

b) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Wraz z wnioskiem o wpis do CEIDG, z wyjątkiem wniosku o wykreślenie przedsiębiorcy, składa się oświadczenie o posiadaniu tytułu prawnego do nieruchomości, których adresy, określone w ust. 1 pkt 5, podlegają wpisowi do CEIDG, pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”;

4) w art. 27 w ust. 2 pkt 5a otrzymuje brzmienie:

„5a) wraz z którym nie złożono oświadczenia, o którym mowa w art. 25 ust. 7 i 8, lub”;

- 5) w art. 33a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wezwanie, o którym mowa w art. 35 ust. 1a, obejmujące swoją treścią żądanie dokonania zmiany wpisu do CEIDG w zakresie adresu do doręczeń, doręcza się na adresy, pod którymi jest wykonywana działalność gospodarcza, jeżeli są inne niż adres do doręczeń.”;

- 6) w art. 35:

- a) ust. 2b otrzymuje brzmienie:

„2b. Na wniosek osoby, której dane adresowe zostały dopisane do CEIDG bez posiadania przez przedsiębiorcę tytułu prawnego do nieruchomości, której adres dotyczy, po dokonaniu wykreślenia, o którym mowa w ust. 2a, lub po dokonaniu zmiany, o której mowa w ust. 1a, dane te nie są publikowane w CEIDG.”,

- b) po ust. 2b dodaje się ust. 2c i 2d w brzmieniu:

„2c. Na wniosek osoby, która posiadała tytuł prawny do nieruchomości w okresie, w którym dane adresowe tej nieruchomości wpisane były do CEIDG, a następnie zostały zmienione przez osobę uprawnioną w innym trybie, niż wynikający z ust. 1a, dane te mogą nie być publikowane w CEIDG.

2d. Rozstrzygnięcie w sprawie wniosku, o którym mowa w ust. 2c, minister właściwy do spraw gospodarki podejmuje w drodze decyzji administracyjnej.”;

- 7) w art. 37 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w art. 25 ust. 1, z wyjątkiem numeru PESEL, daty urodzenia oraz danych kontaktowych, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 6, w przypadku gdy, podając je, osoba uprawniona sprzeciwiła się ich udostępnianiu w CEIDG;”;

- 8) w art. 39:

- a) uchyla się ust. 2,

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1 do ponownego wykorzystywania danych CEIDG stosuje się przepisy ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 352).”;

- 9) art. 73 otrzymuje brzmienie:

„Art. 73. Organ prowadzący rejestr działalności regulowanej wykreśla wpis przedsiębiorcy w rejestrze na jego wniosek, a także po uzyskaniu informacji o zgonie przedsiębiorcy lub po uzyskaniu informacji z CEIDG albo z Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy.”;

10) po art. 78 dodaje się art. 78a w brzmieniu:

„Art. 78a. 1. Kontrole planuje się i przeprowadza po uprzednim dokonaniu analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa w ramach wykonywania działalności gospodarczej. Analiza obejmuje identyfikację obszarów podmiotowych i przedmiotowych, w których ryzyko naruszenia przepisów jest największe. Sposób przeprowadzenia analizy określa organ kontroli lub organ nadrzędny.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do kontroli:

- 1) w przypadku gdy organ kontroli poweźmie uzasadnione podejrzenie:
 - a) zagrożenia życia lub zdrowia,
 - b) popełnienia przestępstwa lub wykroczenia,
 - c) popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego,
 - d) innego naruszenia prawnego zakazu lub niedopełnienia prawnego obowiązku – w wyniku wykonywania tej działalności;
- 2) wobec działalności przedsiębiorców w zakresie objętym nadzorem, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 174, 615, 888 i 996);
- 3) gdy jest ona niezbędna do przeprowadzenia postępowania w celu sprawdzenia wykonania zaleceń pokontrolnych organu lub wykonania decyzji nakazujących usunięcie naruszeń prawa, w związku z przeprowadzoną kontrolą.

3. Organ kontroli zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej ogólny schemat tych procedur kontroli, które wynikają z przepisów powszechnie obowiązującego prawa.”;

11) w art. 79 po ust. 5 dodaje się ust. 5a–5e w brzmieniu:

„5a. Czynności kontrolne związane z pobieraniem próbek i dokonywaniem oględzin, w tym pojazdów, lub dokonywaniem pomiarów, mogą być przeprowadzane przed upływem terminu 7 dni, o którym mowa w ust. 4.

5b. Czynności związane z pobieraniem próbek i dokonywaniem oględzin nie mogą przekraczać jednego dnia roboczego, natomiast czynności związane z dokonywaniem pomiarów nie mogą przekraczać kolejnych 24 godzin liczonych od chwili rozpoczęcia tych czynności.

5c. Oględziny nie mogą dotyczyć treści dokumentów.

5d. Z czynności związanych z pobieraniem próbek lub dokonywaniem oględzin, w tym pojazdów, lub dokonywaniem pomiarów sporządza się protokół.

5e. W przypadku podejmowania czynności kontrolnych, o których mowa w ust. 5a, zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli może być doręczone kontrolowanemu albo osobie przez niego upoważnionej, a w razie nieobecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej, zawiadomienie może być doręczone zarządzającemu w imieniu kontrolowanego zakładem lub inną wyodrębnioną częścią przedsiębiorstwa lub kierownikowi wyodrębnionej komórki organizacyjnej przedsiębiorstwa. Przepisy art. 79a ust. 1 i 9 stosuje się odpowiednio.”;

12) w art. 81a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku wszczęcia kontroli przedsiębiorca jest obowiązany niezwłocznie okazać kontrolującemu książkę kontroli, o której mowa w art. 81 ust. 1, prowadzoną w postaci:

- 1) papierowej – przez udostępnienie jej oryginału albo kopii odpowiednich jej fragmentów, albo
- 2) elektronicznej – przez zapewnienie dostępu przy użyciu urządzenia pozwalającego na zapoznanie się i dokonanie wpisu albo wykonanie wydruków z systemu informatycznego, w którym prowadzona jest książka kontroli, poświadczonych przez przedsiębiorcę za zgodność z wpisem w książce kontroli.”;

13) w art. 82 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) przedsiębiorca wyraził zgodę na równoczesne podjęcie i prowadzenie więcej niż jednej kontroli;”;

14) po art. 83a dodaje się art. 83b w brzmieniu:

„Art. 83b. 1. Organ kontroli nie przeprowadza kontroli, w przypadku gdy ma ona dotyczyć przedmiotu kontroli objętego uprzednio zakończoną kontrolą przeprowadzoną przez ten sam organ.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy:

- 1) kontrola ma dotyczyć okresu nieobjętego uprzednio zakończoną kontrolą;
- 2) ponowna kontrola ma na celu przeciwdziałanie zagrożeniu życia lub zdrowia;
- 3) ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności, stwierdzenia wygaśnięcia, uchylecia lub zmiany decyzji ostatecznej lub wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną;
- 4) ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w związku z uchYLENIEM lub stwierdzeniem nieważności decyzji przez sąd administracyjny;

- 5) ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w celu sprawdzenia wykonania zaleceń pokontrolnych organu lub wykonania decyzji lub postanowień nakazujących usunięcie naruszeń prawa, w związku z przeprowadzoną kontrolą;
 - 6) ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania związanego ze złożeniem korekty rozliczenia objętego uprzednio zakończoną kontrolą;
 - 7) organ kontroli poweźmie uzasadnione podejrzenie, że uprzednio zakończona kontrola została przeprowadzona z naruszeniem prawa mającym wpływ na wynik kontroli lub dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe lub protokół kontroli został sporządzony w wyniku przestępstwa;
 - 8) po sporządzeniu protokołu kontroli z poprzedniej kontroli wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody nieznane organowi administracji lub państwowej jednostce organizacyjnej w chwili przeprowadzenia kontroli, w tym wskazujące na wystąpienie nadużycia prawa, o którym mowa w art. 14na pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa;
 - 9) przedsiębiorca prowadzi działalność w zakresie objętym nadzorem, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym.”;
- 15) w art. 84a pkt 5 otrzymuje brzmienie:
- „5) kontrolą przemieszczających się środków transportu, osób z nich korzystających oraz towarów nimi przewożonych, na podstawie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin oraz ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej;”;
- 16) w art. 84c po ust. 15 dodaje się ust. 15a i 15b w brzmieniu:
- „15a. W razie przewlekłości czynności kontrolnych, po wydaniu postanowienia w przedmiocie zażalenia, o którym mowa w ust. 10, przedsiębiorca może wnieść do sądu administracyjnego skargę na przewlekłe prowadzenie kontroli. Wniesienie skargi nie wstrzymuje czynności kontrolnych.
- 15b. Do skargi, o której mowa w ust. 15a, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi

(Dz. U. z 2016 r. poz. 718, 846 i 996) dotyczące skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania.”.

Art. 16. W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1310) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 33 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Kontrola powinna być ukończona w terminie 3 miesięcy.

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach okres kontroli może być przedłużony na dalszy czas oznaczony przez Szefa CBA, nie dłuższy jednak niż o 6 miesięcy.”;

2) art. 46a otrzymuje brzmienie:

„Art. 46a. Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, z wyłączeniem art. 78a.”.

Art. 17. W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2015 r. poz. 2273 i 2278 oraz z 2016 r. poz. 266 i 542) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 56 wprowadzającym zmiany w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, 831, 903, 1250 i 1427):

a) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) art. 285 i art. 286 otrzymują brzmienie:

„Art. 285. 1. Opłatę ustala się według stawek obowiązujących w okresie, w którym korzystanie ze środowiska miało miejsce.

2. Podmiot korzystający ze środowiska wnosi opłatę za dany rok kalendarzowy do dnia 31 marca następującego roku.

3. Opłatę za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza ustala się na podstawie wielkości rocznej rzeczywistej emisji, określonej w raporcie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

4. Podmiot ponoszący opłatę zryczałtowaną za odprowadzane ścieki pochodzące z chowu lub hodowli ryb innych niż łososiowate lub innych

organizmów wodnych wnosi ją w terminie 2 miesięcy po zakończeniu okresu, o którym mowa w art. 287 ust. 1 pkt 5.

5. W przypadku gdy w danym roku kalendarzowym na składowisku odpadów umieszczono odpady oraz wydobyto z niego odpady tego samego rodzaju, podmiot korzystający ze środowiska wnosi opłatę do dnia 31 marca następnego roku.

Art. 286. 1. Podmiot korzystający ze środowiska w terminie, o którym mowa w art. 285 ust. 2 i 5, przedkłada marszałkowi województwa wykaz zawierający informacje i dane, o których mowa w art. 287, wykorzystane do ustalenia wysokości opłat oraz wysokość tych opłat, z zastrzeżeniem art. 289 ust. 1.

2. Podmiot korzystający ze środowiska, odprowadzający ścieki pochodzące z chowu lub hodowli ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych, przekazuje informacje do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu, o którym mowa w art. 287 ust. 1 pkt 5, z zastrzeżeniem art. 289 ust. 1.

3. Wykaz zawierający informacje i dane, o których mowa w art. 287 ust. 1 pkt 2 i 3, wykorzystane do ustalenia wysokości opłat, marszałek województwa niezwłocznie przekazuje wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

4. Do zobowiązań z tytułu opłat za korzystanie ze środowiska stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jeżeli wynikają one z wykazu o wysokości należnych opłat.

5. Podmiot korzystający ze środowiska, wprowadzający gazy lub pyły do powietrza, przedkłada marszałkowi województwa wykaz sporządzony na podstawie informacji zawartych w raporcie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, uwzględniający informacje o rodzajach substancji wprowadzonych do powietrza, wielkości emisji oraz wysokości opłat za wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza uiszczonych za poprzedni rok kalendarzowy, z zastrzeżeniem art. 289 ust. 1.

6. Informacje zawarte w wykazie, o którym mowa w ust. 5, stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego.

7. Wykaz, na podstawie którego ustalono opłaty za składowanie odpadów, marszałek województwa przekazuje niezwłocznie wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta właściwemu ze względu na miejsce składowania odpadów.

8. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzory wykazów zawierających informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat i sposób przedstawiania tych informacji i danych, uwzględniając w szczególności wymaganie, aby formularz wykazu zawierał:

- 1) zbiorcze zestawienie informacji o zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza, wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, poboru wód oraz składowania odpadów;
- 2) pouczenie, że zawarte w wykazie informacje o wysokości należnych opłat stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego.

9. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 8, zostaną ustalone:

- 1) forma wykazu;
- 2) zawartość wykazu;
- 3) układ wykazu;
- 4) wymagane techniki przedkładania wykazu.

10. Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego przekazuje wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska informacje o rodzajach substancji wprowadzonych do powietrza, wielkości emisji oraz wysokości opłat za wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza uiszczonych za poprzedni rok kalendarzowy sporządzone na podstawie raportów, o których mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, niezbędne do prowadzenia wojewódzkiej bazy informacji o korzystaniu ze środowiska.”;”;

b) po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) w art. 289 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy roczna wysokość opłaty z tytułu każdego z rodzajów korzystania ze środowiska spośród wymienionych w art. 273 ust. 1 nie przekracza 100 zł nie przedkłada się także wykazów i informacji, o których mowa w art. 286 ust. 1, 2 i 5.”;

- 2) w art. 60a uchyla się ust. 2;
- 3) w art. 61 wyrazy „art. 286 ust. 10” zastępuje się wyrazami „art. 286 ust. 8”;
- 4) w art. 62 wyrazy „z wyjątkiem art. 56 pkt 7, który wchodzi w życie z dniem” zastępuje się wyrazami „z wyjątkiem art. 56 pkt 7 i 10a, które wchodzi w życie z dniem”.

Art. 18. W ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. poz. 888, z 2015 r. poz. 1688 oraz z 2016 r. poz. 542) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisów ustawy w zakresie:

- 1) uzyskania wymaganych poziomów odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych, w tym dotyczących opłaty produktowej, oraz dokumentów potwierdzających recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, eksport odpadów opakowaniowych i wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych,
- 2) obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, o których mowa w art. 19 ust. 1, oraz obowiązku dotyczącego sprawozdań o wysokości środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne
– nie stosuje się do przedsiębiorców wprowadzających produkty w opakowaniach, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań nieprzekraczającej 1 Mg, z zastrzeżeniem art. 7 ust. 1.”;

2) w art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wartość pomocy de minimis odpowiada wartości zwolnienia z opłaty produktowej, obliczanej z zastosowaniem maksymalnej stawki opłaty produktowej dla opakowań, o której mowa w art. 35 ust. 1, oraz 2% wartości netto opakowań, o których mowa w art. 19 ust. 4.”.

Art. 19. Przepis art. 115 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do terminów, które nie upłynęły przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 20. 1. Jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy nie upłynął termin na wydanie świadectwa pracy zgodnie z art. 97 § 1¹ ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym, pracodawca wydaje pracownikowi świadectwo pracy za zakończone w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy okresy zatrudnienia, za które dotychczas nie wydano świadectwa pracy, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przed upływem terminu 6 miesięcy, o którym mowa w ust. 1, pracownik może żądać wydania świadectwa pracy za zakończone w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy okresy zatrudnienia, za które dotychczas nie wydano świadectwa pracy. Pracodawca jest obowiązany wydać świadectwo pracy w ciągu 7 dni od dnia złożenia pisemnego wniosku pracownika w tej sprawie.

3. Do wydania świadectwa pracy w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy zawartego na podstawie umowy o pracę na okres próbny lub na czas określony trwającej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 97 § 1–1³ ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 21. Do umów o współodpowiedzialności materialnej, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 125 § 1 zdanie drugie ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 22. Do terminów określonych w art. 264 ustawy zmienianej w art. 2, które nie upłynęły przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 264 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 23. Do postępowań w sprawie wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 29 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 3.

Art. 24. 1. W sprawach, o których mowa w ustawie zmienianej w art. 5, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, w tym do zgłoszeń i zawiadomień, o których mowa w art. 30, art. 31, art. 54 i art. 71 ustawy zmienianej w art. 5, w stosunku do których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nie upłynął termin do wniesienia sprzeciwu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. W sprawach, o których mowa w art. 36a, art. 48 i art. 49b ustawy zmienianej w art. 5, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 36a, art. 48 i art. 49b ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Inwestor, który w trybie art. 37a ustawy zmienianej w art. 5 złożył wniosek o wydanie pozwolenia na budowę tymczasowego obiektu budowlanego, o którym mowa w art. 29 ust. 1 pkt 12 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym, przed upływem terminu, w którym obiekt ten, zgodnie z dotychczasowymi przepisami, powinien być rozebrany lub przeniesiony w inne miejsce, w przypadku gdy budowa została rozpoczęta przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, może powstrzymać się od rozbiórki lub przeniesienia w inne miejsce tego obiektu do czasu zakończenia postępowania w przedmiocie pozwolenia na budowę.

Art. 25. Zawiadomienia, o których mowa w art. 2 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 6 oraz art. 24a ust. 5 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.⁶⁾), dotyczące roku 2017, składa się w terminie do dnia 31 stycznia 2017 r.

Art. 26. Do ogólnych wyjaśnień przepisów w zakresie podatków, dotyczących praktycznego stosowania tych przepisów, wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, i zamieszczonych zgodnie z zasadami określonymi w art. 14i § 1a ustawy zmienianej w art. 8, stosuje się przepisy art. 14n § 4–6 ustawy zmienianej w art. 8, z tym że w przypadku, o którym mowa w art. 14n § 6 ustawy zmienianej w art. 8, ogólne wyjaśnienia przepisów w zakresie podatków uznaje się za utrwaloną praktykę interpretacyjną, o której mowa w art. 14n § 4 pkt 2 tej ustawy, od dnia wskazanego przy ich zamieszczeniu.

Art. 27. Przepis art. 14n § 4 ustawy zmienianej w art. 8 ma zastosowanie do okresów rozliczeniowych rozpoczynających się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 28. Do naliczania odsetek za zwłokę w postępowaniach podatkowych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 54 ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 362, 596, 769, 1278, 1342, 1448, 1529 i 1540, z 2013 r. poz. 21, 888, 985, 1027, 1036, 1287, 1304, 1387 i 1717, z 2014 r. poz. 223, 312, 567, 598, 773, 915, 1052, 1215, 1328, 1563, 1644, 1662 i 1863, z 2015 r. poz. 73, 211, 251, 478, 693, 699, 860, 933, 978, 1197, 1217, 1259, 1296, 1321, 1322, 1333, 1569, 1595, 1607, 1688, 1767, 1784, 1844, 1893, 1925, 1932 i 1992 oraz z 2016 r. poz. 188, 195, 615, 780, 823, 929, 1010, 1206 i 1550.

Art. 29. Do postępowań w sprawach, o których mowa w art. 34 ustawy zmienianej w art. 14, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 34 ustawy zmienianej w art. 14, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 30. 1. Organy administracji publicznej i państwowe jednostki organizacyjne w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zamieszczają w Biuletynie Informacji Publicznej na swoich stronach podmiotowych interpretacje, o których mowa w art. 10 ustawy zmienianej w art. 15, wydane w okresie 12 miesięcy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji.

2. Do interpretacji zamieszczonych zgodnie z ust. 1 stosuje się przepis art. 10b ustawy zmienianej w art. 15.

Art. 31. Kontrolę przedsiębiorcy, wszczętą na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 15, prowadzi się według przepisów obowiązujących w dniu jej wszczęcia. Czynności kontrolne dokonane przed dniem wejścia w życie ustawy zachowują ważność.

Art. 32. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 14, który wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2017 r.;
- 2) art. 13 pkt 2 i pkt 3 lit. b oraz art. 17, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.

UZASADNIENIE

Spis treści

1. POTRZEBA I CEL REGULACJI	5
2. ZAKRES ZMIAN W PROJEKCIE USTAWY	5
2.1. w art. 1 – zmiana ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, z późn. zm.)	5
2.1.1. zmiana pkt 1 – uregulowanie tzw. „prokury łącznej niewłaściwej”	5
2.1.1.1. Uwagi ogólne – cel nowelizacji	5
2.1.1.2. Problem tzw. „prokury łącznej niewłaściwej”	6
2.1.1.3. Rodzaje prokury	7
2.1.1.4. Pozostałe uwagi	8
2.1.2. zmiana pkt 2 – ujednolicenie traktowania soboty, jako ostatniego dnia terminu na dokonanie czynności	9
2.2. w art. 2 – zmiana ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666)	10
2.2.1. zmiana w pkt 1 i 3 – złagodzenie wymogów prawa pracy wobec małych przedsiębiorców (zatrudniających nie więcej niż 50 pracowników)	10
2.2.2. zmiana w pkt 2 – wydawanie świadectwa pracy wynikającego z zakończonych umów w przypadku zatrudnienia na podstawie kolejnej umowy u tego samego pracodawcy	11
2.2.3. zmiana w pkt 4 – wprowadzenie wymogu formy pisemnej pod rygorem nieważności dla umowy o współodpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone	12
2.2.4. zmiana w pkt 5 – wydłużenie do 21 dni terminów na wniesienie przez pracownika odwołania do sądu od wypowiedzenia umowy o pracę, odwołania od rozwiązania umowy bez wypowiedzenia, żądania nawiązania umowy o pracę	13
2.3. w art. 3 – zmiana ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1440)	13
2.4. w art. 4 – zmiana ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 800)	14
2.5. w art. 5 – zmiana ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, z późn. zm.)	15
2.5.1. zmiany w pkt 1–4, pkt 6 lit. b i c, pkt 8 lit. a, pkt 10, 11, pkt 12 lit. a i b, pkt 13, 15, 17, 18 – zastąpienie sformułowania „właściwy organ” zwrotem „organ administracji architektoniczno-budowlanej” lub „organ nadzoru budowlanego”	15
2.5.2. zmiany w pkt 5, pkt 6 lit. a, pkt 12 lit. d – zwolnienie niektórych robót budowlanych z pozwolenia na budowę lub zgłoszenia (zmiany w art. 29 i art. 30)	15
2.5.3. zmiany w pkt 6 lit. b i c, pkt 7, 13, 15 – skrócenie rozpatrywania zgłoszeń z 30 do 21 dni, wydawanie zaświadczeń o niewnoszeniu sprzeciwu	18
2.5.4. zmiany w pkt 8 – doprecyzowanie przepisów w zakresie istotnego odstępiania od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę oraz wprowadzenie odstępstwa 2%	19

2.5.5.	zmiany w pkt 9 – regulacje w zakresie tymczasowych obiektów budowlanych	20
2.5.6.	zmiana w pkt 11, pkt 12 lit. b i c – uchylenie wymogu rozpoczęcia postępowania legalizacyjnego pod warunkiem zgodności z decyzją o warunkach zabudowy	20
2.5.7.	zmiana w pkt 12 lit. b – ujednolicenie brzmienia art. 48 i art. 49b w zakresie jednej z przesłanek umożliwiających legalizację budowy	21
2.5.8.	zmiana w pkt 14 – doprecyzowanie kwestii przekazywania protokołu w postaci elektronicznej	21
2.5.9.	zmiana w pkt 16 – wspólne postępowanie dla obiektów budowlanych uszkodzonych w ramach jednego zdarzenia powodującego katastrofę budowlaną	22
2.6.	w art. 6 – zmiana ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047)	22
2.7.	w art. 7 – zmiana ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1432)	24
2.8.	w art. 8 – zmiana ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.)	24
2.8.1.	zmiana w pkt 1 – ogólne wyjaśnienia dotyczące stosowania prawa podatkowego	24
2.8.2.	zmiana w pkt 2 i 3 – objaśnienia podatkowe	24
2.8.4.	zmiany w pkt 5 – naliczanie odsetek za zwłokę	26
2.8.5.	zmiany w pkt 6 – ochronny charakter postępowań kontrolnych	26
2.9.	w art. 9 – zmiana ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963, z późn. zm.)	27
2.10.	w art. 10 – zmiana ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. poz. 930, z późn. zm.)	28
2.11.	w art. 11 – zmiana ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1578 i 1579)	29
2.11.1.	zmiany w pkt 1, 7 – zmiany dostosowujące do zmian wprowadzonych w ustawie – Kodeks cywilny w zakresie prokury	29
2.11.2.	zmiany w pkt 2 i 8 – poprawa transparentności w przypadku wystąpienia konfliktu interesów	29
2.11.3.	zmiana w pkt 3 i 4 – poprawa ochrony wspólników mniejszościowych	30
2.11.4.	zmiana w pkt 5 – zniesienie obowiązku opatrywania dokumentu akcji pieczęcią spółki	30
2.11.5.	zmiany w pkt 6 – zmiana zasad ustalania i wypłacania dywidendy w spółkach akcyjnych	31
2.11.6.	zmiana w pkt 9 – zgodność przepisów k.s.h. z przepisami ustawy SDG w zakresie postępowania o wykreślanie przedsiębiorcy z CEIDG	31
2.12.	w art. 12 – zmiana ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1125, z późn. zm.)	32
2.12.1.	zmiana w pkt 1 – uproszczenie w zakresie okazjonalnej naprawy lub modernizacji	32
2.12.2.	zmiana w pkt 2 – wstąpienie w prawa i obowiązki poprzedniego eksploatującego	32
2.12.3.	zmiana w pkt 3 i 4 – umarzanie, odraczanie, rozkładanie na raty należności przypadających UDT i TDT	33
2.13.	w art. 13 – zmiana ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, z późn. zm.)	34
2.14.	w art. 14 – zmiana ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1242, z późn. zm.)	35

2.15. w art. 15 – zmiany ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.)	37
2.15.1. zmiana w pkt 1 – klauzula pewności prawa	37
2.15.2. zmiana w pkt 2 – dostosowanie przepisu art. 14a ust. 1d ustawy SDG do nowego brzmienia definicji „osoby sprawującej osobistą opiekę nad dzieckiem” w związku ze zmianą ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych	38
2.15.3. zmiany w pkt 3–9 – w zakresie CEIDG	38
2.15.3.1. zmiana w pkt 3 – dot. danych wpisowych w zakresie NIP	39
2.15.3.2. zmiana w pkt 3, 5 i 7 – w zakresie wpisu danych adresowych do CEIDG	39
2.15.3.3. zmiana w pkt 3 – w zakresie podawania kodu PKD	39
2.15.3.4. zmiana w pkt 3 – w zakresie zgłaszania informacji o ogłoszeniu upadłości	40
2.15.3.5. zmiana w pkt 3 – w zakresie zgłaszania informacji o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego	40
2.15.3.6. zmiana w pkt 3 – wprowadzenie obowiązku złożenia wraz wnioskiem o wpis do CEIDG oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do lokalu	40
2.15.3.7. zmiana w pkt 4 – uzupełnienie przesłanek niepoprawności wniosku o wpis do CEIDG	41
2.15.3.8. zmiana w pkt 6 – nieujawnianie w „historii wpisu” niektórych danych adresowych	41
2.15.3.9. zmiana w pkt 8 – udostępnianie danych z CEIDG	41
2.15.4. zmiany w pkt 10–16 w zakresie kontroli	42
2.15.4.1. zmiana w pkt 10 – kontrole na podstawie identyfikacji prawdopodobieństwa naruszenia prawa „analizy ryzyka”	43
2.15.4.2. zmiana w pkt 10 – informacja o procedurach kontroli na stronach internetowych organu kontroli	44
2.15.4.3. zmiana w pkt 11 – tryb pobierania próbek i dokonywania oględzin	44
2.15.4.4. zmiana w pkt 12– dotycząca książek kontroli	46
2.15.4.5. zmiana w pkt 13 – umożliwienie przeprowadzania wspólnych kontroli	46
2.15.4.6. zmiana w pkt 14 – zakaz ponownej kontroli	47
2.15.4.7. zmiana w pkt 15	48
2.15.4.8. zmiana w pkt 16 – skarga na przewlekłe prowadzenie kontroli	49
2.15.5. zmiana w pkt 9 – wykreślenie przedsiębiorcy z rejestru działalności regulowanej po uzyskaniu informacji z KRS	50
2.16. w art. 16 – zmiany ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1310)	50
2.17. w art. 17 – zmiany ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2015 r. poz. 2273 i 2278 oraz z 2016 r. poz. 266 i 542)	51
2.18. w art. 18 – zmiany ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. poz. 888, z 2015 r. poz. 1688 oraz z 2016 r. poz. 542)	52
3. ZGŁOSZENIE LOBBINGOWE	52
4. OŚWIADCZENIE O ZGODNOŚCI PROJEKTOWANYCH REGULACJI Z PRAWEM UNII EUROPEJSKIEJ	53

5. OCENA, CZY PROJEKT USTAWY BĘDZIE PODLEGAŁ NOTYFIKACJI ZGODNIE Z PRZEPISAMI DOTYCZĄCYMI FUNKCJONOWANIA KRAJOWEGO SYSTEMU NOTYFIKACJI NORM I AKTÓW PRAWNYCH	53
6. INFORMACJA DOTYCZĄCA PRZEDSTAWIENIA PROJEKTU WŁAŚCIWYM ORGANOM I INSTYTUCJOM UNII EUROPEJSKIEJ.	53
7. TERMIN WEJŚCIA W ŻYCIE	53

1. Potrzeba i cel regulacji

Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców stanowi element pakietu ułatwień dla przedsiębiorców „100 zmian dla firm”, będącego I etapem realizacji Planu na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju.

Celem projektowanej ustawy jest poprawa warunków prawnych wykonywania działalności gospodarczej w Polsce. Realizacji tego celu służyć będzie redukcja niektórych obowiązków administracyjnych, doprecyzowanie zagadnień wywołujących wątpliwości interpretacyjne, zmiany wspierające rozwój przedsiębiorczości i podniesienie efektywności pracy, usprawnienie procesu inwestycyjnego oraz zmniejszenie uciążliwości kontroli działalności gospodarczej. Proponuje się zmiany m.in. w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, w prawie pracy i ubezpieczeń społecznych, w prawie budowlanym, prawie technicznym, prawie handlowym oraz finansowym i ochrony środowiska.

W odpowiedzi na konkretne problemy występujące w praktyce wykonywania działalności gospodarczej i zidentyfikowane m.in. w toku konsultacji z organizacjami przedsiębiorców, przedmiotowy projekt wprowadza zmiany w 18 ustawach, których celem jest uproszczenie wykonywania działalności gospodarczej w różnych obszarach.

Propozycje mają charakter powszechny, będą korzystnie oddziaływać w szczególności na małe i średnie przedsiębiorstwa. Bilans wprowadzanych rozwiązań będzie dla przedsiębiorców pozytywny. Szacuje się, że oszczędności dla przedsiębiorców i obywateli wynikające z mniejszych obciążeń administracyjnych powinny wynieść ok. 230 000 000 zł w pierwszym pełnym roku obowiązywania ustawy.

2. Zakres zmian w projekcie ustawy

2.1. w art. 1 – zmiana ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, z późn. zm.)

2.1.1. zmiana pkt 1 – uregulowanie tzw. „prokury łącznej niewłaściwej”

2.1.1.1. Uwagi ogólne – cel nowelizacji

Projektowane zmiany przepisów Kodeksu cywilnego o prokurze mają na celu kompleksowe i obejmujące wszystkich przedsiębiorców uregulowanie reprezentacji przedsiębiorców przez prokurentów w wariantcie mieszanym, tj. przy współdziałaniu z prokurentem członka organu

zarządzającego (lub wspólnika uprawnionego do reprezentowania osobowej spółki handlowej).

Projekt reformuje wyłącznie instytucję prokury jako szczególnego rodzaju pełnomocnictwa i nie ingeruje w żadnym stopniu w ugruntowane w prawie polskim przepisy oraz konstrukcje prawne przewidujące reprezentację organiczną mieszaną, tj. reprezentację przez organ osoby prawnej (jednostki organizacyjnej) w warunkach, gdy z członkiem organu (względnie wspólnikiem osobowej spółki handlowej) współdziała prokurent. W obecnym stanie prawnym możliwość tego rodzaju reprezentacji została przewidziana dla spółek handlowych (art. 30 § 2, art. 205 § 2, art. 373 § 2 k.s.h.). Tym samym zmiana nie doprowadzi do jakiegokolwiek modyfikacji zasad reprezentacji organicznej przy współudziale prokurentów.

Bezpośrednim skutkiem projektowanych zmian będzie zwiększenie swobody udzielenia prokury przez przedsiębiorców (przez umożliwienie zastrzeżenia przy prokurze reprezentacji mieszanej), jak również przywrócenie pewności co do możliwości udzielania prokury umocowującej jedynie do współdziałania z członkiem organu zarządzającego (lub wspólnikiem uprawnionym do reprezentowania osobowej spółki handlowej). Umożliwi to wpis takiej prokury do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego i będzie stanowiło o skuteczności czynności prawnych dokonanych w ten sposób.

2.1.1.2. Problem tzw. „prokury łącznej niewłaściwej”

Projektowane zmiany zmierzają przede wszystkim do rozstrzygnięcia problemu tzw. prokury łącznej niewłaściwej, polegającej na upoważnieniu do dokonywania czynności jedynie wraz z członkiem organu zarządzającego lub wspólnikiem spółki handlowej. Taką postać prokury zaaprobował początkowo Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 kwietnia 2001 r., sygn. akt III CZP 6/01.

Jednakże w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt III CZP 34/14, przyjęto, że niedopuszczalny jest wpis jednego prokurenta do rejestru przedsiębiorców w KRS z jednoczesnym zastrzeżeniem, że może on działać tylko łącznie z członkiem zarządu spółki. Obydwie uchwały spotkały się ze zróżnicowanymi ocenami w doktrynie, przy czym wypowiedzi przeciwnie możliwości ustanowienia tzw. prokury łącznej niewłaściwej opierały się przede wszystkim na argumencie o braku wyraźnej regulacji ustawowej.

Mając na uwadze uzasadnione potrzeby obrotu, za celowe należy uznać przesądzenie w ustawie możliwości ustanowienia wskazanego rodzaju prokury. Przed wydaniem

powołanej uchwały Sądu Najwyższego z instrumentu tego korzystało wielu przedsiębiorców, np. spółki akcyjne prowadzące działalność bankową lub ubezpieczeniową, inne instytucje finansowe, przedsiębiorcy prowadzący przedsiębiorstwa wielozakładowe lub posiadające oddziały. Prokura taka pozwala zachować u danego przedsiębiorcy zasadę reprezentacji łącznej (ustanowioną dla potrzeb transparentności w spółce i minimalizacji ryzyka podejmowania czynności jednoosobowo) i realizować ją także przez osoby nie wchodzące w skład organu zarządzającego, tj. przez prokurentów. Ci zaś zostają zarazem poddani mechanizmowi kontroli wewnętrznej poprzez możliwość współdziałania tylko z członkiem organu zarządzającego (lub współnikiem uprawnionym do reprezentowania handlowej spółki osobowej) a już nie z innym prokurentem. Celu, jaki pozwala osiągnąć tzw. prokura łączna niewłaściwa, nie można zrealizować poprzez ustanowienie członków zarządu pozbawionych prawa do samodzielnej reprezentacji. W wypadku gdy przedsiębiorca chciałby zastrzec funkcjonowanie większej liczby reprezentantów działających łącznie i wykluczyć zarazem współdziałanie prokurentów, musiałby wszystkich reprezentantów powołać do zarządu, co uczyniłoby ten organ nieoperatywnym.

2.1.1.3. Rodzaje prokury

Propozycja zmian przepisów o prokurze zmierza do zapewnienia przedsiębiorcom możliwie pełnej swobody co do wyboru rodzaju prokury, także w wariancie prokury „mieszanej”, tj. przy współdziałaniu z prokurentem członka organu zarządzającego (wspólnika osobowej spółki handlowej).

Proponowane brzmienie dodanego art. 109⁴ § 1¹ k.c., wraz z dotychczasowym art. 109⁴ § 1 k.c., ma pozwolić na ustanowienie, wedle potrzeb przedsiębiorcy:

- 1) prokury samoistnej (art. 109⁴ § 1 k.c.);
- 2) prokury łącznej upoważniającej tylko do działania z innym prokurentem (art. 109⁴ § 1 k.c.);
- 3) prokury łącznej, upoważniającej do działania z innym prokurentem, oraz dodatkowo z członkiem organu zarządzającego lub współnikiem uprawnionym do reprezentowania osobowej spółki handlowej (art. 109⁴ § 1 i § 1¹ k.c.);
- 4) prokury swoiście łącznej, która upoważnia tylko do działania z członkiem organu zarządzającego lub współnikiem uprawnionym do reprezentowania osobowej spółki handlowej (art. 109⁴ § 1¹ k.c.).

Za niecelowe uznano wprowadzenie wraz z projektowanymi zmianami legalnych definicji wyróżnionych rodzajów prokury, pozostawiając to rozważaniom doktrynalnemu. W szczególności, w projektowanym art. 109⁴ § 1¹ k.c. świadomie nie odwołano się do pojęć prokury samoistnej i łącznej. Łączna analiza art. 109⁴ § 1 i art. 109⁴ § 1¹ k.c. prowadzi do wniosku, iż prokura upoważniająca także do działania z członkiem organu zarządzającego lub wspólnikiem uprawnionym do reprezentowania osobowej spółki handlowej (pkt 3 powyżej) dotyczy osób, którym udzielono prokury łącznej (pkt 2 powyżej), zaś prokura upoważniająca wyłącznie do działania z członkiem organu zarządzającego lub wspólnikiem uprawnionym do reprezentowania osobowej spółki handlowej (pkt 4 powyżej) pozwala na ustanowienie w ten sposób jednego lub więcej prokurentów, z których każdy będzie mógł reprezentować przedsiębiorcę, jedynie współdziałając z członkiem organu zarządzającego lub wspólnikiem.

2.1.1.4. Pozostałe uwagi

Za niecelowe uznano przyjęcie zasady, iż każda prokura łączna upoważnia zarazem do działania z członkiem organu zarządzającego lub wspólnikiem uprawnionym do reprezentowania osobowej spółki handlowej. Dany przedsiębiorca może być zainteresowany ustanowieniem prokury łącznej umożliwiającej współdziałanie tylko z innym prokurentem, a już nie członkiem organu zarządzającego lub wspólnikiem uprawnionym do reprezentowania osobowej spółki handlowej. Rodzaj prokury będzie zatem każdorazowo determinowany treścią oświadczenia przedsiębiorcy w przedmiocie jej udzielenia.

Treść art. 109⁴ § 1¹ k.c. wskazuje „członków organu zarządzającego” i „wspólników uprawnionych do reprezentowania handlowej spółki osobowej” jako osoby współdziałające w ramach reprezentacji mieszanej z prokurentem. Pojęcie „członków organu zarządzającego” obejmuje w szczególności członków zarządu spółek kapitałowych, spółki partnerskiej w której ustanowiono zarząd, spółdzielni, stowarzyszeń i fundacji. Z kolei „wspólnikami uprawnionymi do reprezentowania handlowej spółki osobowej” są uprawnieni do reprezentacji wspólnicy spółki jawnej, partnerzy spółki partnerskiej w której nie ustanowiono zarządu oraz komplementariusze spółki komandytowej oraz spółki komandytowo-akcyjnej. Zrezygnowano z posłużenia się bardziej zwięzłym zwrotem dotyczącym osób reprezentujących przedsiębiorcę, aby uniknąć sporów pojęciowych.

Projektowana zmiana dotyczy także art. 109⁴ § 2 k.c. dotyczącego reprezentacji biernej przez prokurentów. Przepis ten aktualnie odnosi się do osób, którym udzielono prokury łącznej. W celu uniknięcia wątpliwości, jakie mogłyby być skutkiem zastrzeżenia w projektowanym

109⁴ § 1¹ k.c. prokury łącznej mieszanej (i swoiście łącznej), proponuje się zaadresowanie 109⁴ § 2 k.c. do każdego z prokurentów, bez względu na rodzaj udzielonej prokury. Analogicznymi względami podyktowana jest także projektowana zmiana art. 109⁸ § 2 k.c.

2.1.2. zmiana pkt 2 – ujednolicenie traktowania soboty, jako ostatniego dnia terminu na dokonanie czynności

W postępowaniu cywilnym zauważalny jest problem prawny dotyczący sposobu obliczania terminu ustawowego do dokonywania czynności procesowych. W praktyce występuje rozbieżność, co do tego, jakie znaczenie prawne w postępowaniu cywilnym ma koniec terminu przypadający w sobotę. Powyższe zagadnienie było przedmiotem rozważań w orzecznictwie. Ustawodawca nie przewidział w Kodeksie postępowania cywilnego (k.p.c.) samodzielnej regulacji problematyki zasad liczenia terminów, lecz odwołał się do zasad określonych w Kodeksie cywilnym, stanowiąc w art. 165 § 1 k.p.c., że terminy oblicza się według przepisów Kodeksu cywilnego. Według art. 115 k.c., jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego. W świetle ustalonego orzecznictwa z zakresu prawa cywilnego oraz prawa pracy sobota nie jest dniem uznanym ustawowo za wolny od pracy w rozumieniu art. 115 k.c. w zw. z art. 165 § 1 k.p.c. SN w swoich orzeczeniach wyjaśnił, że o dniu ustawowo wolnym od pracy można mówić jedynie w odniesieniu do takich dni, które zostały uznane za wolne przepisem ustawy, a uregulowanie to ma walor powszechności, a nie ogranicza się do określonych zakładów pracy lub oznaczonych grup pracowników. Soboty nie charakteryzują się takimi cechami, gdyż jako dni wolne nie mają charakteru powszechnego, chociaż obejmują wiele grup pracowników i wiele zakładów pracy.

Zaproponowana zmiana przepisu w art. 115 § 1 k.c. będzie miała ten skutek, że jeżeli koniec terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą. Tak więc sobota uzyskuje kwalifikację alternatywnie taką samą jak dzień ustawowo wolny od pracy.

Za przyjęciem proponowanego rozwiązania przemawia potrzeba zapewnienia maksymalnego poziomu ochrony sfery praw i interesów stron oraz uczestników postępowania zobligowanych do dotrzymania terminów wyznaczonych w tym postępowaniu. Należy mieć na uwadze to, że sobota jest dniem, w którym zazwyczaj nie działają urzędy i sądy, a tym samym dopełnienie terminu kończącego się wraz z upływem soboty mogłoby być niejednokrotnie istotnie utrudnione. Takie potraktowanie soboty ma swoją przyczynę w dbałości o obywatela, jak bowiem powszechnie wiadomo szczególnie w małych miejscowościach trudno znaleźć

placówkę pocztową czynną w sobotę, co w praktyce uniemożliwia dokonanie jakiejkolwiek czynności procesowej w ten dzień tygodnia. Dochowanie terminu kończącego się w sobotę przez złożenie pisma przed upływem terminu w urzędach organów administracji publicznej, placówce pocztowej i polskich urzędach konsularnych, może więc w praktyce nastąpić w dniu powszednim poprzedzającym sobotę – najczęściej w piątek. Dodatkowo należy mieć na uwadze, iż nie można wbrew oczywistym faktom – nieczynne w soboty zarówno urzędy organów administracji publicznej, jak i przeważająca większość placówek pocztowych – utrzymywać, iż istnieje prawnie skuteczna możliwość dla wszystkich uczestników postępowania, dochowania terminu kończącego się właśnie w tym dniu.

Analogiczna regulacja obowiązuje w postępowaniu sądowoadministracyjnym, Ordynacji podatkowej, a w postępowaniu administracyjnym wynika z orzecznictwa. Trudno znaleźć uzasadnienie, aby w postępowaniu sądowoadministracyjnym i postępowaniu cywilnym miały zastosowanie różne rozwiązania w przedmiotowym zakresie. Takie rozróżnienie niepotrzebnie utrudnia adresatom normy prawnej jej stosowanie. Celem przedmiotowej zmiany legislacyjnej jest zrównanie rozwiązań w tym zakresie. W konsekwencji rzadziej będzie dochodziło do brzemiennej w skutkach błędów u adresatów norm prawnych. W ocenie projektodawcy zwiększy to poziom zaufania u adresatów norm prawnych do państwa i stanowionego przez niego prawa. Ponadto konieczność zmiany wynika z przemian cywilizacyjnych i obecnego statusu soboty jako de facto kolejnego obok niedzieli dnia wolnego od pracy, inaczej niż w czasie kiedy zmieniany przepis był uchwalany. Od wielu więc lat sobota przestała w praktyce być „dniem powszednim”, a stała się dla większości pracowników dniem wolnym od pracy.

W konsekwencji przedmiotowej zmiany, liczba czynności procesowych dokonywanych po terminie ustawowym powinna ulec zmniejszeniu.

2.2. w art. 2 – zmiana ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666)

2.2.1. zmiana w pkt 1 i 3 – złagodzenie wymogów prawa pracy wobec małych przedsiębiorców (zatrudniających nie więcej niż 50 pracowników)

Zwiększenie zatrudnienia powyżej 19 pracowników wiąże się w obecnym stanie prawnym z kłopotliwymi obowiązkami po stronie pracodawcy: obowiązek tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, obowiązek ustalania regulaminu wynagradzania, regulaminu pracy.

W efekcie przedsiębiorcy obawiają się zwiększać zatrudnienie w oparciu o umowy o pracę, blokując własny rozwój, wybierając umowy cywilnoprawne lub obchodząc prawo poprzez sztuczne dzielenie przedsiębiorstwa. Wg badania ankietowego przeprowadzonego on-line w okresie 13–23 maja 2016 r w ramach Panelu Polskich Przedsiębiorstw PARP na grupie 388 respondentów (mikro – 115, małe – 130, średnie – 100, duże – 43) aż 34,8% przedsiębiorców wskazywało na zniesienie obowiązku ustalania regulaminu wynagradzania, zaś 29,6% wskazań dotyczyło obowiązku ustalania regulaminu pracy, jako zmianę, która może najbardziej usprawnić funkcjonowanie ich przedsiębiorstwa.

Wobec powyższego, proponuje się złagodzenie wymogów prawa pracy wobec małych przedsiębiorców poprzez podniesienie progów dotyczących obowiązku ustalania regulaminu wynagradzania oraz regulaminu pracy z 20 do 50 pracowników.

Pracodawcy zatrudniający poniżej 50 pracowników będą mogli fakultatywnie ustalać regulamin wynagradzania i regulamin pracy, przy czym pracodawcy zatrudniający nie mniej niż 20 i mniej niż 50 pracowników, u których działa zakładowa organizacja związkowa, będą ustalać regulamin wynagradzania i regulamin pracy, jeżeli z wnioskiem wystąpi zakładowa organizacja związkowa.

2.2.2. zmiana w pkt 2 – wydawanie świadectwa pracy wynikającego z zakończonych umów w przypadku zatrudnienia na podstawie kolejnej umowy u tego samego pracodawcy

Obowiązujący wymóg, wynikający z art. 97 § 1¹ Kodeksu pracy (k.p.), wydawania świadectwa pracy po 24 miesiącach zakładowego stażu pracy mimo trwania zatrudniania u tego samego pracodawcy na podstawie kolejnej umowy zawartej na okres próbny lub umowy o pracę zawartej na czas określony, stanowi nadmierne obciążenie dla pracodawców i nie ma uzasadnienia z punktu widzenia interesu pracownika. Jednocześnie, przepis wydaje się być „martwy” w opinii przedsiębiorców.

Propozycja zmierza do przyjęcia zasady, zgodnie z którą pracodawca będzie, jak dotychczas, zobowiązany do niezwłocznego wydania pracownikowi świadectwa pracy w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy, przy czym wyjątek od tej zasady stanowiłyby sytuacje, w których dochodzi do nawiązania kolejnej umowy o pracę z tym samym pracownikiem w ciągu 7 dni od dnia ustania poprzedniego zatrudnienia. W takim przypadku pracodawca byłby obowiązany wydać pracownikowi świadectwo pracy dotyczące poprzedniego zakończonego okresu zatrudnienia – tylko na wniosek tego pracownika.

Natomiast w przypadku, gdy pracodawca nie będzie miał zamiaru zatrudnienia tego samego pracownika w ciągu 7 dni od ustania poprzedniego zatrudnienia, będzie on miał obowiązek wydania świadectwa pracy obejmującego wszystkie poprzednie okresy zatrudnienia tego pracownika, za które nie wydano mu świadectwa pracy lub świadectw pracy, bowiem nie składał on takiego wniosku.

Przepisy przejściowe regulują natomiast kwestie wydania świadectwa pracy zarówno w przypadku, gdy w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy pracownik nie jest już zatrudniony u pracodawcy, ale nie upłynął jeszcze 24 miesięczny okres, po upływie którego pracodawca jest obowiązany do wydania świadectwa pracy w związku z nawiązanym i zakończonym wcześniej stosunkiem pracy na podstawie terminowej umowy o pracę, oraz gdy pracownik jest zatrudniony u pracodawcy na podstawie terminowej umowy o pracę.

W pierwszym przypadku pracodawca będzie obowiązany do wydania łącznego świadectwa pracy za poprzednie zakończone okresy zatrudnienia w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Przed upływem tego terminu, pracodawca będzie zobowiązany w ciągu 7 dni do wydania świadectwa pracy na pisemny wniosek pracownika. W okresie przejściowym planuje się, aby wniosek miał postać pisemną tak jak dotychczas.

W drugim przypadku świadectwo pracy za okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę trwającej w dniu wejścia w życie ustawy będzie już wydawane na nowych zasadach.

2.2.3. zmiana w pkt 4 – wprowadzenie wymogu formy pisemnej pod rygorem nieważności dla umowy o współodpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone

Dotychczasowy przepis art. 125 § 1 k.p. reguluje formę umowy o współodpowiedzialności materialnej między pracodawcą i pracownikami, przyjmując, że powinna ona być zawarta w postaci pisemnej. Mimo aktualnego brzmienia przepisu, w doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że mimo braku ustawowego zastrzeżenia wymogu zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności, umowa o wspólnej odpowiedzialności jest nieważna, jeśli nie została zawarta na piśmie. Proponowana zmiana ma na celu wskazanie *explicite*, że forma pisemna została zastrzeżona *ad solemnitatem*.

Ponadto proponuje się dodanie przepisu przejściowego, zgodnie z którym do umów o współodpowiedzialności materialnej trwających w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy mają zastosowanie przepisy art. 125 § 1 zdanie drugie w brzmieniu dotychczasowym.

2.2.4. zmiana w pkt 5 – wydłużenie do 21 dni terminów na wniesienie przez pracownika odwołania do sądu od wypowiedzenia umowy o pracę, odwołania od rozwiązania umowy bez wypowiedzenia, żądania nawiązania umowy o pracę

Proponuje się wprowadzenie zmian w art. 264 polegających na wydłużeniu i ujednoliceniu terminów odwołań do sądu pracy. Celem zmiany jest zwiększenie zaufania przedsiębiorców i pracowników do prawa oraz ochronę sytuacji prawnej pracownika. Obecnie obowiązują dwa terminy na wniesienie odwołania do sądu – 7-dniowy termin dla odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę i 14-dniowy termin dla odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz 14-dniowy na żądanie nawiązania umowy o pracę. Takie rozróżnienie nie ma uzasadnienia. W praktyce funkcjonowanie dwóch terminów powoduje pomyłki, których skutki są dotkliwe dla pracowników. Ponadto obowiązujące terminy są zbyt krótkie na prawidłowe sformułowanie pozwu.

Jednocześnie proponuje się dodanie przepisów przejściowych, zgodnie z którymi do terminów, o których mowa w art. 264 k.p., które rozpoczęły bieg i nie upłynęły przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy będą miały zastosowanie przepisy ustawy zmienianej w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2.3. w art. 3 – zmiana ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1440)

W związku z wprowadzonymi ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 443) zmianami m.in. w zakresie budowy zjazdów z dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych bez obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę i niniejszą nowelizacją, konieczna jest zmiana przepisów art. 29 i art. 29a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1440). Przesądzenie w przepisie art. 29 ustawy o drogach publicznych, że do uzyskania rozstrzygnięcia w przedmiocie lokalizacji zjazdu nie jest wymagana decyzja o warunkach zabudowy, wydawana na podstawie art. 59 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, stanowi jedynie potwierdzenie utrwalonej w tym zakresie linii orzeczniczej sądów administracyjnych. Należy zgodzić się z poglądami judykatury wskazującej, że decyzja o lokalizacji zjazdu ma w istocie charakter decyzji lokalizacyjnej – a więc taki sam jak decyzja o warunkach zabudowy. Przepis art. 29 ust. 1 ustawy o drogach publicznych stanowi zatem *lex specialis* wobec przepisów o warunkach zabudowy (tak: WSA w Krakowie w wyroku z dnia 10.06.2015 r. w sprawie II SA/Kr 211/15). Również z punktu widzenia ochrony ładu przestrzennego nie ma potrzeby uzyskiwania szczególnego

rozstrzygnięcia planistycznego w zakresie lokalizacji zjazdu, ten bowiem jest jedynie wynikiem dokonania na nieruchomości zmiany sposobu zagospodarowania. Proponowane zmiany usuną więc istniejące obecnie wątpliwości interpretacyjne, zgłaszane zarówno przez zarządców dróg publicznych jak i obywateli, dotyczące niezgodności przepisów ustawy o drogach publicznych i ustawy – Prawo budowlane w zakresie budowy i przebudowy zjazdów z dróg publicznych.

2.4. w art. 4 – zmiana ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o Zakładowym Funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 800)

Zwiększenie zatrudnienia powyżej 19 pracowników wiąże się z obowiązkiem tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

W efekcie przedsiębiorcy obawiają się zwiększać zatrudnienie w oparciu o umowy o pracę, blokując własny rozwój, wybierając umowy cywilnoprawne lub sztucznie dzieląc przedsiębiorstwo. Wg badania ankietowego przeprowadzonego on-line w okresie 13–23 maja 2016 r w ramach Panelu Polskich Przedsiębiorstw PARP na grupie 388 respondentów (mikro – 115, małe – 130, średnie – 100, duże – 43) aż 41,2% przedsiębiorców wskazywało na zniesienie obowiązku tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych jako zmianę, która może najbardziej usprawnić funkcjonowanie ich przedsiębiorstwa.

Proponuje się złagodzenie wymogów prawa pracy wobec małych przedsiębiorców poprzez podniesienie progu z 20 do 50 pracowników.

Proponuje się, aby pracodawca zatrudniający co najmniej 50 pracowników według stanu na dzień 1 stycznia danego roku w przeliczeniu na pełne etaty tworzył Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych. Natomiast pracodawca zatrudniający poniżej 50 pracowników będzie mógł fakultatywnie tworzyć Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych.

W przypadku przedsiębiorców zatrudniających nie mniej niż 20 i mniej niż 50 pracowników, u którego działa zakładowa organizacja związkowa, będzie ona mogła wystąpić z wnioskiem o utworzenie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

2.5. **w art. 5 – zmiana ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, z późn. zm.)**

2.5.1. zmiany w pkt 1–4, pkt 6 lit. b i c, pkt 8 lit. a, pkt 10, 11, pkt 12 lit. a i b, pkt 13, 15, 17, 18 – zastąpienie sformułowania „właściwy organ” zwrotem „organ administracji architektoniczno-budowlanej” lub „organ nadzoru budowlanego”

Przepisy posługują się zwrotem „właściwy organ”, a odbiorcy tych przepisów muszą dokonywać skomplikowanej wykładni, aby ustalić, do jakiego organu mają się zwrócić. Proponowane zmiany upraszczają przepisy w tym zakresie i mają charakter redakcyjny.

2.5.2. zmiany w pkt 5, pkt 6 lit. a, pkt 12 lit. d – zwolnienie niektórych robót budowlanych z pozwolenia na budowę lub zgłoszenia (zmiany w art. 29 i art. 30)

Zmiany w zakresie zwolnienia niektórych robót budowlanych z pozwolenia na budowę lub zgłoszenia będą dotyczyły następujących inwestycji:

- a) budowy parterowych budynków gospodarczych o powierzchni zabudowy do 35 m², przy rozpiętości konstrukcji nie większej niż 4,80 m, oraz suszarni kontenerowych o powierzchni zabudowy do 21 m² – dotychczas wymagała zgłoszenia, po nowelizacji nie będzie wymagała ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia (art. 29 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 1). Wymóg zgłoszenia wydaje się tu zbędny, zwłaszcza że takie obiekty są obiektami o prostej konstrukcji,
- b) budowy wiat o powierzchni zabudowy do 35 m², przy czym łączna liczba tych obiektów na działce nie może przekraczać dwóch na każde 500 m², powierzchni działki – obecnie budowa takich wiat wymaga pozwolenia na budowę (z wyjątkiem wiat na działce, na której znajduje się budynek mieszkalny lub przeznaczonej pod budownictwo mieszkaniowe, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2c), natomiast po nowelizacji będzie wymagać zgłoszenia (art. 29 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 1). Wymóg pozwolenia na budowę wydaje się tu zbyt rygorystyczny, zwłaszcza że takie obiekty są obiektami o prostej konstrukcji, a przy tym wiaty o powierzchni zabudowy do 50 m², są zwolnione z pozwolenia na budowę, jeżeli tylko znajdują się na działce, na której znajduje się budynek mieszkalny lub przeznaczonej pod budownictwo mieszkaniowe. Brak jest uzasadnienia, aby wymóg pozwolenia na budowę istniał np. w zakresie postawienia takich wiat na niezabudowanej działce,

- c) budowy zjazdów z dróg krajowych oraz zatok parkingowych na tych drogach – obecnie wymagają pozwolenia na budowę, a po nowelizacji będą wymagać zgłoszenia (art. 29 ust. 1 pkt 11 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 1),
- d) budowy zjazdów z dróg powiatowych i gminnych oraz zatok parkingowych na tych drogach – dotychczas wymagały zgłoszenia, a po nowelizacji nie będą wymagały ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia (art. 29 ust. 1 pkt 11a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 1). Wymóg zgłoszenia wydaje się tu zbędny w kontekście ułatwiania dostępu do dróg publicznych,
- e) budowy przepustów o średnicy do 100 cm – obecnie wymagają pozwolenia na budowę, a po nowelizacji nie będą wymagały ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia (art. 29 ust. 1 pkt 11b w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 1). Jakiegokolwiek wymogi związane z koniecznością uzyskiwania zgód organów administracji architektoniczno-budowlanej co do tak prostych obiektów wydają się niezasadne, zwłaszcza mając na uwadze, że takie obiekty będą wymagały co do zasady uzyskania zgody wodnoprawnej (pozwolenia wodnoprawnego), które rozstrzyga co do tego, czy taki przepust nie naruszy prawidłowej gospodarki wodnej,
- f) budowy przydomowych basenów i oczek wodnych o powierzchni do 50 m², i opasek brzegowych oraz innych sztucznych, powierzchniowych lub liniowych umocnień brzegów rzek i potoków górskich oraz brzegu morskiego, brzegu morskich wód wewnętrznych, niestanowiących konstrukcji oporowych – dotychczas wymagały zgłoszenia, po nowelizacji nie będą wymagały ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia (art. 29 ust. 1 pkt 15 i 17 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 1). Jakiegokolwiek wymogi związane z koniecznością uzyskiwania zgód organów administracji architektoniczno-budowlanej co do tak prostych obiektów wydają się niezasadne. Trzeba przy tym mieć na uwadze, że przedmiotowa zmiana nie zwalnia z obowiązku uzyskania zgody wodnoprawnej (pozwolenia wodnoprawnego),
- g) instalacji klimatyzacyjnych – obecnie ta kwestia budzi spore wątpliwości. Wydaje się zasadne, aby uregulować tę kwestię. Budowa tak prostych i powszechnych urządzeń jak instalacje klimatyzacyjne powinna odbywać się bez pozwolenia na budowę i zgłoszenia. Jednocześnie w art. 29 ust. 1 pkt 27 doprecyzowuje się, że zwolnione z pozwolenia na budowę i zgłoszenia są instalacje w użytkowanych obiektach budowlanych, a nie nowo budowanych, ponieważ obecnie ta kwestia również jest niejednoznaczna,

- h) przebudowy budynków, których budowa wymaga pozwolenia na budowę – obecnie taka przebudowa co do zasady wymaga pozwolenia na budowę, jednak wymóg uzyskania zgody organu administracji architektoniczno-budowlanej na przebudowę (np. poszerzenie otworów drzwiowych) jest zdecydowanie zbędny, pod warunkiem że nie dotyczy przegród zewnętrznych oraz elementów konstrukcyjnych ani budynków wymagających uzgodnienia pod względem ochrony przeciwpożarowej na podstawie przepisów o ochronie przeciwpożarowej (zob. art. 29 ust. 2 pkt 1aa). Dla przebudowy przegród zewnętrznych oraz elementów konstrukcyjnych pozostanie wymóg uzyskania pozwolenia na budowę, ponieważ taka przebudowa dotyczy zasadniczych elementów bezpieczeństwa konstrukcji,
- i) przebudowy budynków mieszkalnych jednorodzinnych – obecnie przebudowę taką można zrealizować na podstawie zgłoszenia, pod warunkiem że nie prowadzi do zwiększenia dotychczasowego obszaru oddziaływania tych budynków. Natomiast w wyniku nowelizacji zgłoszenie będzie wymagane jedynie w zakresie przebudowy przegród zewnętrznych oraz elementów konstrukcyjnych budynków mieszkalnych jednorodzinnych, o ile nie prowadzi do zwiększenia dotychczasowego obszaru oddziaływania tych budynków (art. 29 ust. 2 pkt 1b w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 2), w pozostałym zakresie przebudowa nie będzie wymagała ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia (zob. art. 29 ust. 2 pkt 1aa),
- j) remontu obiektów budowlanych, których budowa wymaga pozwolenia na budowę – obecnie taki remont wymaga zgłoszenia, jednakże obowiązek jest zdecydowanie zbyt rygorystyczny. Proponuje się, aby zgłoszenia wymagały takie remonty, które dotyczyłyby: obiektów budowlanych innych niż budynki, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę, oraz przegród zewnętrznych albo elementów konstrukcyjnych budynków, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę,

w art. 30 ust. 1 pkt 2b skreśla się zwrot „oraz przebudowy, o której mowa w art. 29 ust. 2 pkt 11 i 12”, jako zbędny, gdyż o tej kwestii przesądza już art. 30 ust. 1 pkt 2. Pozostałe zmiany w tym przepisie są konsekwencją wyżej omówionych zmian w art. 29 i art. 30 polegających na zniesieniu obowiązku dokonania zgłoszenia także w odniesieniu do przebudowy:

– obiektów gospodarczych związanych z produkcją rolną i uzupełniających zabudowę zagrodową w ramach istniejącej działki siedliskowej: parterowych budynków

gospodarczych o powierzchni zabudowy do 35 m², przy rozpiętości konstrukcji nie większej niż 4,80 m oraz suszarni kontenerowych o powierzchni zabudowy do 21 m²,

– wolno stojących parterowych budynków gospodarczych, garaży, altan oraz przydomowych ganków i oranżerii (ogrodów zimowych) o powierzchni zabudowy do 35 m², przy czym łączna liczba tych obiektów na działce nie może przekraczać dwóch na każde 500 m² powierzchni działki,

– wolno stojących parterowych budynków rekreacji indywidualnej, rozumianych jako budynki przeznaczone do okresowego wypoczynku, o powierzchni zabudowy do 35 m², przy czym liczba tych obiektów na działce nie może przekraczać jednego na każde 500 m² powierzchni działki.

Jednocześnie proponuje się dopuszczenie budowy bez pozwolenia na budowę silosów na materiały sypkie (mieszanki paszowe, otręby itp.) do 7 m wysokości (obecnie 4,5 m). Silosy oferowane na polskim rynku zbudowane są z wysokiej jakości materiałów, zapewniających dużą wytrzymałość, trwałość i bezpieczeństwo.

Ponadto, w stosunku do obecnie obowiązującego brzmienia art. 29 ust. 1 pkt 2, dokonano zmiany o charakterze korekcyjnym, polegającej na usunięciu wyrażenia „w tym” występującego po przywołaniu „wolno stojących parterowych budynków gospodarczych” i przed przywołaniem „garaży, wiat lub przydomowych oranżerii (ogrodów zimowych)”, to jest obiektów, które nie zaliczają się do budynków gospodarczych. Obecne brzmienie ww. przepisu sugerowało, że ww. obiekty stanowią budynki gospodarcze.

Konsekwencją ww. zmian są również zmiany proponowane w art. 49b ust. 5.

2.5.3. zmiany w pkt 6 lit. b i c, pkt 7, 13, 15 – skrócenie rozpatrywania zgłoszeń z 30 do 21 dni, wydawanie zaświadczeń o niewnoszeniu sprzeciwu

W art. 30 ust. 5 ustawy – Prawo budowlane proponuje się skrócenie terminu na wniesienie sprzeciwu do zgłoszeń budowy z 30 do 21 dni, co zapewni przyspieszenie rozpoczęcia procesu inwestycyjnego w zakresie inwestycji na podstawie zgłoszenia.

Zmiana polegająca na skróceniu terminu na wniesienie sprzeciwu jest wprowadzana łącznie ze zmianami polegającymi na rozszerzeniu katalogu obiektów budowlanych i robót budowlanych zwolnionych z pozwolenia na budowę oraz zgłoszenia, co oznacza, że zmniejszą się obciążenia organów w tym zakresie (w tym zmniejszą się koszty rozpatrywania tych spraw). Należy bowiem zaznaczyć, że w przypadku wydawania pozwoleń na budowę

organ administracji architektoniczno-budowlanej musi dokonać szeregu skomplikowanych czynności (np. analizować projekty budowlane) lub dokonywać czynności generujących dla organu koszty (np. doręczanie pism stronom postępowania). W przypadku rozpatrywania zgłoszeń postępowanie jest znacznie prostsze (zaangażowanie czasu pracy pracownika na rozpatrzenie tych spraw jest mniejsze, gdyż nie musi np. sprawdzać projektu budowlanego) i odformalizowane.

Ponadto proponuje się dodanie przepisu umożliwiającego wydawanie z urzędu zaświadczeń o niewnoszeniu sprzeciwu do zgłoszenia przed upływem terminu (art. 30 ust. 5aa), co zapewni możliwość wcześniejszego rozpoczęcia inwestycji przy formalnym zabezpieczeniu inwestora. Podobne zmiany są przewidziane w dodanym zmienianym art. 54 ust. 2 i art. 71 ust. 4c ustawy – Prawo budowlane. Natomiast w przypadku, gdy obiekt zostanie milcząco zaakceptowany, a mimo tego będzie niezgodny z przepisami, zastosowanie znajdzie postępowanie naprawcze uregulowane w art. 50–51 ustawy – Prawo budowlane. Ponadto Prawo budowlane umożliwia inwestorowi również wystąpienie z wnioskiem o pozwolenie na budowę, co w praktyce w odniesieniu do domów jednorodzinnych jest częściej praktykowane.

Jednocześnie, w związku z wprowadzeniem możliwości wydania zaświadczenia o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu (art. 30 ust. 5aa), proponuje się uzupełnienie przepisu art. 31 ust. 2 o odesłania, poprzez objęcie zakresem przedmiotowej regulacji również instytucji zgłoszenia rozbiórki obiektu budowlanego, gdyż przemawia za tym identyczne *ratio legis* – zapewnienie możliwości wcześniejszego przystąpienia do rozbiórki przy formalnym zabezpieczeniu inwestora. Jednocześnie zasadne jest uzupełnienie art. 31 ust. 2 również o dyspozycję odpowiedniego stosowania przepisów dotyczących zgłoszenia robót budowlanych w zakresie dotyczącym możliwości nakładania przez organ obowiązku uzupełnienia brakujących dokumentów, wpływu nałożenia tego obowiązku na bieg terminu do wniesienia sprzeciwu od zgłoszenia oraz ustalenia dnia wniesienia sprzeciwu.

2.5.4. zmiany w pkt 8 – doprecyzowanie przepisów w zakresie istotnego odstąpienia od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę oraz wprowadzenie odstępstwa 2%

Proponuje się doprecyzowanie art. 36a ust. 5 ustawy – Prawo budowlane dotyczącego instytucji istotnego odstąpienia od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę. Ponadto przesądza się, że w szczególności nie jest istotnym odstąpieniem od projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę zmiana wysokości, szerokości lub długości obiektu budowlanego niebędącego

obiektem liniowym, jeżeli odstępnie nie przekracza 2% i spełnia inne oczywiste warunki (nie zwiększa zakresu obszaru oddziaływania obiektu, nie mieści się w zakresie odstępstw, o których mowa w ust. 5 pkt 3–6, z wyjątkiem odstępstwa od projektowanych warunków ochrony przeciwpożarowej, jeżeli odstępstwo zostało uzgodnione z rzeczoznawcą do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych oraz nie narusza przepisów techniczno-budowlanych), co z pewnością powinno uprościć i usprawnić proces budowlany. Nieistotne odstępnie od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę nie wymaga uzyskania decyzji o zmianie pozwolenia na budowę.

2.5.5. zmiany w pkt 9 – regulacje w zakresie tymczasowych obiektów budowlanych

Dodawany art. 37a umożliwi inwestorom tymczasowych obiektów budowlanych uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę obiektu tymczasowego, wskutek czego po upływie terminu określonego w zgłoszeniu w dalszym ciągu będą mogli użytkować ten obiekt. Obecnie po upływie terminu bezwzględnie obiekt musi zostać rozebrany i nie ma możliwości doprowadzenia do sytuacji, w której obiekt może być dalej użytkowany, co jest nieracjonalne.

2.5.6. zmiana w pkt 11, pkt 12 lit. b i c – uchylenie wymogu rozpoczęcia postępowania legalizacyjnego pod warunkiem zgodności z decyzją o warunkach zabudowy

Proponuje się uchylenie wymogu rozpoczęcia postępowania legalizacyjnego pod warunkiem zgodności z decyzją o warunkach zabudowy, co jest warunkiem niemożliwym. Ewentualnie decyzja o warunkach zabudowy, jeżeli byłaby wymagana, mogłaby być przedkładana w trakcie postępowania legalizacyjnego (art. 49b ust. 2). Należy zaznaczyć, że zgodnie z obecnym brzmieniem tych przepisów już na wstępnej fazie oceny samowoli budowlanej nadzór budowlany sprawdza zgodność samowoli z decyzją o warunkach zabudowy. Gdy stwierdzi zgodność m.in. z decyzją o warunkach zabudowy, wstrzymuje roboty budowlane (art. 48 ust. 2 zdanie wspólne i art. 49b ust. 2) i nakłada obowiązek przedłożenia dokumentów potrzebnych do legalizacji, w tym zaświadczenia wójta, burmistrza albo prezydenta miasta o zgodności budowy z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, w przypadku braku obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 48 ust. 3 pkt 1 i art. 49b ust. 3 pkt 3). Tym samym zgodność z decyzją o warunkach zabudowy jest legalną przesłanką rozpoczęcia postępowania legalizacyjnego (wynikającą wprost z przepisów), co jest nieracjonalne, gdyż uzyskanie decyzji o warunkach zabudowy w zasadzie może nastąpić po

wszczęciu postępowania legalizacyjnego, jak to ma miejsce w praktyce popartej orzecznictwem (osoba dokonująca samowoli budowlanej, czyli nieposiadającej pozwolenia na budowę, z reguły w chwili budowy nie posiada również decyzji o warunkach zabudowy, a więc dopiero po stwierdzeniu samowoli budowlanej występuje o decyzję o warunkach zabudowy). Tym samym wykreślenie zgodności samowoli budowlanej z decyzją o warunkach zabudowy w art. 48 ust. 2 i art. 49b ust. 2 ustawy – Prawo budowlane, jako przesłanki wydania postanowienia o wstrzymaniu robót (wszczynającego postępowanie legalizacyjne), jest w pełni uzasadnione.

W art. 48 ust. 2 proponuje się uzupełnienie przepisu o wskazanie, że na postanowienie organu nadzoru budowlanego wstrzymujące prowadzenie robót budowlanych przysługuje zażalenie. Analogiczne rozwiązanie przewiduje obowiązujący art. 50 ust. 5.

2.5.7. zmiana w pkt 12 lit. b – ujednolicenie brzmienia art. 48 i art. 49b w zakresie jednej z przesłanek umożliwiających legalizację budowy

Proponuje się ujednolicenie brzmienia art. 49b ust. 2 z obecnym brzmieniem art. 48 ustawy – Prawo budowlane.

Art. 48 oraz 49b Prawa budowlanego regulują dwa przypadki wystąpienia tzw. samowoli budowlanej. W przypadku art. 48 chodzi (z drobnym wyjątkiem) o budowę obiektu budowlanego bez wymaganego pozwolenia na budowę, natomiast art. 49b dotyczy budowy bez wymaganego zgłoszenia lub pomimo wniesienia sprzeciwu od zgłoszenia. Obie procedury są do siebie zbliżone, natomiast różnica dotyczy kwestii nienaruszania przez budowę przepisów, w tym przepisów techniczno-budowlanych. W odróżnieniu od dyspozycji art. 48 ust. 2 pkt 2, art. 49b ust. 2 nie zawiera zwrotu „w zakresie uniemożliwiającym doprowadzenie obiektu budowlanego lub jego części do stanu zgodnego z prawem”. Oznacza to, że legalizacja samowoli budowlanej, o której mowa w art. 49b, poddana została znacznie surowszym kryteriom niż w przypadku samowoli z art. 48. Takie zróżnicowanie nie ma racjonalnego uzasadnienia na gruncie obowiązujących przepisów, mając na uwadze przede wszystkim fakt, że instytucja zgłoszenia dotyczy obiektów nieskomplikowanych, o prostej konstrukcji.

2.5.8. zmiana w pkt 14 – doprecyzowanie kwestii przekazywania protokołu w postaci elektronicznej

W organach nadzoru budowlanego funkcjonuje system elektroniczny umożliwiający przekazywanie przez organy niższego szczebla protokołów z obowiązkowej kontroli. System

ten jest obsługiwany przez GUNB, a pozostałe organy nadzoru budowlanego mają do niego dostęp. System ten nie jest dostosowany do przekazywania inwestorom protokołów obowiązkowej kontroli w wersji elektronicznej. Ponadto protokół z obowiązkowej kontroli jest sporządzany w postępowaniu w sprawie pozwolenia na użytkowanie. W chwili obecnej przepisy nie przewidują możliwości prowadzenia tego postępowania w formie elektronicznej. W dodatku protokół z obowiązkowej kontroli jest sporządzany w zasadzie na miejscu budowy i na miejscu budowy jest przekazywany inwestorowi. Proponowana zmiana ma na celu umożliwienie pełnego wykorzystania obecnej funkcjonalności systemu teleinformatycznego jakim dysponują organy nadzoru budowlanego.

2.5.9. zmiana w pkt 16 – wspólne postępowanie dla obiektów budowlanych uszkodzonych w ramach jednego zdarzenia powodującego katastrofę budowlaną

Proponuje się wprowadzenie rozwiązania pozwalającego prowadzić przez nadzór budowlany jedno postępowanie dla wszystkich obiektów budowlanych uszkodzonych w ramach jednego zdarzenia powodującego katastrofę budowlaną. Wprowadzenie do Prawa budowlanego projektowanego przepisu pozwoli na szybsze wyjaśnienie przyczyny katastrofy z punktu widzenia wszystkich obiektów, kosztem mniejszej liczby postępowań. Zdarza się, że w wyniku działania jednego czynnika ulega katastrofie budowlanej kilka obiektów budowlanych (np. w wyniku jednego pożaru spłonęła stodoła i usytuowany obok garaż, w wyniku osunięcia się ziemi zniszczeniu uległy dwa budynki mieszkalne jednorodzinne w zabudowie bliźniaczej i towarzyszące im budynki gospodarcze, w wyniku trąby powietrznej zniszczeniu uległo kilka obiektów budowlanych na ścieżce tornada itp.). Obecnie postępowania wyjaśniające w sprawie takich katastrof budowlanych należy prowadzić osobno w stosunku do każdego zniszczonego obiektu, co jest nieracjonalne i nieekonomiczne. Trzeba bowiem przeprowadzać takie same czynności w każdym postępowaniu, nawet jeżeli praktycznie i technicznie można by przeprowadzić jedną czynność w stosunku do kilku obiektów. Dlatego uzasadnionym jest wprowadzenie takiej regulacji, która umożliwi wszczęcie postępowania wyjaśniającego w stosunku do kilku obiektów, które uległy katastrofie budowlanej z tej samej przyczyny.

2.6. w art. 6 – zmiana ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047)

Z pomiaru obciążeń regulacyjnych przeprowadzonego przez Ministerstwo Gospodarki wynika, że obowiązki związane z księgowością są jednymi z najbardziej obciążających dla przedsiębiorców. Limit przychodów, do którego podatnicy podatku dochodowego od osób

fizycznych mogą prowadzić podatkowe księgi przychodów i rozchodów nie był waloryzowany od 2008 r. (wówczas został podniesiony z 800 000 euro do 1 200 000 euro), mimo że stale zwiększa się wolumen obrotu gospodarczego przedsiębiorstw w Polsce.

Proponujemy podniesienie limitu przychodów, do którego podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych mogą prowadzić podatkowe księgi przychodów i rozchodów z 1 200 000 euro obecnie do 2 000 000 euro.

Podwyższenie progu ułatwi wykonywanie działalności co najmniej kilku tysiącom przedsiębiorców oraz pozwoli na znaczące oszczędności w obszarze obsługi księgowej (koszty prowadzenia pełnej księgowości mogą być nawet 5-krotnie wyższe niż koszt prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów).

Dotychczas status jednostki małej mogły uzyskać m.in. osoby fizyczne oraz niektóre spółki cywilne i osobowe osiągające przychody netto w przedziale 5,16 mln zł (równowartość 1,2 mln euro przy kursie 4,3) – 34 mln zł.

Według zaproponowanej projektem zmiany status jednostki małej będą mogły uzyskać m.in. osoby fizyczne oraz niektóre spółki cywilne i osobowe osiągające przychody netto w przedziale 8,6 mln zł (równowartość 2 mln euro przy kursie 4,3) – 34 mln zł.

Oczywiście w dalszym ciągu będą taki status mogły uzyskać również mniejsze jednostki z tych grup, nieosiągające odpowiednio progów 1,2 czy 2 mln euro – na zasadzie dobrowolności prowadzenia ksiąg rachunkowych.

Zmiana w istocie więc będzie mogła jedynie ograniczyć liczbę jednostek małych, gdyż 13,8 tys. podatników (za OSR), osiągających przychody w przedziale 1,2 mln – 2 mln euro, zostanie w ogóle zwolniona z obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych. Z pewnością natomiast nie zostanie poszerzony krąg jednostek małych o nowe podmioty, nieobjęte obecnie tymi przepisami. Konsekwencją wprowadzenia ww. zmian będzie usunięcie z katalogu jednostek mikro osób fizycznych, spółek cywilnych osób fizycznych, spółek jawnych osób fizycznych oraz spółek partnerskich, jeżeli przychody netto tych jednostek wyniosły równowartość w walucie polskiej nie mniej niż 1 200 000 euro i nie więcej niż 2 000 000 euro. Co prawda w tym zakresie mieściły się również jednostki osiągające przychody w wysokości równo 2 000 000 euro, jednakże w praktyce gospodarczej osiągnięcie tak precyzyjnie określonego obrotu ma wymiar teoretyczny. Po wprowadzeniu zmian ww. jednostki osiągające przychody poniżej 2 000 000 euro będą zwolnione z obowiązku

prowadzenia ksiąg rachunkowych, natomiast osiągające powyżej 2 000 000 euro – będą mogły korzystać z ułatwień dla jednostek małych.

Ponadto, w związku z planowanym wejściem w życie ustawy 1 stycznia 2017 r., zaproponowano dodanie przepisu przejściowego.

2.7. w art. 7 – zmiana ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1432)

Proponuje się w art. 9a i art. 20 wprowadzenie fakultatywności w obowiązku umieszczania pieczęci na dokumencie legitymacji kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej oraz legitymacji kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego.

W ocenie projektodawcy opatrzenie legitymacji pieczęcią nie powoduje współcześnie podniesienia jej wiarygodności wobec powszechnej dostępności uzyskania pieczęci o dowolnej treści.

2.8. w art. 8 – zmiana ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.)

2.8.1. zmiana w pkt 1 – ogólne wyjaśnienia dotyczące stosowania prawa podatkowego

Zmiana ma na celu wprowadzenie do ustawy – Ordynacja podatkowa nowej instytucji, tj. ogólnych wyjaśnień dotyczących praktycznych aspektów stosowania prawa podatkowego. W odróżnieniu od interpretacji ogólnych nie będą one dotyczyły wyłącznie wykładni przepisów, lecz obejmować będą również praktyczne ich zastosowanie – wraz z podaniem przykładowych sytuacji. Wyjaśnienia te mają być zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, pod nazwą „Objaśnienia podatkowe”.

2.8.2. zmiana w pkt 2 i 3 – objaśnienia podatkowe

W związku z wprowadzeniem ochrony wynikającej z objaśnień podatkowych zasadne jest uregulowanie trybu oraz wskazanie przesłanek dokonywania przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych zmiany tych objaśnień podatkowych w przypadkach stwierdzenia ich nieprawidłowości. Zasadne jest również uregulowanie trybu publikowania tych objaśnień.

2.8.3. zmiana w pkt 4 – ochrona podatników

Zmiana ma na celu ułatwienie podatnikom uzyskania szybszej ochrony w związku z ich zastosowaniem się do treści objaśnień podatkowych, bez konieczności występowania z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej. Jednocześnie zmiana ta spowoduje usprawnienie ekonomiki pracy organów podatkowych, gdyż pozwoli w wielu przypadkach na uniknięcie konieczności wydawania dużej liczby interpretacji dotyczących na ogół mniej istotnych, jednakże problematycznych zagadnień. Niewątpliwą korzyścią będzie realna zachęta dla podatników do zapoznania się z treścią objaśnień podatkowych, co w efekcie powinno skutkować polepszoną znajomością prawa podatkowego oraz procedur podatkowych. Dodatkowym efektem tej zmiany powinno być ograniczenie liczby składanych wniosków o wydanie interpretacji indywidualnych. Tożsamy zakres ochrony przyznawany przez objaśnienia podatkowe oraz interpretacje spowoduje, iż dla podatników niepotrzebne będzie występowanie o interpretacje w zakresach, w których wystarczające wyjaśnienia zostały zawarte w objaśnieniach podatkowych zamieszczonych w Biuletynie Informacji Publicznej.

Wprowadzenie powyższego rozwiązania wymaga zamieszczania objaśnień podatkowych wraz z oznaczeniem daty ich zamieszczenia. Zasadniczo data rozpoczęcia obowiązywania objaśnień podatkowych będzie tożsama z datą zamieszczenia w BIP. Natomiast w sytuacji, gdy objaśnienia podatkowe będą dotyczyły nowych przepisów, możliwe jest, że data rozpoczęcia obowiązywania tych objaśnień będzie inna niż data zamieszczenia w BIP.

W celu ochrony podatników przed ponoszeniem konsekwencji zmiany wykładni przepisów (bez zmiany samych przepisów), czego skutkiem może być obowiązek dopłaty do ponownie obliczonego podatku, proponuje się zapewnienie takiej samej ochrony jak zapewniają interpretacje ogólne, objaśnienia podatkowe oraz interpretacje indywidualne również dla podatników nieposiadających interpretacji indywidualnej – o ile stosowali się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej ministra właściwego do spraw finansów publicznych. W ten sposób podatnicy stosujący się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej ministra właściwego do spraw finansów publicznych, nie będą ponosili ryzyka obciążenia dodatkowymi podatkami w przypadku zmiany wykładni przepisów. Utrwaloną praktykę interpretacyjną ministra właściwego do spraw finansów publicznych ustala się na podstawie interpretacji indywidualnych wydanych w takich samych stanach faktycznych oraz takim samym stanie prawnym w trakcie okresu rozliczeniowego oraz w okresie 12 miesięcy przed okresem rozliczeniowym, w którym podatnik zastosował się do tej praktyki, z wyłączeniem

przypadków gdy w tożsamym zakresie, w okresie 12 miesięcy przed okresem rozliczeniowym, w którym podatnik zastosował się do tej praktyki lub w trakcie tego okresu rozliczeniowego, wydana została interpretacja ogólna lub objaśnienia podatkowe – w tym przypadku praktykę tę ustala się na podstawie tej interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (jednakże ze skutkiem wyłączenie na przyszłość – od dnia wydania takiej interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych).

2.8.4. zmiany w pkt 5 – naliczanie odsetek za zwłokę

Przepis art. 54 § 3 wskazuje, kiedy nie nalicza się odsetek za zwłokę w przypadku uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz stwierdzenia nieważności decyzji. Przepis budził wątpliwości interpretacyjne i aby je wyeliminować doprecyzowano (nowelizacją, która weszła w życie 1 stycznia 2016 r.), że terminy liczone są na nowo od dnia otrzymania akt sprawy i nie podlegają sumowaniu z dotychczasowymi. Takie rozwiązanie jest niekorzystne dla podatników.

W okresie *vacatio legis*, NSA w uchwale I FPS 2/15 orzekł, że art. 54 § 3 należy tak rozumieć, że w razie uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia, termin 3-miesięczny, o którym mowa w art. 54 § 1 pkt 7 należy liczyć – sumując czasookresy trwania postępowania przed organem pierwszej instancji – od dnia wszczęcia postępowania podatkowego do dnia doręczenia ponownej decyzji organu pierwszej instancji.

Proponuje się wprowadzić zmiany w art. 54 ustawy – Ordynacja podatkowa, tak aby termin 3-miesięczny liczyć sumując czasookresy trwania postępowania przed organem pierwszej instancji – od dnia wszczęcia postępowania do dnia doręczenia ponownej decyzji organu pierwszej instancji. Analogiczne zasady dotyczące sumowania terminów proponuje się zastosować do terminu na przekazanie sprawy do organu odwoławczego i załatwienie sprawy w postępowaniu odwoławczym.

Takie rozwiązanie powinno przyczynić się do wyeliminowania sytuacji, w przypadku których podatnicy wskutek błędów organów podatkowych lub ich bezczynności obciążani są odsetkami za zwłokę.

2.8.5. zmiany w pkt 6 – ochronny charakter postępowań kontrolnych

Zmiana stanowi realizację zasady działania organów podatkowych w sposób budzący zaufanie. Przepis ma uniemożliwiać wszczynanie postępowań podatkowych w przypadku, gdy w wyniku wcześniejszej kontroli nie zostały ujawnione nieprawidłowości w stosowaniu stawki VAT, a następnie organ podatkowy przeprowadził powtórna kontrolę podatkową,

w wyniku której stwierdził (również na skutek zmiany stanowiska organów podatkowych w danym zagadnieniu podatkowym) nieprawidłowości w jej zastosowaniu. Jednocześnie za celowe uznano wprowadzenie enumeratywnie wymienionych sytuacji, w których ww. przepis nie ma zastosowania, np. w przypadku ujawnienia nowych okoliczności faktycznych, czy wystąpienia nadużycia prawa. Proponuje się również, aby ustalenia kontrolne miały dla podatnika walor ochronny zbliżony swym zakresem do ochrony z interpretacji podatkowej.

2.9. w art. 9 – zmiana ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963, z późn. zm.)

Stworzenie podstawy prawnej do udostępniania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki danych gromadzonych przez ZUS w związku z realizacją zadań związanych z prowadzeniem Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG)

Celem zmiany zaproponowanej w art. 50 ust. 3 jest sprawne uzyskiwanie z urzędu informacji z Oddziałów/Inspektoratów ZUS koniecznych do ustalenia stanu faktycznego w trakcie rozstrzygania spraw o wykreślenie przedsiębiorcy z CEIDG oraz postępowań o sprostowanie wpisu. Ich wagę w postępowaniu dowodowym potwierdzono wielokrotnie w orzeczeniach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Ponad 5-letnia praktyka CEIDG pokazuje, że dane posiadane przez ZUS pozwalają na ostateczne ustalenie prawidłowej daty rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej, jej zakończenia, zawieszenia oraz wznowienia. Dane te stanowią ważną, w wielu sytuacjach kluczową, część materiału dowodowego w prowadzonych postępowaniach. W chwili obecnej ustalenia te muszą angażować stronę postępowania oraz są czasochłonne, przedłużające procedurę (należy wezwać stronę postępowania do przedłożenia dowodów w sprawie, które strona – dopiero po ich osobistym uzyskaniu z ZUS – przesyła ministrowi w celu dołączenia do akt sprawy). Wprowadzenie zapisu w zaproponowanej wersji przyczyni się do usprawnienia postępowań administracyjnych CEIDG. Wniosek Ministra Rozwoju i Finansów o uzyskanie informacji dot. przykładowo okresu opłacania składek ZUS przez danego przedsiębiorcę, w celu ustalenia faktycznej daty rozpoczęcia/zawieszenia/zaprzestania wykonywania działalności, wielokrotnie spotyka się z odmową. Obowiązujący art. 27 ust. 5, który wskazuje, że CEIDG korzysta z informacji zawartych w rejestrach publicznych dostępnych w postaci elektronicznej w zakresie danych objętych wnioskiem o wpis do CEIDG, w szczególności w celu weryfikacji danych wpisanych do CEIDG, jest interpretowany zawężająco, czyli tylko do wniosków składanych elektronicznie i tylko wobec danych wpisowych. Natomiast

informacje, które są dla Ministra Rozwoju i Finansów niezbędne na potrzeby prowadzonych postępowań, nie są danymi wpisowymi.

Minister właściwy do spraw gospodarki na potrzeby prowadzonych postępowań szczególnie w zakresie art. 35 ust. 3 z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (dalej SDG), w przypadku gdy postępowanie toczy się o sprostowanie wpisu z powodu niezgodności z innymi rejestrami, powinien mieć podstawę prawną do dostępu do danych zawartych w rejestrach. Taka podstawa istnieje w zakresie danych gromadzonych przez CRP KEP, z którego Minister Rozwoju i Finansów otrzymuje dane na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników (Dz. U. z 2016 r. poz. 476, z późn. zm.).

2.10. w art. 10 – zmiana ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. poz. 930, z późn. zm.)

W obecnym stanie prawnym podatnicy mogą opłacać w roku podatkowym zryczałtowany podatek dochodowy w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych z pozarolniczej działalności gospodarczej wykonywanej samodzielnie lub prowadzonej w formie spółki cywilnej osób fizycznych lub spółki jawnej osób fizycznych, jeżeli:

1) w roku poprzedzającym rok podatkowy:

a) uzyskali przychody z tej działalności, prowadzonej wyłącznie samodzielnie, w wysokości nieprzekraczającej 150 000 euro, lub

b) uzyskali przychody wyłącznie z działalności prowadzonej w formie spółki, a suma przychodów wspólników spółki z tej działalności nie przekroczyła kwoty 150 000 euro,

2) rozpoczną wykonywanie działalności w roku podatkowym i nie korzystają z opodatkowania w formie karty podatkowej – bez względu na wysokość przychodów.

Omawiany limit obowiązuje od 2008 roku. Z informacji przekazywanych Ministerstwu Rozwoju przez organizacje przedsiębiorców wynika, że istnieje zapotrzebowanie na podniesienie tego limitu.

Ryczałt jest uproszczoną formą rozliczeń podatkowych, gdyż podatek dochodowy kalkulowany jest w oparciu o przychód, a nie dochód. W związku z tym przedsiębiorca nie musi kalkulować i księgować kosztów, które byłyby potrzebne do rozliczeń podatku dochodowego na zasadach ogólnych. Ewidencja w ryczałcie jest zatem uproszczona i mniej pracochłonna dla przedsiębiorcy.

Proponuje się podniesienie progu opodatkowania ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych z działalności gospodarczej do kwoty 250 000 euro.

Zmiana ma na celu zmniejszenie obciążeń administracyjnych związanych z wypełnianiem obowiązków podatkowych i ponoszonych przez najmniejsze podmioty. Podwyższenie obecnego maksymalnego rocznego progu przychodów uprawniającego do korzystania z opodatkowania w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych ze 150 000 euro do 250 000 euro umożliwi uproszczenie procedur podatkowych dla większej grupy małych przedsiębiorców.

Objęcie większej grupy małych podatników uproszczonymi formami rozliczania podatków ułatwi wykonywanie działalności gospodarczej, a w konsekwencji powinno przyczynić się do większej aktywności gospodarczej wielu małych przedsiębiorców.

Ponadto w projekcie proponuje się uzupełnienie przepisów w zakresie obliczania ryczałtu po wznowieniu działalności gospodarczej w związku z możliwością zawieszenia działalności gospodarczej w celu sprawowania opieki nad dzieckiem na okres dłuższy niż podstawowy okres zawieszenia (tj. do 3 lat, a w przypadku dziecka, które z powodu stanu zdrowia potwierdzonego orzeczeniem o niepełnosprawności lub stopniu niepełnosprawności wymaga osobistej opieki osoby prowadzącej działalność gospodarczą, na okres do 6 lat).

2.11. w art. 11 – zmiana ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1578 i 1579)

2.11.1. zmiany w pkt 1, 7 – zmiany dostosowujące do zmian wprowadzonych w ustawie – Kodeks cywilny w zakresie prokury

Stosunek przepisów o reprezentacji do przepisów o prokurze regulują – mające identyczne brzmienie – art. 205 § 3 (do spółek z o.o.) i art. 373 § 3 (do spółek akcyjnej). Konsekwencją projektowanej zmiany w Kodeksie cywilnym powinna być zmiana brzmienia tych przepisów, uwzględniająca nowy rodzaj prokury.

2.11.2. zmiany w pkt 2 i 8 – poprawa transparentności w przypadku wystąpienia konfliktu interesów

Proponowane zmiany art. 209 i art. 377 polegają na uzupełnieniu tych przepisów o wprowadzenie obowiązku członka zarządu ujawnienia na forum zarządu sprzeczności interesów spółki kapitałowej z interesami członka zarządu lub osób mu bliskich. Zmiana ma na celu zwiększenie transparentności zarządzania spółkami kapitałowymi w warunkach

wystąpienia konfliktu interesów, a w konsekwencji lepszą ochronę spółki kapitałowej oraz jej wspólników i akcjonariuszy.

2.11.3. zmiana w pkt 3 i 4 – poprawa ochrony wspólników mniejszościowych

Proponowane zmiany wprowadzające modyfikacje w art. 236 i art. 237 k.s.h., mają na celu poprawę ochrony wspólników mniejszościowych spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przez ułatwienie im wykonywania uprawnień do zwoływania zgromadzenia wspólników i uzupełniania jego porządku obrad.

W art. 236 § 1 k.s.h. wyraźnie przesądzono, iż uprawnieni wspólnicy, występujący o zwołanie zgromadzenia wspólników, mogą równoległe domagać się umieszczenia określonych spraw w porządku obrad tego zgromadzenia, którego zwołania żądają.

Z kolei nowy art. 236 § 11 k.s.h. ma na celu „ożywienie” uprawnień wspólników mniejszościowych do żądania umieszczenia określonych spraw w porządku obrad najbliższego zgromadzenia wspólników. W tym celu:

- 1) obniżono minimalny ustawowy próg uprawniający do żądania umieszczenia określonych spraw w porządku obrad zgromadzenia wspólników z 1/10 do 1/20 kapitału zakładowego;
- 2) wyznaczono termin na zgłoszenie żądania przez wspólników oraz
- 3) zobowiązano zarząd spółki do wprowadzenia zaproponowanych spraw do porządku obrad zgromadzenia i poinformowania o tym wspólników w trybie właściwym dla zwołania zgromadzenia.

Projektowane przepisy mają charakter semiimperatywny, a tym samym może dojść do dalszego złagodzenia na korzyść wspólników wymagania udziału kapitałowego warunkującego zgłoszenie żądań (art. 236 § 3).

2.11.4. zmiana w pkt 5 – zniesienie obowiązku opatrywania dokumentu akcji pieczęcią spółki

Proponuje się zmianę brzmienia art. 328 § 2 k.s.h. w ten sposób, aby usunąć obowiązek opatrywania dokumentów akcji pieczęcią spółki, jako obligatoryjnego elementu treści tego dokumentu, powodującego w dotychczasowym stanie prawnym jego nieważność z mocy prawa. Wprowadzenie takiej zmiany usunie jeden z obligatoryjnych elementów treści dokumentu akcji, którego dalsze utrzymywanie jako wymogu ustawowego nie znajduje uzasadnienia z punktu widzenia zapewnienia pewności obrotu gospodarczego. W ocenie

projektodawcy opatrzenie dokumentu pieczęcią nie powoduje współcześnie podniesienia jego wiarygodności wobec powszechnej dostępności uzyskania pieczęci o dowolnej treści.

2.11.5. zmiany w pkt 6 – zmiana zasad ustalania i wypłacania dywidendy w spółkach akcyjnych

Projektowane zmiany w art. 348 mają na celu uporządkowanie przepisów określających zasady ustalania i wypłacania dywidendy w spółkach akcyjnych oraz uregulowanie terminu wypłaty dywidendy w spółkach publicznych poprzez wskazanie, że termin też może być wyznaczony w okresie kolejnych trzech miesięcy, licząc od dnia dywidendy. W obecnym stanie prawnym termin wypłaty dywidendy przez spółki publiczne na polskim rynku kapitałowym nie jest uregulowany w przepisach powszechnie obowiązującego prawa, a wyłącznie w „Dobrych Praktykach Spółek Notowanych na GPW 2016”, oraz „Dobrych praktykach spółek notowanych na NewConnect”. Emitenci akcji dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie S.A., jak też w alternatywnym systemie obrotu NewConnect, przyjmują do stosowania Dobre Praktyki na zasadzie „stosuj albo wyjaśnij” (*comply or explain*).

Proponowana zmiana ma na celu nadanie wskazanej normie rangi ustawowej i tym samym wzmocnienie ochrony akcjonariuszy mniejszościowych spółek publicznych. Ponadto proponuje się, aby dzień dywidendy w spółce publicznej mógł być wyznaczony na dzień przypadający nie wcześniej niż 5 dni po dniu powzięcia uchwały o ustaleniu dnia dywidendy. Jest to uzasadnione specyfiką cyklu rozliczeniowego transakcji w obrocie zorganizowanym i ma na celu umożliwienie uczestnikom obrotu podejmowania świadomych decyzji dotyczących obrotu akcjami spółek w okresie bliskim dniu dywidendy, zaś spółce prowadzącej giełdę – podjęcie wymaganych prawem i regulaminem giełdy działań, w szczególności korekty kursu odniesienia.

2.11.6. zmiana w pkt 9 – zgodność przepisów k.s.h. z przepisami ustawy SDG w zakresie postępowania o wykreślanie przedsiębiorcy z CEIDG

Istnieje konieczność zmiany art. 584¹ wskazującego, iż właściwy organ ewidencyjny z urzędu wykreśla przedsiębiorcę przekształcanego z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (zdanie drugie w § 1). Jest to konsekwencja zmiany wprowadzonej art. 1 pkt 15 lit. b ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1893).

Jednocześnie § 2 tego przepisu stoi w sprzeczności z art. 31 ust. 4 ustawy SDG, który mówi o przekazywaniu do CEIDG informacji o przekształceniu wyłącznie w postaci elektronicznej, a nie w postaci papierowej, jak wynika z art. 584¹ k.s.h. § 2 (obecnie sąd przesyła niezwłocznie odpis postanowienia właściwemu organowi ewidencyjnemu).

Należy, zatem uchylić zdanie drugie w § 1 i § 2 w tym przepisie.

2.12. w art. 12 – zmiana ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1125, z późn. zm.)

2.12.1. zmiana w pkt 1 – uproszczenie w zakresie okazjonalnej naprawy lub modernizacji

Wprowadzenie przepisu szczególnego stanowiącego wyjątek od obowiązku posiadania przez naprawiającego lub modernizującego uprawnienia do wytwarzania, naprawy i modernizacji urządzenia technicznego oraz materiałów i elementów do ich wytwarzania ułatwi przedsiębiorcom, którzy nie posiadają takiego uprawnienia, dokonanie tych czynności w przypadku „okazjonalnej” naprawy lub modernizacji urządzenia technicznego. Przepis będzie stosowany w sytuacjach jednostkowych, a spełnienie przez przedsiębiorcę warunków zastosowania właściwej technologii naprawy lub modernizacji uzgodnionej z organem właściwej jednostki dozoru technicznego, pozwoli na zachowanie odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa. W przypadkach jednorazowych i wyjątkowych, przy zachowaniu nadzoru organu właściwej jednostki dozoru technicznego, przedsiębiorca zaoszczędzi czas oraz środki finansowe na uzyskanie uprawnienia we wskazanym zakresie. Przepis wpłynie na zmniejszenie barier administracyjnych dla przedsiębiorców.

2.12.2. zmiana w pkt 2 – wstąpienie w prawa i obowiązki poprzedniego eksploatującego

Proponuje się, aby w przypadku zmiany eksploatującego urządzenie techniczne, nowy eksploatujący wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki poprzedniego eksploatującego wynikające z decyzji wydanych przez organ dozoru technicznego, pod warunkiem że od ostatniego badania okresowego urządzenia technicznego nie wprowadzono zmian w zasadach jego eksploatacji, które są określone w warunkach technicznych dozoru technicznego, a nowy eksploatujący poinformuje organ dozoru technicznego o zmianie eksploatującego. W tym celu wprowadza się zmianę w art. 14 ustawy o dozorze technicznym.

W obecnym stanie prawnym, każda zmiana eksploatującego urządzenie techniczne wymaga wszczęcia i przeprowadzenia dwóch postępowań administracyjnych zgodnie z przepisami

Kodeksu postępowania administracyjnego. Po ustaleniu, że zmiana podmiotu eksploatującego dane urządzenie faktycznie nastąpiła, organ właściwej jednostki dozoru technicznego w pierwszej kolejności musi stwierdzić wygaśnięcie decyzji zezwalającej na eksploatację dotychczasowemu eksploatującemu, a następnie wszcząć postępowanie administracyjne w przedmiocie zezwolenia na eksploatację nowemu eksploatującemu. Jednak wydanie nowej decyzji wiąże się z koniecznością uprzedniego przeprowadzenia odpowiedniego badania technicznego. W praktyce dozorowej zdarzają się przypadki, kiedy zmiana eksploatującego następuje w okresie kilku miesięcy od ostatniego badania technicznego. Powoduje to sytuację, w której jedno urządzenie może podlegać w ciągu roku nawet kilka razy takiemu samemu badaniu. Generuje to niepotrzebne koszty po stronie przedsiębiorców oraz wpływa na wydłużenie czasu jaki upływa od złożenia wniosku o zmianę eksploatującego urządzenie techniczne do umożliwienia eksploatacji przez nowy podmiot.

Z posiadanych danych wynika, że w 2015 r. liczba wydanych decyzji administracyjnych związanych z przerejestrowaniem (zmianą eksploatującego), wstrzymaniem i wykreśleniem urządzeń technicznych wyniosła 84 054.

2.12.3. zmiana w pkt 3 i 4 – umarzanie, odraczanie, rozkładanie na raty należności przypadających UDT i TDT

Urząd Dozoru Technicznego jest państwową osobą prawną zaliczoną na podstawie ustawy o finansach publicznych do jednostek sektora finansów publicznych. Urząd Dozoru Technicznego wykonuje czynności dozoru technicznego, za które pobierane są opłaty.

Wielu przedsiębiorców eksploatujących urządzenia techniczne zmaga się obecnie z trudnościami finansowymi, które często kończą się niewypłacalnością i zaprzestaniem działalności. W takich sytuacjach, w obowiązującym stanie prawnym jednostki dozoru technicznego nie posiadają możliwości pomocy tym podmiotom poprzez rozłożenie należności na raty, odroczenie czy umorzenie należności w całości lub części. Analiza wniosków przyjmowanych przez UDT dotyczących rozłożenia na raty, umorzenia lub odroczenia terminu płatności wskazuje na przyczyny leżące po stronie czasowych lub trwałych problemów finansowych wynikających np. z choroby w przypadku osób fizycznych, utraty płynności finansowej przedsiębiorców w związku ze słabą koniunkturą gospodarczą w danej branży, czy opóźnieniami w otrzymywaniu płatności od ich klientów.

Jednocześnie należy wskazać, że w przypadku podmiotów o podobnym charakterze prawnym do jednostek dozoru technicznego, kwestie umarzania, odraczania i rozkładania na raty

zostały określone w ustawach szczególnych, np. w przypadku Agencji Nieruchomości Rolnych kwestie umarzania nieściągalnych należności reguluje ustawa z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2015 r. poz. 1014) (art. 23a), natomiast w przypadku Agencji Rezerw Materiałowych – ustawa z dnia 29 października 2010 r. o rezerwach strategicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1229) (art. 40).

Mając na uwadze powyższe, zasadnym wydaje się dokonać odpowiednich zmian przepisów w ustawie o dozorcze techniczny, w celu usankcjonowania możliwości gospodarowania należnościami przez jednostki dozoru technicznego zgodnie z zasadą racjonalności. Dochodzenie należności, których koszt odzyskiwania przekracza możliwe do uzyskania przychody przeczy zasadzie gospodarności, a tym samym wpływa szkodliwie na budżet państwa.

Proponuje się, żeby projektowane w tym zakresie przepisy miały również zastosowanie do Transportowego Dozoru Technicznego.

2.13. w art. 13 – zmiana ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, z późn. zm.)

Podmioty korzystające ze środowiska (przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (SDG), jednostki organizacyjne niebędące przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy SDG, osoby prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie, osoby fizyczne korzystające ze środowiska w zakresie, w jakim korzystanie wymaga pozwolenia) są zobowiązane na podstawie art. 284 ustawy – Prawo ochrony środowiska, do ustalania we własnym zakresie wysokości należnej opłaty za korzystanie ze środowiska i wniesienia jej na rachunek Urzędu Marszałkowskiego do 31 marca. Opłata z tytułu korzystania ze środowiska ponoszona jest za: wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, przydzielone uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych, wprowadzanie ścieków do wód lub ziemi, pobór wód, składowanie odpadów.

Podmiot korzystający ze środowiska powinien prowadzić, aktualizowaną co roku, ewidencję zawierającą odpowiednio:

- informacje o ilości i jakości pobranej wody powierzchniowej i podziemnej,
- informacje o ilości, stanie i składzie ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi,
- informacje o wielkości, rodzaju i sposobie zagospodarowania terenu, z którego odprowadzane są ścieki, o których mowa w art. 3 pkt 38 lit. c,

– informacje o wielkości produkcji ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych oraz powierzchni użytkowej stawów eksploatowanych w cyklu produkcyjnym w obiektach chowu lub hodowli tych ryb lub tych organizmów, za okres od dnia 1 maja roku rozpoczynającego cykl do dnia 30 kwietnia roku następującego po zakończeniu tego cyklu produkcyjnego.

Nie wnosi się opłat z tytułu tych rodzajów korzystania ze środowiska, spośród których roczna wysokość opłaty nie przekracza 800 zł, przy czym podmiot korzystający ze środowiska przedkłada marszałkowi województwa wykaz zawierający informacje i dane, wykorzystane do ustalenia wysokości opłat oraz wysokość tych opłat.

Proponuje się podmioty zwolnione z opłaty z tytułu korzystania ze środowiska zwolnić również z obowiązku przedkładania marszałkowi województwa wykazów danych i informacji, o którym mowa w art. 286, w przypadku gdy roczna wysokość opłaty z tytułu każdego z rodzajów korzystania ze środowiska nie przekroczy 100 zł. W konsekwencji w stosunku do podmiotów zwolnionych z opłaty nie będzie miała zastosowania kara grzywny, o której mowa w art. 359 ust. 2, za niezłożenie sprawozdania.

Proponowana zmiana ma charakter racjonalizatorski i zmierza do uchylecia uciążliwego i zbędnego, a przy tym często nieuświadomionego, obciążenia administracyjnego.

2.14. w art. 14 – zmiana ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1242, z późn. zm.)

Zmiana ma na celu określenie zasad regulujących tryb ustalania wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) w przypadkach zaniżenia jej wysokości przez płatnika.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami, jeżeli płatnik składek nie przekaze danych lub przekaze nieprawdziwe dane na dokumencie ZUA IWA, co spowoduje zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe (wyliczanej przez ZUS), ZUS ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych. Przepis ten stosuje się odpowiednio do płatników składek samodzielnie ustalających stopę procentową składki, niezobowiązanych do składania ZUS IWA za dany rok, którzy nieprawidłowo ustalili liczbę ubezpieczonych lub grupę działalności, przy czym jeżeli płatnik składek stwierdzi

nieprawidłowość, obowiązany jest ponownie ustalić stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe we własnym zakresie.

Zgodnie z brzmieniem przepisów, ZUS dokonuje podwyższenia stopy procentowej składki we wszystkich przypadkach, w których jej wysokość zostanie ustalona w wysokości niższej niż obowiązująca, albo gdy płatnik zobowiązany do samodzielnego ustalania jej wysokości wykaże ją w zaniżonej wysokości w składanej przez siebie deklaracji rozliczeniowej.

Jak wynika z orzecznictwa, zastosowanie przedmiotowej sankcji możliwe jest wyłącznie pod warunkiem ustalenia, iż nastąpiło przekazanie nieprawdziwych danych, a płatnik nie ponosi odpowiedzialności za nienależyte wykonanie obowiązków, a więc nie ponosi winy za nieprzekazanie lub przekazanie nieprawdziwych danych, gdy nastąpi to z przyczyn niezależnych od płatnika. Natomiast zachowanie należytej staranności miałyby wyłączać możliwość zastosowania sankcji w postaci podwyższenia stopy procentowej (wyrok SN z dnia 6 sierpnia 2013 r. sygn. akt. II UK 431/12, wyrok SN z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt. III UK 53/12, wyrok SN z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt II UK 39/12; wyrok SN z dnia 21 lutego 2012 r., sygn. akt. I UK 207/11, wyrok SN z dnia 16 czerwca 2011 r., sygn. akt I UK 15/11; postanowienie SN z dnia 4 lutego 2011 r., sygn. akt II UZP 1/11). ZUS nie podziela takiego stanowiska i nie bada przyczyn przekazania przez płatnika nieprawidłowych danych. W ocenie ZUS obowiązek badania zawinienia płatnika nie wynika z przepisów ustawy. Wobec twierdzenia płatnika o popełnionym błędzie, ZUS nie miałby w zasadzie żadnych możliwości wykazania winy płatnika i zamiaru świadomego przekazania danych nieprawdziwych. Taki też pogląd zawarł w swoim uzasadnieniu Sąd Apelacyjny w Krakowie do wyroku z dnia 5 marca 2013 r., sygn. akt III AUa 1131/12. Należy podkreślić, że orzecznictwo sądowe jest niejednolite. W 2014 r. na 111 spraw rozstrzygniętych wyrokiem sądowym 69 spraw zostało rozstrzygniętych na niekorzyść ZUS, co stanowi 62%. W 2015 r. na 118 spraw rozstrzygniętych wyrokiem sądowym 78 spraw zostało przegranych, co stanowi 66%.

Ponadto przepisy są bardzo rygorystyczne:

- zaniżenie wysokości stopy nawet w jednym czy kilku miesiącach roku składkowego powoduje, że ZUS zobowiązany jest wydać przedmiotową decyzję na cały rok składkowy,
- ustalenie stopy w podwyższonej wysokości jest dokonywane, nawet jeśli płatnik niezwłocznie po wezwaniu skoryguje dokumenty rozliczeniowe (decyduje bowiem sam fakt wystąpienia zaniżenia), co jest odbierane przez płatników jako zbyt dotkliwe.

Propozycja zmierza, więc do wprowadzenia przepisu nierodzącego tak znacznych rozbieżności interpretacyjnych oraz podwyższania stopy w tych przypadkach, gdy płatnik mimo wezwania uchyla się od złożenia odpowiednio informacji ZUS IWA lub korygujących dokumentów rozliczeniowych.

Proponowane zmiany pozwolą na:

- zmniejszenie liczby spraw spornych, w tym kierowanych na drogę postępowania sądowego,
- korzystniejszy odbiór regulacji przez płatników składek,
- zmniejszenie kosztów administracyjnych po stronie ZUS (będzie mobilizował płatników do złożenia wymaganych korekt dokumentów ubezpieczeniowych).

Może natomiast ulec zmniejszeniu liczba decyzji o podwyższeniu stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Decyzji takich wydano w 2014 r. – 1915, a w 2015 r. – 1447.

2.15. w art. 15 – zmiany ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.)

2.15.1. zmiana w pkt 1 – klauzula pewności prawa

W celu ochrony przedsiębiorców przed ponoszeniem konsekwencji zmiany wykładni przepisów (bez zmiany samych przepisów), proponuje się zapewnienie takiej samej ochrony jak zapewniają interpretacje indywidualne również przedsiębiorcom nieposiadającym interpretacji indywidualnej – o ile stosowali się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej danego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej. W ten sposób przedsiębiorcy stosujący się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej nie będą ponosili ryzyka obciążenia daninami publicznymi, sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w przypadku zmiany wykładni przepisów. Utrwaloną praktykę interpretacyjną organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej ustala się na podstawie interpretacji indywidualnych wydanych w takich samych stanach faktycznych oraz takich samych stanach prawnych w trakcie okresu rozliczeniowego oraz w okresie 12 miesięcy przed okresem rozliczeniowym, w którym przedsiębiorca zastosował się do tej praktyki.

Jednocześnie zmiana ta spowoduje usprawnienie ekonomiki pracy organów administracji publicznej, gdyż pozwoli w wielu przypadkach na uniknięcie konieczności wydawania dużej ilości interpretacji dotyczących na ogół mniej istotnych, jednakże problematycznych zagadnień. Niewątpliwą korzyścią będzie realna zachęta dla przedsiębiorców do zapoznania

się z treścią interpretacji indywidualnych, co w efekcie powinno skutkować polepszoną znajomością prawa gospodarczego. Dodatkowym efektem tej zmiany powinno być ograniczenie liczby składanych wniosków o wydanie interpretacji indywidualnych.

Wprowadzenie powyższego rozwiązania wymaga zamieszczania zanonimizowanych interpretacji indywidualnych w Biuletynie Informacji Publicznej.

Przepis ma charakter gwarancyjny i realizuje ustanowioną w art. 2 Konstytucji zasadę demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającą zasady sprawiedliwości społecznej¹⁾ konstytuując, razem z analogicznymi zmianami wprowadzonymi w ustawie – Ordynacja podatkowa i omówionymi w pkt. 2.8.2 – „klauzulę pewności prawa”.

2.15.2. zmiana w pkt 2 – dostosowanie przepisu art. 14a ust. 1d ustawy SDG do nowego brzmienia definicji „osoby sprawującej osobistą opiekę nad dzieckiem” w związku ze zmianą ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych

Zmiana ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, która weszła w życie 2 stycznia 2016 r., wprowadziła modyfikację definicji „osoby sprawującej osobistą opiekę nad dzieckiem” poprzez wydłużenie limitu okresu sprawowania opieki nad dzieckiem do zakończenia roku kalendarzowego, w którym dziecko kończy 6. roku życia. Do 1 stycznia 2016 r. granicą tego limitu było ukończenie przez dziecko 5. roku życia. Spowodowało to rozbieżność przepisu art. 14a ust. 1d ustawy SDG z art. 4 pkt 17 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wobec powyższego proponuje się zmianę ust. 1d w art. 14a ustawy SDG, poprzez zastąpienie określenia „do ukończenia przez nie 5 roku życia” – określeniem „do zakończenia roku kalendarzowego, w którym dziecko kończy 6. rok życia” – w którym przedsiębiorca, w celu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem, będzie mógł zawiesić wykonywaną działalność gospodarczą na okres do 3 lat.

2.15.3. zmiany w pkt 3–9 – w zakresie CEIDG

Propozycje mają na celu m.in. ograniczenie zakresu danych zawartych we wpisie do CEIDG niezwiązanych bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub niewpływających na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego.

¹⁾ Por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 28 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt III SA/Gl 1659/13, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/A00CA5C641>

2.15.3.1. zmiana w pkt 3 – dot. danych wpisowych w zakresie NIP

W art. 25 ust. 1 pkt 3 SDG doprecyzowuje się obowiązujący przepis dotyczący wpisu NIP do CEIDG, poprzez dodanie wyrazów: „o ile taki został nadany”, adekwatnie do rozwiązań przyjętych względem danych wpisowych, takich jak PESEL i REGON, ponieważ osobie składającej wniosek NIP mógł nie zostać nadany.

2.15.3.2. zmiana w pkt 3, 5 i 7 – w zakresie wpisu danych adresowych do CEIDG

Proponuje się wprowadzenie zmiany w art. 25 ust. 1 pkt 5 SDG poprzez zniesienie wpisu do CEIDG informacji o miejscu i adresie zamieszkania. Zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 1 są to dane niejawne i nie mają wpływu na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego.

Informacja o adresie zamieszkania przedsiębiorcy może stanowić element formularza wniosku o wpis do CEIDG na potrzeby rejestru CRP KEP, nie będąc jednocześnie daną wpisową do CEIDG, gromadzoną w CEIDG, jako dana niejawna. Obecnie w taki sposób przekazywane są np. informacje o nazwie skróconej przedsiębiorcy (na potrzeby ZUS), czy też o numerze rachunku bankowego, chociaż nie są to dane wpisowe do CEIDG na podstawie art. 25 ust. 1 ustawy SDG.

Ponadto należy włączyć do projektu zmiany w art. 33a dotyczącym doręczania pism w ramach postępowań CEIDG oraz w art. 37 ust. 1 pkt 1 regulującego, które dane wpisowe nie podlegają publikacji w CEIDG, jako konsekwencję wykreślenia z danych wpisowych w art. 25 ust. 1 w pkt 5 adresu zamieszkania. Są to zmiany wynikowe, ponieważ w przepisach tych znajdują się odwołania do adresu zamieszkania.

2.15.3.3. zmiana w pkt 3 – w zakresie podawania kodu PKD

Proponuje się ograniczenie ujawnianej w CEIDG liczby przedmiotów wykonywanej działalności (kodów PKD) maksymalnie do 10 pozycji, tak aby rejestr odzwierciedlał faktycznie prowadzony przez podmiot zakres działalności, analogicznie jak zostało to uregulowane w ustawie o KRS.

Ograniczenie liczby wpisywanych do CEIDG przedmiotów działalności ma na celu ujawnienie w CEIDG rzeczywiście wykonywanej przez podmiot działalności ze wskazaniem jednego, przeważającego rodzaju działalności. Zawarcie informacji o przeważającym rodzaju działalności w rejestrze umożliwi przekazanie właściwym organom odpowiadającym za nadanie podmiotowi identyfikatorów NIP i REGON najpełniejszego pakietu danych o przedsiębiorcy wpisywanym do CEIDG. Z powyższych względów konieczne jest

wprowadzenie wymogu zamieszczania w CEIDG klasyfikacji przeważającego przedmiotu działalności do poziomu podklasy.

2.15.3.4. zmiana w pkt 3 – w zakresie zgłaszania informacji o ogłoszeniu upadłości

Celem zmiany jest umożliwienie zgłaszania przez sąd informacji o ustanowionym syndyku w ramach istniejącego obowiązku sądów gospodarczych wynikających z art. 31 ust. 3 oraz informacji będących danymi wpisowymi na podstawie art. 25 ust. 1 pkt 14 ustawy SDG. Zmiana ta wyeliminuje problemy ze zgłaszaniem takich informacji w CEIDG.

Obowiązujące przepisy nie zawierają podstawy do zgłaszania danych syndyka przez sąd, nie nakładają także takiego obowiązku na przedsiębiorców. W związku z powyższym proponuje się wprowadzenie obowiązku, zgodnie z którym sądy będą wpisywały z urzędu dane syndyka.

Brzmienie przepisu zaproponowane zostało w konsultacjach roboczych przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Obecnie informacje z art. 25 ust. 1 pkt 14 i 15 SDG dopisują sądy gospodarcze z urzędu. Uznano, że dane dotyczące osoby syndyka, nadzorcy i zarządcy powinny stanowić część tej informacji. Są to osoby uprawnione do działania na rzecz przedsiębiorcy, które – podobnie jak kurator i opiekun (art. 25 ust. 1 pkt 13 SDG) – powinny być wskazane w CEIDG przez organ, który je ustanowił. Jest to w interesie tych osób oraz wierzycieli przedsiębiorców. Ponadto takie rozwiązanie powinno sprzyjać bezpieczeństwu obrotu gospodarczego.

2.15.3.5. zmiana w pkt 3 – w zakresie zgłaszania informacji o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego

Proponowana zmiana jest analogiczna do zmiany dotyczącej wpisywania z urzędu danych syndyka. Celem propozycji jest umożliwienie zgłaszania przez sąd informacji o ustanowionym zarządcy lub nadzorcy w ramach obowiązku sądów gospodarczych wynikających z art. 31 ust. 3 oraz informacji będących danymi wpisowymi na podstawie art. 25 ust. 1 pkt 15 ustawy SDG.

2.15.3.6. zmiana w pkt 3 – wprowadzenie obowiązku złożenia wraz wnioskiem o wpis do CEIDG oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do lokalu

Proponowana zmiana ma na celu ochronę osób trzecich przed wskazywaniem przez przedsiębiorców w CEIDG nieprawdziwych danych adresowych niezgodnych ze stanem faktycznym.

Proponuje się wprowadzenie obowiązku złożenia wraz wnioskiem o wpis do CEIDG oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do lokalu. Przedsiębiorca będzie składał oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia na podstawie art. 233 § 6 Kodeksu karnego.

Obecnie analogiczne oświadczenie przedsiębiorca składa pod rygorem odpowiedzialności karnej na podstawie art. 25 ust. 7 oraz art. 27 ust. 2 pkt 5, w związku z brakiem orzeczonych zakazów wykonywania działalności i wykonywania określonego zawodu (art. 25 ust. 1 pkt 16–18 SDG).

2.15.3.7. zmiana w pkt 4 – uzupełnienie przesłanek niepoprawności wniosku o wpis do CEIDG

Zmiana jest konieczna z uwagi na dodanie nowego ust. 8 w art. 25 ustawy SDG, zgodnie z którym wprowadza się obowiązek złożenia oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do nieruchomości, której adresy wskazywane są we wpisie w CEIDG.

Proponuje się wskazanie w art. 27 ust. 2 w pkt 5a ustawy SDG, że wnioskiem niepoprawnym będzie również wniosek, z którym nie złożono takiego oświadczenia.

2.15.3.8. zmiana w pkt 6 – nieujawnianie w „historii wpisu” niektórych danych adresowych

Proponuje się wprowadzenie podstawy prawnej, poprzez zmianę art. 35 ustawy SDG, zgodnie z którą będzie możliwe wystąpienie do organu prowadzącego CEIDG z wnioskiem o niepublikowanie danych adresowych, które zostały zmienione, a stanowią obecnie tzw. dane historyczne wpisu. Dotyczy to publikowania w przeszłości danych adresowych w CEIDG, które były wskazane bez tytułu prawnego i bez zgody osoby uprawnionej, lecz zostały zmienione w wyniku wezwania w toczącym się postępowaniu administracyjnym, albo zostały zmienione bez takiego wezwania. Dotyczy także danych adresowych nieruchomości wpisanych do CEIDG, które następnie zostały zmienione przez osobę uprawnioną w innym trybie, niż wynikający z ust. 1a art. 35 ustawy SDG, tzn. zmiana tych danych nie była przedmiotem postępowania administracyjnego przed ministrem właściwym do spraw gospodarki.

2.15.3.9. zmiana w pkt 8 – udostępnianie danych z CEIDG

Proponuje się uchylenie art. 39 ust. 2 w ustawie o SDG. Przepis ten stanowi istotną barierę dla przedsiębiorców i innych zainteresowanych podmiotów, którzy na podstawie przepisów

ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 352), wykorzystywaliby dane z CEIDG pozyskane w inny sposób niż poprzez stronę CEIDG (zgodnie z art. 38 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej), np. poprzez udostępniony interfejs programistyczny – API albo poprzez inne repozytorium np. Centralne Repozytorium Informacji Publicznej. Ponowne wykorzystywanie co do istoty wiąże się z jakąś formą przekazywania dalej danych lub ich fragmentów, tylko w innej postaci lub w połączeniu z innymi danymi, np. w innowacyjnych aplikacjach, produktach czy usługach. Przedmiotowe ograniczenie dalszego przekazywania pozyskanych danych CEIDG stanowi przeszkodę dla pełnego wykorzystania potencjału tych danych.

Przepis art. 39 ust. 2 ustawy SDG, zakazujący podmiotom dalszego przekazywania danych uzyskanych z CEIDG innym sposobem niż ze strony internetowej CEIDG, jest przepisem, który jest de facto niemożliwy do wyegzekwowania. Dane udostępniane przez stronę, czy też dane udostępnianie innym sposobem (pliki, API), w zasadzie nie różnią się, co do ich zakresu. Jedynie forma ich udostępnienia nie jest jednakowa. Ich odmienne źródło udostępniania nie jest w nich oznaczone. Tym samym wyegzekwowanie ustanowionego w ust. 2 tego przepisu zakazu nie jest możliwe, gdyż ktoś, kto uzyskał dane innym sposobem, niż ze strony internetowej może twierdzić, że są to dane pozyskane mimo wszystko z tej strony.

2.15.4. zmiany w pkt 10–16 w zakresie kontroli

Poddanie się kontroli przez przedsiębiorcę jest jego obowiązkiem. Przepisy dotyczące kontroli działalności gospodarczej wprowadzone zostały do ustawy SDG w celu określenia wspólnych zasad jej podejmowania i wykonywania. Kontrole są nieodzownym elementem wykonywania uprawnień władzy publicznej wobec prowadzących działalność gospodarczą. Przedsiębiorcy wskazują jednak na nadmierną jej uciążliwość. Obecnie nie ma między innymi możliwości przeprowadzenia wspólnych kontroli przez kilka organów w sytuacji, gdy dla przedsiębiorcy byłoby to korzystne. Prowadzi to do niepotrzebnego zakłócania pracy przedsiębiorcy lub uniemożliwia mu rozpoczęcie wykonywania działalności w przypadku kontroli obowiązkowych.

W zakresie kontroli problemem jest także niepełna wiedza podmiotów kontrolowanych o procedurach kontroli (terminie, przebiegu i trybie kontroli). Brak znajomości procedur wśród przedsiębiorców wynika m.in. ze zmieniających się przepisów oraz trudności z bieżącym ich śledzeniem (związanych z brakiem przygotowania prawniczego, brakiem czasu, brakiem środków na obsługę prawną itp.).

W proponowanej nowelizacji ustawy SDG zmiany w zakresie kontroli wykonywania działalności mają na celu zapewnienie lepszego wyważenia interesu przedsiębiorcy i interesu publicznego, a tym samym wzmocnienie zasady zaufania państwa do obywatela.

Proponuje się wprowadzenie przepisów:

- zgodnie z którymi kontrole będą przeprowadzane na podstawie identyfikacji prawdopodobieństwa naruszenia prawa („analizy ryzyka”),
- regulujących tryb pobierania próbek i dokonywania oględzin w ramach kontroli,
- wprowadzających możliwość złożenia skargi do sądu na przewlekłość kontroli,
- umożliwiających przeprowadzanie wspólnych kontroli,
- wprowadzających zakaz ponownej kontroli,
- zgodnie z którymi organy kontroli będą zobowiązane do zamieszczania na swoich stronach internetowych informacji o procedurach kontroli.

2.15.4.1. zmiana w pkt 10 – kontrole na podstawie identyfikacji prawdopodobieństwa naruszenia prawa „analizy ryzyka”

Proponuje się wprowadzenie w art. 78a ust. 1 normy, zgodnie z którą organy administracji publicznej powinny planować i przeprowadzać kontrole po uprzednim dokonaniu identyfikacji prawdopodobieństwa naruszenia prawa. Tzw. „analiza ryzyka” powinna wskazać identyfikację obszarów podmiotowych i przedmiotowych, w których ryzyko naruszenia przepisów jest największe. Sposób przeprowadzenia analizy ryzyka określi właściwy organ kontroli lub organ nadrzędny. Wymogu przeprowadzenia analizy ryzyka nie będzie stosowało się do kontroli przedsiębiorcy w przypadku, gdy organ poweźmie uzasadnione podejrzenie zagrożenia życia lub zdrowia, popełnienia przestępstwa wykroczenia, przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, innego naruszenia prawnego zakazu lub niedopełnienia prawnego obowiązku w wyniku wykonywania tej działalności. Przepis ten nie będzie miał także zastosowania wobec działalności przedsiębiorców w zakresie objętym nadzorem, o którym mowa w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym (jest to podyktowane dużą zmiennością otoczenia regulacyjnego tego sektora, stopniem skomplikowania materii kontrolowanej, wpływem dynamicznie zmieniających się warunków rynkowych na wzrost lub spadek poziomów ryzyka występujących w tym sektorze oraz intencją umożliwienia Komisji Nadzoru Finansowego niezwłocznego reagowania na informacje o potencjalnych zagrożeniach, które mogą w krótkim czasie spowodować doniosłe skutki dla stabilności całej gospodarki oraz interesów majątkowych szerokiego grona osób fizycznych i prawnych), a także gdy jest ona niezbędna

do przeprowadzenia postępowania w celu sprawdzenia wykonania zaleceń pokontrolnych organu lub wykonania decyzji nakazujących usunięcie naruszeń prawa, w związku z przeprowadzoną kontrolą.

Regulacja ma na celu ograniczenie liczby i zakresu kontroli przedsiębiorców, u których występuje niewielkie ryzyko bądź nie stwierdzono wcześniej naruszeń przepisów. Tzw. analiza ryzyka będzie dokumentem wewnętrznym administracji.

2.15.4.2. zmiana w pkt 10 – informacja o procedurach kontroli na stronach internetowych organu kontroli

Proponuje się normę (art. 78a ust. 3) zobowiązującą organy administracji publicznej do zamieszczania w BIP organu ogólnych schematów procedur kontroli. Obowiązek ten dotyczyć ma tylko tych procedur, które wynikają z przepisów powszechnie obowiązującego prawa. Przedsiębiorca, dzięki temu rozwiązaniu, będzie w ten sposób miał możliwość zapoznania się z konkretną procedurą w bardzo praktyczny sposób (według formuły „krok po kroku”). Opis powinien określać przebieg kontroli w sposób przystępny, wskazując podstawowe rozwiązania i tryby postępowania. Nie będzie przy tym konieczności wskazywania poszczególnych jednostek tego samego organu kontrolującego. Byłoby to nie tylko nieczytelne, ale także często niemożliwe. Możliwe natomiast jest wskazanie wszystkich instytucji i rozwiązań – wraz z podaniem podstawy prawnej.

2.15.4.3. zmiana w pkt 11 – tryb pobierania próbek i dokonywania oględzin

Proponuje się (art. 79 ust. 5a–5e) przepis, zgodnie z którym podjęcie czynności związanych z pobieraniem próbek i dokonywaniem oględzin, w tym pojazdów lub dokonywaniem pomiarów powinno być poprzedzone zawiadomieniem, z tą jednak różnicą, że organ kontroli nie będzie obowiązany czekać, aż upłynie 7 dni od zawiadomienia, aby przystąpić do tych czynności. Dla doręczenia zawiadomienia przewidziano szczególne rozwiązanie, gdy przedsiębiorca lub inna upoważniona przez niego osoba będą nieobecni albo przedsiębiorca nie upoważni nikogo do odbioru zawiadomienia. W takich przypadkach zawiadomienie będzie mogło być doręczone zarządzającemu w imieniu kontrolowanego zakładem lub inną wyodrębnioną częścią przedsiębiorstwa lub kierownikowi wyodrębnionej komórki organizacyjnej przedsiębiorstwa. Czynności te nie mogą przekraczać 24 kolejnych godzin liczonych od chwili rozpoczęcia tych czynności. Oględziny nie mogą dotyczyć treści dokumentów. Wykonanie takich czynności będzie musiało być zakończone sporządzeniem protokołu. Rozwiązanie to ma na celu podniesienie skuteczności nadzoru rynku sprawowanego przez organy publiczne, z jednoczesnym ograniczeniem uciążliwości

czynności organów. Postulat ograniczenia zakresu wymaganego zawiadomienia o kontroli jest zgłaszany zarówno przez niektóre organizacje przedsiębiorców, jak i organy nadzoru. Obecne w rozdziale 5 SDG rozwiązania dotyczące kontroli zachowują równowagę między potrzebą ograniczenia zakłóceń prowadzenia przedsiębiorstw do minimum a koniecznością czuwania nad przestrzeganiem prawa. W szczególności należy zwrócić uwagę na to, że projektowane modyfikacje nie podważają zasadniczych konstrukcji regulacji rozdziału 5 SDG. W celu utrzymania możliwie wąskich odstępstw od reguł ogólnych proponuje się wprowadzenie nowej instytucji, tj. odrębnego trybu pobierania i dokonywania oględzin. Wprowadzenie nowej instytucji uzasadnione jest tym, że alternatywnym rozwiązaniem mogłoby być stopniowe poszerzanie listy wyjątków od art. 79 ust. 1 SDG, który ustanawia zasadę zawiadamiania przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli. W ocenie projektodawcy poszerzanie katalogu wyjątków byłoby nieproporcjonalne do celu, jakim jest zapewnienie skutecznego nadzoru. Do prawidłowego wykonywania zadań organów kontroli wystarczające jest bowiem pobranie próbek i dokonywanie oględzin, z pozostawieniem pozostałych czynności kontrolnych w reżimie art. 79 ust. 1 SDG. Rozwiązanie godzi obowiązek zawiadamiania o kontrolach, które nadal będzie standardem ich przeprowadzania, i potrzebą zapobiegania nieuczciwym zabiegom niektórych przedsiębiorców. Jeżeli kontrola prowadzona jest w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa, przestępstwa skarbowego, wykroczenia lub wykroczenia skarbowego i organ korzysta z odstępstw określonych w art. 84d SDG, wówczas kontrolowanemu nie będzie przysługiwał sprzeciw, a zatem czynności kontrolne nie będą podlegały obligatoryjnemu wstrzymaniu. W wielu dziedzinach prawa przedsiębiorcy zobowiązani są do określonych czynności faktycznych. Przykładowo taki charakter mają wymogi zachowania odpowiednich warunków higienicznych i sanitarnych, składowania odpadów, spełniania bezwzględnie obowiązujących paramentów technicznych użytych materiałów, np. budowlanych, terminu przydatności żywności itd. Naruszenie przepisów w wielu dziedzinach skutkuje realnym zagrożeniem zdrowia i życia, nawet w skali epidemii, lub poważnym zanieczyszczeniem środowiska naturalnego, często o nieodwracalnych skutkach. Jednocześnie jednak stosunkowo łatwe jest usunięcie dowodów naruszenia prawa, przez np. ukrycie albo przemieszczenie dowodów lub ich zamienienie na przedmioty zgodne z prawem. Z tego względu bezwzględny termin 7 dni zawiadomienia o kontroli obniża skuteczność egzekucji prawa. Taki stan rzeczy jest nie tylko szkodliwy dla interesów indywidualnych (inwestorów, konsumentów, pacjentów itp.), ale także dla interesu publicznego, często w dużej skali (ochrona środowiska). Niewystarczająco skuteczna egzekucja prawa prowadzi także do zakłócenia uczciwej konkurencji na rynku.

Dominującym motywem wielu naruszeń jest dążenie do obniżenia kosztów działalności gospodarczej. To prowadzi do bardzo negatywnego zjawiska wypierania z rynku rzetelnych przedsiębiorców, którzy ponoszą koszty związane z przestrzeganiem prawa, przez te podmioty, które ignorują wymogi określone przepisami lub w ogóle działają poza sferą regulowaną prawem. Efektywna egzekucja prawa służy ochronie nie tylko takich cennych wartości jak zdrowie, życie, ochrona środowiska, ale także ma pozytywne oddziaływanie na warunki rynkowe przez eliminację nieuczciwej konkurencji. Stąd celowe jest dopuszczenie w szerszym zakresie przeprowadzania wybranych czynności kontrolnych przed upływem 7 dniowego terminu zawiadomienia. Takimi czynnościami kontrolnymi, które nie są nadmiernie uciążliwe dla rzetelnych przedsiębiorców, a wydatnie pomogą w zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, są pobieranie próbek lub dokonywanie pomiarów i oględziny. Ponieważ nowe rozwiązanie ma służyć szeroko pojętemu bezpieczeństwu, z oględzin dokonywanych w trybie doraźnym wyłączono dokumenty. Fałszerstwo dokumentów jest bowiem przestępstwem i powinno być ścigane w trybie karnym²⁾.

2.15.4.4. zmiana w pkt 12– dotycząca książek kontroli

Na podstawie obowiązujących przepisów prowadzenie książki kontroli w postaci elektronicznej generuje obowiązek prowadzenia równoległe książki w postaci papierowej. Proponuje się nowelizację art. 81 ust. 1a ustawy SDG, aby przedsiębiorca miał możliwość wyboru prowadzenia jednej formy książki kontroli. Ponadto proponuje się, aby z brzmienia przepisu wprost wynikało, że udostępnienie elektronicznej książki kontroli mogło nastąpić nie tylko za pomocą jej wydruków, ale także przez zapewnienie dostępu do urządzenia pozwalającego na zapoznanie się z zapisami w niej umieszczonymi w postaci elektronicznej.

2.15.4.5. zmiana w pkt 13 – umożliwienie przeprowadzania wspólnych kontroli

Umożliwiono – za zgodą przedsiębiorcy – przeprowadzanie wspólnych kontroli organów administracji publicznej, w przypadku gdy przedsiębiorca wyraził na to zgodę. Limit czasu trwania kontroli liczony będzie odrębnie dla każdego organu, tak jak dotychczas, na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy SDG. Wariantem wspólnej kontroli jest wszczęcie kolejnej kontroli w trakcie trwania innej kontroli. Na taką okoliczność przedsiębiorcy należy przyznać prawo do wyrażenia zgody na wszczęcie kolejnej kontroli, zanim zostanie zakończona poprzednia kontrola innego organu. Jeżeli przedsiębiorca uzna, że prowadzenie w stosunku do niego w tym samym czasie więcej niż jednej kontroli nie wpłynie negatywnie na jego

²⁾ Zob. art. 270 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137).

funkcjonowanie, to przepisy prawa będą umożliwiały mu wyrażenie na to zgody. Przewiduje się, że rozwiązanie ograniczy czas trwania kontroli w danym roku, jak również umożliwi przedsiębiorcy uzyskanie niezbędnych uzgodnień i stanowisk organów administracji publicznej w możliwie krótkim czasie i w sposób możliwie nieuciążliwy. Ocena, czy wspólna kontrola jest faktycznie korzystna, będzie w każdym przypadku należała do przedsiębiorcy i będzie mogła być podjęta tylko za jego zgodą.

2.15.4.6. zmiana w pkt 14 – zakaz ponownej kontroli

Proponuje się wprowadzenie zakazu kontroli, w przypadku gdy ma ona dotyczyć przedmiotu kontroli objętego uprzednio zakończoną kontrolą przeprowadzoną przez ten sam organ kontroli.

Przepis nie będzie miał zastosowania w przypadku, gdy ponowna kontrola ma na celu przeciwdziałanie zagrożeniu życia lub zdrowia; kontrola ma dotyczyć okresu nieobjętego uprzednio zakończoną kontrolą; ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności, stwierdzenia wygaśnięcia, uchylecia lub zmiany decyzji ostatecznej lub wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną; ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w związku z uchyleciem lub stwierdzeniem nieważności decyzji przez sąd administracyjny; ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w celu sprawdzenia wykonania zaleceń pokontrolnych organu lub wykonania decyzji lub postanowień nakazujących usunięcie naruszeń prawa, w związku z przeprowadzoną kontrolą; ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania związanego ze złożeniem korekty rozliczenia objętego uprzednio zakończoną kontrolą; organ kontroli powoźmie uzasadnione podejrzenie, że uprzednio zakończona kontrola została przeprowadzona z naruszeniem prawa mającym wpływ na wynik kontroli lub dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe lub protokół kontroli został sporządzony w wyniku przestępstwa; po sporządzeniu protokołu kontroli z poprzedniej kontroli wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody nieznane organowi administracji lub państwowej jednostce organizacyjnej w chwili przeprowadzenia kontroli, w tym wskazujące na wystąpienie nadużycia prawa, o którym mowa w art. 14na pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa oraz przedsiębiorca prowadzi działalność w zakresie objętym nadzorem, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym. W tym ostatnim przypadku wyłączenie jest uzasadnione koniecznością szerokiego zakresu i permanentnego charakteru nadzoru nad

rynkiem finansowym. Model nadzoru ostrożnościowego, wyznaczony przez przepisy prawa UE, zarówno transponowane do polskiego porządku prawnego przez ustawy, jak i przez bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa, pozostawałby w kolizji z warunkowym dostępem do przeprowadzenia czynności inspekcyjnych bezpośrednio w siedzibie podmiotu nadzorowanego.

Przewiduje się, że rozwiązanie ograniczy czas trwania kontroli. Przedsiębiorca nie będzie zmuszony do przedkładania organom administracji publicznej tych samych dokumentów. Nie będzie również narażony na różnice w ustaleniach oraz zaleceniach pokontrolnych. Przedmiotowe rozwiązanie jest wzorowane na art. 282a § 1 i 2 Ordynacji podatkowej. W tym zakresie należy jednak pamiętać o normach obecnie ujętych w art. 83 SDG, które wskazują maksymalny czas trwania wszystkich kontroli organu w danym roku kalendarzowym.

2.15.4.7. zmiana w pkt 15

Proponuje się zmianę art. 84a pkt 5 poprzez wyłączenie art. 79, art. 79a, art. 80, art. 80a, art. 81 ust. 2, art. 81a, art. 82 i art. 83 wobec działalności gospodarczej przedsiębiorców w zakresie objętym kontrolą przemieszczających się środków transportu, osób z nich korzystających oraz towarów nimi przewożonych, na podstawie ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2016 r. poz. 605 i 904). Tego rodzaju kontrole nie związane są stricte z działalnością gospodarczą przewoźnika lotniczego, mają za zadanie przeciwdziałać zagrożeniu, że statek powietrzny miałby być użytkowany/wystartować z danego lotniska, w sytuacji gdy nie spełnia wymagań technicznych czy wymagań bezpieczeństwa albo personel nie posiadałby ważnych uprawnień. Kontrole tego rodzaju generalnie wykonywane są co do statków powietrznych w danej chwili znajdujących się na płycie lotniska. Inspektor Urzędu Lotnictwa Cywilnego nie ma możliwości ustalenia przed wejściem na teren lotniska jakie statki powietrzne tam się znajdują, a już tym bardziej w użytkowaniu jakiego przewoźnika lotniczego pozostają. W związku z tym brak jest faktycznej możliwości wcześniejszego powiadomienia tego przewoźnika o kontroli oraz zastosowania innych przepisów ustawy o SDG. Kontrole takie prowadzone są w taki sam sposób niezależnie od tego, czy przy użyciu konkretnego statku powietrznego prowadzona jest działalność gospodarcza czy też nie.

Kontrole te mają bardzo zbliżony charakter do kontroli pojazdów mechanicznych na drodze. Dlatego też kontrola statków powietrznych, która ma dokładnie ten sam cel, z tym, że dotyczy pojazdów mechanicznych na płycie lotniska, także powinna zostać wyłączona.

Analogiczne wyłączenie proponuje się dla kontroli dotyczących przemieszczających się środków transportu, osób z nich korzystających oraz towarów nimi przewożonych realizowanych na podstawie ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin. Prowadzenie w określonych okolicznościach kontroli towarów opuszczających Polskę wymaga również Komisja Europejska. Wysyłka bulw ziemniaków z Polski do innych państw członkowskich Unii Europejskiej została objęta dodatkowymi wymaganiami fotosanitarnymi, w związku ze znacznie wyższym poziomem porażenia ziemniaków w Polsce przez bakterię *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* (Cms) – sprawcę bakteriozy pierścieniowej ziemniaka, niż w pozostałych państwach członkowskich. Bakteria ta ma w UE status organizmu kwarantannowego i podlega obowiązkowi zwalczania. Proponowana zmiana umożliwi zatem właściwe sprawowanie kontroli przez PIORiN, zgodnie z posiadanymi kompetencjami ustawowymi, co będzie miało istotne znaczenie dla zapewniania dostępu polskich ziemniaków do rynków UE. Kontrole prowadzone na drogach nie należą do rutynowych czynności wykonywanych przez PIORiN, lecz są podejmowane w przypadkach szczególnej konieczności nadzoru nad przemieszczanymi towarami.

2.15.4.8. zmiana w pkt 16 – skarga na przewlekłe prowadzenie kontroli

Przepisy rozdziału 5 SDG odnoszące się do sprzeciwu przedsiębiorcy wobec działań organu kontroli proponuje się uzupełnić o regulację umożliwiającą złożenie skargi do sądu administracyjnego na przewlekłe prowadzenie kontroli. Złożenie skargi do sądu administracyjnego nie będzie wstrzymywało tych czynności. Proponuje się, aby do skargi na przewlekłe prowadzenie kontroli stosowało się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi dotyczące przewlekłego prowadzenia postępowania.

SDG nie zawiera odrębnej regulacji stanowiącej o właściwości sądów administracyjnych do kontroli postanowienia wydanego w postępowaniu kontrolnym, o czym mowa w art. 3 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. W związku z tym, na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 ww. ustawy, skargi przedsiębiorców są odrzucane. Gdy zatem czynności kontrolne prowadzone są w sposób przewlekły, w szczególności z naruszeniem przepisu art. 83 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcy nie mają skutecznych możliwości dochodzenia

swoich racji przed sądem po wyczerpaniu instancyjności postępowania przewidzianego w art. 84c SDG³⁾. Projektowana regulacja ma tę lukę uzupełnić.

2.15.5. zmiana w pkt 9 – wykreślenie przedsiębiorcy z rejestru działalności regulowanej po uzyskaniu informacji z KRS

W aktualnym stanie prawnym organ prowadzący rejestr wydaje decyzję o wykreślanu przedsiębiorcy z rejestru działalności gospodarczej z urzędu lub na wniosek. Przesłanki wydania decyzji o zakazie wykonywania przez przedsiębiorcę działalności objętej wpisem oraz wykreślanu przedsiębiorcy z rejestru działalności gospodarczej z urzędu określa art. 71 ust. 1 w związku z ust. 3 SDG, to jest: złożenie przez przedsiębiorcę oświadczenia o spełnianiu warunków wymaganych do wykonywania działalności regulowanej, niezgodnego ze stanem faktycznym, nieusunięcie przez przedsiębiorcę naruszeń warunków wymaganych do wykonywania działalności regulowanej w wyznaczonym przez organ terminie lub stwierdzenie przez organ prowadzący rejestr rażącego naruszenia warunków wymaganych do wykonywania działalności regulowanej przez przedsiębiorcę. Z urzędu organ dokonuje również wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru działalności regulowanej w przypadku uzyskania informacji o zgonie przedsiębiorcy lub po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji Informacji o Działalności Gospodarczej o wykreśleniu przedsiębiorcy. Regulowana działalność gospodarcza wykonywana jest przez osoby fizyczne oraz przedsiębiorców wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego (np. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki jawne, spółki akcyjne). Obecnie organ prowadzący rejestr działalności regulowanej nie posiada prawnych możliwości wykreślenia przedsiębiorcy będącego spółką, w przypadku gdy powyższe informacje o jej wykreśleniu z Krajowego Rejestru Sądowego, a przedsiębiorca uprzednio nie złożył wniosku o jego wykreślenie.

2.16. w art. 16 – zmiany ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1310)

W obecnym stanie prawnym istnieje rozbieżność pomiędzy czasem kontroli wskazanym w art. 33 ust. 3 z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (ustawa o CBA), a art. 83 ustawy SDG. W celu uniknięcia ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych, proponuje się wykreślenie w art. 33 ust. 3 ustawy o CBA, terminu

³⁾ Zgodnie z art. 84c ust. 1 SDG przedsiębiorca może wnieść sprzeciw wobec niektórych zachowań kontrolera, w tym np. braku zawiadomienia od kontrolującego o zamiarze wszczęcia kontroli, podjęcia kontroli bez upoważnienia czy przekroczenia czasu trwania kontroli. Rozpatrując sprzeciw, organ kontroli wydaje postanowienie (odstąpienie od czynności kontrolnych, kontynuowanie czynności kontrolnych), wobec którego przedsiębiorca może wnieść zażalenie.

przewidzianego do kontroli przedsiębiorców i stosowanie terminów kontroli przewidzianych w ustawie SDG. Zgodnie z art. 46a ustawy o CBA – do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 SDG w związku z czym odpowiednio zmieniono ust. 4 w art. 33.

Ponadto ze względu na specyfikę kontroli CBA niewskazane jest publikowanie w BIP danych dotyczących schematów procedur kontroli oraz sposobu przeprowadzania poprzedzającej kontrolę analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa. W związku z tym proponuje się wyłączenie projektowanego art. 78a SDG do kontroli przeprowadzanych przez CBA.

2.17. w art. 17 – zmiany ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2015 r. poz. 2273 i 2278 oraz z 2016 r. poz. 266 i 542)

Proponuje się wprowadzanie zmiany w art. 56 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji zmieniającym art. 286 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, z późn. zm.), który wejdzie w życie 1 stycznia 2019 r. Zmiana art. 286 ustawy – Prawo ochrony środowiska jest analogiczna do zmiany proponowanej w art. 13 projektu i ma na celu zagwarantowanie, aby również po 1 stycznia 2019 r., kiedy to wchodzi w życie nowe brzmienie art. 286 zmienione ustawą o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, podmioty korzystające ze środowiska, które są zwolnione z uiszczenia opłaty, zgodnie z art. 289 ustawy – Prawo ochrony środowiska, w przypadku gdy roczna wysokość opłaty z tytułu każdego z rodzajów korzystania ze środowiska nie przekracza 100 zł były zwolnione także z obowiązku przedkładania marszałkowi województwa wykazu zawierającego informacje i dane, o których mowa w art. 287 i w konsekwencji wyłączone z zakresu art. 359 ust. 2 przewidującego karę grzywny za niezłożenie ww. sprawozdania. Dodatkowo proponuje się zmianę przepisów przewidujących wnoszenie opłat za okresy półroczne i wprowadzenie okresów rocznych, jak to ma miejsce obecnie oraz zniesienie przewidzianego w ustawie obowiązku przekazywania przez podmiot korzystający ze środowiska wykazu również wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta właściwemu ze względu na miejsce składowania odpadów. Proponuje się, aby wykazy przekazywał marszałek województwa jak w obecnym stanie prawnym. Zmiany dotyczą także art. 60a i art. 61 ustawy. Art. 60a dotyczy sytuacji, w której opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza byłyby wnoszone dwa razy w roku, natomiast zgodnie z przewidzianymi zmianami w ustawie o systemie zarządzania

emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (zmienianej w okresie *vacatio legis*), która w tym zakresie ma wejść w życie 1 stycznia 2019 r., proponuje się utrzymanie przepisu, zgodnie z którym opłaty są wnoszone raz do roku. Zmiany w art. 61 polegają na uaktualnieniu odesłań podobnie jak równocześnie dodawana do ustawy zmiana art. 289 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska.

2.18. w art. 18 – zmiany ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. poz. 888, z 2015 r. poz. 1688 oraz z 2016 r. poz. 542)

Zgodnie z art. 6 ust. 3 w powiązaniu z art. 7 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w stosunku do przedsiębiorców wprowadzających produkty w opakowaniach, którzy w danym roku wprowadzili do obrotu produkty o łącznej masie opakowań nieprzekraczającej 1 Mg, nie stosuje się przepisów ustawy w zakresie uzyskania wymaganych poziomów odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych. Przedsiębiorcy ci mogą być zwolnieni z opłaty produktowej po spełnieniu warunków wymaganych do otrzymania pomocy de minimis (wartość pomocy de minimis odpowiada wartości zwolnienia z opłaty produktowej obliczanej z zastosowaniem maksymalnej stawki).

Proponuje się nowelizację w celu ułatwienia prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorcom wprowadzającym produkty w opakowaniach, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań nieprzekraczającej 1 Mg poprzez wyłączenie ich z konieczności przeprowadzania kampanii edukacyjnej, o której mowa w art. 19 lub przeznaczania na ten cel 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu. W konsekwencji tej zmiany, ta grupa przedsiębiorców będzie zwolniona z przygotowania sprawozdania dot. kampanii edukacyjnych.

Zwolnienie będzie stanowiło pomoc de minimis, podobnie jak zwolnienie z opłaty produktowej.

Proponowana zmiana ma charakter racjonalizatorski i zmierza do uchylenia uciążliwego i zbędnego, a przy tym często nieuświadomionego, obciążenia administracyjnego.

3. Zgłoszenie lobbingsowe

Stosownie do art. 5 ustawy z 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.) oraz art. 52 § 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r.

poz. 1006) projekt ustawy został udostępniony w BIP Rządowego Centrum Legislacji oraz na stronie rządowego portalu konsultacji publicznych (konsultacje on-line). Zainteresowanie pracami nad projektem zgłosiła Polska Organizacja Gazu Płynnego.

4. Oświadczenie o zgodności projektowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

5. Ocena, czy projekt ustawy będzie podlegał notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych

Zawarte w projekcie ustawy regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z tym projekt nie będzie podlegał notyfikacji.

6. Informacja dotycząca przedstawienia projektu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

7. Termin wejścia w życie

Planuje się, że ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2017 r., natomiast zmiany w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych wejdą w życie 1 kwietnia 2017 r., a w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz wskazane pkt 2 i pkt 3 lit. b w art. 13 zmiany w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska wejdą w życie 1 stycznia 2019 r.

Nazwa projektu Ustawa o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Rozwoju Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Mariusz Haładyj, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rozwoju Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Armen Artwich, Zastępca Dyrektora Departamentu Doskonalenia Regulacji Gospodarczych w Ministerstwie Rozwoju, tel. 22 693 59 35, e-mail: armen.artwich@mr.gov.pl Małgorzata Szuchnik, Naczelnik w Departamencie Doskonalenia Regulacji Gospodarczych, tel. 22 693 55 97, e-mail: malgorzata.szuchnik@mr.gov.pl.	Data sporządzenia 07.11.2016 Źródło: Plan na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju (100 zmian dla firm – pakiet ułatwień dla przedsiębiorców) Nr w wykazie prac Rady Ministrów UD91
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ministerstwo Rozwoju zidentyfikowało szereg szczegółowych przepisów z różnych gałęzi prawa, które ograniczają rozwój polskiej przedsiębiorczości, stanowią zbędne obciążenie biurokratyczne lub istotne utrudnienie w codziennej działalności firm.

Celem projektu jest usunięcie m.in. następujących barier prawnych:

1) zwiększenie zatrudnienia powyżej 19 pracowników wiąże się obecnie z kłopotliwymi obowiązkami po stronie pracodawców, tj. koniecznością tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych oraz obowiązkiem ustalania regulaminu wynagradzania i regulaminu pracy. W efekcie przedsiębiorcy obawiają się zwiększać zatrudnienie w oparciu o umowy o pracę, blokując własny rozwój, wybierając umowy cywilnoprawne lub sztucznie dzieląc przedsiębiorstwo;

2) obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych (tzw. pełnej księgowości) dla osób fizycznych już od kwoty przychodów 1.200.000 euro rocznie (z pomiaru obciążeń regulacyjnych przeprowadzonego przez byłe Ministerstwo Gospodarki wynika, że obowiązki związane z księgowością są jednymi z najbardziej obciążających dla przedsiębiorców);

3) brak waloryzacji progu, od którego w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, mogą rozliczać się podatnicy, w uproszczonej formie rozliczać się mogą tylko ci podatnicy, którzy w poprzednim roku podatkowym uzyskali przychody w wysokości nieprzekraczającej 150.000 euro;

4) konieczność prowadzenia kampanii edukacyjnych przez wszystkich przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty w opakowaniach;

5) konieczność składania marszałkowi województwa sprawozdania przez podmiot korzystający ze środowiska, także w sytuacji, kiedy jest on zwolniony z opłaty z tym związanej (tj. kiedy jej wysokość nie przekracza 800 zł). Za niezłożenie sprawozdania grożą sankcje;

6) karna stawka składki na ubezpieczenie wypadkowe naliczana przez ZUS za błędne podanie danych. Kara jest dotkliwa, nie jest zależna od faktu czy wina płatnika jest świadoma czy jest to zwykła omyłka i jest nakładana nawet, jeśli płatnik sam wykryje i poprawi błąd;

7) w postępowaniu cywilnym i w prawie cywilnym materialnym, inaczej niż w postępowaniu przed sądami administracyjnymi i postępowaniach podatkowych, jeżeli koniec terminu przypada w sobotę, termin ten nie ulega przedłużeniu do najbliższego dnia powszedniego. Powoduje to w praktyce wiele omyłek;

8) przepisy i postępowanie w zakresie kontroli przedsiębiorstw utrudniające prowadzenie działalności gospodarczej.

Ponadto zidentyfikowano szereg innych barier utrudniających prowadzenie działalności gospodarczej w innych obszarach, m.in. w prawie budowlanym, prawie technicznym, prawie handlowym, oraz prawie pracy i ubezpieczeń społecznych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W oparciu o konkretne problemy zidentyfikowane w praktyce wykonywania działalności gospodarczej, przedmiotowy projekt wprowadza zmiany, których celem jest uproszczenie wykonywania działalności gospodarczej w różnych obszarach.

Propozycje mają charakter powszechny, będą korzystnie oddziaływać w szczególności na małe i średnie przedsiębiorstwa. Wprowadzanie rozwiązań jest pożądane, zarówno z punktu widzenia rozwoju przedsiębiorczości, jak i rozwoju całej gospodarki.

I. W zakresie ustawy SDG proponuje się m.in. wprowadzenie zmian w przepisach dotyczących kontroli wykonywania działalności gospodarczej:

- 1) kontrole będą przeprowadzane na podstawie identyfikacji prawdopodobieństwa naruszenia prawa („analizy ryzyka”);
- 2) uregulowanie trybu pobierania próbek i dokonywania oględzin w ramach kontroli;
- 3) wprowadzenie możliwości złożenia skargi do sądu na przewlekłość kontroli;
- 4) umożliwienie przeprowadzania wspólnych kontroli;
- 5) wprowadzenie zakazu ponownej kontroli;
- 6) zobowiązanie organów kontroli do zamieszczania na swoich stronach internetowych informacji o procedurach kontroli.

Ponadto, proponuje się zapewnienie takiej samej ochrony jak zapewniają interpretacje indywidualne wydawane na podstawie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej również przedsiębiorcom nieposiadającym interpretacji indywidualnej – o ile stosowali się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej danego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej. Analogiczne zmiany proponuje się w ustawie – Ordynacja podatkowa.

II. W celu eliminacji barier przepisów ograniczających rozwój polskiej przedsiębiorczości, ułatwienia prowadzenia działalności gospodarczej oraz pobudzenia inwestycji, proponuje się m.in. następujące rozwiązania:

1. Prawo pracy

- 1) złagodzenie wymogów prawa pracy wobec małych przedsiębiorców (zatrudniających mniej niż 50 pracowników);

Spodziewanym efektem będzie zmniejszenie obciążeń administracyjno-finansowych ciążących na przedsiębiorcach, wzrost zatrudnienia w małych przedsiębiorstwach, zastępowanie umów cywilnoprawnych umowami o pracę;

- 2) wydłużenie z 7 do 21 dni terminu na wniesienie przez pracownika odwołania do sądu od wypowiedzenia umowy o pracę, wydłużenie z 14 do 21 dni terminu do odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz z 14 do 21 dni terminu na żądanie nawiązania umowy o pracę. Zlikwidowanie dwóch różnych terminów zmniejszy ryzyko pomyłki, której skutki są dotkliwe dla pracowników oraz wpłynie na wzrost zaufania przedsiębiorców do prawa. Terminy są zbyt krótkie na prawidłowe sformułowanie pozwu.

2. Prawo finansowe

- 1) podniesienie rocznego limitu przychodów netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych, do którego podatnicy PIT mogą prowadzić podatkowe księgi przychodów i rozchodów z 1.200.000 euro do 2.000.000 euro;

Spodziewanym efektem będzie zmniejszenie obciążeń administracyjno-finansowych ciążących na małych i średnich przedsiębiorcach i wzrost przychodów netto u tych przedsiębiorców, którzy do tej pory limitowali je w celu uniknięcia obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych;

- 2) podniesienie limitu przychodów uprawniającego do korzystania z opodatkowania działalności gospodarczej w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych ze 150.000 euro do 250.000 euro.

Spodziewanym efektem będzie zmniejszenie obciążeń administracyjno-finansowych ciążących na małych przedsiębiorcach i wzrost przychodów netto u tych przedsiębiorców, którzy do tej pory limitowali je w celu uniknięcia obowiązku rozliczania podatku dochodowego na zasadach ogólnych.

3. Prawo gospodarcze i handlowe

- 1) zwiększenie ochrony wspólników/akcjonariuszy mniejszościowych, czego efektem będzie pobudzenie inwestycji kapitałowych w polskie spółki oraz poprawa pozycji Polski w międzynarodowych rankingach atrakcyjności inwestycyjnej;
- 2) usprawnienie Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej;
- 3) uregulowanie zagadnienia prokury łącznej niewłaściwej.

4. Prawo budowlane

- 1) zwolnienie niektórych robót budowlanych z pozwolenia na budowę, a nawet zgłoszenia;
- 2) skrócenie terminu rozpatrzenia zgłoszenia z 30 do 21 dni;
- 3) doprecyzowanie przepisów w zakresie istotnych zmian oraz wprowadzenie odstępstwa 2%;
- 4) uściślenie terminu „właściwy organ” w przepisach prawa budowlanego;
- 5) umożliwienie dalszego korzystania z tymczasowych obiektów budowlanych.

Efektom proponowanych zmian będzie uproszczenie i skrócenie procesu inwestycyjnego, bez naruszania wymogów bezpieczeństwa i bez dokonywania zmian instytucjonalnych.

5. Prawo techniczne – zmiany ustawy o dozorcze technicznym

Proponuje się dokonanie zmian uproszczeniowych w ustawie o dozorcze technicznym, m.in. w zakresie zniesienia obowiązku badań technicznych poprzedzających wydanie decyzji zezwalających na eksploatację urządzenia w przypadku zmiany eksploatującego, wprowadzenie możliwości dokonania „okazjonalnej” naprawy lub modernizacji urządzenia technicznego bez obowiązku posiadania przez naprawiającego lub modernizującego uprawnienia do wytwarzania, naprawy i modernizacji urządzenia technicznego oraz materiałów i elementów do ich wytwarzania, wprowadzenie możliwości sporządzania protokołów z czynności dozoru technicznego oraz decyzji w formie

elektronicznej, jak również umarzanie, odraczanie i rozkładanie na raty należności UDT.

Zmiany te pozwolą na obniżenie kosztów przedsiębiorców, zwiększenie elastyczności zatrudnienia i poprawę efektywności organów dozoru.

6. Prawo ochrony środowiska

- 1) zwolnienie z obowiązku przeprowadzania kampanii edukacyjnej przedsiębiorców, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań do 1 t;
- 2) zwolnienie z obowiązku składania sprawozdań podmiotów zwolnionych z opłaty z tytułu korzystania ze środowiska w przypadku gdy roczna wysokość opłaty z tytułu każdego z rodzajów korzystania ze środowiska nie przekroczy 100 zł.

Efektom obu proponowanych zmian będzie zniesienie nadmiernych, często nieuświadomionych, obowiązków ciążyących na podmiotach, które w najmniejszym stopniu korzystają ze środowiska czy wprowadzają do obrotu niewielkie ilości odpadów opakowaniowych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Zaproponowane zmiany mają za zadanie usunąć bariery utrudniające prowadzenie działalności gospodarczej w Polsce, w celu zwiększenia konkurencyjności naszej gospodarki. Większość zmian ma charakter punktowy, polegający na usunięciu ewidentnych barier, dlatego nie prowadzono analizy podobnych przepisów w innych krajach. Dogłębnie za to poddano analizie zasady dotyczące kontroli, które stanowią całościowe ujęcie tego problemu. Poniżej znajdują się informacje na temat czasu trwania kontroli (podatkowej) oraz współpracy organów kontroli w wybranych krajach.

Niektóre kraje UE podejmują działania w celu poprawy efektywności kontroli oraz zmniejszenia uciążliwości kontroli dla przedsiębiorców, np. poprzez łączenie organów kontroli posiadających zbliżone kompetencje w danym sektorze, powołanie Rady Inspekcji koordynującej działania poszczególnych inspekcji (Holandia), poprzez zawieranie porozumień o współpracy przez grupy inspekcji i tworzenie wspólnych baz danych rozpoczętych spraw, dostępnych tylko dla stron porozumienia (Węgry).

Przedsiębiorcy zgłaszają problemy z jednoczesnymi kontrolami w większości zbadanych krajów. W wielu krajach stosuje się rozwiązania wymagające dobrej i ciągłej współpracy organów kontrolnych.

Holandia i Wielka Brytania – instytucja „zaufanego przedsiębiorcy” – przedsiębiorca, u którego kontrole nie wykazują nieprawidłowości może otrzymać „wakacje kontrolne”, które zmniejszają częstość kontroli. Np. w Holandii można przeprowadzić u takiego przedsiębiorcy do 2 rutynowych kontroli rocznie, a tę liczbę można przekroczyć jedynie, gdy urząd dysponuje informacjami o potencjalnych nieprawidłowościach.

W Norwegii funkcjonuje praktyka łączenia kontroli – komisja kontrolna reprezentuje kilka instytucji naraz.

Z kolei na Węgrzech przedsiębiorstwo ma możliwość wnioskowania o przełożenie kontroli ze względu na już trwającą kontrolę.

Jeśli chodzi o długość kontroli to terminy te różnią się w zależności od kraju. Przykładowo, we Francji kontrola podatkowa w przedsiębiorstwie może trwać nie dłużej niż 3 miesiące (w przypadku poważnych nieprawidłowości do 6 miesięcy), w Holandii trwa tak długo, jak jest konieczne, z tymże w małym przedsiębiorstwie czas trwania kontroli podatkowej nie przekracza 1–2 dni, w Niemczech dla firm średnich 1–3 miesiące, w małych ok. 1 tygodnia, w Szwecji kontrola podatkowa może trwać do kilku miesięcy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Przedsiębiorcy zawieszający działalność gosp. w celu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem	5 143	Dane z CEIDG	Możliwość przedłużenia o rok zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej w celu sprawowania opieki nad dzieckiem znieś rozbieżności na tle ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.
Pracodawcy – przedsiębiorcy zatrudniający od 20 do 49 pracowników	ok. 46 tys.	Dane ZUS (aktywni płatnicy składek)	Złagodzenie wymogów prawa pracy w zakresie obowiązku ustalania regulaminu wynagradzania, regulaminu pracy i tworzenia ZFŚS może usprawnić funkcjonowanie przedsiębiorstw oraz zmniejszyć koszty administracyjne dla przedsiębiorców.
Pracujący	Liczba pracujących ogółem w 2015 r.: 14 802,6 tys. (stan na dzień 31.XII)	Mały Rocznik Statystyczny Polski 2016 r. – GUS	Wydłużenie z 7 do 21 dni terminu na wniesienie przez pracownika odwołania do sądu od wypowiedzenia umowy o pracę, z 14 do 21 dni do odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz z 14 do

			21 dni terminu na żądanie nawiązania umowy o pracę zmniejszy ryzyko braku możliwości dochodzenia swoich praw w sądzie. Wprowadzenie wymogu formy pisemnej pod rygorem nieważności dla umowy o współodpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone da pewność prawną w tym zakresie. U pracodawców zatrudniających poniżej 50 pracowników: zniesienie obowiązku tworzenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, regulaminów wynagrodzeń i regulaminów pracy – zmiana może spowodować zmniejszenie świadczeń socjalnych.
Pracodawcy	Pracodawcy – ok. 1mln (w tym pracodawcy – przedsiębiorcy ok. 728 tys.)	Szacunki na podstawie danych ZUS, dotyczących aktywnych płatników składek	Wydłużenie z 7 do 21 dni terminu na wniesienie przez pracownika odwołania do sądu od wypowiedzenia umowy o pracę, z 14 do 21 dni dla odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz z 14 do 21 dni terminu na żądanie nawiązania umowy o pracę – może zwiększyć liczbę spraw związanych z wypowiedzeniem umów o pracę. Wprowadzenie wymogu formy pisemnej pod rygorem nieważności dla umowy o współodpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone – da pewność prawną w tym zakresie. Zmiana zasad regulujących tryb ustalania wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe przez ZUS w przypadkach zniżenia jej wysokości przez płatnika pozwoli na zmniejszenie kosztów związanych z prowadzeniem spraw spornych, w tym kierowanych na drogę postępowania sądowego. W przypadku zatrudnienia pracownika przez tego samego pracodawcę na podstawie kolejnej umowy zawartej w ciągu 7 dni od wygaśnięcia poprzedniej, pracodawca wydaje łączne świadectwo pracy, a tylko na wniosek pracownika wydaje jednostkowe świadectwa pracy potwierdzające zakończenie pojedynczych okresów zatrudnienia. Obecnie pracodawca jest zobowiązany do wydawania świadectwa pracy po 24

			miesiącach zakładowego stażu pracy wynikającego z umów terminowych mimo trwania w dalszym ciągu zatrudnienia. Zmiana spowoduje zniesienie nadmiernego obciążenia administracyjnego. U pracodawców zatrudniających poniżej 50 pracowników: zniesienie obowiązku tworzenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, regulaminów wynagrodzeń i regulaminów pracy – zmiana ma na celu zlikwidowanie bariery wzrostu wielkości przedsiębiorstw.
ZUS	1	Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych	Zmiana zasad regulujących tryb ustalania wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe przez Zakład w przypadkach zaniżenia jej wysokości przez płatnika – pozwoli na: • zmniejszenie liczby spraw spornych, w tym kierowanych na drogę postępowania sądowego, • zmniejszenie kosztów administracyjnych po stronie Zakładu (będzie mobilizował płatników do złożenia wymaganych korekt dokumentów ubezpieczeniowych). Stworzenie podstawy prawnej do udostępniania ministrowi właściwemu ds. gospodarki danych zgromadzonych na koncie ubezpieczonego w zakresie koniecznym do rozstrzygania spraw prowadzonych na podstawie art. 34 oraz art. 35 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, co usprawni współpracę ZUS i MR. Nie będzie się to wiązało z dodatkowymi wydatkami informatycznymi, gdyż komunikacja będzie się odbywać obecnie dostępnymi kanałami (brak było jednak do tej pory podstawy prawnej do przekazywania tych informacji).
Przedsiębiorcy zarejestrowani w CEIDG o statusie „aktywny”	ok. 2 mln aktywnych przedsiębiorców	Dane z CEIDG	Udostępnianie danych z ZUS ministrowi właściwemu ds. gospodarki, w związku z realizacją zadań związanych z prowadzeniem CEIDG – zmniejszenie obciążeń administracyjnych, brak konieczności pośrednictwa przedsiębiorcy w wymianie danych między instytucjami. Możliwość nieujawniania w „historii wpisu” CEIDG tych danych adresowych, które były wskazane bez tytułu prawnego i zgody osoby uprawnionej – większa kontrola

			przedsiębiorcy nad danymi ujawnianymi na zewnątrz firmy. Uproszczenie danych wpisowych do CEIDG w zakresie PKD i adresu przedsiębiorcy. Obowiązek złożenia oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do nieruchomości pod rygorem odpowiedzialności karnej poprawi wiarygodność danych wpisowych w CEIDG.
Ministerstwo Rozwoju	1	Ustawa o działach administracji rządowej, Ustawa o SDG	Udostępnianie danych z zakresu danych ZUS ministrowi właściwemu ds. gospodarki, w związku z realizacją zadań związanych z prowadzeniem CEIDG – poprawa efektywności działania CEIDG. Nie będzie się to wiązało z dodatkowymi wydatkami informatycznymi, gdyż komunikacja będzie się odbywać obecnie dostępnymi kanałami (brak było jednak do tej pory podstawy prawnej do przekazywania tych informacji). Złożenie oświadczenia przez podmiot rejestrujący się w CEIDG, o posiadaniu tytułu prawnego do nieruchomości poprawi wiarygodność danych wpisowych. Możliwość zgłaszania przez sąd informacji o ustanowionym syndyku oraz o ustanowionym zarządcy lub nadzorcy poprawi wiarygodność danych w CEIDG.
Sądy gospodarcze	115 wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych 29 wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych (stan na dzień 31.XII)	Mały Rocznik Statystyczny Polski 2016 r. – GUS	Możliwość zgłaszania przez sąd informacji o ustanowionym syndyku oraz o ustanowionym zarządcy lub nadzorcy wyeliminuje problem ze zgłaszaniem takich informacji do CEIDG poprzez te podmioty.
Sądy pracy	11 wydziałów pracy i ubezpieczeń społecznych w sądach apelacyjnych 58 wydziałów pracy (sądy pracy) i ubezpieczeń społecznych (sądy ubezpieczeń społecznych) w sądach okręgowych 138 wydziałów pracy (sądy pracy) i	Mały Rocznik Statystyczny Polski 2016 r. – GUS	Wydłużenie z 7 do 21 dni terminu do wniesienia przez pracownika odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę, z 14 do 21 dni dla odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz z 14 do 21 dni terminu na żądanie nawiązania umowy o pracę – stopień obciążenia sądów będzie uzależniony od liczby składanych wypowiedzeń i odwołań od tych wypowiedzeń.

	ubezpieczeń społecznych (sądy ubezpieczeń społecznych) w sądach rejonowych		
Osoby fizyczne, spółki cywilne osób fizycznych, spółki jawne osób fizycznych oraz spółki partnerskie, którzy rocznie osiągają przychody 1,2 mln – 2 mln euro.	13,8 tysięcy podatników prowadzących działalność gospodarczą opodatkowaną podatkiem dochodowym od osób fizycznych, w tym: • 1,2 tysiąca podatników opodatkowanych przy zastosowaniu skali podatkowej, • 12,6 tysięcy podatników opodatkowanych wg 19% stawki podatku.	Dane MF	Podniesienie limitu przychodów netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych, do którego podatnicy PIT mogą prowadzić podatkowe księgi przychodów i rozchodów (z 1.200.000 euro obecnie do 2.000.000 euro) zmniejszy obciążenia administracyjno-finansowe.
Podatnicy prowadzący działalność gospodarczą, osiągający przychody w przedziale 150–250 tys. euro rocznie.	2014 r.: 87 523	Dane GUS	Podniesienie limitu przychodów uprawniającego do korzystania z opodatkowania działalności gospodarczej w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych (ze 150.000 euro obecnie do 250.000) zmniejszy obciążenia administracyjno-finansowe.
Organy administracji	ok. 27 tys.	GUS – tablice REGON nt. podmiotów gospodarki narodowej (administracja publiczna)	Wprowadzenie zasady, że w przypadku zmiany przez organy państwa zakresu lub sposobu zastosowania przepisów w indywidualnej sprawie przedsiębiorcy, przedsiębiorca nie może być obciążony jakimikolwiek daninami, sankcjami lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej organu administracji lub państwowej jednostki organizacyjnej – zwiększenie zaufania do organów administracji publicznej.
Biura rachunkowe	ok. 42 000	Dane GUS	Podniesienie limitu przychodów netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych, do którego podatnicy PIT mogą prowadzić podatkowe księgi przychodów i rozchodów (z 1.200.000 euro obecnie do 2.000.000 euro) oraz podniesienie limitu przychodów uprawniającego do korzystania z opodatkowania działalności gospodarczej w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych (ze 150.000 euro obecnie do 250.000) może spowodować zmniejszenie przychodów firm prowadzących usługi w zakresie księgowości

Organy administracji uprawnione do przeprowadzania kontroli	ok. 40 instytucji kontrolujących, przede wszystkim: – Państwowa Inspekcja Pracy, – Inspektoraty Transportu Drogowego, – Główny Urząd Nadzoru Budowlanego i Inspektoraty Nadzoru Budowlanego, – Główny Inspektorat Sanitarny i Stacje Sanitarne-Epidemiologiczne, – Urzędy skarbowe i urzędy celne.	Przepisy prawne	Stosowanie zmodyfikowanych zasad dot. kontroli: kontrole na podstawie analizy ryzyka, wspólne kontrole, konieczność umieszczania przez organy dokonujące kontroli informacji o procedurach kontrolnych, tryb pobierania próbek i dokonywania oględzin w ramach kontroli, zakaz ponownej kontroli, możliwość złożenia skargi do sądu na postanowienie organu kontroli – zwiększenie efektywności i przejrzystości kontroli.
Podmioty gospodarcze	Osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą i osoby prawne prowadzące działalność gospodarczą, wśród ok. 4 mln zarejestrowanych podmiotów gospodarki narodowej na podstawie REGON	Dane GUS (<i>Zmiany strukturalne grup podmiotów gospodarki narodowej w rejestrze REGON 2015</i>)	Stosowanie zmodyfikowanych zasad dot. kontroli: kontrole na podstawie analizy ryzyka, wspólne kontrole, konieczność umieszczania przez organy dokonujące kontroli informacji o procedurach kontrolnych, tryb pobierania próbek i dokonywania oględzin w ramach kontroli, zakaz ponownej kontroli, możliwość złożenia skargi do sądu na postanowienie organu kontroli – zmniejszenie uciążliwości i przejrzystość kontroli. Wprowadzenie zasady, że w przypadku zmiany przez organy państwa zakresu lub sposobu zastosowania przepisów w indywidualnej sprawie przedsiębiorcy, przedsiębiorca nie może być obciążony jakimikolwiek daninami, sankcjami lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej organu administracji lub państwowej jednostki organizacyjnej – zwiększenie zaufania do organów administracji publicznej.
Spółki akcyjne, spółki komandytowo-akcyjne	Liczba spółek akcyjnych: 11 380. Liczba spółek komandytowo-akcyjnych: 4 699	Dane GUS (<i>Zmiany strukturalne grup podmiotów gospodarki narodowej w rejestrze REGON 2015</i>)	Zniesienie obowiązku opatrywania akcji pieczęcią spółki – zmniejszenie obciążeń administracyjnych. Rozszerzenie obowiązku ujawniania konfliktu interesów spółki kapitałowej z interesami członka zarządu tej spółki na wszystkie istotne okoliczności dotyczące konfliktu interesów – zwiększenie efektywności zarządzania spółką Uregulowanie zagadnienia prokury łącznej niewłaściwej – przywrócenie

			pewności obrotu w aspekcie reprezentacji spółek przez członka zarządu reprezentującego spółkę łącznie z prokurentem, a zarazem umożliwienie wpisu takiego rodzaju prokury do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym.
Spółki jawne, spółki partnerskie, spółki komandytowe	Liczba spółek jawnych: 35896 Liczba spółek partnerskich: 2150 Liczba spółek komandytowych: 20391	Dane GUS (Zmiany strukturalne grup podmiotów gospodarki narodowej w rejestrze REGON 2015)	Uregulowanie zagadnienia prokury łącznej niewłaściwej – przywrócenie pewności obrotu w aspekcie reprezentacji spółek przez wspólnika reprezentującego spółkę łącznie z prokurentem, a zarazem umożliwienie wpisu takiego rodzaju prokury do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym.
Spółki z o.o.	382 394	Dane GUS (Zmiany strukturalne grup podmiotów gospodarki narodowej w rejestrze REGON 2015)	Zmniejszenie z 10% do 5% poziomu udziałów pozwalającego na umieszczenie określonych spraw w porządku obrad zgromadzenia wspólników – zwiększenie zakresu praw wspólników mniejszościowych, zachęta do inwestowania.
Akcjonariusze i wspólnicy spółek prawa handlowego	b.d.		Rozszerzenie obowiązku ujawniania konfliktu interesów spółki akcyjnej z interesami członka zarządu tej spółki na wszystkie istotne okoliczności dotyczące konfliktu interesów – zwiększenie ochrony wspólników/akcjonariuszy mniejszościowych. Wprowadzenie maksymalnego terminu wypłaty dywidendy w spółce publicznej – zwiększenie przewidywalności wypłaty dywidendy dla inwestorów – zachęta do inwestowania. Zmniejszenie z 10% do 5% poziomu udziałów pozwalającego na umieszczenie określonych spraw w porządku obrad zgromadzenia wspólników – zwiększenie wpływu akcjonariuszy/wspólników na spółkę – zachęta do inwestowania.
Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu do 1 t odpadów opakowaniowych.	ok. 5 000	Dane pozyskane z Urzędów Marszałkowskich	Ułatwienie prowadzenia działalności gospodarczej najmniejszym przedsiębiorcom poprzez wyłączenie ich z konieczności przeprowadzania kampanii edukacyjnej lub przeznaczania na ten cel 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu. Niższe koszty prowadzenia działalności i mniejsze obowiązki sprawozdawcze z tego tytułu.

Podmioty korzystający ze środowiska (przedsiębiorca, jednostka organizacyjna niebędąca przedsiębiorcą, osoba fizyczna korzystająca ze środowiska w zakresie, w jakim korzystanie ze środowiska wymaga pozwolenia), którzy są zwolnieni z opłaty za korzystanie ze środowiska.	Ok. 150 tys.	Raport „System opłat za korzystanie ze środowiska w Polsce” Mariusz Rogulski, Ekonomia nr 39/2014	Zwolnienie z obowiązku przedkładania sprawozdania rocznego za korzystanie ze środowiska marszałkowi województwa w przypadku gdy roczna wysokość opłaty z tytułu każdego z rodzajów korzystania ze środowiska nie przekroczy 100 zł – redukcja obciążeń administracyjnych (niższe koszty i mniejsze obowiązki sprawozdawcze).
NFOSiGW	1	Ustawa Prawo ochrony środowiska	Zmniejszenie wpływów w związku ze zwolnieniami z obowiązku przeprowadzania kampanii edukacyjnej przedsiębiorców, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań do 1 t.
Organizacje odzysku	ok. 20	http://www.organizacjeodzysku.pl/organizacje-odzysku/	Zmniejszenie wpływów w związku ze zwolnieniami z obowiązku przeprowadzania kampanii edukacyjnej przedsiębiorców, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań do 1 t. i w konsekwencji mniejszej liczby umów z przedsiębiorcami o prowadzenie tych kampanii.
Podmioty składające zgłoszenia dotyczące robót budowlanych	ok. 350 000	Dane MliB	Skrócenie terminu na wniesienie sprzeciwu do zgłoszeń budowy z 30 do 21 dni – przyspieszenie rozpoczęcia procesu inwestycyjnego w zakresie inwestycji na podstawie zgłoszenia
Urząd Dozoru Technicznego	1	Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1125)	Umarzanie, odraczanie, rozkładanie na raty należności UDT – usankcjonowanie możliwości gospodarowania należnościami przez jednostki dozoru technicznego zgodnie z zasadą racjonalności. Możliwość niedochodzenia należności, których koszt odzyskiwania przekracza możliwe do uzyskania przychody.
Transportowy Dozór Techniczny	1	Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1125)	Umarzanie, odraczanie, rozkładanie na raty należności TDT – usankcjonowanie możliwości gospodarowania należnościami przez jednostki transportowego dozoru technicznego zgodnie z zasadą racjonalności. Możliwość niedochodzenia należności, których koszt odzyskiwania przekracza możliwe do uzyskania przychody.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach tzw. pre-konsultacji projekt był konsultowany w ramach prac Zespołu ds. Doskonalenia Regulacji Gospodarczych (przedstawiciele organizacji reprezentujących przedsiębiorców) oraz Zespołu ds. „Konstytucji Biznesu” (przedstawiciele ośrodków akademickich oraz praktycy prawa) powołanych przy Ministrze Rozwoju.

W ramach konsultacji publicznych projekt został opublikowany na stronie BIP RCL oraz na platformie www.konsultacje.gov.pl. Projekt został przekazany do opinii ok. 100 podmiotów, w szczególności organizacji reprezentujących przedsiębiorców i pracodawców.

Projektowana ustawa była m.in. przedmiotem konsultacji publicznych w trybie przepisów ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1881) oraz ustawy z dnia 23 maja 1991 o organizacjach pracodawców (Dz. U. z 2015 r., poz. 2029) z następującymi organizacjami: NSZZ Solidarność, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych, Pracodawcy RP, Konfederacja Lewiatan, Business Centre Club, Związek Rzemiosła Polskiego.

Stanowiska do uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych zostały przedstawione w raporcie w formie tabelarycznej – zestawienie uwag. 14 września br. odbyła się konferencja uzgodnieniowa z udziałem przedstawicieli administracji publicznej oraz partnerów społecznych.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2016 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-34,1
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (NFOŚiGW, UDT)	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-34,1
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki												
Saldo ogółem	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-34,1
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (NFOŚiGW, UDT)	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-3,1	-34,1
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<u>Zwolnienie z obowiązku przeprowadzania kampanii edukacyjnej przedsiębiorców, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań do 1 t:</u> Propozycja spowoduje spadek wpływów Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) w następującym zakresie: Średni koszt kampanii edukacyjnej na przedsiębiorcę uwzględniający również koszty ponoszone przez przedsiębiorców, którzy wprowadzają do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań powyżej 1 tony (średnia ważona) = 539 zł (dane z 14 województw na podstawie ankiety przeprowadzonej przez MR). Należy zauważyć, że są to przeciętne roczne koszty przeprowadzenia kampanii edukacyjnych dla przedsiębiorcy (bez rozróżnienia ze względu na ilość wprowadzanych do obrotu opakowań), który przekazuje sprawozdania w tym zakresie do Urzędów Marszałkowskich i nie realizuje tego obowiązku za pośrednictwem organizacji odzysku. Liczba przedsiębiorców zwolnionych z opłaty produktowej z powodu wprowadzenia do obrotu opakowań o masie nieprzekraczającej 1 Mg, sprawozdających samodzielnie (niebędących klientami organizacji odzysku) wg danych z 14 woj.: ok. 5 000 podmiotów. Szacowany maksymalny ubytek dochodów dla NFOŚiGW (liczba podmiotów x stawka) wynosi ok. 2,7 mln zł. Oszacowanie wpływu przedmiotowej regulacji na organizacje odzysku nie jest możliwe, gdyż koszty ponoszone przez przedsiębiorców na ten cel zawarte są w umowach o świadczenie usług.											

	<u>Rezygnacja z obowiązku wykonywania przez jednostki dozoru technicznego badań technicznych poprzedzających wydanie decyzji zezwalających na eksploatację, w przypadkach zmiany eksploatującego urządzenie:</u> Propozycja ma na celu zmniejszenie barier administracyjnych m.in. dla przedsiębiorców. W obecnym stanie prawnym, każda zmiana eksploatującego urządzenie techniczne wymaga wszczęcia i przeprowadzenia dwóch postępowań administracyjnych zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego. Po ustaleniu, że zmiana podmiotu eksploatującego dane urządzenie faktycznie nastąpiła organ właściwej jednostki dozoru technicznego w pierwszej kolejności musi stwierdzić wygaśnięcie decyzji zezwalającej na eksploatację dotychczasowemu eksploatującemu, a następnie wszcząć postępowanie administracyjne w przedmiocie zezwolenia na eksploatację nowemu eksploatującemu. Według danych UDT w 2015 roku liczba wydanych decyzji administracyjnych związanych z przerejestrowaniem (zmianą eksploatującego) urządzeń technicznych wyniosła około 0,1% wszystkich badań technicznych. Koszt jednego badania technicznego po zmianie eksploatującego wynosi 232 zł. Według UDT szacunkowy spadek wpływów z tytułu wykonywania badań technicznych po zmianie eksploatującego wynosi około 2 mln zł rocznie. <u>Możliwość dokonania „jednorazowej” naprawy lub modernizacji urządzenia technicznego bez obowiązku posiadania przez naprawiającego lub modernizującego uprawnienia do wytwarzania, naprawy i modernizacji urządzenia technicznego oraz materiałów i elementów do ich wytwarzania:</u> Obecnie uprawnienia, o których mowa w art. 9 ustawy o dozorcze technicznym w zakresie naprawy i modernizacji posiada ok. 1500 przedsiębiorców. Ocenia się, że ok. 10% przedsiębiorców posiadających uprawnienia wykonuje naprawy lub modernizację urządzeń technicznych jednorazowo. Dlatego też uproszczenie zaproponowane w art. 9 ust. 1b dotyczyć będzie ok. 150 przedsiębiorców rocznie. Przedsiębiorcy ci nie będą zobowiązani do uzyskania decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 9 ustawy o dozorcze technicznym. Oznacza to, że nie będą ponosić kosztów postępowania administracyjnego oraz opłat związanych z okresowym sprawdzeniem spełnienia wymagań w zakresie naprawy i modernizacji urządzeń technicznych. Przyjmując średnie wysokości stawek opłat za czynności dozoru technicznego w tym zakresie (5592,75 zł), które pobierane są co dwa lata, oszczędności dla przedsiębiorców wyniosą ok. 419 000 zł. W konsekwencji wysokość utraconych przychodów z tego tytułu przez jednostki dozoru technicznego wyniesie ok. 419 000 zł. <u>Umarzanie, odraczanie i rozkładanie na raty należności UDT i TDT – usankcjonowanie możliwości gospodarowania należnościami przez jednostki dozoru technicznego zgodnie z zasadą racjonalności</u> 1) UDT Liczba należności w przedziale od 0,01 zł do 100,00 zł – 23 538 na kwotę 187 403,15 zł, z czego spraw (pozwów) około 20 000 (1 pozew – kilka należności). Nieściągalność kształtuje się na poziomie około 30 %. Koszty skierowania do postępowania sądowego to około 1 600 000 zł, z czego 60% skierowanych dalej do postępowania komorniczego: 12 000 spraw x 200,00 zł = 2 400 000 zł. Np. w pierwszym półroczu 2016 r. komornicy umorzyli należności UDT na kwotę 776 856,99 zł z powodu bezskutecznej egzekucji. Przyjęto do obliczeń, że dzięki zmianie UDT zaoszczędzi w ten sposób ok. 2 mln zł rocznie. Na kwotę oszczędności składają się: koszty administracyjne przygotowania dokumentacji (koszty pracy), opłaty sądowe, koszty postępowania egzekucyjnego. 2) TDT Kwota nieściągalnych należności TDT w okresie od stycznia 2016 r. do końca września 2016 r. wyniosła 103 272,57 zł. Nieściągalność należności została potwierdzona przez komorników sądowych poprzez umorzenie postępowań egzekucyjnych ze względu na ich bezskuteczność. Efektem wszczęcia powtórnych postępowań egzekucyjnych byłby wzrost kosztów o 12 600 zł (63 sprawy x 200,00 zł – koszt wszczęcia ponownej egzekucji).
--	--

	<u>Propozycja dotycząca podniesienia limitu przychodów uprawniającego do korzystania z opodatkowania działalności gospodarczej w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych</u> może wpłynąć na zmianę wpływów z podatku dochodowego, jednakże oszacowanie wpływu na finanse publiczne jest utrudnione z powodu braku możliwości przewidzenia zachowania przedsiębiorców. Przedsiębiorcy mogą preferować wyższe obciążenia podatkowe kosztem mniejszych obciążeń biurokratycznych i niższego ryzyka sporu z organami podatkowymi, co do prawidłowości zakwalifikowania wydatków do kosztów uzyskania przychodów (w sytuacji, gdy ryczałt stanowiłby wyższe obciążenie podatkowe niż wynikające z zasad ogólnych). <u>Stworzenie podstawy prawnej do udostępniania ministrowi właściwemu ds. gospodarki danych zgromadzonych na koncie ubezpieczonego w związku z realizacją zadań w zakresie CEIDG</u>, co usprawni współpracę ZUS i MR. Nie będzie się to wiązało z dodatkowymi wydatkami informatycznymi, gdyż komunikacja będzie się odbywać obecnie dostępnymi kanałami (brak było jednak do tej pory podstawy prawnej do przekazywania tych informacji). <u>Propozycje dotyczące kontroli.</u> Analiza jakościowa i szacunki wskazują, że nie będzie dodatkowych kosztów dla budżetu państwa, jednostek samorządu terytorialnego i innych jednostek sektora finansów publicznych. <u>Propozycje dotyczące zmian w Prawie budowlanym.</u> Wyjaśnić należy, że nie można jednoznacznie oszacować skutków finansowych i czasu rozszerzenia katalogu robót budowlanych zwolnionych z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę oraz dokonania zgłoszenia. Podkreślić trzeba, że rozszerzenie katalogu obiektów budowlanych i robót budowlanych zwolnionych z pozwolenia na budowę oznacza, że zmniejszą się obciążenia organów w tym zakresie (w tym zmniejszą się koszty rozpatrywania tych spraw). Należy bowiem zaznaczyć, że w przypadku wydawania pozwoleń na budowę organ administracji architektoniczno-budowlanej musi dokonać szeregu skomplikowanych czynności (np. analizować projekty budowlane) lub dokonywać czynności generujących dla organu koszty (np. doręczanie pism stronom postępowania). W przypadku rozpatrywania zgłoszeń postępowanie jest znacznie prostsze (zaangażowanie czasu pracy pracownika na rozpatrzenie tych spraw jest mniejsze, gdyż nie musi np. sprawdzać projektu budowlanego) i odformalizowane (organ nie musi angażować środków finansowych na wysyłanie w trakcie postępowania pism do stron postępowania, ponieważ w postępowaniu zgłoszeniowym nie ma stron postępowania). Ponadto trzeba podkreślić, że zwolnienie z pozwoleń na budowę dotyczy drobnych robót budowlanych (budowy niewielkich obiektów gospodarczych, niewielkich przepustów, zjazdów z dróg krajowych oraz drobnych przebudów). Liczba postępowań legalizacyjnych w toku na dzień 18 sierpnia br. w związku z: - art. 48 Prawa budowlanego – 10454, - art. 49b Prawa budowlanego – 3811. Projekt nie powinien spowodować zwiększenia wydatków jednostek sektora finansów publicznych.
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2016 r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	230	230	230	230	230	230	2 530
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							

W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Zmniejszenie obciążeń administracyjnych poprzez likwidację konieczności wydawania świadectwa pracy po 24 miesiącach zakładowego stażu pracy wynikającego z umów terminowych mimo trwania w dalszym ciągu zatrudnienia. Ułatwienie prowadzenia działalności gospodarczej poprzez zwiększenie grupy podmiotów, które miałyby prawo do prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów oraz poprzez podniesienie limitu przychodów uprawniającego do korzystania z opodatkowania działalności gospodarczej w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych. Odstąpienie od nieuzasadnionego obciążania przedsiębiorców odsetkami w przypadku decyzji organów podatkowych wydanych z naruszeniem prawa. Możliwe rzadsze kontrole w wyniku stosowania tzw. analizy ryzyka i przeprowadzania wspólnych kontroli organów. Uregulowanie zagadnienia prokury łącznej niewłaściwej. Zniesienie obowiązku opatrywania akcji pieczęcią spółki. Możliwość nieujawniania w "historii wpisu" CEIDG tych danych adresowych, które były wskazane bez tytułu prawnego i zgody osoby uprawnionej. Uproszczenie danych wpisowych do CEIDG (uchylenie konieczności podawania adresu zamieszkania, ograniczenie podawania przedmiotów działalności (kodów PKD) do 10). Zwolnienie z obowiązku przeprowadzania kampanii edukacyjnej dla przedsiębiorców wprowadzających do obrotu do 1 t odpadów opakowaniowych. Zwolnienie z obowiązku sporządzania sprawozdań podmiotów zwolnionych z opłaty z tytułu korzystania ze środowiska, w przypadku gdy roczna wysokość opłaty z tytułu każdego z rodzajów korzystania ze środowiska nie przekroczy 100 zł. Ułatwienie wykładni prawnej przepisów prawa budowlanego, poprzez uściślenie stosowanych terminów. Ułatwienie prac inwestorom i deweloperom poprzez wprowadzenie odstępstwa 2% od projektu. Umożliwienie dalszego korzystania z tymczasowych obiektów budowlanych. Uchylenie wymogu rozpoczęcia postępowania legalizacyjnego pod warunkiem zgodności z decyzją o warunkach zabudowy. Uproszczenia w ustawie o dozorze technicznym m.in. w zakresie zniesienia obowiązku badań technicznych poprzedzających wydanie decyzji zezwalających na eksploatację, w przypadkach zmiany eksploatującego urządzenie, gdy nowy eksploatujący spełnia wszystkie inne wymagania w zakresie eksploatacji.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Umożliwienie przedsiębiorcom zawieszenia działalności z tytułu opieki nad dzieckiem do końca roku kalendarzowego, w którym dziecko kończy 6 rok życia.

		Wydłużenie z 7 do 21 dni terminu do wniesienia przez pracownika odwołania do sądu od wypowiedzenia umowy o pracę, z 14 do 21 dni dla odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz z 14 do 21 dni terminu na żądanie nawiązania umowy o pracę Ujednolicenie traktowania soboty, jako ostatniego dnia terminu na dokonanie czynności w procedurze cywilnej i prawie cywilnym materialnym. Ułatwienie wykładni prawnej przepisów prawa budowlanego, poprzez uściślenie stosowanych terminów. Szybsze rozpatrywanie zgłoszeń budowy i robót budowlanych poprzez skrócenie rozpatrywania zgłoszeń z 30 do 21 dni. Zwiększenie ochrony wspólników/akcjonariuszy mniejszościowych.
Niemierzalne	pracownicy	Zmiana w zakresie złagodzenia wymogów prawa pracy może w niektórych przypadkach spowodować zmniejszenie wysokości świadczeń pracowników z ZFŚS – z drugiej strony obniżenie świadczeń może być kompensowane innymi świadczeniami dla pracowników (np. wyższe wynagrodzenia zamiast ZFŚS). Nie jest możliwe oszacowanie liczbowe ewentualnych skutków w tym zakresie, gdyż złagodzenie wymogów prawa pracy będzie fakultatywne w przedsiębiorstwie, zależne od zgody reprezentacji związków zawodowych i ustalane indywidualnie w przypadku każdego przedsiębiorstwa.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		<u>Zwolnienie z obowiązku przeprowadzania kampanii edukacyjnej przedsiębiorców, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań do 1 t:</u> Opis j.w. w pkt 6. <u>Rezygnacja z obowiązku wykonywania przez jednostki dozoru technicznego badań technicznych poprzedzających wydanie decyzji zezwalających na eksploatację, w przypadkach zmiany eksploatującego urządzenie.</u> Opis j.w. w pkt 6. <u>Podniesienie limitu przychodów netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych do którego podatnicy PIT mogą prowadzić podatkowe księgi przychodów i rozchodów (z 1.200.000 euro obecnie do 2.000.000 euro):</u> Podatnicy prowadzący działalność gospodarczą opodatkowaną podatkiem dochodowym od osób fizycznych osiągający przychody 1,2 mln – 2 mln euro rocznie: 13,8 tys. podatników (na podstawie danych MF). Koszt prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów przez biura rachunkowe uzależniony jest co do zasady od liczby dokumentów i wynosi od 150 zł (do 9 dokumentów miesięcznie oraz zwolnienie z VAT) do 1000 zł miesięcznie (liczba dokumentów 151–200 miesięcznie) lub więcej w przypadku większej liczby dokumentów. Natomiast koszt prowadzenia ksiąg rachunkowych wynosi od 500 zł (do 9 dokumentów miesięcznie) do 3000 zł miesięcznie (liczba dokumentów 151–200 miesięcznie) lub więcej w przypadku większej liczby dokumentów (wartości na podstawie cenników losowych biur rachunkowych). Warto mieć na uwadze, że prowadzenie księgi przychodów i rozchodów jest prostsze, dzięki czemu niekiedy przedsiębiorca może dokonać rozliczeń samodzielnie bez konieczności wynajmowania biura, co jeszcze bardziej obniża koszty prowadzenia działalności gospodarczej. Do obliczeń przyjęto następujące przykładowe koszty prowadzenia księgowości przez biuro rachunkowe dla liczby 100–150 dokumentów księgowych miesięcznie, uwzględniające że niekiedy przedsiębiorcy decydują się na prowadzenie księgi przychodów i rozchodów samodzielnie: – księga przychodów i rozchodów = 350 zł miesięcznie – pełna księgowość (księgi rachunkowe) = 1500 zł miesięcznie $13800 \times (1500 \text{ zł} - 350 \text{ zł}) \times 12 \text{ m-cy} = \mathbf{190 \text{ mln zł}}$ * - oszczędności roczne przedsiębiorców z tytułu prowadzenia księgi przychodów i rozchodów zamiast pełnej księgowości. Podwyższenie limitu uprawniającego do prowadzenia uproszczonej ewidencji księgowej nie powinno mieć negatywnego wpływu na sektor finansów publicznych.

	Powyższe obliczenia dotyczą wariantu, w którym wszyscy uprawnieni przejdą z pełnej księgowości na uproszczoną księgowość. <u>Podniesienie limitu przychodów uprawniającego do korzystania z opodatkowania działalności gospodarczej w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych (ze 150.000 euro obecnie do 250.000):</u> Podatnicy prowadzący działalność gospodarczą, osiągający przychody w przedziale 150–250 tys. euro rocznie: 87 523 podatników (na podstawie danych GUS) Do obliczeń przyjęto następujące przykładowe koszty związane z obsługą rozliczeń podatkowych dla 30–50 dokumentów: – ryczałt ewidencjonowany: 200 zł miesięcznie – księga przychodów i rozchodów: 250 zł miesięcznie Przyjęto również, że z możliwości przejścia na ryczałt skorzysta 50% uprawnionych. $87523 \times (250 \text{ zł} - 200 \text{ zł}) \times 12 \text{ m-cy} \times 50\% = \mathbf{26,25 \text{ mln zł}^*}$ * Przyjęto dla obliczeń oszczędności po stronie przedsiębiorców niezależnie czy firma korzysta z obsługi księgowej wewnętrznie czy zleca ją na zewnątrz. Część korzyści dla przedsiębiorców może być kosztem zmniejszenia przychodów biur rachunkowych. <u>Złagodzenie wymogów prawa pracy wobec małych przedsiębiorców poprzez podniesienie progów dotyczących obowiązków po stronie pracodawcy</u> takich jak: obowiązek tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, obowiązek ustalania regulaminu wynagradzania i regulaminu pracy. Uśrednione koszty administracyjne na podstawie danych z bazy obowiązków informacyjnych opracowanej dla MG wynoszą ok. 158,70 zł na każdy z tych obowiązków, na przedsiębiorcę rocznie. Pracodawcy – przedsiębiorcy zatrudniający od 20 do 49 pracowników – ok. 46 tys. podmiotów. Zmniejszenie obciążeń administracyjnych wyniesie więc ok. 21,9 mln zł rocznie ($158,70 \text{ zł} \times 46\,000 \times 3$). Przyjmując, że z tego rozwiązania skorzystałaby ok. połowa przedsiębiorców, kwota oszczędności administracyjnych wyniosłaby 11 mln zł.
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

☐ tak
☐ nie
☒ nie dotyczy

☒ zmniejszenie liczby dokumentów
☒ zmniejszenie liczby procedur
☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy
☒ inne: zmniejszenie kosztów regulacyjnych

☐ zwiększenie liczby dokumentów
☐ zwiększenie liczby procedur
☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
☐ inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.

☐ tak
☐ nie
☒ nie dotyczy

Komentarz: wprowadzane zmiany usprawniające funkcjonujące regulacje, mają za zadanie korzystnie oddziaływać w szczególności na małe i średnie przedsiębiorstwa. Uproszczenie regulacji i procedur odciążą przedsiębiorstwa i ich pracowników od wykonywania niektórych zbędnych formalności administracyjnych, co w konsekwencji umożliwi zwiększenie efektywności gospodarowania posiadanymi zasobami i koncentracji na podstawowej działalności przedsiębiorcy. Dla gospodarki oznacza to wzmocnienie konkurencyjności i jej efektywności, co powinno wpłynąć pozytywnie na wzrost PKB.

Przy zmianach w zakresie kontroli, co do zasady nastąpi ograniczenie liczby i zakresu kontroli przedsiębiorców, co zmniejszy zaangażowanie czasowe przedsiębiorców związane z wypełnieniem obowiązków związanych z kontrolą. Powinna zmniejszyć się uciążliwość przeprowadzania czynności kontrolnych u przedsiębiorcy.

9. Wpływ na rynek pracy

Zwiększenie umów o pracę dzięki złagodzeniu wymogów prawa pracy wobec małych przedsiębiorców

10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu		
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planuje się, że ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2017 r. natomiast zmiany w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych wejdą w życie z dniem 1 kwietnia 2017 r. a w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja nastąpi po 3 latach od wejścia przepisów w życie. Przykładowo dokonana zostanie ocena: – czy organy przeprowadzają analizę ryzyka w zakresie planowania kontroli, czy stosowane są wspólne kontrole organów oraz czy organy zamieszczają procedury dot. kontroli na swoich stronach internetowych, – w zakresie dozoru technicznego: ocena zmniejszenia liczby i kosztów związanych z postępowaniami o zwrot należności, – stopnia zmniejszenia liczby decyzji o podwyższeniu stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, – liczby przedsiębiorców prowadzących księgi przychodów i rozchodów, – liczby przedsiębiorców korzystających z opodatkowania działalności gospodarczej w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, – wzrostu poziomu zatrudnienia w małych przedsiębiorstwach. Dodatkowo ocena obejmie funkcjonowanie innych głównych rozwiązań z projektu m.in. na podstawie badań ankietowych.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Rocznie organy kontrolne przeprowadzają znaczną liczbę kontroli u przedsiębiorców, przykładowo w 2013 r. urzędy skarbowe przeprowadziły ok. 99 tys. kontroli podatkowych, Główny Inspektor Sanitarny przeprowadził kontrolę stanu sanitarnego w ok. 77 tys. obiektów użyteczności publicznej, ZUS dokonał ok. 78 tys. kontroli płatników składek. Z raportu „Kontrole przedsiębiorstw w Polsce” (MG, sierpień 2013 r. przeprowadzonego na grupie kilkuset przedsiębiorców) obejmującego lata 2010–2012 wynika, że blisko 13% przedsiębiorców było obciążonych kontrolą dłużej niż 40 dni, a wpływ na to miały głównie: kontrola skarbową, ZUS, NIK, PIP, urzędy celne. Czas trwania kontroli u danego przedsiębiorcy wynosił minimalnie 1 dzień, a maksymalnie nawet 365 dni (przy pominięciu najdłuższych trwających kontroli skarbowych, maksymalny czas trwania kontroli wynosił 86–96 dni). W badanym okresie prawie 80% przedsiębiorców podlegało co najmniej jednej kontroli z czego ok. połowa co najmniej dwóm kontrolom. Częstotliwość kontroli wzrasta wraz z wielkością firmy (duże firmy były kontrolowane średnio 5-krotnie w badanym okresie). Zwiększenie zatrudnienia powyżej 19 pracowników wiąże się obecnie z kłopotliwymi obowiązkami po stronie pracodawcy: obowiązkiem tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, obowiązkiem ustalania regulaminu wynagradzania i regulaminu pracy – w efekcie przedsiębiorcy obawiają się zwiększać zatrudnienie w oparciu o umowy o pracę, blokując własny rozwój, wybierając umowy cywilnoprawne lub sztucznie dzieląc przedsiębiorstwo. Według badania przeprowadzonego przez PARP aż 41,2% przedsiębiorców wskazywało na zniesienie obowiązku tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, jako zmianę, która może najbardziej usprawnić funkcjonowanie ich przedsiębiorstwa, 34,8% wskazywało na zniesienie obowiązku ustalania regulaminu wynagradzania, zaś 29,6% wskazań dotyczyło obowiązku ustalania regulaminu pracy.		

Warszawa, 13 października 2016 r.

Raport z konsultacji publicznych do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców

Lp.	Propozycja	Podmiot zgłaszający	Treść uwagi	Stanowisko MR
UWAGI OGÓLNE				
1.	Tytuł	NSZZ Solidarność	Podkreślenia wymaga powszechny charakter zmian, które będą dotyczyły wszystkich pracodawców, a nie tylko podmiotów będących przedsiębiorcami, jak sugeruje tytuł ustawy.	Uwaga nieuwzględniona. Wszystkie zmiany legislacyjne wprowadzane projektowaną ustawą zmierzają do poprawy w sposób bezpośredni lub pośredni otoczenia prawnego przedsiębiorców.
Art. 1 – zmiany w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380 i 585)				
2.	Art. 1 zmieniający art. 109 ⁴ K.C	POHiD	Zastrzeżenia budzi wprowadzenie do ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny instytucji prokury mieszanej. Ustawodawca zamierza w ramach prokury łącznej dopuścić także działanie prokurenta łącznie z członkiem organu zarządzającego. <u>Wskazać trzeba na zbędność proponowanej regulacji prawnej</u> , jako że jej wprowadzenie, mające rozwiązać problem przedstawiony przez Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 30 stycznia 2015 roku (sygn. akt III CZP 34/14), w istocie dotyczy całkiem innego zagadnienia. W przywołanej uchwale został poruszony problem wpisu do rejestru przedsiębiorców jednego prokurenta z zastrzeżeniem, że może on działać tylko łącznie z członkiem zarządu („wpisy w Krajowym Rejestrze Sądowym prokury jednoosobowej określonej jako prokura łączna z członkiem zarządu, powinny zostać wykreślone”). Z kolei projektowana ustawa zastrzega prokurę mieszaną tylko dla prokury łącznej, co wynika z literalnego brzmienia dodawanego § 1 ¹ . Oznacza to, że tylko w przypadku ustanowienia prokury łącznej jest dopuszczalne działanie w imieniu przedsiębiorcy przez jednego prokurenta łącznego wraz z członkiem organu zarządzającego w zakresie określonym w art. 109 ¹ i 109 ³ k.c. <u>Należy zwrócić uwagę na to, że zastosowanie proponowanej regulacji</u>	Uwagi uwzględnione. Proponuje się nadać § 1 ¹ i § 2 w art. 109 ⁴ następujące brzmienie: "§ 1 ¹ . Prokura może obejmować umocowanie także albo wyłącznie do dokonywania czynności wspólnie z członkiem organu zarządzającego lub współnikiem reprezentującym handlową spółkę osobową." "§ 2. Kierowane do przedsiębiorcy oświadczenia lub doręczenia pism mogą być dokonywane wobec jednej z osób, którym udzielono prokury."

			<u>spowoduje ważne problemy związane z ustaleniem w obrocie prawnym podstawy umocowania osób przystępujących do czynności prawnych. Trudności będą polegały na odróżnieniu, w przypadku spółek kapitałowych oraz spółki komandytowo – akcyjnej, działania w imieniu spółki (tj. prokury mieszanej) od działania za spółkę (tj. członka zarządu wraz z prokurentem), co wiąże się z odmiennymi konsekwencjami, wynikającymi z teorii przedstawicielstwa i teorii organu.</u> <u>Ponadto, brak jest racjonalnych powodów, dla których należałoby ograniczyć zakres działania członka zarządu występującego wraz z prokurentem jako prokura mieszana, skoro działając jako organ osoby prawnej wraz z prokurentem łącznym na mocy art. 205 § 1 k.s.h. albo innego modelu reprezentacji przewidzianego w umowie spółki lub statucie może skutecznie dokonać wszelkich czynności, które zostały przypisane zarządowi albo które należy domniemywać na jego rzecz.</u>	
3.		ZBP	Należy zwrócić uwagę, że w projektowanym przepisie jest mowa o działaniu wspólnie z członkiem organu zarządzającego. W przypadku np. spółki jawnej i komandytowej nie mamy organu zarządzającego w postaci zarządu, tylko wspólnicy są uprawnieni do reprezentacji zgodnie z postanowieniami umów tych spółek. Może więc powstać wątpliwość w praktyce stosowania tego przepisu, czy przepis nie miałby zastosowania do przedsiębiorców, w których nie ma wyodrębnionego organu zarządzającego. Jeżeli zamiarem ustawodawcy jest umożliwienie udzielenie tzw. prokury mieszanej np. w spółce jawnej, to konieczna jest modyfikacja zaproponowanego przepisu. Ze zdania pierwszego projektowanego art. 109⁴ § 11 k.c. można wyciągnąć wniosek, iż prokura łączna zawsze powinna upoważniać również do działania z członkiem organu zarządzającego i taki rodzaj prokury jest zdefiniowany prokura mieszana. Co prawda drugie zdanie wprowadza wyjątek, ale wątpliwości może budzić relacja zdania pierwszego do drugiego. Można twierdzić, iż przedsiębiorca może udzielić wyłącznie prokury mieszanej, która jest zdefiniowana jako prokura łączna, która umożliwia również działanie z członkiem organu	Uwagi uwzględnione. Proponuje się nadać § 1¹ i § 2 w art. 109⁴ następujące brzmienie: "§ 1¹. Prokura może obejmować umocowanie także albo wyłącznie do dokonywania czynności wspólnie z członkiem organu zarządzającego lub współnikiem reprezentującym handlową spółkę osobową.”; "§ 2. Kierowane do przedsiębiorcy oświadczenia lub doręczenia pism mogą być dokonywane wobec jednej z osób, którym udzielono prokury.”.

			zarządzającego. Prokura mieszana powinna być uznawana jako możliwy wariant prokury łącznej. <u>Proponujemy rozważenie wykreślenia następujących wyrazów „jednak tylko w zakresie umocowania określonym w art. 109¹ i 109³”.</u> Zakres umocowania prokury wynika ze wspomnianych przepisów, zatem zbędne jest ich ponowne wskazywanie. Poniżej przedstawiamy propozycję alternatywnego brzmienia: „Prokura łączna może także upoważniać do działania wspólnie wyłącznie z członkiem organu zarządzającego lub współnikiem uprawnionym do reprezentacji przedsiębiorcy (prokura mieszana)” Projektowany przepis (Art. 1 pkt 2) projektu jest konsekwencją zmian w zakresie wprowadzenia do porządku prawnego pojęcia prokury mieszanej. Należy wskazać iż, zagadnienie biernej reprezentacji w przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i spółki akcyjnej zostało uregulowane odpowiednio w art. 205 § 2 oraz art. 373 § 2 Kodeksu spółek handlowych i w odniesieniu do nich dojdzie do powielenia się norm prawnych o tej samej treści.	
Art. 2 – zmiany w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101 z późn. zm.)				
4.	Art. 2 dot. zmian w art. 165 KPC	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Rzecznik pozytywnie ocenia proponowaną regulację. <u>Zdaniem Rzecznika, zasadnym byłoby jednak wprowadzenie proponowanej przez Projektodawcę zmiany do kodeksu cywilnego zamiast do kodeksu postępowania cywilnego.</u> Mając na względzie wskazane przez Projektodawcę ratio legis proponowanego przepisu, brak jest podstaw do ponownego rozróżniania sytuacji prawnej podmiotów prawa cywilnego. W ocenie Rzecznika, wskazane w uzasadnieniu do projektu ustawy okoliczności są problemami wszystkich uczestników obrotu cywilnego, nie zaś tylko osób zaangażowanych w postępowanie cywilne. Wobec powyższego, <u>Rzecznik rekomenduje wprowadzenie proponowanej zmiany przez nowelizację art. 115 k.c.</u>	Uwagi uwzględnione. MR zaproponowało nowelizację KC w przedmiotowym zakresie, jednocześnie rezygnując z regulowania przedmiotowej kwestii w KPC.
5.		POHiD	Pozytywnie należy ocenić brzmienie art. 2 projektowanej ustawy. <u>Niniejsze rozwiązanie powinno zostać uwzględnione w innych ustawach proceduralnych jak ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks</u>	Uwaga nieuwzględniona. MR zaproponowało nowelizację KC w przedmiotowym zakresie, jednocześnie

			postępowania karnego czy w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. - <u>Kodeks postępowania administracyjnego.</u>	rezygnując z regulowania przedmiotowej kwestii w KPC.
6.		Obywatel	1. W OSR stwierdzono, że w postępowaniu cywilnym, inaczej niż w postępowaniach administracyjnych, jeżeli koniec terminu przypada w sobotę, termin ten nie ulega przedłużeniu do najbliższego dnia powszedniego. Nie do końca jest to prawda jeśli chodzi o Kodeks postępowania administracyjnego. 2. W art. 57 K.p.a. jest mowa o dniu ustawowo wolnym od pracy, przez co kwalifikacja soboty staje się problematyczna. Przepis ten ma być doprecyzowany przez rządowy projekt nowelizacji K.p.a. (chyba jest już po konsultacjach publicznych) - sugeruję analizę projektowanego brzmienia przepisu w tym projekcie, gdyż może lepiej rozwiązuje problem soboty niż Państwa projekt. Ponadto, oprócz nowelizacji K.p.c. w zakresie soboty mogliby Państwo przy okazji znowelizować też K.p.a., gdyż wspomniany przeze mnie projekt nowelizacji K.p.a. ma - jeśli dobrze pamiętam - wejść w życie dużo później niż Państwa projekt.	Przyjmujemy wyjaśnienia. MR zaproponowało nowelizację KC w przedmiotowym zakresie, jednocześnie rezygnując z regulowania przedmiotowej kwestii w KPC.
Art. 3 – zmiany w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 z późn. zm.)				
7.	Art. 3 pkt 1 dot. zmian art. 22(1) KP	ABSL	Pomimo faktu, iż propozycja nowelizacji Kodeksu Pracy przewiduje rozszerzenie zakresu podmiotowego i przedmiotowego art. 22(1), nie zapewni ona wystarczającego zabezpieczenia informacji poufnych, które są powierzane podmiotom ze wszystkich sektorów gospodarczych. Z tego względu, ABSL proponuje następującą treść art. 22(1) §1(1): <i>„Jeżeli osoba ubiega się o zatrudnienie na stanowisku umożliwiającym jej posługiwanie się danymi finansowymi lub dotyczącymi mienia osób innych niż pracodawca, przetwarzanymi w systemie teleinformatycznym w rozumieniu przepisów o świadczeniu usług drogą elektroniczną, w sposób który może narazić pracodawcę lub osobę trzecią na szkodę, pracodawca może, oprócz informacji wskazanych w § 1, żądać od takiej osoby przedłożenia informacji dotyczącej skazania prawomocnym wyrokiem za przestępstwa określone w przepisach rozdziałów XXXIII-XXXVII Kodeksu karnego.”</i> Jednocześnie postuluje się aby art. 22(1) §3 otrzymał następujące	Prace nad przedmiotowym zagadnieniem, ze względu na złożoność, zostały wyłączone z niniejszego projektu i włączone do procedowania w odrębnym projekcie ustawy.

		brzmienie: <i>"Udostępnienie pracodawcy danych osobowych następuje w formie oświadczenia osoby, której one dotyczą. Pracodawca ma prawo żądać udokumentowania danych osobowych osób, o których mowa w § 1 - 2, przy czym udokumentowanie informacji dotyczących skazania następuje w formie informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Pracodawca powinien zwrócić pracownikowi lub osobie ubiegającej się o stanowisko opłatę za wydanie informacji przez Krajowy Rejestr Karny."</i> Zaproponowana powyższej zmiana w pełniejszy sposób realizuje potrzebę wzmocnienia bezpieczeństwa informacji poufnych poprzez zapewnienie pracodawcom realnego narzędzia weryfikacji rękojmi pracowników na etapie ich doboru. Sytuacja, w której pracodawca nie ma możliwości zweryfikować wiarygodności kandydata do pracy, w szczególności w przypadku stanowisk umożliwiających dostęp do danych finansowych lub dotyczących mienia osób innych niż pracodawca, może stanowić potencjalne źródło nadużyć finansowych. Istotnie zwiększa to bowiem ryzyko zatrudnienia osoby nie dającej rękojmi prawidłowego wykonywania obowiązków związanych z ochroną informacji poufnych. Proponowany projekt ustawy nie realizuje powyższego celu w sposób pełny, gdyż poszerza katalog pracodawców mających uprawnienie do kontroli osób ubiegających się o zatrudnienie stosując kryterium rodzaju pracodawcy. Obejmuje on zatem pracodawców podlegających kontroli finansowej Komisji Nadzoru Finansowego w rozumieniu ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (nowy art. 22(1) §1(1) Kodeksu pracy). Zaproponowana przez ABSL zmiana projektu ustawy ogranicza zakres pracowników, którzy podlegać będą weryfikacji, wykorzystując <u>kryterium rodzaju stanowiska ich pracy</u>, a nie sektora w którym pracodawca prowadzi działalność gospodarczą, co ma miejsce w proponowanym projekcie ustawy. Ograniczenie możliwości weryfikacji	
--	--	--	--

		przeszłości kryminalnej pracowników wyłącznie do podmiotów podlegających nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego nie pozwoli na rzeczywiste weryfikowanie wiarygodności pracowników mających dostęp do danych poufnych podmiotów gospodarczych nie podlegających takiej kontroli. Rozwiązanie proponowane w projekcie ustawy odzwierciedla jedynie potrzeby podmiotów sektora finansowego, nie zapewniając wystarczających narzędzi polityki kadrowej np. podmiotom korzystających z centrów usług wspólnych. Z uwagi na powyższe, postuluje się zastosowanie kryterium rodzaju stanowiska pracownika przy ocenie dopuszczalności weryfikacji kandydatów do pracy. Badanie wiarygodności pracowników możliwe będzie tylko wobec osób mających zajmować stanowisko umożliwiające <u>dostęp do danych finansowych</u> lub <u>dotyczących mienia osób innych niż pracodawca</u>, przetwarzanych w systemie teleinformatycznym w rozumieniu przepisów o świadczeniu usług drogą elektroniczną. Tak sformułowany przepis obejmuje swoim zakresem jasno wyodrębnioną grupę pracowników, którzy mogą potencjalnie wykorzystać swoje stanowisko w złych zamiarach, powodując szkodę w mieniu lub reputacji pracodawcy lub usługobiorców jego usług. Jednocześnie projekt ustawy ogranicza informacje, jakich żądać będą mogli wyżej wymienieni pracodawcy, do informacji z zakresu skazania wyrokiem za <u>umyślne</u> przestępstwo lub <u>umyślne</u> przestępstwo skarbowe uzyskanych z Krajowego Rejestru Karnego. Informacje te stanowią jedynie małą część informacji gromadzonych w Krajowym Rejestrze Karnym na podstawie art. 1 ust. 2 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym. Pracodawca nie będzie miał zatem dostępu do informacji o prawomocnym warunkowo umorzonym postępowaniu karnym prowadzonym przeciw pracownikowi w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe czy też prawomocnym skazaniu pracownika przez sądy państw obcych. Zaproponowana powyżej zmiana projektu w szerszy sposób określa zakres informacji, które podlegałyby weryfikacji pracodawcy. Lista	
--	--	--	--

			wymienia wyłącznie informacje dotyczące karalności, w szczególności informacje czy dane osobowe kandydata są zgromadzone w Krajowym Rejestrze Karnym, obejmując <u>wszystkie</u> informacji w nim ujęte w rozumieniu art. 1 ust. 2 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym. Postulowany przez ABSL zakres przedmiotowy art. 22(1) kodeksu pracy pozwoli na obiektywną ocenę wiarygodności kandydata do pracy w zakresie jego karalności i wiarygodności kredytowej. Możliwość zażądania takich informacji pozwoli zapobiec zatrudnianiu osób, które mogą stanowić potencjalne źródło nadużyć finansowych, co będzie zwiększało bezpieczeństwo usługobiorców otrzymujących usługi od podmiotów sektora finansowego.	
8.		Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Zdaniem Rzecznika <u>krąg pracodawców uprawnionych do uzyskania informacji dotyczących skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo bądź umyślne przestępstwo skarbowe powinien zostać poszerzony</u> . <i>Ratio legis</i> proponowanego rozwiązania zakłada, że projektowana zmiana umożliwi podmiotom uprawnionym prowadzić bardziej roważną politykę kadrową. Zdaniem projektodawcy, przemawiają za tym interesy jednostkowe, interes społeczny czy stabilność polskiej gospodarki. Powyższe okoliczności będą mieć znaczenie nie tylko w sektorze finansowym i w odniesieniu do pracowników tego sektora. Informacje o niekaralności pracownika będą mieć istotne znaczenie dla znacznie szerszego grona pracodawców, w szczególności względem pracowników, zajmujących stanowiska odpowiedzialne, wymagające zaufania ze strony pracodawcy. Przytaczane przez projektodawcę <i>ratio legis</i> wprowadzanych przepisów znajduje zatem zdecydowanie większe zastosowanie, aniżeli wylika z projektowanych zmian. Wobec powyższego, <u>Rzecznik oddaje pod rozwagę ustawodawcy zasadność poszerzenia kręgu pracodawców uprawnionych do żądania od pracowników informacji dotyczącej niekaralności</u> .	Prace nad przedmiotowym zagadnieniem, ze względu na złożoność, zostały wyłączone z niniejszego projektu i włączone do procedowania w odrębnym projekcie ustawy.
9.		NSZZ Solidarność	Pewne wątpliwości budzi zmiana zaproponowana w punkcie 1 art. 3 projektu ustawy.	Prace nad przedmiotowym zagadnieniem, ze względu na złożoność,

			Zgodnie z tym przepisem pracodawcy podlegający nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego będą mieli prawo żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie podania informacji dotyczącej skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Biorąc pod uwagę zakres zadań, które wykonują tego typu podmioty, nie można odmówić tej propozycji słuszności. <u>Niestety proponowane rozwiązanie nie ogranicza zakresu osób w stosunku do których takie żądanie zostać może skierowane.</u> Brak jest uzasadnienia dla objęcia tym rozwiązaniem osób, które będą aplikować do zajmowania stanowisk, a które nie są związane bezpośrednio z obrotem na rynkach finansowych lub którym nie będzie powierzany majątek innych osób (stanowiska pomocnicze lub obsługa).	zostały wyłączone z niniejszego projektu i włączone do procedowania w odrębnym projekcie ustawy.
10.		OPZZ	Zaproponowana zmiana jest dość kontrowersyjna. Na wstępie należy wskazać, iż tego typu przepis <u>nie powinien znaleźć się w Kodeksie pracy</u> , gdyż dotyczy on stosunkowo niewielkiej grupy przedsiębiorców. Ponadto dyskusyjnym jest, czy przepisy te powinny dotyczyć każdej osoby ubiegającej się o zatrudnienie w danym podmiocie, czy też tylko <u>niektórych grup czy zawodów.</u>	Prace nad przedmiotowym zagadnieniem, ze względu na złożoność, zostały wyłączone z niniejszego projektu i włączone do procedowania w odrębnym projekcie ustawy.
11.		POHiD	Odnosząc się do treści art. 3 projektu ustawy, uprawniającego pracodawcę, będącego podmiotem podlegającym nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego, do żądania od osoby ubiegającej się o zatrudnienie podania informacji o zakresie skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, <u>należy opowiedzieć się za stworzeniem podobnej regulacji prawnej dla wszystkich pracodawców zamierzających zatrudniać pracowników na stanowiskach związanych z gromadzeniem, przeliczaniem czy rozporządzaniem gotówką.</u> Powyższe rozwiązanie mogłoby się ograniczać do informacji o zakresie skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu lub umyślne przestępstwo skarbowe, co jest umotywowane troską pracodawcy o powierzenie mienia osobom, od których można zasadnie oczekiwać sprawowania nad nim należytej pieczy.	Prace nad przedmiotowym zagadnieniem, ze względu na złożoność, zostały wyłączone z niniejszego projektu i włączone do procedowania w odrębnym projekcie ustawy.

12.	BCC	Proponowana zmiana art. 22¹ Kodeksu pracy zakłada rozszerzenie grupy podmiotów, które będą mogły żądać od pracowników ubiegających się o zatrudnienie informacji o niekaralności, tzn. w zakresie skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Uprawnienie powyższe ma przysługiwać tym pracodawcom, którzy podlegają kontroli Komisji Nadzoru Finansowego w rozumieniu ustawy z dnia 21 lipca 2006r. o nadzorze nad rynkiem finansowym. Obecna regulacja ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym nie przewiduje takiej możliwości. W związku jednak z tym, że działalność podmiotów sektora finansowego w dużym stopniu oddziałuje nie tylko na interesy podmiotów indywidualnych, ale także na gospodarkę całego państwa, proponowana zmiana jest uzasadniona. Powyższe uprawnienie umożliwi pracodawcy uzyskania większej pewności co do zatrudnianych pracowników i unikania ryzyka w tym zakresie. <u>Wskazać jednak należy, że ustawodawca nie zdecydował się na wprowadzenie katalogu przestępstw, których będzie miała dotyczyć informacja o niekaralności, jak też nie wskazał wykazu stanowisk do których będzie miała projektowana zmiana. Brak doprecyzowania w tym zakresie może prowadzić do wątpliwości interpretacyjnych zarówno po stronie pracowników, jak i pracodawców.</u> Jednocześnie wskazać należy, że w proponowanym rozwiązaniu pracodawca będzie mógł wymagać od pracownika oświadczenia o niekaralności, natomiast udokumentowanie tej informacji będzie mogło odbywać się na podstawie dodanego art. 9a ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym po uprzednim uzyskaniu pisemnej zgody osoby ubiegającej się o zatrudnienie. Powyższe powoduje, że pracodawca powinien w ramach rekrutacji pracownika uzyskać taką pisemną zgodę, a następnie wystąpić do KRK z zapytaniem dotyczącym jego niekaralności. <u>Niewątpliwie większym ułatwieniem dla pracodawców, których dotyczy powyższa zmiana, byłoby wprowadzenie możliwości żądania od pracownika udokumentowania jego niekaralności.</u>	Prace nad przedmiotowym zagadnieniem, ze względu na złożoność, zostały wyłączone z niniejszego projektu i włączone do procedowania w odrębnym projekcie ustawy.
-----	-----	---	---

13.		ZBP	Znaczącą zmianę stanowi zaproponowane brzmienie art. 22¹ § 1¹ Kodeksu Pracy dotyczące zmiany zakresu i zasad dopuszczalnego przetwarzania danych osobowych osób ubiegających się o zatrudnienie. Wskazane jest wprowadzenie również stosownej zmiany w art. 22¹ § 5 Kodeksu Pracy, zgodnie z którym „<i>W zakresie nieuregulowanym w § 1-4 do danych osobowych, o których mowa w tych przepisach, stosuje się przepisy o ochronie danych osobowych</i>”. <u>Zasadne wydaje się rozważenie zmiany art. 22¹ § 5 Kodeksu Pracy w taki sposób, aby dopuszczał on przetwarzanie również innych danych osobowych niż określone w art. 22¹ § 5 Kodeksu Pracy, na zasadach określonych w przepisach o ochronie danych osobowych. W praktyce oznaczałoby to zezwolenie na przetwarzanie przez pracodawcę wszystkich danych osobowych pracownika po spełnieniu którejś z przesłanek legalizujących takie przetwarzanie przewidzianych w art. 27 ustawy o ochronie danych osobowych.</u> Pozytywnie należy ocenić przyznanie pracodawcom podlegającym nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego prawa żądania od osoby ubiegającej się o zatrudnienie udostępnienia informacji na temat niekaralności za umyślne przestępstwa lub umyślne przestępstwa skarbowe. Co ważne nie należy wprowadzać zamkniętego katalogu stanowisk pracowniczych, których miałoby dotyczyć uprawnienie pracodawcy żądania informacji na temat niekaralności, ponieważ wiązałoby się z koniecznością aktualizacji wykazu, który przy uwzględnieniu możliwych stanowisk do których powinien mieć zastosowanie będzie miał znaczną objętość. Ponadto danie uprawnienia pracodawcom daje możliwość określenia przez pracodawcę swoich wymogów w stosunku do pracowników na konkretnym stanowisku. Należy podkreślić, że takie uprawnienie nadane podmiotom nadzorowanym przez Komisję Nadzoru Finansowego stworzy możliwość dokładniejszej analizy kandydatów, co przełoży się również na dokładniejszy dobór pracowników i umożliwi eliminowanie	Prace nad przedmiotowym zagadnieniem, ze względu na złożoność, zostały wyłączone z niniejszego projektu i włączone do procedowania w odrębnym projekcie ustawy.
-----	--	-----	---	--

			kandydatów uprzednio skazanych za przestępstwa umyślne lub przestępstwa skarbowe. <u>Analogiczna możliwość powinna być wprowadzona w przypadku gdy instytucja nadzorowana przez Komisję Nadzoru Finansowego zawiera umowę z podmiotem świadczącym usługi na jej rzecz na podstawie umowy innej niż umowa o pracę.</u>	
14.	Art. 3 pkt 2 i 4	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Rzecznik przychylnie odnosi się do regulacji. W opinii Rzecznika, wśród małych przedsiębiorców wpłynie ona na wzrost zatrudnienia. Umowy cywilnoprawne będą zastępowane umowami o pracę, dzięki zmniejszeniu obciążeń administracyjno-finansowych. <u>W ocenie Rzecznika, brak jest podstaw do dodania art. 77² § 1² k.p., zakładającego wprowadzenie obowiązku ustalenia warunków wynagradzania za pracę w regulaminie wynagradzania na wniosek zakładowej organizacji związkowej u pracodawcy zatrudniającego, co najmniej 20 i mniej niż 50 pracowników. Ta regulacja różnicuje sytuację prawną pracodawców, u których działają zakładowe organizacje związkowe z sytuacją prawną pracodawców, u których tych organizacji nie ma.</u> Istotą wprowadzanych zmian jest natomiast zmniejszenie obowiązków pracodawców i ułatwienie im prowadzenia działalności, co ma przełożyć się na polską gospodarkę. Powyższy przepis takiego skutku nie odniesie. Wobec powyższego, <u>Rzecznik rekomenduje wykreślenie wskazanego wyżej zapisu z projektu ustawy.</u>	Uwaga nieuwzględniona. Sytuacja prawna pracodawców i pracowników w zależności od liczby osób zatrudnionych u danego pracodawcy i tego czy funkcjonuje u niego zakładowa organizacja związkowa jest zróżnicowana już w obecnym stanie prawnym.
15.		NSZZ Solidarność	Zmiana wymogów prawa pracy w zakresie obowiązku ustalania regulaminu wynagradzania, regulaminu pracy i tworzenia ZFŚS dotyczyć będzie bardzo dużej grupy podmiotów (ok. 46 tysięcy). Do trzech najmniejszych klas wielkości przedsiębiorstw według kryterium rozmiaru zatrudnienia należy łącznie 99 proc. podmiotów gospodarczych z 70 proc. ogółu zatrudnionych. Niestety przedsiębiorcy z tego sektora nie dostrzegają walorów partycypacji pracowniczej. Nie jest tajemnicą, iż w praktyce pracownicy bardziej przestrzegają postanowień tych aktów, które były ustalane przy udziale i akceptacji związków zawodowych. Natomiast pracodawcy prezentują nierzadko	Uwagi nieuwzględnione. Mikroprzedsiębiorcy są zwolnieni z obowiązku ustalania regulaminu wynagrodzenia i regulaminu pracy już w obecnym stanie prawnym (95% przedsiębiorców). Również część małych firm zatrudniających do 20 pracowników zwolniona jest z tego obowiązku. Proponuje się zwolnienie z obowiązku

		pogląd, że prawo pracy wystarczająco dobrze chroni interesy pracowników wobec ich pracodawców, a instytucje reprezentujące interesy pracowników i negocjacje zbiorowe nie są niezbędne. Poza tym przedsiębiorcy uważają niejednokrotnie, że sami najlepiej wiedzą, co jest dobre dla ich podwładnych. Nie ulega wątpliwości, że celem większości zaproponowanych zmian są ułatwienia dla pracodawców np. poprzez zwolnienie z obowiązku tworzenia niektórych aktów prawa wewnątrzzakładowego w wypadku podmiotów zatrudniających mniej niż 50 pracowników. Mając powyższe na uwadze, mimo próby zniwelowania negatywnych konsekwencji ograniczenia wymogów prawa pracy poprzez możliwość wnioskowania przez zakładową organizację związkową o wprowadzenie regulaminów, nadal pozostaje wątpliwość dotycząca wpływu zaproponowanych zmian na prawa pracownicze i sposób organizacji pracy, która przecież wpływa bezpośrednio na wydajność. Trzeba zwrócić uwagę na porządkujący i gwarancyjny charakter regulaminów a w szczególności regulaminu pracy w stosunkach pracy. W aktualnym stanie prawnym ustawodawca nakazuje tworzenie i stosowanie wewnątrzzakładowych aktów prawa w postaci regulaminu wynagradzania, regulaminu pracy wyłącznie tej grupie pracodawców, którzy zatrudniają co najmniej 20 pracowników, nieobjętych zakładowym i ponadzakładowym układem zbiorowym pracy – w przypadku regulaminu wynagradzania oraz zatrudniających co najmniej 20 pracowników i nieposiadających układu zbiorowego pracy bądź też posiadających układ zbiorowy pracy, który nie reguluje organizacji i porządku w procesie pracy i nie określa w przedmiotowym zakresie praw i obowiązków pracowniczych – w przypadku regulaminu pracy. Natomiast zgodnie z projektem ustawy próg zobowiązujący pracodawców do tworzenia regulaminu wynagradzania oraz regulaminu pracy ma zostać podwyższony do co najmniej 50 pracowników. Uzasadnienie wprowadzenia zmian jest mało przekonujące, a w szczególności argument, że regulaminy są przeszkodą w zwiększaniu	wszystkich małych firm (małych pracodawców) z jednoczesnym wprowadzeniem możliwości występowania zakładowej organizacji związkowej z wnioskiem o ustalenie regulaminów. W związku z tym zmiana będzie dotyczyć tylko części małych przedsiębiorstw (46 tys. pracodawców z 1 mln pracodawców). Proponuje się zmianę limitu zatrudnienia, z którym wiąza się dodatkowe obowiązki, tak aby zminimalizować obciążenia administracyjne w stosunku do najmniejszych podmiotów. Wszyscy pracodawcy zatrudniający mniej niż 50 pracowników (jeżeli nie obowiązują postanowienia układu zbiorowego) będą mieli prawo wprowadzenia regulaminu pracy oraz ustalenia warunków wynagrodzenia za pracę w regulaminie wynagrodzenia.
--	--	--	---

		zatrudnienia w oparciu o umowę o pracę, a ich brak usprawni funkcjonowanie przedsiębiorstw jest gołosłowny. Z przytoczonego w uzasadnieniu (bez wskazania daty ani tytułu) badania PARP wynika, że tylko 29, 6% przedsiębiorców wskazywało na zmianę obowiązku ustalania regulaminu pracy, która może najbardziej usprawnić funkcjonowanie przedsiębiorstwa. Projektodawca nie wskazał w jaki sposób proponowane zmiany miałyby realnie przyczynić się do usprawnienia funkcjonowania przedsiębiorstwa. Regulaminy pracy, służą zabezpieczeniu prawidłowego przebiegu procesu pracy, spełniają funkcję organizacyjną, wpływają pozytywnie na zachowania pracowników w trakcie wykonywania pracy i wydawane są przede wszystkim w interesie pracodawcy. Określenie w regulaminie pracy porządku wewnętrznego w zakładzie pracy, obowiązków stron stosunku pracy, informacji o karach porządkowych, ułatwia organizację pracy. Szczególnie istotne, niezależnie od ilości zatrudnionych pracowników są postanowienia dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy. Jednocześnie projektodawca proponuje aby pracodawcy zatrudniający poniżej 50 pracowników mogli fakultatywnie ustalać regulamin wynagradzania i wprowadzać regulamin pracy przy czym, gdy pracodawcy zatrudniają nie mniej niż 20 i mniej niż 50 pracowników i działa u nich zakładowa organizacja związkowa – będą ustalać regulamin wynagradzania i wprowadzać regulamin pracy, jeżeli z wnioskiem wystąpi ta organizacja. Takie rozwiązanie odczytujemy jako próbę wzmocnienia roli i aktywności zakładowych organizacji związkowych, niemniej jednak obawiamy się aby nie był to kolejny pretekst do utrudniania zakładania związku zawodowego przez pracodawców, szczególnie z uwagi na zbyt często występujące w Polsce zjawisko negatywnych postaw pracodawców wobec nowo tworzonych organizacji związkowych. Nagminnym jest fakt dyskryminacji czy wręcz represjonowania aktywnych pracowników za tworzenie związków zawodowych, a prawo w sposób nieskuteczny, (mimo gwarancji	
--	--	--	--

		konstytucyjnych) ich chroni. Projekt nie zawiera symulacji czy skutek dla pracodawcy w obszarze motywacji i identyfikacji pracowników z firmą nie będzie ujemny. Projekt nie zawiera przepisów przejściowych i może to doprowadzić do sytuacji uchylania regulaminów przez pracodawców zatrudniających poniżej 50 pracowników, nawet u pracodawców gdzie funkcjonuje związek zawodowy, co zasługuje na negatywną ocenę. Dodatkowo pojawia się wątpliwość czy nie nastąpi nie uzasadnione różnicowanie praw pracowników i pracodawców ze względu na fakt funkcjonowania związków zawodowych. <u>NSZZ „Solidarność” wnioskuje o przeprowadzenie dyskusji na temat proponowanych rozwiązań w Zespołach Problemowych Rady Dialogu Społecznego w szczególności w zakresie zmian w ustawie o zakładowym funduszu świadczeń pracowniczych oraz propozycji zmian dotyczących regulaminów pracy.</u> <u>Pilnego uregulowanie natomiast wymaga kwestia wzruszania lub wejścia w prawa strony pracowników regulaminów pracy, wynagrodzeń czy zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz innych porozumień, wprowadzonych w uzgodnieniu z przedstawicielem pracowników wyłonionego ad hoc, w sytuacji powstania u takiego pracodawcy organizacji związku zawodowego.</u>	
16.	OPZZ	<u>Negatywnie opiniujemy podniesienie z 20 do 50 pracowników progów, od których istniałby obowiązek tworzenia przez pracodawcę zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz ustalania regulaminu pracy i regulaminu wynagradzania.</u> W pierwszej kolejności należy wskazać, iż planowane zmiany znacznie pogorszyłyby pracownikom warunki pracy i płacy. Według wstępnych szacunków około 4,5 mln pracujących w Polsce byłoby pozbawionych ochrony wynikającej z przepisów wewnątrzzakładowych. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż wprowadzenie tych zmian w życie oznaczałoby możliwość nadużywania przez pracodawcę pozycji dominującej względem pracownika, a także dość swobodnego i	Uwagi nieuwzględnione. Jw.

		samodzielnego określania warunków pracy i płacy, czego skutkiem mogłoby być np. nierówne traktowanie pracowników w zakładzie pracy czy też znaczny spadek standardów zatrudnienia. W obecnym stanie prawnym pracodawca jest związany postanowieniami regulaminów, które pełnią istotną rolę ochronną dla pracownika, gdyż w dużej mierze określają jego prawa i obowiązki. Omawiane zmiany stanowiłyby zatem poważny regres w rozwoju zbiorowego prawa pracy w Polsce oraz dialogu społecznego, prowadzonego na poziomie zakładu pracy. Ponadto projektowaną ustawę w obszarze prawa pracy należy uznać za sprzeczną z konstytucyjnymi zasadami dialogu społecznego i pomocniczości, która może w szczególności doprowadzić do: • atomizacji stosunków społecznych, • złamania zasad dialogu społecznego, • daleko idącego pogorszenia sytuacji pracowników, • drastycznej redukcji podstawowych uprawnień związkowych. Pod znakiem zapytania stawia również zamiary strony rządowej co do kontynuacji wprowadzania w Polsce nowej i szerokiej formuły dialogu społecznego, która w ostatnim czasie budowana była przez wszystkie strony dialogu, a jej cele i założenia zostały uwidocznione w przepisach ustawy z dnia 24 lipca 2015 roku o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. poz. 1240). Nie ulega wątpliwości, iż negocjowanie i uzgadnianie autonomicznych źródeł prawa pracy jest najwłaściwszą metodą kształtowania stosunków pracy, zachowania pokoju społecznego oraz realizacji zasady partycypacji pracowniczej. Ważną rolę w realizacji tych zasad pełnią organizacje związkowe dla których regulaminy pracy, wynagradzania i zakładowego funduszu świadczeń socjalnych - w świetle problemów z zawieraniem układów zbiorowych pracy - stanowią podstawowy obszar działania. Podwyższenie progów liczbowych osób zatrudnionych w zakładzie pracy, na użytek wprowadzania stosownych regulaminów, znacznie utrudniłoby organizacjom związkowym obronę praw i	
--	--	---	--

		interesów pracowniczych. Negatywnie w tym zakresie należy ocenić próbę „złagodzenia” przedmiotowych regulacji poprzez wprowadzenie obowiązku ustalenia regulaminów wynagradzania, pracy i zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przez pracodawcę zatrudniającego od 20 do 49 pracowników, jeżeli z takim wnioskiem wystąpiłaby działająca u pracodawcy zakładowa organizacja związkowa. W naszej ocenie przepis ten wprowadza iluzję ochrony. Z danych Głównego Urzędu Statystycznego (GUS) wynika bowiem, że zakładowe organizacje związkowe działają najczęściej na terenie średniej wielkości zakładów pracy, zatrudniających między 50 a 249 osób. Natomiast w podmiotach zatrudniających mniej niż 50 osób organizacje związkowe występują bardzo rzadko. W 2014 w grupie badanych przedsiębiorstw odnotowano tylko 14% takich zakładów pracy. Oznacza to, że tylko nieliczni pracownicy skorzystają z zaproponowanego rozwiązania. Można również spodziewać się, iż taki zapis może zachęcać pracodawców do blokowania inicjatyw zmierzających do zakładania zakładowych organizacji związkowych. Wieloletnie doświadczenia i praktyka pokazują, że wielu pracodawców mając do wyboru korzystne dla siebie rozwiązania prawne, wykorzystuje wszelkie możliwości prawne i pozaprawne aby je zrealizować, w szczególności kosztem pracowników i podmiotów ich reprezentujących. Ponadto nie ma też żadnej pewności, czy planowane zmiany nie będą zachęcały do sztucznego dzielenia przedsiębiorstw w celu uniknięcia obowiązku ustalania regulaminów pracy i wynagradzania, a także tworzenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Zaproponowane zmiany są również sprzeczne z wiążącym Polskę prawem międzynarodowym, w szczególności z: • zaleceniami MOP nr 94 z dnia 26 czerwca 1954 roku, które w ust. 1 stanowią, że „należy zastosować odpowiednie środki w celu popierania konsultacji i współpracy między pracodawcami i pracownikami na szczeblu przedsiębiorstwa co do spraw, w których	
--	--	---	--

		zainteresowane są obie strony”, zaś w ust. 2 lit. b wskazuje, iż „konsultacje i ta współpraca powinny być wprowadzane w życie przez ustawodawstwo przewidujące organy konsultacji i współpracy oraz ustalające ich zakres, kompetencję, struktury i tryb funkcjonowania”, • zaleceniami MOP nr 163 z dnia 19 czerwca 1981 roku, które w ust. 4. 1 stanowią, iż „należy podjąć środki w celu umożliwienia wprowadzania rokowań zbiorowych na każdym szczeblu, w tym także na szczeblu zakładu pracy, przedsiębiorstwa, gałęzi działalności, przemysłu, regionu lub kraju”, • Europejską Kartą Społeczną z dnia 18 października 1961 roku, która w art. 6 stanowi, że „Strony zobowiązują się: 1) popierać wspólne konsultacje pomiędzy pracownikami a pracodawcami, 2) popierać kiedykolwiek będzie to konieczne i właściwe, mechanizm dobrowolnych negocjacji między pracodawcami lub organizacjami pracodawców w jednej strony a organizacjami pracowników z drugiej strony”. Oceniając propozycję nowelizacji zbiorowego prawa pracy należy również zakwestionować podnoszone przez projektodawcę argumenty o „zmniejszeniu obciążeń biurokratycznych”. Każdy pracownik, niezależnie od zaproponowanego rozwiązania w projekcie, musi być poinformowany przez pracodawcę o wielu regulacjach i zasadach prawnych, które w obecnym stanie prawnym są materia regulaminu pracy albo regulaminu wynagradzania. Posiadanie tych dokumentów w zakładzie pracy jest zatem de facto sposobem na zmniejszenie biurokracji, a także zdecydowanie ułatwia określenie porządku prawnego w zakładzie pracy i prowadzenie działalności przez pracodawcę. Wszyscy pracownicy znają bowiem swe prawa i obowiązki, określone w wewnątrzzakładowych źródłach prawa pracy. Przy założeniu, iż zniknie obowiązek posiadania regulaminów - to pomijając problemy związane z brakiem jasnych i powszechnych reguł prawa zakładowego -	
--	--	---	--

		pracodawca unikając jednorazowego wysiłku organizacyjnego potrzebnego do sporządzenia stosownego regulaminu, będzie musiał wiele kwestii z zakresu prawa pracy ustalać osobno, w odniesieniu do każdego pracownika. Mogą również powstać daleko idące wątpliwości związane np. z oceną obowiązków pracowniczych w danym zakładzie pracy czy też innych zasad w zakresie organizacji i porządku pracy. W tej kwestii należy również odnotować, że złagodzenie wymogów prawa pracy wobec przedsiębiorców w zakresie regulaminów pracy i wynagradzania oraz tworzenia funduszu świadczeń socjalnych generuje niewysokie uśrednione koszty administracyjne (tylko 158,70 zł na każdy z tych obowiązków, na przedsiębiorcę rocznie). Zatem ewentualne zyski, które osiągną przedsiębiorstwa będą niewspółmierne do strat, które poniosą, choćby w związku z koniecznością łagodzenia konfliktów społecznych i potrzebą ustalania zasad wynagradzania i organizacji pracy w innej formie. Warto zwrócić uwagę na ten aspekt także w kontekście wprowadzonych kilka lat temu rozwiązań dotyczących ustalania wysokości odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych, a także negatywnego wpływu proponowanej regulacji na sektor finansów publicznych (koszt w wysokości 2,7 mln zł rocznie). Do końca 2011 roku wysokość odpisu na fundusz socjalny wzrastała wraz ze wzrostem przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w roku poprzednim. Jednak w kolejnych latach ustawodawca zmienił tę zasadę. Wysokość odpisu na fundusz socjalny na lata 2012-2016 została zamrożona na poziomie przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w drugim półroczu 2010 roku. Oznacza to, że już piąty rok z rzędu pracodawcy i budżet państwa wykazują wielomilionowe oszczędności na zakładowej działalności socjalnej. Poza powyższym traktowanie wewnątrzzakładowych aktów prawa jako kłopotliwego obowiązku, który generuje zbędne koszty po stronie pracodawcy może świadczyć o utrzymywaniu się niepokojącego trendu	
--	--	--	--

			budowania przez polskie firmy przewagi konkurencyjnej w oparciu o niskie koszty pracy. Tymczasem rządowy „Plan na rzecz odpowiedzialnego rozwoju” wskazuje na potrzebę wydostania się z pułapki średniego dochodu, m.in. poprzez zwiększenie partycypacji pracowniczej, wzrost wynagrodzeń i konkurowanie jakością i innowacyjnością pracy, a nie niskimi kosztami pracy. Pomocne w osiągnięciu tego celu mogą być właśnie akty prawa wewnątrzzakładowego, które przedsiębiorcy powinni traktować nie jako koszt, ale inwestycję w rozwój przedsiębiorstwa, która zapewnia większą więź pracowników z firmami, wyższą motywację do pracy i identyfikację z przedsiębiorstwem.	
17.		Pracodawcy RP	W pełni popieramy złagodzenie wymogów prawnych związanych z ustalaniem regulaminów wynagradzania i regulaminów pracy, a także tworzeniem zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Podwyższenie obecnego kryterium z 20 do 50 pracowników, uznajemy za krok w dobrym kierunku. Celem tego rozwiązania jest bowiem ograniczenie, wobec małych pracodawców, obowiązków z zakresu prawa pracy, o co również postulowaliśmy. Zgadzamy się z argumentacją Ministerstwa Rozwoju, iż kryterium zatrudnienia na poziomie 20 pracowników i związane z tym dodatkowe obowiązki na gruncie Kodeksu pracy, mogły rzutować na decyzje pracodawców co do zwiększenia stanu zatrudnienia. <u>Zwracamy jednak uwagę na to, że proponowana regulacja ujęta w art.3 pkt 2 projektu pomija kluczowe problemy związane z kwestią wydawania, a w szczególności uzgadniania, regulaminów wynagradzania. Na gruncie zaproponowanego § 1¹ art. 77² k.p. powstaje wątpliwość czy w przypadku wniosku zakładowej organizacji związkowej o ustalenie regulaminu wynagradzania pracodawca (zatrudniający co najmniej 20 i nie mniej niż 50 pracowników) ma obowiązek uzgodnić regulamin ze związkami zawodowymi.</u> Nie wynika to wprawdzie z treści projektowanego przepisu, ale takie stwierdzenie	Uwaga nieuwzględniona. Stanowisko jw.

			można wywnioskować z obecnego brzmienia art. 77² § 4 k.p., który stanowi o uzgadnianiu regulaminu z zakładową organizacją związkową. Ponadto w takiej sytuacji rodzi się pytanie o to <u>czy organizacja związkowa będzie mogła blokować wydanie regulaminu, skoro wystąpiła z wnioskiem o jego wydanie</u>. Projektowana nowelizacja nie rozwiązuje także obecnego problemu dotyczącego braku możliwości zmiany regulaminu wynagradzania bez zgody związków zawodowych. <u>Zwracamy też uwagę na to, że obowiązujące przepisy nie regulują kwestii wypowiedzenia takiego regulaminu</u>. Dlatego naszym zdaniem rozważenia wymaga podjęcie działań legislacyjnych również w tym zakresie. <u>Kolejny problem stanowi obowiązek stosowania wypowiedzeń zmieniających w przypadku postanowień regulaminu wynagradzania</u>, które są mniej korzystne niż zapisy indywidualnych umów o pracę (art. 241¹³ § 2 k.p w związku z art. 77² § 5 k.p.). Pracodawca nie może bowiem poprzestać na samej zmianie regulaminu, ponieważ wówczas pracownik będzie mógł dochodzić ustalenia, że jest zatrudniony na warunkach sprzed zmiany regulaminu. To ta regulacja w praktyce jest dla pracodawców najbardziej uciążliwa. Konieczność stosowania wypowiedzeń zmieniających przy dużej liczbie zatrudnionych, np. kilkadziesiąt tysięcy pracowników, stanowi dla pracodawców duże obciążenie o charakterze biurokracyjno-administracyjnym. Powołując się na cel przedmiotowej regulacji, jakim jest poprawa otoczenia prawnego przedsiębiorców, w naszej ocenie zmiany wymagają przepisy także w przedstawionym powyżej zakresie. Proponujemy zatem wyłączenie stosowania do regulaminów wynagradzania art. 241¹³ k.p.	
18.	Art. 3 pkt 3	Polska Izba Gospodarki Odpadami	Podobnie nie poprawia otoczenia prawnego przedsiębiorców propozycja zmiany art. 97§ 1(1)-1(3) Kodeksu pracy (art. 3 pkt 3) projektu ustawy). Proponowane w tym zakresie przepisy mogą budzić wątpliwości interpretacyjne. W szczególności nie jest jasne, w jaki sposób powinien zachować się pracodawca w przypadku, gdy pracodawca działając na podstawie art. 97§1(1) kodeksu pracy wydał pracownikowi świadectwo	Uwaga uwzględniona. Przepis zostanie doprecyzowany poprzez wskazanie, że świadectwo pracy dotyczy okresu zatrudnienia albo łącznego okresu zatrudnienia, za które dotychczas nie wydano świadectwa pracy.

			pracy za jeden z okresów zatrudnienia, a następnie pracownik zbiorczo składa wnioski, na podstawie proponowanej treści art. 97§1(2) Kodeksu pracy. <u>Czy pracodawca ma wydać świadectwo pracy za okresy kilku zatrudnień, w tym też za okres, za który już wcześniej wydał świadectwo pracy?</u>	
19.		ZBP	<u>Wątpliwości w praktyce może budzić ustalenie, czy w przypadku wniosku pracownika o wydanie świadectwa pracy obejmującego zakończone okresy zatrudnienia (art. 97 § 1¹ Kodeksu Pracy w projektowanym brzmieniu) należy wydać świadectwo pracy obejmujące wszystkie okresy zatrudnienia, łącznie z okresami, za które pracodawca już wcześniej wydawał świadectwa pracy.</u> Odpowiedź na to pytanie powinna być negatywna, ponieważ poprzednie okresy zatrudnienia zostały już udokumentowane. Tymczasem zastrzeżenie, że obowiązek wydania świadectwa pracy za zakończone okresy zatrudnienia dotyczy tylko tych okresów, za które dotychczas nie wydano świadectwa pracy, pojawia się dopiero w przepisie mówiącym o sytuacji, w której pracodawca nie zamierza zawrzeć z pracownikiem kolejnej umowy o pracę w ciągu 7 dni od rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniej umowy o pracę. W odniesieniu do wydłużenia terminu do wniesienia przez pracownika odwołania do sądu od wypowiedzenia umowy o pracę należy wskazać, iż jest to bardzo dobra zmiana która zniweluje wątpliwości potencjalnych składających odwołanie. <u>Należy rozważyć wprowadzenie takiej samej zmiany w odniesieniu do żądania sprostowania świadectwa pracy z 7 dni do 14.</u>	Uwaga uwzględniona w zakresie określenia za jakie okresy pracodawca powinien wydać łączne świadectwo pracy. Przepis zostanie doprecyzowany poprzez wskazanie, że świadectwo pracy dotyczy okresu zatrudnienia albo łącznego okresu zatrudnienia, za które dotychczas nie wydano świadectwa pracy. Natomiast w zakresie zmiany terminu z 7 do 14 dni w przypadku żądania sprostowania świadectwa pracy – w przedmiotowej regulacji nie wydłuża się terminu, w ciągu którego miałyby zostać wydane świadectwo pracy, w związku z czym również termin na żądanie sprostowania proponuje się pozostawić bez zmian. MR nie otrzymuje postulatów dotyczących potrzeby wydłużenia tego terminu.
20.		Pracodawcy RP	Pozytywnie odnosimy się do zaproponowanej modyfikacji przepisów dotyczących wydawania świadectw pracy (art. 3 pkt 3 projektu). Rozwiązanie polegające na obowiązku wydania świadectwa obejmującego zakończone okresy zatrudnienia na podstawie kolejnych umów, realnie zmniejszy obciążenia administracyjne po stronie pracodawców. Popieramy także wprowadzenie do art. 97 § 1 ¹ k.p.	Uwaga nieuwzględniona. Nie wprowadza się obowiązku zawierania kolejnej umowy z tym samym pracownikiem w ciągu 7 dni od wygaśnięcia bądź rozwiązania poprzedniej.

			terminu 7-dniowego na wydanie świadectwa pracy oraz konieczność jego wydania za dotychczasowe okresy zatrudnienia wyłącznie na wniosek samego pracownika. Za zasadne uznajemy też samo odejście od okresu 24 miesięcy przy wydawaniu tzw. zbiorczych świadectw pracy. Zwracamy uwagę na to, że nie korespondował on z nowelizacją Kodeksu pracy, która weszła w życie 22 lutego br. Wprowadziła ona bowiem 33 miesięczny limit zatrudnienia na podstawie umów o pracę na czas określony. <u>Nasze wątpliwości wywołuje natomiast 7-dniowy termin określony w projektowanym art. 97 § 1³ k.p. Zgodnie z nim, jeżeli pracodawca nie zamierza zawrzeć z pracownikiem kolejnej umowy o pracę w ciągu 7 dni od rozwiązania albo wygaśnięcia poprzedniej umowy byłby zobowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy dotyczące łącznego okresu zatrudnienia, za który nie wydano go dotychczas.</u> Przypominamy jednak o tym, że z przepisów Kodeksu pracy nie wynika obowiązek zawierania w określonym terminie kolejnej umowy na czas określony, regulacja dotycząca miesięcznej przerwy pomiędzy kolejnymi umowami również została uchylona. W konsekwencji zaproponowanego rozwiązania pracodawca w terminie 7 dni musiałby podjąć decyzję co do kontynuacji zatrudnienia na podstawie kolejnej umowy na czas określony.	Zgodnie z obowiązującymi przepisami świadectwo pracy wydaje się niezwłocznie, przy czym świadectwo pracy dot. łącznego okresu zatrudnienia pracodawca jest obowiązany wydać w ciągu 7 dni od dnia złożenia pisemnego wniosku pracownika. Celem projektowanej regulacji jest, aby pracodawca, który nie zamierza zawrzeć w terminie 7 dni kolejnej umowy, wydał pracownikowi świadectwo pracy za zakończone okresy zatrudnienia. Nic nie stoi na przeszkodzie, aby zawrzeć kolejną umowę z tym samym pracownikiem np. 8 dnia od wygaśnięcia lub rozwiązania poprzedniej.
21.	Art. 3 pkt 6	NSZZ Solidarność	Zmiana w pkt 6 art. 3 dotycząca wydłużenia terminu do wniesienia przez pracownika odwołania do sądu od wypowiedzenia umowy o pracę zasługuje na <u>pozytywną ocenę, natomiast jego długość jest nie do zaakceptowania.</u> Warto w tym miejscu wskazać, że Prezydium Komisji Krajowej wypowiedziało się dwukrotnie na temat konieczności zmiany art. 246 kodeksu pracy (Decyzja Prezydium nr 40/16 i Decyzja Prezydium nr 83/16) oraz była ona przedmiotem prac Zespołu do spraw prawa pracy Rady Dialogu Społecznego. Ich treść pozostaje aktualna i zostaną one dołączone do niniejszej opinii. Zdaniem NSZZ „Solidarność” w obecnym brzmieniu przepis art. 264 par. 1 narusza konstytucyjne prawo do sądu, ponieważ nie pozwala na realne	Uwaga nieuwzględniona. Proponuje się 21-dniowy termin na odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę, rozwiązania umowy bez wypowiedzenia oraz żądania nawiązania umowy o pracę.

			przygotowanie się przez pracownika do wytoczenia powództwa, o czym szerzej w Decyzji nr 40/16. NSZZ „Solidarność” uważa, że termin 14 dni jest za krótki również dlatego, że podczas rozmów w Radzie Dialogu Społecznego najdalej idący wniosek wskazywał na 30 dni. Warto dodać, że wydłużenie terminu na odwołanie się do sądu może urealnić wynikający z art. 187 par 1 pkt 3 kpc obowiązek informowania w pozwie o próbie polubownego załatwienia sporu. Krótki termin de facto powoduje brak możliwości polubownego załatwienia sprawy pomiędzy stronami. Wydłużenie terminu nie będzie miało negatywnych konsekwencji dla pracodawców, ponieważ nie ulega wątpliwości, że to nie wydłużony termin na wniesienie odwołania do sądu pracy może mieć taki skutek, ale długi czas rozpatrywania spraw przez sądy. Ponadto pracodawcy w okresie po wypowiedzeniu umowy o pracę (czy rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia) nie są zobowiązani do powstrzymywania się od zatrudnienia nowego pracownika. <u>Jednocześnie podtrzymujemy postulat dotyczący wydłużenia terminu na wniesienie pozwu z roszczeniem kompensacyjnym lub restytucyjnym w związku z wadliwym rozwiązaniem stosunku pracy (3 miesiące po ustaniu stosunku pracy), który został uzasadniony w Decyzji Prezydium nr 40/16.</u>	
22.		POHiD	Za nieprzekonującą należy uznać argumentację uzasadniającą wydłużenie terminu przewidzianego na wniesienie przez pracownika odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę. W ocenie ustawodawcy aktualnie obowiązująca regulacja prawna uniemożliwia prawidłowe sporządzenie pozwu. Z niniejszym twierdzeniem nie można się zgodzić. W tym miejscu należy podnieść, iż postępowanie w sprawach pracowniczych nie jest obarczone rygorami typowymi dla postępowania zwykłego. Obowiązujące w postępowaniu odrębnym, uregulowanym w art. 459 k.p.c. i następnych, instytucje mają w zamierzeniu ustawodawcy chronić słabszą stronę procesu jaką z założenia jest pracownik. Należy dodać, iż osoba nieposiadająca wiedzy prawniczej jest w stanie samodzielnie sporządzić skuteczne pismo inicjujące postępowanie	Uwaga nieuwzględniona. Proponuje się 21-dniowy termin na odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę, rozwiązania umowy bez wypowiedzenia oraz żądania nawiązania umowy o pracę.

			sądowe. Praktyką sądów jest bowiem wyznaczanie stronom postępowania terminu na zgłoszenie wniosków i twierdzeń nawet, gdy odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę ogranicza się tylko do oświadczenia pracownika podważającego zasadność/legalność rozwiązania z nim umowy o pracę. Niezależnie jednak od tego wskazać trzeba, iż ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowanie cywilnego normuje instytucję wezwania do uzupełnienia braków formalnych pozwu. Nie można także pominąć, aktualnie obowiązującego, szerszego dostępu do nieodpłatnej pomocy prawnej, wprowadzonego ustawą z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nieodpłatnej pomocy prawnej oraz edukacji prawnej. Propozycja ujednolicenia terminu przewidzianego do zaskarżenia decyzji pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem oraz bez wypowiedzenia nie wydaje się trafna. Nie ulega bowiem wątpliwości, że o ile pierwszy z uprzednio wymienionych trybów unicestwienia stosunku pracy stanowi normalny sposób zakończenia z pracownikiem współpracy, o tyle tryb dyscyplinarny powoduje negatywne skutki w sferze osobowej pracownika i niewątpliwie może stwarzać dla trudności w znalezieniu nowego miejsca pracy. Kolejny negatywny dla pracodawcy aspekt proponowanej zmiany dotyczy wydłużenia czasu niepewności, czego zdecydowanie nie można pogodzić z celem ustawodawcy, znajdującym wyraz w tytule projektowanego aktu prawnego (poprawa otoczenia prawnego przedsiębiorcy).	
23.		Polska Izba Gospodarki Odpadami	<u>Niezrozumiała jest propozycja zmiany ustawy – Kodeks pracy (art. 3 pkt 6) projektu ustawy), zgodnie z którą zmianie miałby ulec art. 264 §1 Kodeksu pracy. Zmiana miałaby polegać na wydłużeniu terminu dla pracownika (z 7 do 14 dni) do złożenia odwołania do sądu od wypowiedzenia umowy o pracę.</u> Jest to z pewnością zmiana niekorzystna dla pracodawcy, przedłuża okres niepewności, w której funkcjonuje pracodawca od momentu złożenia wypowiedzenia umowy o pracę. W tym zakresie istotny jest również fakt, iż pracownik, w	Uwaga nieuwzględniona. Proponuje się 21-dniowy termin na odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę, rozwiązania umowy bez wypowiedzenia oraz żądania nawiązania umowy o pracę.

			przypadku, gdyby nie złożył odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę w terminie, ma zawsze możliwość skorzystania z instytucji przywrócenia terminu jeśli do niezłożenia odwołania w terminie doszło bez winy pracownika (obecnie obowiązujący przepis art. 265 Kodeksu pracy). Z tych względów proponowana zmiana jest niekorzystna dla przedsiębiorcy i z pewnością pogarsza (a nie poprawia) jego otoczenie prawne, a ponadto nie jest niezbędnie konieczna dla pracowników (ze względu na możliwość przywrócenia terminu do wniesienia odwołania w razie takiej konieczności zgodnie z art. 265 Kodeksu pracy).	
24.		BCC	Należy też podkreślić, że wydłużenie w tym przypadku terminu 7-dniowego do 14-dni, zostało pozytywnie ocenione przez stronę pracodawców w ramach Zespołu problemowego ds. prawa pracy Rady Dialogu Społecznego, którzy jednocześnie wskazywali na zasadność wprowadzenia rozwiązań promujących w sprawach z zakresu prawa pracy alternatywne metody rozstrzygania sporów, w szczególności w zakresie mediacji.	Przyjmuje się wyjaśnienia.
25.		Pracodawcy RP	W pełni popieramy wydłużenie obecnego 7-dniowego terminu na wniesienie do sądu pracy odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę (art. 3 pkt 6 projektu). Zwracamy jednak uwagę na to, że podobna propozycja jest obecnie przedmiotem pracy Sejmu jako projekt poselski, a także partnerów społecznych w ramach Rady Dialogu Społecznego. W wyniku negocjacji prowadzonych na forum tego gremium organizacje pracodawców zgodziły się na wydłużenie terminu na wniesienie odwołania do sądu pracy do 21 dni. Propozycję tę poparł NSZZ „Solidarność”, za dłuższym terminem optowały zaś pozostałe centrale związkowe. Zagadnienie to znajdzie się też zapewne w obszarze zainteresowania Komisji Kodyfikacyjnej ds. Prawa Pracy, która ma zacząć funkcjonować od września br. <u>Z uwagi na prowadzone dotychczas negocjacje podtrzymujemy swoje poparcie dla propozycji dotyczącej 21-dniowego terminu na wniesienie odwołania do sądu pracy.</u>	Uwaga uwzględniona. Proponuje się 21-dniowy termin na odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę, rozwiązania umowy bez wypowiedzenia oraz żądania nawiązania umowy o pracę.

Art. 4 – zmiany w ustawie z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 800)				
26.		Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Zdaniem Rzecznika, wprowadzenie powyższych regulacji wpłynie na usprawnienie funkcjonowania przedsiębiorstw. Ponadto, może mieć wpływ na zwiększenie zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. W ocenie Rzecznika należy jednak rozważyć następujące okoliczności. Projekt zakłada, że art. 3 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych otrzyma brzmienie: Fundusz tworzą, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, pracodawcy zatrudniający według stanu na dzień 1 stycznia danego roku co najmniej 50 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty. Rzecznik wskazuje na bezcelowość wprowadzenie zapisu „z zastrzeżeniem ust. 1a, gdyż przepis ten został uchylony. Nie ma zatem potrzeby powoływania się na jego treść. Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie do art. 3 ust. 1c, który przewiduje obligatoryjne utworzenie Funduszu na wniosek zakładowej organizacji związkowej u pracodawcy zatrudniającego co najmniej 20 i mniej niż 50 pracowników. Projektodawca nie podaje żadnego uzasadnienia dla wprowadzenia przedmiotowego przepisu. W ocenie Rzecznika, powyższy zapis może czynić proponowane zmiany iluzorycznymi. Nie sposób bowiem wyobrazić sobie, że organizacja, której celem jest ochrona praw pracowniczych, nie składa wniosku, o którym mowa w proponowanym art. 3 ust. 1c. Tym samym sytuacja prawna pracodawców, zatrudniających co najmniej 20 pracowników i u których istnieją zakładowe organizacje związkowe pozostanie w większości przypadków taka sama, częściowo niwecząc tym samym cele proponowanych zmian. Rzecznik nie dostrzega również potrzeby ani zasadności różnicowania sytuacji prawnej pracowników i pracodawców, zatrudniających powyżej 20 pracowników, w zależności od funkcjonowania na terenie zakładu pracy organizacji związkowej. Wobec powyższego, <u>Rzecznik proponuje nie wprowadzania przedmiotowego zapisu, ewentualnie wprowadzenie rozwiązania, umożliwiającego pracodawcy, o którym mowa powyżej, utworzenia</u>	Uwaga nieuwzględniona. Sytuacja prawna pracodawców i pracowników w zależności od liczby osób zatrudnionych u danego pracodawcy i tego czy funkcjonuje u niego zakładowa organizacja związkowa jest zróżnicowana już w obecnym stanie prawnym.

			funduszu (fakultatywnie) w porozumieniu z zakładową organizacją związkową.	
27.		NSZZ Solidarność	Uwagi jak do art. 3 pkt 2i 4. Utworzenie ZFSS daje pracodawcy wsparcie najbardziej potrzebujących pracowników. Wprowadzenie proponowanych zmian tę szansę znacznej części z nich odbierze. A przecież oczekiwane ułatwienia po stronie pracodawcy nie mogą ograniczać szansy skorzystania z ZFSS osób znajdujących się w trudnej sytuacji, a zakładowy fundusz świadczeń socjalnych jest funduszem mającym łagodzić różnice w poziomie życia osób uprawnionych do korzystania z jego zasobów. Fundusz świadczeń socjalnych jest instytucją prawną, która ma łagodzić różnice w poziomie życia, nie tylko pracowników i ich rodzin, ale także emerytów i rencistów. Jest on wyrazem funkcji społecznej zakładu pracy, zaś jego adresatami są zwłaszcza rodziny o najniższych dochodach.(Wyrok Sądu apelacyjnego w Katowicach z 7 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa 1880/12 Ponadto zwracam uwagę, że w podmiotach małych i średnich poziom uzwiązkowienia nie jest wysoki. Składają się na to różne przyczyny, m.in niska skłonność pracodawców do akceptowania istnienia związków zawodowych oraz brak aktywności i zdolności do zawierania układów zbiorowych pracy. Nie można również pominąć roli dialogu społecznego, który zdaniem Związku powinien obejmować coraz więcej podmiotów, a przecież jednym z jego elementów powinny być rokowania dotyczące wewnątrzzakładowych aktów prawa . Projekt nie zawiera przepisów przejściowych i może to doprowadzić do sytuacji uchylania regulaminów przez pracodawców zatrudniających poniżej 50 pracowników, nawet u pracodawców gdzie funkcjonuje związek zawodowy, co zasługuje na negatywną ocenę. Dodatkowo pojawia się wątpliwość czy nie nastąpi nie uzasadnione różnicowanie praw pracowników i pracodawców ze względu na fakt funkcjonowania związków zawodowych. <u>NSZZ „Solidarność” wnioskuje o przeprowadzenie dyskusji na temat</u>	Uwaga nieuwzględniona. Mikroprzedsiębiorcy są zwolnieni z obowiązku ustalania regulaminu wynagrodzenia i regulaminu pracy już w obecnym stanie prawnym (95% przedsiębiorców). Również część małych firm zatrudniających do 20 pracowników zwolniona jest z tego obowiązku. Proponuje się zwolnienie z obowiązku wszystkich małych firm (małych pracodawców) z jednoczesnym wprowadzeniem możliwości występowania zakładowej organizacji związkowej z wnioskiem o ustalenie regulaminów. W związku z tym zmiana będzie dotyczyć tylko części małych przedsiębiorstw (46 tys. pracodawców z 1 mln pracodawców). Proponuje się zmianę limitu zatrudnienia, z którym wiążą się dodatkowe obowiązki, tak aby zminimalizować obciążenia administracyjne w stosunku do najmniejszych podmiotów. Wszyscy pracodawcy zatrudniający mniej niż 50 pracowników (jeżeli nie obowiązują postanowienia układu zbiorowego) będą mieli prawo

			proponowanych rozwiązań w Zespołach Problemowych Rady Dialogu Społecznego w szczególności w zakresie zmian w ustawie o <u>zakładowym funduszu świadczeń pracowniczych oraz propozycji zmian dotyczących regulaminów pracy.</u> Pilnego uregulowanie natomiast wymaga kwestia wzruszania lub wejścia w prawa strony pracowników regulaminów pracy, wynagrodzeń czy zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz innych porozumień, wprowadzonych w uzgodnieniu z przedstawicielem pracowników wyłonionego ad hoc, w sytuacji powstania u takiego pracodawcy organizacji związku zawodowego.	wprowadzenia regulaminu pracy oraz ustalenia warunków wynagrodzenia za pracę w regulaminie wynagrodzenia.
28.		OPZZ	Uwagi jak do art. 3 pkt 2 i 4. Szczególnie krytycznie oceniamy zamiar nowelizacji przepisów ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 800). Planowane zmiany oznaczają bowiem obniżenie kosztów pracodawcy <u>w całości kosztem pracowników</u>. W dużym stopniu są one równoznaczne ze znaczącym pogorszeniem sytuacji najsłabiej zarabiających pracowników w zakładzie pracy. Trzeba bowiem pamiętać, że adresatami świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych generalnie powinny być rodziny o najniższych dochodach, a celem tych świadczeń ma być łagodzenie różnic w poziomie życia pracowników i ich rodzin. Z tego względu zaproponowana zmiana absolutnie nie może być zaakceptowana.	Uwagi nieuwzględnione. Stanowisko j.w. Pracodawca zatrudniający co najmniej 20 i nie więcej niż 50 pracowników będzie mógł, a w na wniosek organizacji związkowej będzie obowiązany utworzyć ZFŚS.
29.		Pracodawcy RP	<u>Uznajemy za uzasadnione zmiany prawne zaproponowane w odniesieniu do ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.</u> Zwracamy jednak uwagę na błąd w zapisie projektowanego art. 3 ust. 1 przedmiotowej ustawy. Nowe brzmienie ust. 1 powinno odnosić się nie do ust. 1a, ale do dodawanego również tą nowelizacją ust. 1c, ponieważ ust. 1 a został uchylony. <u>Ponadto przedłożona regulacja nie rozwiązuje aktualnych wyzwań i problemów związanych z zakładowym funduszem świadczeń socjalnych.</u> W naszej opinii konieczna jest gruntowna przebudowa obecnej regulacji po to, aby sam fundusz był bardziej użyteczny i w	Uwaga redakcyjna uwzględniona. Gruntowna przebudowa ZFŚS nie jest przedmiotem niniejszej regulacji.

			większym stopniu odpowiadał oczekiwaniom oraz potrzebom zarówno pracodawców, jak i pracowników. Nie bez znaczenia jest także praktyka stosowana w odniesieniu do funduszu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w konsekwencji czego wielu pracodawców rezygnuje z jego tworzenia i wypłacania świadczeń urlopowych.	
Art. 5 – zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290)				
30.	Art. 5 pkt 4	Podlaska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa	Proponujemy zmianę art. 29 ust. 1 pkt 27 na następującą: „27) instalacji elektroenergetycznych, wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłych, <i>wentylacyjnych</i>, klimatyzacyjnych i telekomunikacyjnych wewnątrz użytkowanego budynku <i>oraz instalacji zewnętrznych elektroenergetycznych, wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłych i telekomunikacyjnych w granicach działki budowlanej</i>,” Objęcie zwolnieniem z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę tylko instalacji wewnątrz użytkowanego budynku, przy jednoczesnym pozostawieniu obowiązku uzyskania pozwolenia dla instalacji zewnętrznych (pomiędzy przyłączami a budynkiem) spowoduje brak konsekwencji w przepisach. Od obowiązku pozwolenia zwolnione są niektóre sieci, a od obowiązku pozwolenia i zgłoszenia również przyłącza do budynków. O ile względnie uzasadnione jest objęcie obowiązkiem pozwolenia na budowę instalacji wewnętrznych w nowoprojektowanych budynkach, w celu wykazania spełnienia dla budynku wymagań podstawowych zawartych w art. 5 ustawy, o tyle naszym zdaniem takiej potrzeby nie ma w przypadku instalacji zewnętrznych. W związku z powyższym proponujemy zlikwidowanie obowiązku dla budowy instalacji zewnętrznych: zarówno dla budynków użytkowanych jak i nowoprojektowanych. Instalacje te (np. zasilenie oczka wodnego w wodę, zasilenie w energię elektryczną bram wjazdowych, oświetlenia terenowego) często zmieniają swoje położenie w trakcie budowy, a objęcie ich obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę oznaczać będzie zmianę zagospodarowania terenu, a tym samym konieczność zmiany decyzji o pozwoleniu na budowę i w konsekwencji dodatkowe	Uwaga nieuwzględniona. Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			obowiązki dla inwestora i organów administracji.	
31.		Polska Organizacja Gazu Płynnego	W art. 29 ust.1 w punkcie 27 Wnioskujemy o dodanie słowa „gazowych „, 27) instalacji elektroenergetycznych, gazowych, wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłych, klimatyzacyjnych i telekomunikacyjnych wewnątrz użytkowanego budynku Uzasadnienie . Biorąc pod uwagę procesy inwestycyjne w sektorze gazowym tj. w sektorze gazu ziemnego oraz gazu płynnego, każda inwestycja polegająca na uzupełnieniu wewnętrznej infrastruktury technicznej o instalację gazową wymaga pozwolenia na budowę, co zdecydowanie wydłuża proces inwestycyjny. Budowa przyłączy jest uregulowana w innych przepisach i wymaga formy zgłoszenia na budowę . Uważamy, że aktualny stan wiedzy technicznej, jak i konieczność takiego zgłoszenia w zupełności wystarczy w celu budowy wewnętrznej instalacji gazowej w użytkowanym już budynku.	Uwaga nieuwzględniona. Brak wymienienia w tym przepisie instalacji gazowych jest świadomym zabiegiem, z uwagi na niebezpieczeństwo związane z realizacją takiej instalacji przez inwestora bez projektu budowlanego, a więc bez opracowania dokumentacji technicznej przez kompetentne w tej sprawie osoby.
32.		Polska Izba Gospodarki Odpadami	W art. 5 pkt. 4 lit. a tiret piąty projektu proponuje się następującą zmianę do art. 29 ust. 1 pkt. 12 Ustawy Prawo Budowlane: „w pkt. 12 liczbę 120 zastępuje się liczbą 180”. <u>Proponujemy wydłużyć ten czas np. do 250 dni</u>, ponieważ w dalszej części ustawy proponuje się możliwości złożenia wniosku o pozwolenie na budowę obiektu tymczasowego przed upływem tych 180 dni bez potrzeby przeprowadzania rozbiórki do czasu uzyskania pozwolenia. Biorąc pod uwagę, że przed złożeniem wniosku o pozwolenie na budowę należy uzyskać decyzję o warunkach zabudowy i wykonać projekt budowlany, częstokroć okaże się z pewnością, że termin 180 dni to zbyt krótki czas.	Uwaga nieuwzględniona. Termin 180 dni jest wystarczająco długi. Zwykle tyle trwa sezon letni, a przepis ten głównie odnosi się do obiektów tymczasowych stawianych w sezonie letnim na potrzeby gastronomiczne. Natomiast możliwość wystąpienia o pozwolenie na budowę tymczasowego obiektu odnosi się do złożenia wniosku przed upływem 180 dni, a nie uzyskania pozwolenia na budowę. Tym samym jeżeli wniosek został złożony w terminie, inwestor może powstrzymać się od rozbiórki po upływie 180 dni, do czasu

				rozpatrzenia wniosku.
33.	Art. 5 pkt 5 lit. a	Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa (uwagi przekazane przez PIIB)	W art. 30 ust. 1 pkt 1, w którym określa się obiekty, których budowa wymaga zgłoszenia nie ma budynków mieszkalnych jednorodzinnych. Nowe brzmienie pkt 2a zawiera chyba błąd prowadzi do absurdu wniosku, że remont obiektów prostych, których budowa jest zwolniona od pozwolenia wymaga zgłoszenia, natomiast remont budowli wymagających pozwolenia na budowę i remont przegród zewnętrznych albo elementów konstrukcyjnych budynków, których budowa wymaga pozwolenia na budowę - nie wymaga zgłoszenia.	Uwaga w zakresie niewprowadzania zmian w przepisach dotyczących budowy budynków mieszkalnych jednorodzinnych uwzględniona, propozycja zmiany była nieintencjonalna. Natomiast odnośnie uwagi dotyczącej nowego brzmienia art. 30 ust. 1 pkt 2a ustawy – Prawo budowlane proponuje się skreślić słowo „z wyjątkiem”. Zgodnie z uzasadnieniem obowiązek zgłoszenia ma dotyczyć tylko remontów, które zostały wymienione w art. 30 ust. 1 pkt 2a lit. a i b ustawy – Prawo budowlane.
34.		Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji Pracodawcy RP	Art. 30 ust. 2 pkt 1aa Zgodnie z proponowanym nowym przepisem, przebudowa budynków, które wymagają pozwolenia na budowę, nie będzie wymagała pozwolenia na budowę, z wyłączeniem przebudów dotyczących przegród zewnętrznych oraz elementów konstrukcyjnych. Oznacza to w praktyce, że większość prac wykonywanych m.in. w budynkach wielorodzinnych, będzie wykonywana bez pozwolenia na budowę. Nie negując tej koncepcji, zwracamy jednak uwagę, że 1 stycznia 2017 r. wejdzie w życie przepis art. 30 ust. 7 i nast. ustawy z dnia 24 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw, w następującym brzmieniu: <i>„7. Jeżeli użytkowany budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego lub budynek użyteczności publicznej nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, właściciel jest obowiązany wyposażyć budynek w taką</i>	Wyjaśnienie: Rozstrzygnięcie, czy proponowana zmiana ustawy – Prawo budowlane wpłynie na skuteczność transpozycji dyrektywy kosztowej pozostaje w gestii MC. MC nie zgłosiło w tym zakresie uwag do projektu nowelizacji.

			<i>instalację w przypadku rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku.</i> <i>8. W przypadku, gdy inwestor występuje z wnioskiem o pozwolenie na budowę dotyczącym rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku, a:</i> <i>1) budynek jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, do wniosku o pozwolenie na budowę dołącza się oświadczenie, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, o istnieniu w budynku takiej instalacji;</i> <i>2) budynek nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, wnioskiem należy objąć również budowę takiej instalacji.</i> <i>9. Składający oświadczenie, o którym mowa w ust. 8 pkt 1, jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu uprawnionego do odebrania oświadczenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”;</i> <u>W naszej ocenie, wprowadzenie przepisu wykluczającego obowiązek uzyskania pozwolenia na budowę, dla większości prac wykonywanych w budynku, pozbawi całkowicie praktycznego znaczenia, oczekujące na wejście w życie przepisy, dot. wyposażania istniejących budynków w instalacje telekomunikacyjne. Tym samym postulujemy, dokonanie uzgodnień z Ministerstwem Cyfryzacji, w celu wprowadzenia odpowiednich zmian w ustawie o wspieraniu rozwoju (...), tak, aby</u>	
--	--	--	--	--

		możliwe było osiągnięcie celu jej nowych przepisów, równoległe z wprowadzeniem ułatwień formalnych dla przebudów w budynkach. Art. 30 ust. 2a. Dotychczasowe brzmienie art. 30 ust. 2a wskazuje, że <i>zgłoszenia właściwemu organowi wymaga, wykonywanie remontu obiektów budowlanych, z wyjątkiem remontu obiektów budowlanych, których budowa <u>nie wymaga uzyskania</u> pozwolenia na budowę</i>. Oznacza to, wprost, że nie wymaga zgłoszenia np. remont kanalizacji kablowej, która nie wymaga uzyskania pozwolenia na budowę. Projektowane brzmienie wskazuje natomiast, że <i>zgłoszenia właściwemu organowi wymaga wykonywanie remontu obiektów budowlanych z wyjątkiem dotyczącego budowli, których budowa <u>wymaga uzyskania</u> pozwolenia na budowę</i>. Taka zmiana, oznaczałaby, utrzymanie zasady obowiązkowego zgłoszenia remontu obiektu budowlanego, natomiast nie byłoby konieczne zgłoszenie remontu budowli (czyli obiektu budowlanego z wyłączeniem budynków i obiektów małej infrastruktury) wymagającej pozwolenia na budowę. Nie została natomiast uregulowana kwestia obowiązku zgłoszenia wobec budowli, które nie wymagają pozwolenia na budowę. Konsekwentnie, więc, roboty budowlane polegające na remoncie budowli niewymagających pozwolenia na budowę, powinny być zgłaszane. W przypadku przywołanej powyżej kanalizacji kablowej konieczne byłoby, więc zgłoszenie jej remontu. Oznacza to znaczne pogorszenie sytuacji właścicieli tego typu obiektów. W uzasadnieniu wskazano: <i>„obecnie taki remont (obiektów budowlanych, których budowa wymaga pozwolenia na budowę) wymaga zgłoszenia, jednakże obowiązek jest zdecydowanie zbyt rygorystyczny. Proponuje się, aby zgłoszenia wymagały takie remonty, które dotyczyłyby: obiektów budowlanych innych niż budynki, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę, oraz przegród zewnętrznych albo elementów konstrukcyjnych budynków, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę”</i>	Uwaga o charakterze legislacyjnym uwzględniona.
--	--	---	--

			Biorąc pod uwagę, prawdopodobne intencje projektodawców, rekonstruowane na podstawie brzmienia uzasadnienia, wydaje się, w żadnym wypadku nie jest celem pogorszenie warunków dla realizacji remontów obiektów niewymagających pozwolenia na budowę. Tym samym proponujemy nadanie, art. 30 ust. 2a) następującego brzmienia: <i>„2a) wykonywanie remontu, o którym mowa w art. 29 ust. 2 pkt 1, dotyczącego:</i> <i>a) budowli lub obiektów małej infrastruktury, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę,</i> <i>b) przegród zewnętrznych albo elementów konstrukcyjnych budynków, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę;”</i>	
35.	Art. 5 pkt 5 lit. b	Podlaska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa	Proponujemy ewentualne pozostawienie treści art. 30 ust. 5 Prawa budowlanego w dotychczasowym brzmieniu (tj. 30 dni), przy jednoczesnej zmianie treści art. 30 ust. 5d w następującym brzmieniu: „Nałożenie obowiązku o którym mowa w ust. 5c wstrzymuje bieg terminu, o którym mowa w ust. 5.” Problemem, który jest najbardziej dokuczliwy w procedurze zgłoszenia jest wydanie przez organ AAB postanowienia, o którym mowa w art. 30 ust. 5c. Wydanie tego postanowienia (często pod koniec upływu 30-dniowego terminu) powoduje znaczne wydłużenie tej procedury i znikomą korzyść jej stosowania gdy inwestor ma ją do wyboru zamiast uzyskania pozwolenia na budowę. W związku z powyższym proponujemy, aby wydanie postanowienia jedyne wstrzymywało bieg terminu, a nie przerywało jego bieg. Zaakceptowanie propozycji i dodanie do ustawy projektowanego ust. 5aa w art. 30 w wydatny sposób przyspieszy i uelastyczni procedurę zgłoszenia.	Uwaga nieuwzględniona. Stanowisko uzgodnione z MliB – uwaga do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.
36.	Art. 5 pkt 5 lit. c	Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa	Przewidziano możliwość wcześniejszego przystąpienia do wykonywania robót na podstawie zgłoszenia, po uzyskaniu zaświadczenia. Sformułowanie w art. 30 ust. 5aa – <u>organ może wydać zaświadczenie</u> jest niewłaściwe. Nie powinno być tu żadnej dowolności. Jeżeli nie ma	Uwaga nieuwzględniona. Intencją tego przepisu jest uregulowanie sytuacji, w której organ jeszcze przed upływem terminu na wniesienie

		(uwagi przekazane przez PIIB)	podstaw do wniesienia sprzeciwu, inwestor wystąpi o wydanie zaświadczenia to organ powinien być zobowiązany takie zaświadczenie wydać.	sprzeciwu dokona wszystkich wymaganych czynności i będzie miał pewność, że brak jest podstaw do wniesienia sprzeciwu. W takim przypadku, w celu przyspieszenia procesu inwestycyjnego, organ powinien mieć możliwość wcześniejszego przekazania inwestorowi prawnie skutecznej informacji o „milczącej zgodzie”. W związku z powyższym to do organu należeć będzie ocena, czy przed terminem stwierdził już brak podstaw do wniesienia sprzeciwu, czy też jeszcze nie. Dlatego zaświadczenie to powinno być wydawane wyłącznie z urzędu.
37.		Pracodawcy RP	Skrócenie okresu wniesienia sprzeciwu do zgłoszenia o rozpoczęciu robót (z 30 na 21 dni) jest zapisem korzystnym z punktu widzenia inwestora, skraca termin realizacji zamierzenia budowlanego, szczególnie w przypadku małego zakresu rzeczowego zadania (art.30 ust.5). Przepis dotyczący uprawnienia do uzyskania zaświadczeń, o których mowa w art. 30 ust. 5aa), w praktyce może być bez znaczenia, bowiem zaświadczenie to nie będzie prawdopodobnie wydane wcześniej niż ustawowy termin na wnoszenie sprzeciwu, nadto za wydanie zaświadczenie trzeba będzie wnieść dodatkową opłatę.	Wyjaśnienie: Zaświadczenie będzie wydawane z urzędu - nie będzie wiązało się z wniesieniem opłaty.
38.	Art. 5 pkt 6	Pracodawcy RP Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Jednym z najbardziej efektywnych sposobów realizacji inwestycji w sieci szerokopasmowe jest koordynacja tych inwestycji z innymi inwestycjami zarówno dotyczącymi obiektów budowlanych kubaturowych (budynki wielorodzinne) jak i liniowymi (drogi, sieci energetyczne, wod-kan itp.). W praktyce koordynacja taka może następować na różnych etapach zaawansowania podstawowej inwestycji, z którą realizacja sieci telekomunikacyjnej miałaby być skoordynowana.	Uwaga nieuwzględniona. Ustawa prawo budowlane zawiera zamknięty katalog istotnych odstępstw od projektu budowlanego. Dlatego tworzenie katalogu przeciwnego – odstępstw nieistotnych – jest niezasadne.

			Aby uniknąć powstających w praktyce wątpliwości interpretacyjnych dotyczących ustalenia, czy dodanie do projektu budowlanego np. budynku wielorodzinnego lub sieci energetycznej, infrastruktury telekomunikacyjnej już po uzyskaniu pozwolenia na budowę lub zgłoszenia takich obiektów będzie stanowiło istotne odstępstwo, kluczowe jest doprecyzowanie, że uzupełnienie projektu budowlanego o elementy sieci i infrastruktury szerokopasmowej nie stanowi „zmiany istotnej”, a więc nie wymaga uzyskania decyzji o zmianie pozwolenia na budowę, a w przypadku inwestycji realizowanych na zgłoszenie, ale wymagających projektu budowlanego, uzyskania pozwolenia na budowę.	
39.	Art. 5 pkt 6 lit. b	Wielkopolska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa	W Art. 5 pkt 6 lit.b zmieniającym brzmienie art. 36a ust. 5 ustawy Pb, proponuje się dopisać po wyrazach: „Istotne odstępstwo od...”, słowo: „zatwierdzonego”. Po wprowadzeniu powyższej zmiany, pierwsze zdanie ust. 5 art. 36a, otrzyma brzmienie: „5. Istotne odstępstwo od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę stanowi odstępstwo w zakresie:” Uzasadnienie: <i>Proponowaną zmianę przepisu powinno się wprowadzić konsekwentnie przez analogię do nowego brzmienia ust. 1 i ust. 6 art. 36a w których zastosowano pojęcie „zatwierdzonego projektu budowlanego”, a nie „projektu budowlanego”.</i>	Uwaga uwzględniona.
40.	Art. 5 pkt 6 lit. c	Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa (uwagi przekazane przez PIIB)	Przewidziano tu tolerancję w zakresie dokładności wykonania obiektu. Nie dotyczy to obiektów liniowych. Wydaje mi się, że w przypadku sieci należałoby taką tolerancję przewidzieć. Na przykład rozwiązanie takie, jakie było w § 14 ust. 2 nieobowiązującego już rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 2 kwietnia 2001 roku w sprawie geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu oraz zespołów uzgadniania dokumentacji projektowej (Dz. U. nr 38 poz.	Wyjaśnienie: Propozycja IIB nie odnosi się do zmiany wielkości obiektu budowlanego, lecz do zmiany jego usytuowania w przestrzeni przy zachowaniu dotychczasowych parametrów. Dlatego uwaga do rozważenia w dalszych pracach

			przekracza 2 % ” na następujące brzmienie: „nie przekracza 3 % dla obiektów budowlanych o powierzchni zabudowy do 50 m² oraz 2 % dla pozostałych obiektów budowlanych”. Uzasadnienie: <i>Tolerancja wymiarowa powinna być zwiększona w szczególności dla niewielkich obiektów budowlanych o powierzchni zabudowy do 50 m², gdyż przykładowo zwiększenie w trakcie budowy grubości izolacji termicznej ścian zewnętrznych o np. 8 cm spowoduje w przypadku m. innymi obiektu o wymiarach 5m x 10m, zwiększenie powierzchni zabudowy takiego obiektu o prawie 5 %, a jego szerokości o ponad 3 %.</i>	zabudowy mogłoby być znacznie mniejsze niż obiektu o powierzchni zabudowy wynoszącej 50 m², co wydaje się nieracjonalne.
42.		Podlaska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa	Proponujemy dodanie do art. 36a pkt 5b o treści: „5b. W szczególności nie jest istotnym odstępniem od projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę zmiana lokalizacji i parametru charakterystycznego obiektu liniowego, jeżeli odstępnie łącznie spełnia następujące warunki: 1) zmiana lokalizacji obiektu liniowego nie wykracza poza zakres projektu zagospodarowania działki lub terenu; 2) nie zwiększa zakresu obszaru oddziaływania obiektu; 3) nie mieści się w zakresie odstępstw, o których mowa w ust. 5 pkt 3-6 oraz 4) nie narusza przepisów techniczno-budowlanych.” Obowiązująca ustawa Prawo budowlane w zakresie istotnych odstępstw nie uwzględnia specyfiki obiektów liniowych. Zmiany trasy projektowanej sieci, nie mające żadnego wpływu na zwiększenie obszaru oddziaływania obiektu i nie naruszająca przepisów techniczno-budowlanych - są różnie traktowane przez uczestników procesu budowlanego i organy nadzoru budowlanego, a w efekcie zróżnicowanej jest też orzecznictwo sądowe w tym zakresie, aczkolwiek są wyroki (np. NSA z dn. 30.11.2010 r. sygn. II OSK 1841/10), które potwierdzają	Uwaga nieuwzględniona. Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			możliwość nawet znacznych zmian usytuowania takich obiektów w stosunku do projektu budowlanego. Przyjęcie propozycji pozwoli na rozwiązanie problemu zmian usytuowania obiektów liniowych przy jednoczesnym zapewnieniu tożsamości obiektu wykonanego z uzyskanym pozwoleniem na budowę.	
43.	Art. 5 pkt 9 i 10	Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa (uwagi przekazane przez PIIB)	W art. 48 i 49b przewidziano możliwość legalizacji samowoli budowlanych. W art. 49b przewidziano termin na dostarczenie żądanych dokumentów – 30 dni. Termin nierealny, zwłaszcza w sytuacji, kiedy nie ma planu miejscowego i trzeba uzyskać decyzję o warunkach zabudowy. Natomiast w art. 48 w ogóle nie przewidziano terminu. Postępowania legalizacyjne mogą trwać latami. Inwestor może udawać, że chce legalizować, a chodzi mu tylko o wydłużenie czasu użytkowania samowoli. Uważam, że termin powinien być, oczywiście realny, na przykład 6 miesięcy, jak było w projekcie kodeksu budowlanego.	Uwaga częściowo uwzględniona. Proponuje się w art. 49b ust. 2 zwrot „w terminie 30 dni” zastąpić zwrotem „w wyznaczonym terminie”, celem ujednolicenia z art. 48 ust. 3.
44.		Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji Pracodawcy RP	W zmodyfikowanym art. 48 ust. 2, dotyczącym budowy obiektu budowlanego bez wymaganego pozwolenia na budowę, dodano możliwość zgłoszenia zażalenia na postanowienie o wstrzymaniu prowadzenia robot budowlanych. Postulujemy, aby identyczne rozwiązanie dodać, w art. 49b, dotyczącym budowy bez wymaganego zgłoszenia lub pomimo wniesienia sprzeciwu od zgłoszenia.	Uwaga uwzględniona.
45.	Art. 5 pkt 10	Polska Izba Gospodarki Odpadami	W art. 5 pkt. 10 lit. b Projektu ustawy zmieniającej proponuje się zmianę do art. 49b ust. 2 Ustawy Prawo Budowlane tj. w zdaniu wprowadzającym do wyliczenia wykreśla się następujący fragment tekstu „albo, w przypadku jego braku, decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu”. <u>Co do zasady jest to bardzo słuszne, z zastrzeżeniem tego, że niestety w wyliczeniu, które występuje w następstwie tego zdania nie wprowadzono żadnych zmian. W naszej ocenie należy dokonać wykreśleń co najmniej w pkt. 3) tego wyliczenia tzn. należy wykreślić następujący fragment: „albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, w przypadku braku</u>	Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z art. 59 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zmiana zagospodarowania terenu wymaga uzyskaniu decyzji o warunkach zabudowy nawet w przypadku, gdy nie wymaga pozwolenia na budowę.

			obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego”. W naszej ocenie powinno się pozostawić tylko pkt. 1 tego wyliczenia, gdyż w przypadku składania zgłoszenia budowy obiektu budowlanego niewymagającego pozwolenia na budowę wymagane są dokumenty wymienione tylko w tym punkcie. Nie jest wymagany ani projekt zagospodarowania działki lub terenu ani zaświadczenie o zgodności realizacji inwestycji z MPZP czy decyzją o warunkach zabudowy, które są wymienione w pkt. 2-3. Zgodnie z Ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie wymaga się uzyskiwania decyzji o warunkach zabudowy dla obiektów/robót niewymagających uzyskania pozwolenia na budowę.	
46.		obywatel	Projekt przewiduje nowelizację art. 49b ust. 2 Prawa budowlanego poprzez wykreślenie we wprowadzeniu do wyliczenia wzmianki o decyzji o warunkach zabudowy. Przeoczono jednak, że takiego wykreślenia należy również dokonać w samym wyliczeniu (art. 49b ust. 2 pkt 3)	Uwaga nieuwzględniona. j. w.
47.	Art. 5 pkt 11	Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa (uwagi przekazane przez PIIB)	Przewidziano możliwość wcześniejszego przystąpienia do użytkowania obiektu na podstawie zawiadomienia, po uzyskaniu zaświadczenia. Sformułowanie w art. 54 ust. 2 – <u>organ może wydać zaświadczenie</u> jest niewłaściwe. Nie powinno być tu żadnej dowolności. Jeżeli nie ma podstaw do wniesienia sprzeciwu, inwestor wystąpi o wydanie zaświadczenia to organ powinien być zobowiązany takie zaświadczenie wydać.	Uwaga nieuwzględniona. Intencją tego przepisu jest uregulowanie sytuacji, w której organ jeszcze przed upływem terminu na wniesienie sprzeciwu dokona wszystkich wymaganych czynności i będzie miał pewność, że brak jest podstaw do wniesienia sprzeciwu. W takim przypadku, w celu przyspieszenia procesu inwestycyjnego, organ powinien mieć możliwość wcześniejszego przekazania inwestorowi prawnie skutecznej informacji o „milczącej zgodzie”. W związku z powyższym to do organu należeć będzie ocena, czy przed terminem stwierdził już brak podstaw do

				wniesienia sprzeciwu, czy też jeszcze nie. Dlatego zaświadczenie to powinno być wydawane wyłącznie z urzędu.
48.	Art. 5 pkt 13	Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa (uwagi przekazane przez PIIB)	Przewidziano możliwość wcześniejszej zmiany sposobu użytkowania na podstawie zgłoszenia, po uzyskaniu zaświadczenia. Sformułowanie w art. 71 ust. 4c – <u>organ może wydać zaświadczenie</u> jest niewłaściwe. Nie powinno być tu żadnej dowolności. Jeżeli nie ma podstaw do wniesienia sprzeciwu, inwestor wystąpi o wydanie zaświadczenia to organ powinien być zobowiązany takie zaświadczenie wydać.	Uwaga nieuwzględniona. Stanowisko jak do uwagi dot. art. 5 pkt 5 lit. c i art. 5 pkt 11. Intencją tego przepisu jest uregulowanie sytuacji, w której organ jeszcze przed upływem terminu na wniesienie sprzeciwu dokona wszystkich wymaganych czynności i będzie miał pewność, że brak jest podstaw do wniesienia sprzeciwu. W takim przypadku, w celu przyspieszenia procesu inwestycyjnego, organ powinien mieć możliwość wcześniejszego przekazania inwestorowi prawnie skutecznej informacji o „milczącej zgodzie”. W związku z powyższym to do organu należeć będzie ocena, czy przed terminem stwierdził już brak podstaw do wniesienia sprzeciwu, czy też jeszcze nie. Dlatego zaświadczenie to powinno być wydawane wyłącznie z urzędu.
Art. 6 – zmiany w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.)				
49.		Henryk Klimowicz	Zmiana limitu z 1,2 mln euro na 2 mln w odniesieniu do osób fizycznych – w/w limit nie ma żadnego uzasadnienia – ani ekonomicznego/ brak jakichkolwiek wyliczeń dlaczego limit wynosi 1,2 mln przychodu, a nie np. 5 mln ?? dlaczego jest to limit przychodu a nie dochodu??/ ani finansowego/ celowość wprowadzania przymusu ksiąg przez osoby fizyczne. Ponadto ma działalnie antyprzedsiębiorcze, nie ma sensu rozwijać firmy i narażać się na kolejne utrudnienia,	Uwaga nieuwzględniona. Próg podniesiono o więcej niż wynikałoby ze wskaźnika inflacji, w celu zmniejszenia barier w prowadzeniu działalności gospodarczej, które w ocenie MR są nadmierne.

			antypracownicze/ po co zatrudniać kolejnych pracowników/ oraz antybudżetowe – prowadzenie ksiąg dla tak małych firm jest kosztowne, zmniejsza dochód firmy. Reasumując – <u>limit w odniesieniu do osób fizycznych powinien zostać zniesiony lub podniesiony przynajmniej do realnej obecnie kwoty 5,0 mln euro. W/w wartość również nie jest poparta żadnymi wyliczeniami, ani uzasadnieniami ekonomicznymi –ale przynajmniej pozwoli na odbiurokratyzowanie firm i ich spokojny rozwój. Natomiast zmiana 1,2 na 2 mln to zaledwie ewolucja, będąca tylko małym krokiem.</u>	
50.		Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	W odniesieniu do grupy podmiotów określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 i 2a (mikro) projekt zakłada obowiązek stosowania przepisów ustawy, jeżeli przychody netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych za poprzedni rok obrotowy wyniosły co najmniej równowartość w walucie polskiej 2 000 000 euro (obecnie 1 200 000 euro). Próg ten nie był waloryzowany od 2008 r., co w sytuacji zwiększonego wolumenu sprzedaży przedsiębiorstw oraz niskiej wprawdzie, ale jednak dodatniej skumulowanej inflacji, powinno skutkować okresową aktualizację ww. wielkości bazowych. Opierając się na danych Głównego Urzędu Statystycznego, obliczona skumulowana inflacja za lata 2008-2015 (8 lat) wynosi +1,1967, czyli 19,67%. Oznacza to, że uwzględniając inflację próg ten powinien być podwyższony do wysokości 1 436 000 euro. <u>Nowo ustalony limit powinien jednak zachować swoją wysokość przez co najmniej najbliższych 8-10 lat.</u> W 2008 nastąpiła zmiana z 800 tys. euro do 1.200 tys. euro (wzrost o 50%), natomiast obecnie proponowana, to wzrost o ok. 67%.	Wyjaśnienie: Nie planuje się w najbliższych latach kolejnej zmiany w tym zakresie.
51.		Polska Izba Gospodarki Odpadami	<u>1. Zmiana proponowana w art. 6 pkt 1) idzie w dobrym kierunku. Nie jest jednak jasne, w jaki sposób zostaną potraktowani przedsiębiorcy, którzy mają obowiązek prowadzenia pełnej rachunkowości, ponieważ np. za 2015 przekroczyli limit 1 200 000 Euro i za 2016 prowadzą pełne księgi. Czy mogą oni zrezygnować z prowadzenia takich ksiąg jeżeli znajdują się poniżej limitu 2 000 000 Euro.</u>	1. Wyjaśnienie: Dla osób fizycznych oraz niektórych spółek cywilnych i osobowych rok podatkowy pokrywa się z rokiem obrotowym. Z uwagi na projektowane wejście w życie projektowanej ustawy z

			2. W naszej ocenie zbędna jest dodatkowa regulacja art. 70a ustawy o rachunkowości (art. 6 pkt 4) projektu ustawy). Jeżeli przedsiębiorca nie ma obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych to wynika to z przepisów prawa. <u>Nie jest więc uzasadnione nakładanie na przedsiębiorcę obowiązku składania do KRS dodatkowego oświadczenia o braku takiego obowiązku</u>, który wynika wprost z ustawy. W taki sposób można zmuszać podmioty do składania wielu niepotrzebnych oświadczeń. Taki obowiązek obciąża niepotrzebnie podmiot prowadzący działalność gospodarczą. 3. Zaproponowana w art. 6 pkt 3) jest niewystarczająca. Oprócz wykreślenia punktu 3 z listy jednostek mikro w naszej ocenie powinno się usunąć w całości 1a-1g z art.3.	dniem 1 stycznia 2017 r. zaproponowano przepis przejściowy. 2. Wyjaśnienie: Regulacja zawarta w art. 70a ustawy o rachunkowości, modyfikowana zgodnie z projektem <i>ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców</i>, została dodana ustawą zmieniającą z dnia 28 listopada 2014 r. o zmianie Ksh i innych ustaw (Dz.U.2015.4) – miała na celu wprowadzenie obligatoryjnego zgłaszania informacji o braku obowiązku składania sprawozdań finansowych przez podmioty wpisane do rejestru przedsiębiorców KRS, które nie mają tego obowiązku. Propozycja ta była skorelowana z proponowanymi zmianami do ustawy o KRS i, zgodnie z informacjami Ministerstwa Sprawiedliwości, miała usprawnić funkcjonowanie KRS, poprzez umożliwienie uzyskiwania przez KRS informacji – czy niezłożenie sprawozdania finansowego jest wynikiem zaniedbania kierownika jednostki, czy obowiązek taki wobec jednostki wygasł. 3. Uwaga nieuwzględniona. Regulacje zawarte w art. 3 ust 1a-1g, do których odnosi się 2 uwaga PIGO
--	--	--	--	---

				stanowią co do zasady implementację dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylającą dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG.
52.		KIBR	Zaproponowana zmiana dotyczy podwyższenia limitu przychodów zobowiązujących podmioty do prowadzenia ksiąg rachunkowych z 1.200.000 EUR do 2.000.000 EUR. <u>Naszym zdaniem zmiana ta nie jest zasadna zwłaszcza z uwagi na kurs Euro bieżący, i z okresu wprowadzenia poprzedniego zwiększenia progu w 2008 roku.</u> W 2008 roku próg został zwiększony z 800.000 EUR do 1.200.000 EUR. Zmiana ta przeliczona po kursie średnim NBP z 30.09.2008 roku 3,4083 to: $800.000 * 3,4083 = 2.726.640 \text{ zł,}$ $1.200.000 * 3,4083 = 4.089.960 \text{ zł,}$ czyli wzrost wyniósł 1.363.320 zł. Natomiast obecnie biorąc pod uwagę najbardziej aktualny kurs średni ogłoszony przez NBP z dnia 25 lipca 2016 roku wynoszący 4,3600 kwota limitu wynosi 1.200.000 EUR * 4,3600 = 5.232.000 zł. Z wyliczenia tego wynika, że wzrost w stosunku do roku 2008 wynosi 1.142.040 zł. Tym samym wzrost kursu spowodował istotny wzrost limitu przychodów obligujących do prowadzenia ksiąg rachunkowych. Biorąc pod uwagę proponowaną w projekcie ustawy zmianę z 1.200.000 EUR do 2.000.000 EUR, to przeliczając te kwoty po kursie z 25 lipca 2016 roku:	Wyjaśnienie: Z pomiaru obciążeń regulacyjnych przeprowadzonego przez Ministerstwo Gospodarki wynika, że obowiązki związane z księgowością są jednymi z najbardziej obciążających przedsiębiorców. Podwyższenie limitu ułatwi wykonywanie działalności co najmniej kilku tysiącom przedsiębiorców i pozwoli na oszczędności w obszarze obsługi księgowej. MF nie zgłosiło uwag do zasadności propozycji i negatywnego wpływu na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego.

			$1.200.000 * 4,3600 = 5.232.000 \text{ zł}$, $2.000.000 * 4,3600 = 8.720.000 \text{ zł}$, czyli wzrost wynosi 3.488.000 zł. Uważamy, że jednym z podstawowych celów prowadzenia ksiąg rachunkowych jest bezpieczeństwo obrotu gospodarczego. Mając to na uwadze, nie wydaje się zasadne dokonywanie podniesienia progu. <u>Natomiast wskazane byłoby ujednolicenie regulacji w zakresie ustawy o rachunkowości i ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.</u> <u>W ustawie z 28 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych w art. 5a pkt 20) zdefiniowano małego podatnika, jako „podatnika, u którego wartość przychodu ze sprzedaży (wraz z kwotą należnego podatku od towarów i usług) nie przekroczyła w poprzednim roku podatkowym wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 1 200 000 euro; przeliczenia kwot wyrażonych w euro dokonuje się według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy października poprzedniego roku podatkowego, w zaokrągleniu do 1000 zł”.</u> Dlatego ułatwieniem i zmniejszeniem kosztów prowadzenia działalności będzie ujednolicenie regulacji dotyczących rachunkowości i podatków, poprzez wskazanie również w ustawie o rachunkowości, że przeliczenie limitu podlega także zaokrągleniu do 1000 zł, a nie zmiana progów.	Dodatkowe propozycje do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.
Art. 10 – zmiany w ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 1998 r. poz. 930 z późn. zm.)				
53.		KIBR	Podobnie, jak w przypadku wyżej wskazanych uwag do zmiany ustawy o rachunkowości uważamy, że podwyższanie progu uprawniającego do podatku ryczałtowanego, a w konsekwencji do prowadzenia uproszczonej ewidencji, zmniejsza bezpieczeństwo obrotu i stanowi bardzo wysoki wzrost poziomu limitu od ostatniej zmiany w tym zakresie. Objęcie większej ilości osób podatkiem zryczałtowanym obniża bezpieczeństwo obrotu gospodarczego w wyniku zastąpienia ewidencji przychodów i kosztów, wyłącznie ewidencją przychodów	Wyjaśnienie: MF nie zgłosiło uwag do zasadności propozycji i negatywnego wpływu na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego. Zmiana ma ułatwić prowadzenie działalności najmniejszym przedsiębiorcom, poprzez zmniejszenie obciążeń administracyjnych związanych z wypełnianiem obowiązków

				podatkowych.
Art. 12 – zmiany w ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030 z późn. zm.)				
54.	Art. 12 pkt 1) i pkt 7) lit. b) Projektu	ZBP	Jeżeli zamiarem ustawodawcy jest, aby również dotychczasowe umowy spółek z ograniczoną odpowiedzialnością oraz statuty spółek akcyjnych zostały dostosowane zgodnie z projektowanymi zmianami w kodeksie spółek handlowych, proponujemy rozważyć wprowadzenie odpowiedniego przepisu intertemporalnego zobowiązującego spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz spółki akcyjne w określonym czasie do dostosowania umów oraz statutów do nowych wymogów.	Ministerstwo Rozwoju odstępuje od wprowadzania zmiany.
55.	Art. 12 pkt 4	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Rzecznik pozytywnie odnosi się do zmian kodeksu spółek handlowych w zakresie kadencji członków organów spółek kapitałowych. Proponowane zmiany stanowią odpowiedź na szereg problemów interpretacyjnych związanych z nowelizowanymi przepisami. Wydaje się, iż celem ich wprowadzenia jest sanacja nieprawidłowej praktyki niektórych spółek w zakresie interpretacji i stosowania art. 202 k.s.h. Zdaniem Rzecznika konieczne jest wprowadzenie przepisów przejściowych, a w szczególności przepisu przejściowego, regulującego sytuację prawną spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, których umowy spółki nie zawierają postanowień dotyczących okresu, na który powoływani są członkowie ich organów, a którzy to członkowie organów powołani zostali na czas określony uchwałą zgromadzenia wspólników spółki. Sytuacja prawna tych podmiotów będzie niepewna, gdyż może powstać wątpliwość, czy prawidłowo powołany (zgodnie z przepisami obowiązującymi w dniu powołania) członek organu sp. z o.o. na kilkuletnią kadencję zachowuje swoją legitymację, czy też należy uważać, iż został on powołany na czas nieokreślony, czy też uznamy, że konieczne jest ponowne powołanie członka organu. <u>W odniesieniu do zmian w kodeksie spółek handlowych, projektodawca nie zaproponował żadnego rozwiązania przejściowego, co wydaje się w powyższym przypadku zasadne.</u> Ponadto w ocenie Rzecznika należy wziąć pod rozwagę, czy w miejsce,	Ministerstwo Rozwoju odstępuje od wprowadzenia zmiany zaproponowanej w art. 202 KSH.

			użytego w projektowanym w art. 202 § 1 i 2 sformułowania „zatwierdzającego”, nie użyć innego, budzącego mniej wątpliwości terminu. Proponowana konstrukcja przedmiotowych przepisów może budzić wątpliwości, czy kadencja członka zarządu kończy się z dniem zatwierdzenia sprawozdania finansowego spółki, niezależnie od tego, czy takie zatwierdzenie miało miejsce czy też nie. <u>Wobec powyższego Rzecznik rekomenduje uściślenie użytego w projekcie ustawy terminu.</u>	
56.		ZBP	W doktrynie od wielu lat trwa dyskusja nad zasadnością rozróżnienia na gruncie Kodeksu spółek handlowych pojęć „kadencja” oraz „mandat”. Takie rozróżnienie często w praktyce rodzi wiele problemów. W przypadku nowelizacji Kodeksu Spółek Handlowych w zakresie wskazanej materii można byłoby rozważyć odpowiednią zmianę przepisów. Należałoby rozważyć rezygnację z doczasowego mechanizmu umożliwiającego pełnienie funkcji (trwanie mandatu) po upływie kadencji. Zasadnym wydają się odwołanie wyłącznie do pojęcia mandatu rozumianego jako okres, w którym członek organu uprawniony jest do pełnienia funkcji członka organu.	Ministerstwo Rozwoju odstępuje od wprowadzenia zmiany zaproponowanej w art. 202 KSH
57.		POHiD	Krytycznie należy także ocenić projekt zmiany art. 202 § 1 i 2 ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych. Otóż zaproponowane brzmienie ww. przepisów stanowi wyłom od ugruntowanej w doktrynie i orzecznictwie zasady, w myśl której jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej, mandat członka zarządu wygasa w terminie przewidzianym w art. 202 § 1 k.s.h. także wtedy, gdy według uchwały wspólników powołanie nastąpiło na czas nieokreślony. W tym miejscu nadmienić trzeba, że w uchwale z dnia 21 lipca 2010 roku (sygn. akt III CZP 23/10) Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż powołanie członka zarządu na czas nieoznaczony tak, aby jego odwołanie nie nastąpiło z dniem odbycia Zgromadzenia Wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu, wymaga tylko odpowiedniego zapisu w umowie spółki, na co zresztą zezwala ustawodawca czyniąc z art. 202 § 1 k.s.h. przepis dyspozytywny. Za nieprzekonujące należy zatem uznać	Ministerstwo Rozwoju odstępuje od wprowadzenia zmiany zaproponowanej w art. 202 KSH

			uzasadnienie zmiany polegające na tym, że następstwo winno wynikać z przepisów a nie być kształtowane umową spółki tym bardziej, że w dalszym ciągu to wspólnicy decydują o kadencji członków zarządu, co nie wyklucza zmiany umowy spółki w zakresie dodawanego do art. 157 § 1 pkt 7. Tytułem uzupełnienia dodać należy, iż aktualnie obowiązujące przepisy ucieleśniają jedną z istotnych zasad działania organów, jaką jest zasada kadencyjności, podczas gdy powołanie bezterminowe winno uchodzić za wyjątek od zasady.	
58.	Art. 12 pkt 5	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Zdaniem Rzecznika, <u>termin, o którym mowa w projektowanym art. 236 § 3 k.s.h. jest zbyt krótki.</u> Brak jest również uregulowania, wskazującego na to, czy żądanie to powinno być doręczone (winno dotrzeć do zarządu, aby zarząd mógł zapoznać się z jego treścią), czy tylko wysłane (w przypadku zwołania zgromadzeń wspólników przyjęto np. teorie wysłania). Co więcej, uprawnienie przyznane wspólnikowi lub wspólnikom, reprezentującym co najmniej 1/20 kapitału zakładowego może naruszać prawa pozostałych wspólników, którzy mogą nie mieć nawet świadomości, iż dana sprawa znajduje się w porządku obrad zgromadzenia wspólników. Pozostali wspólnicy mogą nie tylko nie mieć szansy przygotowania się do omówienia lub głosowania w danej sprawie, ale o powzięciu uchwały w tej sprawie mogą dowiedzieć się już post factum (w przypadku ich nieobecności na zgromadzeniu wspólników). Nie sposób również oczekiwać od członków zarządu, że będą mogli przygotować się do merytorycznej dyskusji w danej sprawie w tak krótkim czasie. W praktyce, możliwa może się okazać sytuacja, iż żądanie wspólnika mniejszościowego w zakresie umieszczania określonych spraw w porządku obrad zgromadzenia wspólników zostanie złożone zarządowi zaledwie na kilka godzin przed terminem zgromadzenia. <u>Z tego powodu, Rzecznik rekomenduje, aby wskazany w projektowanym przepisie termin wydłużyć, umożliwić wyłączenie jego stosowania w umowie spółki (poprzez zmianę art. 236 § 4 k.s.h.) lub też całkowicie odstąpić od projektowanego rozwiązania.</u>	Uwaga uwzględniona. Proponuje się wprowadzić przepis, zgodnie, z którym żądanie umieszczenia spraw w porządku obrad najbliższego zgromadzenia wspólników, wspólnicy lub wspólnik reprezentujący co najmniej jedną dwudziestą kapitału zakładowego będą mogli złożyć na piśmie najpóźniej 3 tygodnie przed terminem zgromadzenia wspólników.
59.		Polska Izba	W naszej ocenie nie jest słuszna zmiana proponowana w art. 12 pkt 5b)	Uwaga uwzględniona.

		Gospodarki Odpadami	projektu ustawy. Umieszczenie żadanego przez współnika nowego punktu w porządku obrad na 1 dzień przed terminem zgromadzenia może mieć negatywne skutki w stosunku do pozostałych współników, którzy nie wiedząc o tym, że przedmiotem porządku obrad będzie jakieś konkretne zagadnienie, zdecydowali, że nie wezmą udziału w zgromadzeniu (przyjęli np. ze zagadnienia poruszane na zgromadzeniu nie będą ich dotyczyć, nie znali natomiast „nowego” zagadnienia zgłoszonego do porządku obrad zaledwie na jeden dzień przed terminem zgromadzenia).	j.w.
60.		ZBP	<u>Proponujemy rozważenie wprowadzenia możliwości złożenia żądania zwołania nadzwyczajnego zgromadzenia współników lub umieszczenia określonych spraw w porządku obrad również w postaci elektronicznej analogicznie jak ma to miejsce w przypadku spółki akcyjnej. Wprowadzenie takiej zmiany pozwoli spółce z ograniczoną odpowiedzialnością skorzystać z nowoczesnych form komunikacji, co pozwoli na przyspieszenie przesłania danych do ich adresatów oraz obniżyć koszty powiadomienia.</u> <u>Zasadnym wydaje się określenie terminu złożenia żądania umieszczenia określonych spraw w porządku obrad z odpowiednim wyprzedzeniem.</u> Zarząd spółki powinien mieć możliwość poinformowania pozostałych współników o zmianach wprowadzonych do porządku obrad zgromadzenia współników na wniosek współników, którzy byli uprawnieni do złożenia takiego żądania. Na podstawie projektowanych postanowień istnieje możliwość złożenia żądania do dnia poprzedzającego zgromadzenie współników. W związku z powyższym, żaden z współników nie będzie miał pewności, jakie sprawy będą objęte porządkiem obrad zgromadzenia współników i czy pozostali współnicy nie zgłosili określonych spraw do porządku obrad. Wskazane jest rozważenie konstrukcji analogicznej jak w przypadku spółki akcyjnej. Przykładowo współnicy dysponujący 1/20 kapitału zakładowego mogliby zgłaszać sprawy do porządku obrad najbliższego zgromadzenia	Wyjaśnienie: W zakresie uwagi dot. złożenia żądania zwołania nadzwyczajnego zgromadzenia współników lub umieszczenia określonych spraw w porządku obrad również w postaci elektronicznej – wymaga ona szerszego rozważenia i zostanie wzięta pod uwagę w dalszych pracach legislacyjnych prowadzonych przez MR. W zakresie terminu złożenia żądania umieszczenia określonych spraw w porządku obrad uwaga uwzględniona – aktualny pozostaje komentarz do uwagi Regionalnej Izby Gospodarczej w Katowicach.

			wspólników na tydzień przed planowaną datą zgromadzenia wspólników. W przypadku zgłoszenia spraw do porządku obrad, zarząd spółki zobowiązany byłby do poinformowania pozostałych wspólników o sprawie wprowadzonej do porządku obrad na wniosek uprawnionych wspólników.	
61.	Art. 12 pkt 6	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Zwrócić należy ponadto uwagę na fakt, że projektowany art. 237 § 1 k.s.h. sprawia, że uprawnienie do żądania zwołania nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników z określonym porządkiem obrad w istocie przysługuje wspólnikom reprezentującym 1/20 kapitału zakładowego (w sytuacji nieumieszczenia określonych przez tych wspólników spraw w porządku obrad najbliższego zgromadzenia wspólników). <u>Uprawnienie takie wydaje się zbyt daleko idące, mogące deorganizować pracę spółki wskutek działań podejmowanych przez wspólników, reprezentujących łącznie 1/20 kapitału zakładowego.</u> W ocenie Rzecznika, takie rozwiązanie nie wpłynie na zainteresowanie inwestorów udziałami spółek z o.o., natomiast może destabilizować pracę dobrze prosperujących spółek. <u>Wobec powyższego, Rzecznik rekomenduje również odstąpienie od nowelizacji art. 237 k.s.h.</u>	Uwaga częściowo uwzględniona. Proponuje się wprowadzić przepis, zgodnie, z którym żądanie umieszczenia spraw w porządku obrad najbliższego zgromadzenia wspólników, wspólnicy lub wspólnik reprezentujący co najmniej jedną dwudziestą kapitału zakładowego będą mogli złożyć na piśmie najpóźniej 3 tygodnie przed terminem zgromadzenia wspólników.
62.	Art. 12 pkt 7	ZBP	Po wyrazach „ustalenia liczby” proponujemy dodać wyraz „członków”, nadając mu następujące brzmienie: <i>„8) liczbę członków zarządu i rady nadzorczej albo co najmniej minimalną lub maksymalną liczbę członków tych organów wraz ze wskazaniem sposobu ustalenia liczby członków zarządu lub rady nadzorczej oraz okres, na który powołuje się członków zarządu i okres, na który powołuje się członków rady nadzorczej”.</i>	Ministerstwo Rozwoju odstępuje od wprowadzenia zmiany w art. 304 KSH.
63.	Art. 12 pkt 10	GPW	A) GPW pozytywnie odnosi się do propozycji uregulowania w KSH terminu wypłaty dywidendy w spółkach publicznych (art. 348 § 3 zdanie trzecie KSH). Niemniej <u>mając na względzie wykształconą już w tym obszarze pewną praktykę stosowaną na rynku kapitałowym, pragniemy podać pod rozagę skrócenie tego terminu z przyjętych w Projekcie 2 miesięcy do 1 miesiąca.</u>	Uwaga częściowo uwzględniona. Proponuje się nadać § 3 i 4 w art. 348 następujące brzmienie: "§ 3. Dywidendę wypłaca się w dniu określonym w uchwale walnego zgromadzenia. Jeżeli uchwała walnego

		Termin wypłaty dywidendy przez spółki publiczne jest już ujęty w „Dobrych praktykach Spółek Notowanych na GPW 2016”, oraz „Dobrych praktykach spółek notowanych na NewConnect”¹ („Dobre Praktyki”). Emitenci akcji dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym GPW, jak też na rynku NewConnect² przyjmują do stosowania Dobre Praktyki na zasadzie stosuj lub wyjaśnij (<i>comply or explain</i>). Zgodnie z pkt IV.Z.16 „Dobrych Praktyk Spółek Notowanych na GPW 2016” dzień wypłaty dywidendy powinien przypadać w terminie nie dłuższym niż 15 dni roboczych od dnia dywidendy, a ustalenie dłuższego okresu pomiędzy tymi terminami wymaga uzasadnienia. Analogiczna zasada obowiązuje na rynku NewConnect (vide: zasada nr 14). Z opublikowanych przez spółki raportów o stosowaniu Dobrych Praktyk wynika, że zdecydowana większość emitentów zadeklarowała przestrzeganie powyższej zasady. Liczba podmiotów, które poinformowały o jej niestosowaniu jest znikoma i waha się w granicach kilku procent³. Mając na uwadze powyższe regulacje <i>soft law</i> obowiązujące na giełdzie, stopień ich stosowania przez spółki giełdowe oraz fakt, iż odzwierciedlają one najwyższe standardy relacji z inwestorami jakie powinny obowiązywać spółki publiczne, poddajemy pod rozwagę skrócenie terminu zaproponowanego w Projekcie do <u>1 miesiąca</u>. B) Dodatkowo, w związku z zaproponowaną w ramach Projektu modyfikacją art. 348 § 3 KSH, pragniemy zwrócić uwagę na problemy jakie wynikają w praktyce dla akcjonariuszy spółek publicznych, których akcje są przedmiotem obrotu zorganizowanego (na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu), z obecnego brzmienia art. 348 § 3 zdanie drugie KSH, zgodnie z którym dzień	zgromadzenia takiego dnia nie określa, dywidenda jest wypłacana w dniu określonym przez radę nadzorczą. § 4. Zwyczajne walne zgromadzenie spółki publicznej ustala dzień dywidendy oraz termin wypłaty dywidendy. Dzień dywidendy może być wyznaczony na dzień przypadający nie wcześniej niż 5 dni i nie później niż 3 miesiące od dnia powzięcia uchwały. Termin wypłaty dywidendy może być wyznaczony w okresie kolejnych trzech miesięcy, licząc od dnia dywidendy."
--	--	--	--

¹ Załącznik do Nr 1 do Uchwały Nr 795/2008 Zarządu Giełdy z dnia 31 października 2008 r.

² NewConnect to alternatywny system obrotu organizowany przez GPW zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

³ Według stanu na kwiecień br. tylko 7 na 285 spółek notowanych na rynku regulowanym GPW poinformowało, że nie będzie stosować powyższej zasady. Na rynku NewConnect – w 2014 r. jedynie 14 na 433 spółek wskazało na niestosowanie zasady.

		ustalenia prawa do dywidendy (dzień dywidendy) może przypadać w dniu podjęcia uchwały o podziale zysku przez zwyczajne walne zgromadzenie. Należy zauważyć, iż dywidenda jest wypłacana wszystkim akcjonariuszom, którzy posiadają akcje spółki w dniu przyjętym jako dzień dywidendy. Ostatnim dniem uprawniającym do nabycia akcji z prawem do dywidendy w obrocie zorganizowanym jest dzień sesyjny przypadający na 2 dni robocze przed dniem dywidendy, co wynika z dwudniowego cyklu rozliczeniowego transakcji akcjami w depozycie papierów wartościowych (T+2). Następnego dnia po ostatnim dniu uprawniającym do nabycia akcji z prawem do dywidendy akcjonariusz może sprzedać akcje zachowując prawo do wypłaty dywidendy. Giełda dla akcji każdej notowanej spółki po ostatnim dniu z prawem do dywidendy dokonuje korekty kursu odniesienia spółki, czyli tzw. odcięcia prawa do dywidendy. Kurs akcji spółki giełdowej zostaje skorygowany o wartość dywidendy i jest to widoczne w kursie odniesienia w pierwszym dniu obrotu akcjami bez prawa do dywidendy. W konsekwencji, jak wskazano powyżej, z uwagi na cykl rozliczeniowy transakcji w obrocie zorganizowanym ustalenie dnia dywidendy w dniu walnego zgromadzenia utrudnia akcjonariuszom (inwestorom) swobodne i świadome podejmowanie decyzji co do sposobu skorzystania z przysługujących im praw, w tym przypadku decyzji co do zbycia akcji z prawem do dywidendy czy też zachowania akcji i pobrania dywidendy, gdyż uprawnionym do dywidendy będą ci akcjonariusze, którzy posiadali akcje na 2 dni robocze przed walnym zgromadzeniem. Praktyka taka stanowi dodatkowe utrudnienie także dla akcjonariuszy spółek notowanych na GPW, którzy nie przebywają stale w Polsce. Uniemożliwia ona również GPW, jako organizatorowi obrotu papierami wartościowymi, podjęcie określonych (wymaganych regulaminem) działań, np. korekty kursu odniesienia. Stąd też we ww. dokumentach Dobrych Praktyk znalazła się również	
--	--	---	--

		zasada, zgodnie z którą uchwały walnego zgromadzenia powinny zapewniać zachowanie niezbędnego odstępu czasowego pomiędzy decyzjami powodującymi określone zdarzenia korporacyjne, a datami, w których ustalane są prawa akcjonariuszy wynikające z tych zdarzeń korporacyjnych (vide: IV.Z.14. w „Dobrych praktykach Spółek Notowanych na GPW 2016”, oraz zasada nr 13 w „Dobrych praktykach spółek notowanych na NewConnect”). Zdecydowana większość emitentów notowanych zarówno na regulowanym rynku GPW oraz na rynku NewConnect zadeklarowała stosowanie niniejszej zasady. W kontekście powyższego, proponujemy określić na poziomie KSH, że dzień dywidendy w przypadku spółek publicznych może zostać ustalony najwcześniej 5 dnia kalendarzowego (KSH nie posługuje się pojęciem dni roboczych) po dniu powzięcia uchwały o podziale zysku. <u>Propozycja art. 348 § 3 KSH:</u> „§ 3. Zwyczajne walne zgromadzenie spółki publicznej w przypadku uchwalenia kwoty przeznaczonej do podziału między akcjonariuszy ustala dzień dywidendy oraz termin wypłaty dywidendy. Dzień dywidendy może być wyznaczony na dzień przypadający nie wcześniej niż 5 dni i nie później niż 3 miesiące od dnia powzięcia uchwały. Termin wypłaty dywidendy nie może być dłuższy niż miesiąc od dnia dywidendy.” C) Niezależnie od proponowanej przez nas modyfikacji art. 348 § 3 KSH (tj. skrócenie do 1 miesiąca terminu wypłaty dywidendy), wydaje się, że dodanie w § 4 art. 348 KSH <i>in fine</i> dookreślenia, iż w przypadku gdy w uchwale walnego zgromadzenia spółki publicznej nie zostanie oznaczony termin wypłaty dywidendy, to taka wypłata nastąpi w terminie 2 miesięcy od dnia dywidendy, jest nadmiarowe i stanowi niepotrzebne powtórzenie reguły zawartej już w § 3 tego artykułu. D) W związku z dodaniem nowych postanowień, jakie musi zawierać umowa spółki z o.o. (art. 12 pkt 1 Projektu) oraz statut spółki akcyjnej (art. 12 pkt 7 Projektu), GPW dostrzega potrzebę uzupełnienia	
--	--	--	--

			przepisów przejściowych zawartych w Projekcie o przepis, który pozwoli spółkom kapitałowym istniejącym w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy na dostosowanie się do nowych regulacji. W naszej ocenie biorąc pod uwagę konieczność rejestracji zmian umów oraz statutów spółek, oraz fakt, że niektóre podmioty zobowiązane są uzyskać zgodę organów administracji publicznych na dokonanie zmian w statucie, termin dostosowawczy powinien wynosić co najmniej rok. W związku z powyższym proponujemy dodać stosowny przepis przejściowy w brzmieniu wzorowanym na art. 623 § 1 KSH: <u>Propozycja przepisu przejściowego:</u> <i>„Art. X. W terminie roku od dnia wejścia w życie ustawy spółki kapitałowe istniejące w dniu wejścia w życie ustawy, dostosują postanowienia swoich umów lub statutów do jej przepisów.”</i>	
64.		ZBP	Proponujemy rozważenie doprecyzowania art. 348 § 2 zdania trzeciego poprzez dodanie wyrazu „zwyczajnym” po wyrazach „podejmuje się na”. Po zmianie postanowienie otrzymałoby następujące brzmienie: „Uchwałę o przesunięciu dnia dywidendy podejmuje się na zwyczajnym walnym zgromadzeniu, na którym uchwalona została kwota do podziału między akcjonariuszy.” Podział zysku może nastąpić wyłącznie na zwyczajnym walnym zgromadzeniu.	Uwaga uwzględniona. Proponuje się nadać § 2 w art. 348 następujące brzmienie: "§ 2. Uprawnionymi do dywidendy za dany rok obrotowy są akcjonariusze, którym przysługiwały akcje w dniu powzięcia uchwały o podziale zysku. Statut może upoważnić walne zgromadzenie do określenia dnia, według którego ustala się listę akcjonariuszy uprawnionych do dywidendy za dany rok obrotowy (dzień dywidendy). Dzień dywidendy nie może być wyznaczony później niż w terminie dwóch miesięcy, licząc od dnia powzięcia uchwały, o której mowa w art. 347 § 1. Uchwałę o wyznaczeniu dnia dywidendy podejmuje się na zwyczajnym walnym zgromadzeniu.”

65.	Art. 12 pkt 12	ZBP	W przypadku art. 377 Kodeksu spółek handlowych użyty termin „protokół” odnosi się do protokołu, który opisuje przebieg posiedzenia zarządu. W tym przypadku należy zwrócić uwagę, iż art. 376 Kodeksu spółek handlowych nie wprowadza wymogu protokolowania przebiegu posiedzenia zarządu, przepis ten stanowi, iż wyłącznie same uchwały zarządu są protokolowane.	Uwaga odnosi się również do obecnego stanu prawnego. Nie ma przeszkód, aby wzmiankę o której mowa w art. 377 KSH zamieszczać w protokole opisującym przebieg posiedzenia zarządu, jeżeli taki jest sporządzany. W opinii większej części doktryny, nie ma jednak obowiązku sporządzania takiego protokołu. Zatem, w sytuacji braku protokołu opisującego przebieg posiedzenia zarządu, stosowna wzmianka winna być umieszczona w protokole zawierającym odpowiednią uchwałę zarządu.
Art. 13 – zmiany w ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1125)				
66.	Art. 13	Polska Organizacja Gazu Płynnego	Doceniamy uwzględnienie kwestii dozoru technicznego w projektowanych zmianach ustawowych, ale propozycje tylko w minimalnym stopniu wyczerpują istotę postulatów zgłaszanych przez branżę gazu płynnego. Uwzględniając aktualną szybkość procesu legislacyjnego, nasza minimalna propozycja dotyczy przywrócenia pewnych uprawnień eksploatacyjnych, które istniały w okresie obowiązywania poprzednich ustaw o dozorcze technicznym z 1961 i 1987r. Ustawy te wprowadzały dozór w pełnym zakresie, jak i w uproszczonym oraz dawały możliwość wykonywania niektórych czynności dozorowanych przez pracowników podmiotów gospodarczych posiadających odpowiednie kwalifikacje. W czerwcu 2014 r. przedstawiliśmy kompleksową propozycję zmian w ustawie, miały one na celu poprawę funkcjonowania i rozwój przedsiębiorczości w Polsce, nie tylko w obszarze branży paliwowej, ale również zniesienie niektórych barier w swobodnym dostępie do usług dozoru technicznego dla podmiotów działających w naszym kraju w	Uwaga nieuwzględniona. 1. Dane statystyczne potwierdzają, że sposób wykonywania dozoru w Polsce jest optymalny z punktu widzenia minimalizacji wypadków i uszkodzeń technicznych. Działania zaproponowane przez POGP zmierzałyby konsekwentnie do osłabienia sprawowanej obecnie kontroli państwa nad bezpieczeństwem publicznym oraz bezpieczeństwem energetycznym państwa. 2. Dane wskazują wyraźnie, że polski system dozoru technicznego skuteczniej i w sposób pełny gwarantuje bezpieczeństwo społeczeństwu w porównaniu z systemem wykonywania

		stosunku do ściśle określonych urządzeń technicznych. Jednocześnie pragniemy podkreślić, że nasze propozycje w żaden sposób nie wpływały na obniżenie poziomu bezpieczeństwa przy użytkowaniu zbiorników ciśnieniowych – począwszy od etapu produkcji, poprzez dystrybucję, na końcowym konsumencie kończąc oraz doprowadzają do restrukturyzacji zatrudnienia w sferze budżetowej, a w konsekwencji do powstania nowych miejsc pracy niewspółfinansowanych przez budżet państwa. Jak wyżej wspomniano, na podstawie przepisów poprzedniej ustawy o dozorcze technicznym, niektóre czynności w zakresie kontroli stanu urządzeń technicznych podlegających okresowej kontroli i ich naprawy dokonywali upoważnieni przez dozór techniczny pracownicy podmiotów gospodarczych. Upoważnienie to ustawodawca zawarł w ustawie z 19 listopada 1987 roku o dozorcze technicznym Dz.U. z 1987n nr 36 poz. 202 z późn. zm.), w której art. 31 otrzymał następujące brzmienie <i>1. Organy dozoru technicznego mogą upoważniać pracowników podmiotów gospodarczych do:</i> <i>1) uzgadniania dokumentacji technicznej, o której mowa w art. 7,</i> <i>2) przeprowadzania kontroli wykonania określonych materiałów i elementów przeznaczonych do budowy i napraw urządzeń technicznych,</i> <i>3) kontroli stanu urządzeń technicznych,</i> <i>4) sprawdzania i kontroli prawidłowości eksploatacji urządzeń technicznych.</i> <i>2. Minister Gospodarki, w drodze rozporządzenia, określa warunki i tryb udzielania upoważnień, o których mowa w ust. 1.</i> Ten występujący już od lat sześćdziesiątych ubiegłego wieku trend włączania, w coraz szerszym zakresie wykwalifikowanych	badan inspekcyjnych przez podmioty rozproszone. 3. Propozycja POGP wprowadzenia zmiany w zakresie wykonywania czynności dozoru technicznego przez pracowników podmiotów gospodarczych w żaden sposób nie przyczyni się do poprawy bezpieczeństwa eksploatacji objętych dozorem technicznym urządzeń. 4. Obecny system dozoru technicznego opiera się na efekcie skali i związanym z tym spadkiem kosztów jednostkowych utrzymania takiego systemu. 5. Przytaczany z lat sześćdziesiątych ubiegłego wieku trend włączania pracowników przedsiębiorstw do kontroli urządzeń technicznych jest faktycznie trendem minionych już czasów, gdyż obecnie promowane jest przeprowadzanie badań przez stronę trzecią (co jest podnoszone przez organizacje prowadzące działalność inspekcyjną (stowarzyszone w CEOC). Na świecie dąży się do tworzenia dodatkowych mechanizmów kontroli technicznej (np. certyfikacja IECEx – dotycząca urządzeń pracujących w atmosferach wybuchowych) opartych o niezależne, bezstronne strony trzecie – zewnętrzne jednostki certyfikujące. Ten kierunek w
--	--	---	--

		pracowników eksploatującego w proces, nie tylko wytwarzania, ale i kontroli stanu urządzeń technicznych i prawidłowości ich eksploatacji uległ gwałtownemu zahamowaniu wraz z uchwaleniem 21 grudnia 2000 roku ustawy o dozorze technicznym. W ustawie tej, w odniesieniu do eksploatacji nie tylko zrezygnowano z różnych form dozoru technicznego, ale także wykreślono jakąkolwiek możliwość delegowania uprawnień na pracowników innych, niż jednostek dozoru technicznego. Tym samym koszt wszelkich badań określany jest arbitralnie przez jednostki państwowe wykluczając jakiekolwiek mechanizmy rynkowe, czy pro-oszczędnościowe. Poprzednio na podstawie przepisów ustawy zbiorniki przenośne (butle 11 i 33 kg) były kontrolowane przez uprawniony personel poszczególnych firm. Głównym celem przedstawionych przez nas rozwiązań systemowych jest znacząca poprawa rynkowej dostępności do podmiotów świadczących usługi dozoru, przy zachowaniu wyłączności jednostek dozoru technicznego (UDT,TDT) na całkowitą kontrolę poziomu świadczenia tych usług. Istnieje potrzeba i szansa na kompleksowe uregulowanie wielu kwestii związanych z udoskonalaniem i usprawnieniem czynności dozoru technicznego w naszym kraju. Nasze analizy, czego efektem był załączony projekt założeń, oparliśmy na wieloletniej obserwacji zastosowań i sposobu funkcjonowania systemu dozoru technicznego w innych krajach europejskich. W związku z powyższym wnioskujemy o uzupełnienie projektu nowelizacji tej ustawy o artykuł 31 z poprzedniej ustawy przy zachowaniu odpowiedniej numeracji artykułów. W ustępie 2 słowa Minister Gospodarki zastąpić „ Minister właściwy do spraw rozwoju” . Wydaje się, że stworzenie ram prawnych dla mechanizmu	przypadku systemu IECEx wyznacza polityka Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ. 6. Państwo zmierza do zwiększenia nadzoru nad podmiotami eksploatującymi urządzenia techniczne, czego przykładem jest ostatnia zmiana ustawy – Prawo energetyczne wskazująca na konieczność prowadzenia przez różne podmioty szeroko rozumianej kontroli.
--	--	--	--

		umożliwiającego wykonywanie niektórych czynności dozoru technicznego przez podmioty zewnętrzne funkcjonujące na rynku lub odpowiednio wykwalifikowanych pracowników w procesie eksploatacji , które musiałyby otrzymać od Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego albo Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego specjalne upoważnienie do wykonywania czynności dozoru technicznego jest wysoce wskazane i zasadne. Obowiązująca aktualnie ustawa o dozorze technicznym uniemożliwia funkcjonowanie na rynku usług dozorowych innym podmiotom oraz wyklucza możliwość dokonania wyboru podmiotu świadczącego usługę dozorową w procesie eksploatacji.. Przedsiębiorca eksploatujący urządzenie, nie ma bowiem możliwości wyboru kontrahenta i kształtowania reguł współpracy, a tym bardziej możliwości negocjowania ceny usługi. Ceny stosowane przez jednostki dozoru technicznego są sztywne, jednostronnie narzucone przez organ władzy publicznej, tj. określone w rozporządzeniu. W opisanych warunkach działalność jednostki dozoru technicznego nacechowana jest zatem zachowaniem typowym dla monopolisty. Pragniemy również podkreślić, że w Unii Europejskiej państwa pozostawiają sobie, bowiem co do zasady, sprawowanie kontroli nad wykonywaniem dozoru przez usługodawców, a regułą jest, że podmioty prywatne uzyskują uprawnienia do świadczenia usług w drodze akredytacji udzielanej przez organy władzy publicznej. Przy takim rozwiązaniu jednostki dozoru technicznego w nowej roli mogłyby być organami akredytacji przy jednoczesnym dopuszczeniu funkcjonowania wielu akredytowanych przez nich podmiotów, konkurujących ze sobą na rynku usług dozorowych. Dla przykładu, na terenie Niemiec funkcjonuje 7 podmiotów, a ponadto uprawnione podmioty z innych państw członkowskich Unii Europejskiej. Kontrolę prawidłowości ich działania sprawują zatwierdzone jednostki kontrolujące oraz organy wskazane przez państwo. Z kolei w Republice Czeskiej notyfikowane są 3 podmioty, obok których działalność	
--	--	---	--

			prowadzą inne podmioty prywatne mające akredytację Czeskiego Instytutu Akredytacji (CIA). Podobnie skonstruowany jest system dozoru technicznego na Słowacji, gdzie notyfikowanych jest 5 podmiotów, a ponadto działają prywatni usługodawcy mający akredytację Słowackiego Państwowego Inspektoratu Akredytacyjnego (SNAS). Warto zaznaczyć, że dwa ostatnie państwa - podobnie jak Polska - przeszły transformację ustrojowo-gospodarczą i znajdują się obecnie na podobnym etapie rozwoju gospodarczego, lecz nie zabrakło w nich woli politycznej dla zagwarantowania swobody działalności gospodarczej w zakresie dozoru technicznego. Mając nadzieję na kompleksową analizę naszych wniosków, deklarujemy gotowość przedstawienia wszelkich szczegółowych odnośnie naszych propozycji. Jednocześnie pragniemy zwrócić uwagę na raport Instytutu Sobieskiego z ubiegłego roku (w załączeniu) analizujący zagadnienia czynności dozoru technicznego w odniesieniu m.in. do naszej branży.	
Art. 14 – zmiany w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672)				
67.		Krajowa Rada Izb Rolniczych	W ramach podejmowanych zmian należy rozważyć, aby sformułować treść art. 298 ustawy Prawo ochrony środowiska, w sposób taki, aby z przepisu tego wynikało jednoznacznie, że <u>należna opłata za korzystanie ze środowiska nie powinna przekraczać 800 zł, łącznie za wszystkie sposoby korzystania ze środowiska objęte obowiązkiem ponoszenia opłat, a nie za każdy rodzaj korzystania opłata była naliczana osobno</u>. Posłużenie się przez ustawodawcę określeniem "tych rodzajów korzystania ze środowiska wymienionych w art. 273 ust. 1" wskazuje jednak, że intencją prawodawcy było osobne naliczanie opłat za każdy rodzaj korzystania ze środowiska. Obowiązek uiszczania opłaty nie powinien wystąpić w sytuacji, gdy opłata za dany rodzaj korzystania ze środowiska nie przekracza kwoty granicznej. (K. Gruszecki, <i>Prawo ochrony środowiska. Komentarz</i>, wyd. IV, WK 2016). Niemniej jednak przepis ten nie jest	Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 289 ustawy POŚ nie wnosi się opłat z tytułu tych rodzajów korzystania ze środowiska spośród wymienionych w art. 273 ust. 1, których roczna wysokość wnoszona na rachunek urzędu marszałkowskiego nie przekracza 800 zł. W przedłożonym do zaopiniowania projekcie nie zmieniono brzmienia przepisu w tym zakresie. MR proponuje wprowadzenie zwolnienia z przedkładania wykazów dot.

			sformułowany jednoznacznie, a w przypadku dokonania zmian, w wyniku których część podmiotów byłaby zwolniona z obowiązku przedkładania wspomnianych wykazów danych i informacji, niezwykle istotnym jest, aby podmioty były w pełni przekonane, kiedy w myśl przepisów, mogą takich danych i informacji nie składać. Warto jednoznacznie sformułować brzmienie tego przepisu. Wątpliwości interpretacyjne mogą pojawić się również w sytuacji prowadzenia przez ten sam podmiot działalności objętej obowiązkiem opłatowym na terenie różnych województw. Zagadnienie to nie jest unormowane w sposób bezpośredni, a w przypadku wprowadzenia zmian <i>de facto</i> jego klarowne uregulowanie powinno być wzięte pod uwagę. Z drugiej strony należy rozważyć, czy przepis ten powinien być zmieniany, bowiem jego celem do tej pory było umożliwienie organom administracji weryfikacji prawidłowości ustalonej opłaty oraz sprawdzenie, czy rzeczywiście nie przekracza ona kwoty granicznej. Liczba podmiotów zobowiązanych do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska w wysokości nieprzekraczającej kwoty określonej w art. 289 ust. 1 i 2 ustawy jest znaczna. Dlatego zasadniczo zakres korzystania przez nie ze środowiska jest duży i wielkość ta powinna znaleźć odzwierciedlenie w wojewódzkich bazach informacji i w dokumentach na ich podstawie opracowywanych. (K. Gruszecki, <i>Prawo ochrony środowiska. Komentarz</i>, wyd. IV, WK 2016).	korzystania ze środowiska dla podmiotów, w przypadku których opłata za korzystanie ze środowiska nie przekracza z tytułu żadnego rodzaju korzystania ze środowiska 800 zł. W ten sposób z obowiązku zostaną zwolnione np. podmioty, które posiadają samochód do wykonywania działalności muszą z tytułu wprowadzania do powietrza gazów i pyłów przedkładać coroczne sprawozdanie Marszałkowi Województwa. Opłaty wynikające z tych sprawozdań są minimalne a obowiązek dotyczy znacznej grupy podmiotów. Z danych zebranych z Urzędów Marszałkowskich wynika, że ok. 40 % sprawozdań dotyczy opłat poniżej 100 zł, z czego w ponad 90% przypadków, opłata poniżej 100 zł jest związana z wprowadzaniem gazów i pyłów do powietrza. Urząd Marszałkowski Woj. Małopolskiego proponuje wprowadzenie zwolnienia dla przedsiębiorców z przedkładania wykazów na kwoty poniżej 100 zł argumentując to tym, że takie wykazy dot. głównie przedsiębiorców rozliczających się ryczałtowo, co nie powinno znacznie wpłynąć na pomniejszenie danych w prowadzonej bazie. Wydaje się, że nakładanie na wszystkie
--	--	--	---	--

				podmioty, w przypadku których opłata za korzystanie ze środowiska nie przekracza z tytułu żadnego rodzaju korzystania ze środowiska 800 zł obowiązków sprawozdawczych motywowanych celami statystycznymi jest środkiem nieproporcjonalnym do zamierzonego rezultatu. W ocenie MR wystarczające byłoby posłużenie się w tej grupie podmiotów odpowiednimi metodami statystycznymi, w oparciu o dane zgłoszone w dobrowolnych ankietach lub uzyskane w wyniku cząstkowych kontroli i następnie ekstrapolowane na całą grupę takich podmiotów.
68.	Art. 14 i art. 17	Związek Województw RP (Urząd Marszałkowski Woj. Małopolskiego)	Proponuje się odstąpić od wprowadzenia zmian w zakresie sprawozdawczości z opłat za korzystanie ze środowiska dotyczących zwolnienia przedsiębiorców z przedkładania wykazów na kwoty poniżej 800 zł, <u>natomiast proponuje się zwolnić przedsiębiorców z przedkładania wykazów na kwoty poniżej 100 zł.</u> Obecny stan prawny pozwala na sprawne monitorowanie zakresu korzystania ze środowiska przez przedsiębiorców, dzięki czemu możliwa jest ocena wpływu prowadzenia różnego rodzaju działalności na stopień zanieczyszczenia środowiska. Wykazy stanowią źródło informacji między innymi o rodzajach zużywanych paliw przez przedsiębiorstwa, substancjach wprowadzanych do środowiska z różnego rodzaju działalności, sposobach korzystania z zasobów wodnych. Dane ze wszystkich przesyłanych do Urzędu Marszałkowskiego wykazów tworzą bazę, na podstawie której udostępnia się informacje o środowisku (zgodnie z	Uwaga nieuwzględniona. Stanowisko j.w.

			ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Zwolnienie przedsiębiorców z obowiązku przedkładania wykazów na kwoty nienależne przyczyni się do tego, że baza zawierająca dane o korzystaniu ze środowiska będzie niekompletna, a co za tym idzie nie będzie możliwości udostępniania pełnych danych osobom zainteresowanym. W przypadku gdy podmioty zwolnione będą z przedkładania wykazów trudne będzie do ustalenia w jakim faktycznie zakresie podmiot korzysta ze środowiska i czy przekracza kwotę zwolnienia czy nie, również w zakresie wystawiania zaświadczeń o niezaleganiu z opłatami czy rozliczaniu ewentualnych nadpłat i zaległości. W trakcie weryfikacji wykazów często okazuje się, że podmioty błędnie przedstawiają dane (nieaktualne stawki, nienaliczanie opłaty podwyższonej za brak wymaganego pozwolenia). Niekiedy pomimo, że naliczona opłatę nienależną po weryfikacji kwota przekracza 800 zł. W sytuacji zwolnienia z obowiązku przedkładania sprawozdań wiele podmiotów może uniknąć obowiązku wnoszenia opłat. Dane, które marszałek pozyskuje z wykazów przekazywane są do innych instytucji (WIOŚ, wójt, burmistrz, prezydent miasta) i następnie wykorzystywane są do tworzenia raportów wojewódzkich. Ponadto dzięki takiemu przepływowi informacji inne instytucje mogą łatwiej kontrolować czy podmioty korzystają ze środowiska zgodnie z uzyskanymi pozwoleniami. Gromadzone przez urzędy marszałkowskie dane są jedynymi danymi w kraju obrazującymi całość emisji i są wykorzystywane między innymi przy tworzeniu raportów pomocnych do opracowywania planów ochrony środowiska czy mieszkańców w celu stwierdzenia wielkości emisji na danym terenie. Dane wykorzystywane są m.in. do opracowania Programu ochrony powietrza dla województwa małopolskiego oraz opracowania corocznego raportu przedstawiającego sytuację społeczno-gospodarczą Woj.	
--	--	--	---	--

			Małopolskiego. Ponadto należy zaznaczyć, że raporty sporządzone przez przedsiębiorców do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji zawierają tylko substancje z listy USZE (tj. wykazu gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzanych do powietrza objętych systemem zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji) natomiast baza urzędów zawiera dane o rzeczywistej emisji. W związku z powyższym w przypadku emisji niektórych substancji baza urzędów marszałkowskich może być jedynym źródłem danych. Na podstawie doświadczeń z dotychczasowego działania systemu należałoby usprawnić proces oraz formę przekazywania danych do urzędów tak aby było to jak najbardziej efektywne dla obu stron. Stworzenie jednolitego, centralnego i spójnego systemu będzie miało korzystny wpływ na jakość gromadzonych danych, które dotychczas zbierane są w różnych miejscach wg różnych wytycznych, co często uniemożliwia lub znacznie utrudnia porównywanie i analizowanie zebranych danych. <u>Proponuje się w zamian wprowadzić zwolnienie dla przedsiębiorców z przedkładania wykazów na kwoty poniżej 100 zł, głównie są to przedsiębiorcy rozliczający się ryczałtowo co nie powinno znacznie wpłynąć na pomniejszenie danych w prowadzonej bazie przez urzędy marszałkowskie.</u>	
69.		Związek Województw RP (Urząd Marszałkowski Woj. Pomorskiego)	<u>Proponowana zmiana jest w naszej ocenie niezasadna</u>, a z jej argumentacją nie sposób się zgodzić. Redukcja obciążeń administracyjnych jest sama w sobie ideą słuszną i pożądaną, jednak jej planowaniu powinno towarzyszyć wyczerpujące wyważenie interesów przedsiębiorców oraz interesu publicznego, któremu służy konkretna regulacja prawna będąca przedmiotem zmiany usprawniającej w swoim zamyśle działalność przedsiębiorców. W tym przypadku mamy do czynienia ze zmianą przepisów regulujących instytucję opłat za korzystanie ze środowiska, stanowiących finansowo-prawny środek ochrony środowiska, a zatem interes publiczny winien być tu postrzegany głównie przez pryzmat	Uwaga nieuwzględniona. Stanowisko j.w.

		środowiska naturalnego i jego ochrony. Przede wszystkim zwolnienie z obowiązku składania wykazu obejmujące wszystkie podmioty, które określiły wysokość opłaty na kwotę nieprzekraczającą 800zł/rok, niesie za sobą realne ryzyko zmniejszenia wpływów z opłat przeznaczonych na ochronę środowiska. Chodzi tu przede wszystkim o dwie grupy podmiotów: (1) które ustaliły wysokość opłaty na kwotę niewiele niższą niż 800 zł, jednak przy naliczaniu wysokości opłaty popełniły błędy, natomiast prawidłowo wyliczona opłata przekroczy 800 zł; (2) podmioty korzystające ze środowiska bez wymaganego pozwolenia i nienaliczające z tego tytułu opłat podwyższonych – w tym przypadku należy podkreślić, że już z opłaty o podstawowej wysokości 134 zł może powstać opłata podwyższona przekraczająca 800 zł ($134 \text{ zł} * 6 = 804 \text{ zł}$). W obu powyższych przypadkach pracownicy urzędów marszałkowskich nie będą mieli możliwości wychwycenia takich błędów w określonych przez podmioty wysokościach opłat z powodu braku wykazów. Jediną możliwością weryfikacji poprawności naliczania opłaty będzie w tej sytuacji kontrola podmiotów w ich siedzibach przez pracowników urzędów marszałkowskich. Takie rozwiązanie znacząco przyczyni się do zwiększenia kosztów ponoszonych z tytułu kontroli przez urzędy marszałkowskie (które nie są beneficjentem opłat, a jedynie zajmują się redystrybucją wpływów z opłat), ponieważ <u>istotnie zwiększy się zakres i liczba podmiotów kwalifikujących się do kontroli</u>. <u>Wprowadzenie zwolnienia z obowiązku składania wykazów spowoduje, że nie będzie wiadoma przyczyna niezłożenia wykazu, tj. faktyczny brak obowiązku wynikający z nienależnej wysokości opłaty, czy też uchylenie się podmiotu od obowiązku</u>. Można się wobec tego spodziewać wzrostu ilości nadużyć, bo skontrolowanie tak dużej ilości podmiotów (w woj. pomorskim ok. 10 tys. podmiotów w 2015 r. złożył wykaz na opłatę nienależną) będzie niemożliwe lub będzie wymagało zatrudnienia dodatkowych pracowników zajmujących się kontrolą. Brak wiedzy na temat przyczyny niezłożenia wykazu może	
--	--	--	--

		skutkować ponadto sztucznym generowaniem kosztów postępowań administracyjnych, zwłaszcza w przypadku podmiotów, które w jednym okresie będą miały opłatę należną, a w następnym nienależną i w związku z tym – działając zgodnie z prawem – nie złożą wykazu (luka w ewidencji). W przypadku, gdy podmiot korzystający ze środowiska nie złożą wykazu, marszałek województwa zobowiązany jest na podstawie art. 288 ust. 1 pkt 1 POŚ, wymierzyć opłatę w drodze decyzji, na podstawie własnych ustaleń lub wyników kontroli WIOŚ. Kosztów zbędnych i nieefektywnych (tj. takich w wyniku, których zostanie ustalone, że wysokość opłaty nie przekracza 800 zł) postępowań można uniknąć, jeśli bezwzględny obowiązek składania wykazów zostanie utrzymany. Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że ustalenie tego, czy podlega się zwolnieniu z obowiązku złożenia wykazu, będzie możliwe tylko poprzez naliczenie jej wysokości. A zatem (w myśl projektowanej ustawy) podmioty korzystające ze środowiska w dalszym ciągu będą miały obowiązek prowadzić ewidencję i naliczać opłatę według aktualnych stawek i zgodnie z obowiązującymi zasadami, a miałyby (pod warunkiem nieprzekroczenia 800 zł/rok) zostać zwolnione jedynie z końcowego etapu procesu ustalania wysokości opłaty, jakim jest złożenie wykazu w urzędzie. W tym kontekście uciążliwość obowiązku złożenia wykazu staje się minimalna i nie warta zmian pociągających ze sobą tak istotne konsekwencje, jak zmniejszenie wpływów z opłat przeznaczonych na ochronę środowiska oraz zwiększenie kosztów ponoszonych z tytułu kontroli przez urzędy marszałkowskie. Należy stanowczo nie zgodzić się ze stwierdzeniem, że dane o zakresie korzystania ze środowiska, po sprawdzeniu przez pracowników urzędów marszałkowskich, czy podmiot jest zobowiązany do wniesienia opłaty i czy wyliczył ją prawidłowo, nie są do niczego wykorzystywane, a system ma charakter jedynie „opłatowy”. Otóż prowadzone przez urzędy marszałkowskie wojewódzkie bazy podmiotów korzystających ze środowiska spełniają podwójną funkcję:	
--	--	---	--

			weryfikacyjną, o której mowa w uzasadnieniu projektu oraz informacyjną. Baza stanowi bowiem źródło informacji o stanie środowiska w województwie, na jej podstawie udzielana jest na wniosek informacja o środowisku. Ponadto dane zawarte w bazie stanowią również podstawę różnych opracowań, planów i programów. Kwestia rozsądnego i jednocześnie uniwersalnego kryterium zwalniającego podmioty korzystające ze środowiska z obowiązku składania sprawozdań była już wielokrotnie rozważana przez Ministerstwo Środowiska, a nawet poruszana podczas wspólnych spotkań pracowników urzędów marszałkowskich i pracowników ministerstwa. Mimo różnych rozważanych rozwiązań, nie udało się znaleźć takiego kryterium Na koniec warto również zwrócić uwagę, że w ciągu wieloletniego obowiązywania systemu opłat za korzystanie ze środowiska wprowadzane były do niego zmiany zmniejszające jego uciążliwość dla podmiotów korzystających ze środowiska. Tytułem przykładu należy wskazać przede wszystkim ustanowienie kwoty zwolnionej z obowiązku uiszczania oraz sukcesywne wydłużanie okresów sprawozdawczych w wyniku czego częstotliwość składania sprawozdań i wnoszenia opłat uległa zmniejszeniu.	
70.		Polska Izba Gospodarki Odpadami	Zwracamy także uwagę, że propozycja zmiany ustawy Prawo ochrony środowiska zawarta w art. 14 projektu ustawy, która ma na celu zwolnienia małych podmiotów z konieczności składania sprawozdań jeśli należna opłata jest niższa niż 800 zł <u>może doprowadzić do sytuacji, w której podmioty te nie będą w ogóle weryfikować tego, czy w konkretnym okresie będą musiały wnosić takowe opłaty.</u> <u>Ponadto zmiany przewidują dla pozostałych przedsiębiorców powrót do sprawozdań półrocznych i wnoszenia opłat raz na pół roku, co na pewno nie jest udogodnieniem lecz wręcz przeciwnie dodatkowym obowiązkiem.</u>	Uwaga nieuwzględniona. Stanowisko j.w. Uwaga do uwzględnienia. Stosowny przepis znajduje się w okresie vacatio legis od 2009 r. Projekt ograniczał się do wprowadzenia zmian w

				zakresie zwolnienia z obowiązku przedkładania sprawozdań. MR przyjmuje uwagę i proponuje zmianę przepisu również w tym zakresie.
Art. 16 – zmiany w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej				
71.		Porozumienie Zielonogórskie	Federacja proponuje powrót do sytuacji, kiedy ustawa o swobodzie działalności gospodarczej obejmowała podmioty lecznicze. Poprzednie regulacje w tej ustawie były wystarczające, poza tym zgodnie z ustaleniami zawartymi w <u>Porozumieniu z dnia 7 stycznia 2015 r. Minister Zdrowia zobowiązał się do przywrócenia pełnego zastosowania ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wobec podmiotów.</u>	MR nie posiada informacji z MZ potwierdzających zainteresowanie MZ zmianą przepisów w tym zakresie.
72.	Art. 16 pkt 1 pkt 6	ZBP	Proponujemy rozważenie zmiany umiejscowienia projektowanej regulacji, projektowany przepis mógłby zostać dodany jako art. 10 b zamiast art. 9c.	Uwaga uwzględniona. Jednocześnie przepisy zostały doprecyzowane i uzupełnione. MR proponuje zapewnienie takiej samej ochrony jak zapewniają interpretacje indywidualne wydawane na podstawie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej również przedsiębiorcom nieposiadającym interpretacji indywidualnej – o ile stosowali się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej danego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej. Analogiczne zmiany proponuje się w ustawie – Ordynacja podatkowa. Ponadto proponuje się wprowadzenie ogólnych wyjaśnień dotyczących praktycznych aspektów stosowania

				prawa podatkowego (tzw. objaśnień podatkowych), które w odróżnieniu od interpretacji ogólnych nie będą dotyczyły wyłącznie wykładni przepisów, lecz obejmować będą także ich praktyczne zastosowanie. Podatnicy będą podlegali ochronie w związku z zastosowaniem się do treści objaśnień podatkowych, bez konieczności występowania z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej.
73.		Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	1. Projektodawca, do omawianej ustawy w <u>do danym art. 9c</u>, wprowadza tzw. klauzulę pewności prawa. Klauzula ta ma w założeniu chronić przedsiębiorców przed zmianami interpretacji prawa stosowanymi przez organy. Zgodnie z ust. 1 wskazanego przepisu: „W przypadku zmiany przez organ administracji publicznej, państwową jednostkę organizacyjną lub organ kontroli zakresu lub sposobu zastosowania przepisów w indywidualnej sprawie przedsiębiorcy, przedsiębiorca nie może być obciążony jakimikolwiek daninami publicznymi, sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do: 1) ugruntowanej praktyki organu administracji publicznej, państwowej jednostki organizacyjnej lub organu kontroli; 2) wydanego wcześniej wobec niego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej, państwowej jednostki organizacyjnej lub organu kontroli.” Zatem założeniem tego przepisu jest uwolnienie przedsiębiorcy od sankcji administracyjnych i karnych w przypadku, gdy działał zgodnie z ugruntowaną praktyką organów lub zastosował się do wydanego wobec niego rozstrzygnięcia. O ile druga ze wskazanych przesłanek ekskulacji	Stanowisko j.w.

		działań przedsiębiorcy jest jak najbardziej zrozumiała, o tyle pierwsza z nich może w praktyce wywoływać trudności w jej stosowaniu. W ust.2 tego przepisu projektodawca definiuje, co oznacza ugruntowana praktyka organu. "Przez ugruntowaną praktykę organu administracji publicznej, państwowej jednostki organizacyjnej lub organu kontroli, o której mowa w ust. 1, rozumie się wykładnię prawa dominującą w okresie objętym zachowaniem przedsiębiorcy, nie krócej jednak niż w okresie 12 miesięcy przed dniem wszczęcia postępowania administracyjnego w indywidualnej sprawie przedsiębiorcy albo przed dniem podjęcia czynności kontrolnych, zawartą w szczególności w pisemnych stanowiskach, interpretacjach lub prawomocnych rozstrzygnięciach tych organów, jednostek lub sądów, zaleceniach pokontrolnych lub dokumentach zawierających rekomendacje organów określających zalecany sposób postępowania w zakresie przedmiotu objętego kontrolą." Zaproponowana definicja wywołuje wątpliwości. Po pierwsze, brak jest obiektywnych kryteriów pozwalających na zdefiniowanie samego pojęcia „dominująca”. Nie ma również narzędzi spójnej i bezsprzecznej weryfikacji wszystkich wydawanych stanowisk, interpretacji czy prawomocnych rozstrzygnięć. Nie istnieje bowiem baza czy zestawienie takich stanowisk, interpretacji czy rozstrzygnięć, która mogłaby być punktem wyjścia do oceny, że mamy do czynienia z wykładnią dominującą. W związku z tym przepis wydaje się być trudny do zastosowania w praktyce. Wątpliwości wywołuje użyte tutaj samo pojęcie "dominująca wykładnia". Wydaje się, że o dominującej wykładni można mówić w sytuacji, gdy w podobnych stanach faktycznych lub przy rozstrzyganiu podobnych stanów faktycznych sprawy są rozstrzygane tak samo lub co do zasady można z nich wywieść stałą regułę wykładni przepisu i zachowania się podmiotu, którego dane rozstrzygnięcie dotyczy. Zatem do stwierdzenia dominującej wykładni potrzebne jest wydanie co	
--	--	--	--

		najmniej dwóch lub więcej rozstrzygnięć. Powstaje zatem zasadnicze pytanie, co w przypadku, gdy w zależności od organu lub nawet regionu Polski dominującą wykładnią jest inna lub, gdy w danej sprawie zostanie wydane jedno rozstrzygnięcie. Przepis ten też, w naszej ocenie, może naruszać przepisy art.14a Ordynacji podatkowej, w takim zakresie, w jakim nie odnosi się do obowiązku uwzględniania orzecznictwa sądowego. Co prawda ugruntowana praktyka organów to praktyka także oparta na rozstrzygnięciach sądu, ale pomimo funkcjonowania art.14a Ordynacji podatkowej nie była do tej pory w wielu przypadkach ta reguła przestrzegana. Przepis ten stanowi, iż minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa <i>podatkowego</i> przez organy <i>podatkowe</i> oraz organy kontroli skarbowej, dokonując w szczególności ich interpretacji, z urzędu lub na wniosek, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (interpretacje ogólne). Z przepisu tego wynika przede wszystkim obowiązek respektowania przez organy podatkowe orzecznictwa sądów przy stosowaniu, a zatem przy dokonywaniu wykładni prawa. Do tej pory organy podatkowe obchodziły ten zapis w ten sposób, iż w wydawanych interpretacjach indywidualnych zamieszczały klauzule, iż przytaczane przez podatników orzeczenia sądów administracyjnych układające się w stabilną linię orzecznicze nie mogą być uwzględniane, bowiem zostały wydane w indywidualnych sprawach podatników i nie mogą stanowić podstawy rozstrzygnięcia w danej sprawie. Zatem "ugruntowana praktyka organów" nie jest tym samym czym ugruntowana linia orzecznicza sądów. Sposób stosowania prawa prezentowany w orzecznictwie, jest tą wykładnią która powinna być wykładnią dominującą. Często się zdarza, że ugruntowana praktyka organów nie wytrzymuje kontroli sądowo-administracyjnej.	
--	--	---	--

		Zgodnie z ust.3 omawianego przepisu: "Przedsiębiorca może powoływać się na interpretację udzieloną innemu przedsiębiorcy, o ile nie została ona zmieniona, a stan faktyczny przedstawiony w interpretacji jest taki sam jak stan faktyczny, w jakim znajduje się przedsiębiorca." W swoim założeniu przepis ma umożliwić powoływanie się przedsiębiorców na rozstrzygnięcia wydane wobec innych przedsiębiorców w takich samych stanach faktycznych, przepis ten jednak nie rozstrzyga co należy uznać za "taki sam stan faktyczny", w jakim znajduje się przedsiębiorca, który powołuje się na takie rozstrzygnięcie. Na uwagę zasługuje także fakt, iż z przepisu nie wynika, czy taki sam stan faktyczny powinien uwzględniać zarówno elementy przedmiotowe jak i podmiotowe stanu faktycznego i w jakim zakresie. Z tego względu należałoby zmienić ten przepis poprzez umożliwienie korzystania z rozstrzygnięć wydanych w "podobnych sprawach". <u>2. W dodanym art.77a</u> ustawy o swobodzie działalności gospodarczej projektodawca wprowadza zasadę, iż jako dowód w sprawie może być dopuszczone wszystko, co może się przyczynić do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem, a w szczególności udowodnić istnienie ugruntowanej praktyki organów. W dalszej części tego przepisu projektodawca stanowi, iż jeżeli podatnik udowodni, że stosował się do takiej ugruntowanej praktyki organ kontroli, <u>w drodze zaleceń pokontrolnych</u>, wskazuje kontrolowanemu prawidłowy sposób postępowania oraz termin, od którego nakaże jego stosowanie. Zatem przepis pozostawia uznaniowość i dowolność w kształtowaniu wykładni prawa przez organ. Z przepisu wynika, że organ może zmienić w każdym czasie ugruntowaną praktykę organu, co z kolei w dalszym ciągu narusza pewność obrotu prawnego. Przepis ten nie wymaga od organu ani uzasadnienia stanowiska, ani zgodności z zasadą wyrażoną w art.14a Ordynacji podatkowej, a także zasadą iż organ może działać tylko zgodnie z prawem i w jego	
--	--	---	--

			granicach. Dlatego też odstąpienie organu od ugruntowanej praktyki musi mieć swoje umocowanie, tzn. musi wynikać ze zmiany przepisów albo ze zmiany sposobu jego wykładni przez organy kontrolujące legalność działań administracji publicznej.	
74.		ZBP	Za oczekiwaną należy uznać propozycję polegającą na nieobciążaniu przedsiębiorcy sankcjami, jeżeli ten zastosował się do ugruntowanej praktyki organu administracji publicznej, państwowej jednostki organizacyjnej lub organu kontroli. Szczególnie korzystnie należy ocenić fakt, iż wskazane regulacje będą dotyczyły także indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego. W tym: 1) zastosowanie w projekcie nowelizacji pojęcia „ugruntowanej praktyki”, „dominującej wykładni prawa”, a także konieczność weryfikowania 12 miesięcznego okresu jej występowania, będzie z dużym prawdopodobieństwem generowało liczne spory z administracją podatkową i może zniweczyć zamierzony pozytywny efekt nowego przepisu. Ponadto może generować wzmożoną pracochłonność, zarówno po stronie przedsiębiorców, jak i organów podatkowych, w zakresie następczej analizy wydawanych interpretacji w konkretnych stanach faktycznych pod kątem statystyki pozytywnych i negatywnych interpretacji oraz ich aktualności; 2) w świetle stosowanej niezależnie zasady weryfikacji przez MF wydawanych interpretacji i ich odpowiedniego korygowania (zmiana, odwołanie) oraz zasady działania organów w sposób budzący zaufanie obywateli do organów podatkowych (wyodrębnionej z zasady demokratycznego państwa prawnego), celowym byłoby: a. wskazanie, że zastosowanie się do umieszczonej w wykazie prowadzonym przez MF bazy, prawomocnej, wydanej innemu podmiotowi w analogicznym stanie faktycznym indywidualnej interpretacji prawa podatkowego, daje możliwość ochrony	Stanowisko j.w.

			przedsiębiorcy, który się do niej zastosował, b. ustalenie, że takie zastosowanie będzie generowało ochronę analogiczną do ochrony ustanowionej indywidualną interpretacją prawa podatkowego pozyskaną samodzielnie przez przedsiębiorcę, tj do momentu jej odwołania temu innemu przedsiębiorcy, c. rozważenie ewentualnego wprowadzenia mechanizmu przekazywania przez przedsiębiorców informacji do właściwych organów państwowych o zastosowaniu się do konkretnej interpretacji, d. określenie, w jaki sposób podatnicy będą mogli się dowiedzieć o odwołaniu uprzednio wydanej innemu przedsiębiorcy, prawomocnej, pozytywnej interpretacji prawa podatkowego, lub informowani, po uprzednim działaniu jak w pkt c, 3) warunkiem efektywnego zastosowania analizowanego przepisu byłoby, aby udostępnione przez MF zbiory interpretacji prawa podatkowego zawierały odpowiednie reguły walidacyjne w zakresie opisu stanu faktycznego wydawanych interpretacji, a także obejmowały zbiory interpelacji, które zostały zmienione lub anulowane.	
75.	Art. 16 pkt 3	ZBP	Uwaga natury legislacyjnej – zasadnym jest zweryfikowanie, czy zamiarem ustawodawcy jest wykreślenie obecnego art. 25 ust. 1 pkt 14a) oraz 14b).	Uwaga uwzględniona. W osobnych jednostkach red. (tired) zostanie nadane nowe brzmienie pkt 14 i pkt 15, pozostawiając pkt 14a i 14b bez zmian.
76.		Związek Rzemiosła Polskiego	Konsultowane organizacje przekazały wątpliwości do projektowanych zmian w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej w części dotyczącej zniesienia we wpisie do CEIDG w art. 25 ust.1 pkt.5 adresu zamieszkania przedsiębiorcy. Wpisowi do CEIDG podlegają jedynie przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi, dlatego nie podzielamy poglądu prezentowanego w uzasadnieniu, że zmiany polegające na <i>ograniczeniu zakresu danych zawartych we wpisie do CEIDG nie będą miały wpływu na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego</i>. Doświadczenie życiowe wskazuje, że informacja o miejscu zamieszkania przedsiębiorcy	Uwaga nieuwzględniona. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przewidują, że dane dotyczące adresu zamieszkania przedsiębiorcy są danymi podlegającymi wpisowi do CEIDG (art. 25 ust. 1 pkt 5 usdg) i jednocześnie nie są danymi udostępnianymi przez CEIDG (art. 37 ust. 1 pkt 1 usdg). Ich

		bywa przydatna dla kontrahenta przedsiębiorcy, bowiem stanowi najczęściej podstawowe miejsce dla możliwości skutecznego doręczenia korespondencji, czy miejsce gdzie znajdują się podstawowe składniki majątku danego przedsiębiorcy. Ponadto, w odróżnieniu od miejsca wykonywania działalności, miejsce zamieszkania nie ulega tak częstym zmianom, jak w przypadku miejsca wykonywania działalności gospodarczej. W naszej ocenie jest to sytuacja, w której należy rozważyć dwa interesy, z jednej strony ochronę określonych informacji dotyczącej osób fizycznych (przedsiębiorców), a z drugiej strony potrzebę ochrony pewności obrotu gospodarczego i ochrony praw wierzycieli w przypadku utraty płynności finansowej przez przedsiębiorcę. Uważamy, że bezpieczeństwo obrotu gospodarczego powinno być nadrzędne w tym przypadku i podlegać większej ochronie, nawet kosztem prawa do ochrony pewnych informacji dotyczących przedsiębiorców będących osobami fizycznymi. Dodatkowo trzeba zwrócić uwagę, że w przypadku wielu przedsiębiorców, i tak adres zamieszkania będzie podawany w fakturach, bo będzie on tożsamy z miejscem wykonywania działalności. Uważamy, że jeżeli określona osoba decyduje się na rozpoczęcie prowadzenia działalności gospodarczej (uzyskuje status przedsiębiorcy), powinna się godzić na ograniczenie niejawności pewnych informacji jej dotyczących w celu zwiększenia pewności obrotu gospodarczego dla jej potencjalnych kontrahentów. Łatwy dostęp przez kontrahentów do adresu zamieszkania przedsiębiorcy może stanowić jedyne źródło informacji do podjęcia działań prawnych, na czele z działaniem na drodze sądowej i komorniczej, w przypadku, gdy przedsiębiorca okaże się nierzetelny i zaprzestaje regulowania należności. Tym samym, usunięcie adresu zamieszkania w CEIDG, utrudni w znaczny sposób dopełnienie szeregu obowiązków formalno-prawnych przez wierzycieli przedsiębiorcy, np. uniemożliwi skuteczne wezwanie do zapłaty, czy podanie aktualnego adresu zamieszkania osoby fizycznej	udostępnienie jest możliwe tylko wtedy, gdy są tożsame z adresem miejsca wykonywania działalności gospodarczej (jednakże nie są one uwidaczniane wtedy literalnie jako adres zamieszkania, ale jako adres prowadzenia działalności gospodarczej). Tym samym na gruncie obowiązujących przepisów, CEIDG nie jest publicznym źródłem danych o adresie zamieszkania przedsiębiorcy. CEIDG nie może być wykorzystana do ustalenia tego adresu na potrzeby prowadzonych postępowań sądowych wobec przedsiębiorcy przez jego kontrahentów. Zmiana polegająca na wykreśleniu danych o adresie zamieszkania przedsiębiorcy spośród danych wpisowych CEIDG nie ma zatem negatywnego wpływu na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego.
--	--	--	--

			w pozwie sądowym. Co więcej, w sytuacji zaprzestania wykonywania działalności we wskazanych wcześniej miejscach jej prowadzenia, lub zaniechania aktualizacji tych danych, ustalenie w dogodnym dla kontrahentów takiego przedsiębiorcy adresu kontaktowego (którym najczęściej jest adres zamieszkania) może być znacznie utrudnione i czasochłonne. Okoliczności tych nie zmieni kolejna proponowana zmiana wprowadzająca obowiązek złożenia wraz wnioskiem o wpis do CEIDG oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do nieruchomości, których adresy podlegają wpisowi do CEIDG. Zresztą często te adresy będą tożsame z adresem zamieszkania. Tak, jak już to podkreślono powyżej, wskazanie tytułu prawnego do lokalu, np. umowy najmu, często zawieranej jedynie na potrzeby rejestracji, nie daje żadnej gwarancji pozostałym uczestnikom obrotu gospodarczego, że dane te będą aktualne w momencie utraty płynności finansowej przez takiego przedsiębiorcę, oraz że pod tym adresem znajdują się jakiegokolwiek składniki majątkowe pozwalające na zaspokojenie wierzycieli takiego przedsiębiorcy. Gwarancje taką w dużo większym zakresie daje wskazanie miejsca i adresu zamieszkania przedsiębiorcy.	
77.		Pracodawcy RP	Krytycznie odnosimy się do projektowanych zmian występujących w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, a ściślej rozdziału 3 tej ustawy, dot. Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. W uzasadnieniu do projektowanych zmian czytamy m. in.: 2.16.3. zmiany w pkt 3-5 - w zakresie CEIDG <i>Propozycje mają na celu m.in. ograniczenie zakresu danych zawartych we wpisie do CEIDG niezwiązanych bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub niewpływających na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego.</i> 2.16.3.2. zmiana w pkt 3 - w zakresie wpisu danych adresowych do CEIDG	Jw.

		<i>Proponuje się wprowadzenie zmiany w art. 25 ust. 1 pkt 5 SDG poprzez zniesienie wpisu do CEIDG informacji o miejscu i adresie zamieszkania. Zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 1 są to dane niejawne i nie mają wpływu na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego.</i> <u>W naszej ocenie uzasadnienie do przedstawionej propozycji zmian jest nie tylko lakoniczne w treści, ale nie sposób się z nim zgodzić. Przypominamy, że wpis do CEIDG ma na celu ewidencjonowanie przedsiębiorców będących wyłącznie osobami fizycznymi. Tym samym twierdzenie, że zniesienie obowiązku podawania miejsca i adresu zamieszkania takiego przedsiębiorcy cyt. „nie ma wpływu na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego” jest całkowicie bezpodstawne.</u> Przeciwnie, doświadczenie życiowe oraz ostatnie 25 lat działania przedsiębiorców na wolnym rynku wskazuje, że w przypadku osób fizycznych to właśnie adres zamieszkania stanowi najczęściej podstawowe miejsce do możliwości skutecznego doręczenia korespondencji, oraz miejsce gdzie znajdują się podstawowe składniki majątku danego przedsiębiorcy. Ponadto, w odróżnieniu od miejsca wykonywania działalności, miejsce zamieszkania nie ulega tak częstym zmianom (dezaktualizacji), jak w przypadku tzw. miejsc wykonywania działalności gospodarczej. W naszej ocenie jest to typowa sytuacja, w której należy rozważyć dwa interesy, z jednej strony ochronę określonych informacji dotyczącej osób fizycznych (przedsiębiorców), a z drugiej strony właśnie potrzebę ochrony pewności obrotu gospodarczego, i ochrony praw wierzycieli, w przypadku utraty płynności finansowej przez przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną. Według nas ten drugi interes powinien w tym przypadku podlegać większej ochronie kosztem prawa do ochrony pewnych informacji dotyczących przedsiębiorców będących osobami fizycznymi. Uważamy, iż w sytuacji gdy określona osoba decyduje się na rozpoczęcie prowadzenia działalności gospodarczej (uzyskania status przedsiębiorcy), winna się godzić na ograniczenie niejawności pewnych informacji dotyczących jej osoby – w tym przypadku jej miejsca i	
--	--	---	--

		adresu zamieszkania, celem zwiększenia pewności obrotu gospodarczego. Łatwy dostęp przez kontrahentów takiego przedsiębiorcy do danych dotyczących adresu zamieszkania ma kolosalne znaczenie i stanowi podstawowe źródło informacji dla podejmowania określonych działań na drodze prawnej, na czele z działaniem na drodze sądowej i komorniczej, w przypadku gdy przedsiębiorca okaże się nierzetelny i zaprzestaje regulowania należności. Tym samym brak udostępnienia takiej informacji w CEIDG utrudni w znaczny sposób dopełnienie szeregu obowiązków formalno-prawnych przez wierzycieli takiego przedsiębiorcy, np. brak będzie możliwości skutecznego wezwania do zapłaty, obowiązku wskazania aktualnego adresu zamieszkania osoby fizycznej w pozwie sądowym itp. Co więcej, w sytuacji gdy przedsiębiorca faktycznie zaprzestanie wykonywania działalności we wskazanych wcześniej miejscach jej prowadzenia, lub po prostu zaniecha obowiązkowi aktualizacji tych danych, ustalenie w rozsądnym terminie przez kontrahentów takiego przedsiębiorcy adresu kontaktowego (którym najczęściej jest adres zamieszkania) może być znacznie utrudnione i czasochłonne. Okoliczności tej nie zmienia kolejna proponowana zmiana w tym zakresie: 2.16.3.6. zmiana w pkt 3 - wprowadzenie obowiązku złożenia wraz wnioskiem o wpis do CEIDG oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do lokalu. Proponowana zmiana ma na celu ochronę osób trzecich przed wskazywaniem przez przedsiębiorców w CEIDG nieprawdziwych danych adresowych niezgodnych ze stanem faktycznym. Proponuje się wprowadzenie obowiązku złożenia wraz wnioskiem o wpis do CEIDG oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do lokalu. Przedsiębiorca będzie składał oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia na podstawie art. 233 § 6 Kodeksu karnego. Obecnie analogiczne oświadczenie przedsiębiorca składa pod rygorem odpowiedzialności	
--	--	--	--

			karnej na podstawie art. 25 ust. 7 oraz art. 27 ust. 2 pkt 5, w związku z brakiem orzeczonych zakazów wykonywania działalności i wykonywania określonego zawodu (art. 25 ust. 1 pkt 16-18 SDG). Tak jak już to podkreślono powyżej, wskazanie tytułu prawnego do lokalu np. umowy najmu, często zawieranej jedynie na potrzeby rejestracji, nie daje żadnej gwarancji pozostałym uczestnikom obrotu gospodarczego, że dane te będą aktualne w momencie utraty płynności finansowej przez takiego przedsiębiorcę, oraz że pod tym adresem znajdują się jakiegokolwiek składniki majątkowe pozwalające na zaspokojenie wierzycieli takiego przedsiębiorcy. Gwarancje taką w dużo większym zakresie daje wskazanie miejsca i adresu zamieszkania przedsiębiorcy.	
78.	Art. 16 pkt 7	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Rzecznik wskazuje w odniesieniu do projektowanego art. 78a na zasadność ustawowego wskazania sposobu przeprowadzania analizy lub też sprecyzowania, na czym ma polegać „identyfikacja obszarów podmiotowych i przedmiotowych”. Należy również rozważyć możliwość delegowania tej kompetencji do uregulowania drogą rozporządzenia. W proponowanym stanie prawnym, sposób przeprowadzania analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa w ramach wykonywania działalności gospodarczej określać ma organ kontroli lub organ nadrzędny. Oznacza to, że poza zbyt ogólnikowo wskazanymi regułami analizy ryzyka („identyfikacja obszarów podmiotowych i przedmiotowych”), nie wskazano żadnych przesłanek, na których winien opierać się organ określając sposób przeprowadzenia analizy. W praktyce, takie rozwiązanie może doprowadzić do rozbieżności w praktyce działania organów kontroli, a tym samym do różnicowania pozycji prawnej przedsiębiorców. Dodatkowo, rozwiązanie takie jest sprzeczne z postulatem przewidywalności prawa. W ocenie Rzecznika, zamieszczenie przez organ kontroli ogólnego schematu procedur kontroli w BIP może okazać się niewystarczające dla osiągnięcia wyżej przykładowo wskazanych celów. Wobec powyższego, <u>Rzecznik rekomenduje, aby przesłanki, wskazane w art. 78a ust. 1</u>	Uwaga nieuwzględniona. Zdaniem MR nie ma potrzeby uściślenia regulacji w tym zakresie w drodze rozporządzenia. Organ kontroli uwzględniając specyfikę danego rodzaju kontroli będzie dokonywał analizy.

			<u>zostały sprecyzowane.</u>	
79.		NSZZ Solidarność	Zaproponowano dodanie art. 78 a, zgodnie z którym organy administracji publicznej powinny planować i organizować kontrole po uprzednim przeprowadzeniu identyfikacji podobieństwa naruszenia prawa. Propozycja ta nie została opisana w sposób czytelny. Jest to bardzo istotne zagadnienie, biorąc pod uwagę chociażby prowadzone dyskusje w Radzie Dialogu Społecznego związane z procedowaniem projektu zmian do ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za prace (tzw. stawka godzinowa) o roli kontroli Państwowej Inspekcji Pracy. Zdaniem PIP uprzedzanie kontrolowanych o terminach kontroli była powodem mniejszej skuteczności Inspekcji na co wskazywały niejednokrotnie związki zawodowe. Dlatego propozycja „analizy ryzyka” wzbudza kontrowersje i wymaga dokładniejszego wyjaśnienia. Dobrym rozwiązaniem byłoby zamieszczenie definicji tego pojęcia w słowniczku ustawy.	Uwaga nieuwzględniona. Ust. 2 określa przypadki kiedy nie ma zastosowania kontrola po przeprowadzeniu analizy ryzyka.
80.		OPZZ	1) zmiana w pkt. 7 (1. 2) dot. kontroli na podstawie identyfikacji prawdopodobieństwa naruszenia prawa „analizy ryzyka” Nie do przyjęcia jest wprowadzenie w art. 78a ust. 1 zmiany, zgodnie z którą organy administracji publicznej powinny planować i organizować kontrole po uprzednim przeprowadzeniu identyfikacji prawdopodobieństwa naruszenia prawa - tzw. „analizie ryzyka”, która ma wskazać identyfikację obszarów podmiotowych i przedmiotowych, w których ryzyko naruszenia przepisów jest największe. Oznaczać to będzie w praktyce kontrolowanie tylko najbardziej newralgicznych obszarów naruszenia prawa i ograniczenie liczby i zakresu kontroli przedsiębiorców, u których występuje niewielkie ryzyko bądź nie stwierdzono wcześniej naruszeń przepisów. W naszej ocenie nie będą więc możliwe kontrole np. w wyniku skarg (jak np. w przypadku kontroli PIP) czy tzw. kontrole prewencyjne, mające za zadanie promowanie dobrych praktyk u tych przedsiębiorców, którzy prawa nie naruszają. Ponadto przepis jest bardzo ogólny: nie wskazuje, kto miałby	Uwagi nieuwzględniona. Stanowisko j.w. Jednocześnie, w ust. 2 dodana została lit. d w brzmieniu: „innego naruszenia ustawowego zakazu lub niedopełnienia ustawowego obowiązku”.

			przeprowadzać analizę ryzyka ani według jakich procedur. 2) zmiana w pkt. 7 (3) dot. informacji o procedurach kontroli na stronach internetowych organu kontroli Propozycja zobowiązująca organy administracji publicznej do zamieszczania w BIP ogólnych schematów procedur kontroli oraz sposobu przeprowadzania analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa w ramach wykonywania działalności gospodarczej jest nie do przyjęcia. W naszej ocenie nie ma racjonalnych przesłanek do tego, aby ogólny schemat procedur kontroli (jak i opis sposobu przeprowadzania analizy ryzyka) był zamieszczany w BIP. Procedury postępowań kontrolnych poszczególnych organów nadzoru i kontroli są powszechnie znane, zamieszczone w stosownych ustawach. Niezrozumiałe jest uzasadnienie, iż „przedsiębiorca, będzie (...) miał możliwość zapoznania się z konkretną procedurą w bardzo praktyczny sposób (według formuły „krok po kroku”)”. Zapis zbyt mocno ingeruje w obowiązujące przepisy organów nadzorczych, a jednocześnie stawia w bardzo uprzywilejowanej pozycji przedsiębiorców.	
81.	Art. 16 pkt 8	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Rzecznik negatywnie ocenia projektowaną treść art. 79 ust. 5a SDG w zakresie, w jakim przepis ten nie określa terminu na dokonanie czynności kontrolnych. <u>W ocenie Rzecznika, zasadnym byłoby ustalenie przedmiotowego terminu, choćby 1-dniowego, celem ochrony praw przedsiębiorców i umożliwienia im przygotowania przedsiębiorstwa do dokonywania tych czynności.</u> Zapis ten budzi wątpliwości w szczególności w połączeniu z zapisem projektowanego art. 79 ust. 5e SDG, który wskazuje na bardzo szerokie grono osób, którym można doręczyć zawiadomienie o zamiarze podjęcia czynności kontrolnych.	Uwaga nieuwzględniona. Rozwiązanie to ma na celu podniesienie skuteczności nadzoru rynku sprawowanego przez organy publiczne, z jednoczesnym ograniczeniem uciążliwości czynności organów. Postulat ograniczenia zakresu wymaganego zawiadomienia o kontroli jest zgłaszany zarówno przez niektóre organizacje przedsiębiorców, jak i organy nadzoru
82.		POHiD	Nie do zaakceptowania jest uprawnienie organów kontrolnych do pobierania próbek, dokonywania oględzin, w tym pojazdów oraz dokonywania pomiarów przed upływem 7 dni od daty doręczenia	Uwaga nieuwzględniona. Stanowisko j.w.

			przedsiębiorcy zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli. Przez wzgląd na brzmienie art. 79 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej proponowany przepis wydaje się zbędny. W wyżej wymienionej regulacji prawnej ustawodawca wskazał bowiem na przesłanki uzasadniające podjęcie przez organy czynności kontrolnych bez uprzedniego zawiadomienia przedsiębiorcy. Nie wydaje się zatem zasadne poszerzanie ich kompetencji w przypadkach niewymagających niezwłocznej kontroli. Niewątpliwie proponowany przepis wypacza istotę kontroli przedsiębiorcy, od której tylko wyjątek stanowiły przypadki wyczerpująco wskazane w uprzednio przytoczonym unormowaniu, a jego zastosowanie w praktyce stworzy utrudnienia w wykonywaniu działalności gospodarczej.	
83.		Polska Izba Gospodarki Odpadami	Nie poprawia otoczenia prawnego przedsiębiorcy zmiana proponowana w art. 16 pkt 8 projektu ustawy. Dodanie ust. 5a – 5b w art. 79 do ustawy o swobodzie działalności gospodarczej niweczy w dużej mierze zastrzeżenie, zgodnie z którym kontrola może być przeprowadzana dopiero po 7 dniach od dnia zawiadomienia przedsiębiorcy o jej zamiarze.	Uwaga nieuwzględniona. Stanowisko j.w.
84.	Art. 16 pkt 9	OPZZ	Obowiązujący przepis wskazujący na obowiązek prowadzenia książki kontroli w postaci elektronicznej i papierowej powinien pozostać. Jest to szczególnie istotne i ważne z praktycznego punktu widzenia, zwłaszcza w małych firmach, jak też konieczność wglądu w historię kontroli wcześniejszych. Nie zawsze dostęp do urządzenia pozwalającego na zapoznanie się z zapisami umieszczonymi w książce kontroli w postaci elektronicznej może być możliwy. Stąd w naszej ocenie nieuzasadniona jest zmiana, aby przedsiębiorca miał możliwość wyboru prowadzenia jednej formy książki kontroli.	Wyjaśnienie: Obowiązujące przepisy dają alternatywę przedsiębiorcy w zakresie wyboru postaci książki kontroli i projekt nie zmienia tej możliwości.
85.		POHiD	W przypadku art. 16 projektowanej ustawy w pkt 9 ustawodawca najprawdopodobniej popełnił omyłkę. Otóż książka kontroli została unormowana w art. 81 ust. 1 ustawy, co nie ulega zmianie na gruncie analizowanego projektu. Z nieuzasadnionych przyczyn ustawodawca wskazując na książkę kontroli odesłał do art. 98 ust. 1 ustawy,	Uwaga uwzględniona.

			dotyczącego zaświadczenia o dokonaniu wpisu przedstawicielstwa do rejestru przedstawicielstw.	
86.		KIBR	w zakresie dotyczącym książki kontroli, które mają być udostępniane kontrolującym w wersji elektronicznej - w projekcie ustawy i uzasadnieniu nie wskazano, jakie rozwiązanie to może mieć konsekwencje dla jednostki, kto kiedy i jak powinien wygenerować login dla osoby kontrolującej i na jak długi czas, a także określenie zakresu dostępu do danych.	Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 81 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca już dziś może prowadzić książkę kontroli w postaci elektronicznej.
87.		ZBP	Proponujemy zastąpienie wyrazów „o której mowa w art. 98 ust. 1” wyrazami „o której mowa w art. 81 ust. 1”. Dodatkowo sugerujemy doprecyzowanie art. 81a ust. 2 w związku z projektowanymi zmianami w art. 81a ust. 1, w szczególności czy przedsiębiorca jest zwolniony z obowiązku udostępnienia książki kontroli prowadzonej w wersji elektronicznej, ze względu na udostępnienie jej innemu organowi.	Uwaga redakcyjna uwzględniona.
88.		Pracodawcy RP	W art. 81a ust. 1 odniesiono się do art. 98 ust. 1 zamiast do art. 81 ust.1.	Uwaga uwzględniona.
89.	Art. 16 pkt 10	Pracodawcy RP	Uprawnienia do przeprowadzania więcej niż jednej kontroli w tym samym czasie zostały już nadane w art. 82 ust 1. W zapisach proponowanego ust. 3 brakuje odniesienia do ust.1 pkt 1-9. Organy kontroli powinny mieć możliwość dokonywania kontroli w tym samym czasie w przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt. 1-9 oraz w przypadku, kiedy kontrola dotyczy tego samego przedmiotu, a przedsiębiorca wyraził na nią zgodę.	Uwaga uwzględniona poprzez dodanie w art. 82 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu: „2a) przedsiębiorca wyraził zgodę na równoczesne podjęcie i prowadzenie więcej niż jednej kontroli,”
90.	Art. 16 pkt 11	OPZZ	Nie do przyjęcia jest zapis wprowadzenia zakazu kontroli, w przypadku gdy ma ona dotyczyć zakresu objętego uprzednio zakończoną kontrolą. Czy to w praktyce będzie oznaczać brak możliwości re-kontroli, co jest powszechną i racjonalną praktyką, pozwalającą na stwierdzenie poprawy stanu przestrzegania prawa sprzed kontroli i wypełnienie wniosków pokontrolnych. Pomimo, iż przepis wskazuje na kilka wyjątków, to są one jednak dyskusyjne i w naszej ocenie mogą być wykorzystywane w celu uzasadnienia zakazu ponownej kontroli.	Uwaga częściowo uwzględniona. Doprecyzowano przepis. Nie jest intencją projektodawcy ograniczać możliwości ponownej kontroli w sytuacji, gdy taka ponowna kontrola dotyczy innego czasookresu.
91.		Pracodawcy	W zaproponowanym nowym art. 83b brak informacji na temat	Uwaga częściowo uwzględniona.

		RP	czasookresu, w obrębie którego nie przeprowadza się kontroli. Zapis obecny wskazuje, że organy kontroli, jeżeli nie zaistnieją przypadki wymienione w ust. 2, nie będą mogły kontrolować podmiotu w zakresie, w jakim podmiot ten został już skontrolowany nawet kilka lat po przeprowadzeniu kontroli.	Doprecyzowano przepis. Nie jest intencją projektodawcy ograniczać możliwości ponownej kontroli w sytuacji, gdy taka ponowna kontrola dotyczy innego czasookresu.
92.	Art. 16 pkt 12	ZBP	Zasadnym jest zmiana projektowanego postanowienia (Art. 16 pkt 12) lit. b) projektu) i dostosowanie jego brzmienia do istniejących form czynności prawnych na gruncie Kodeksu cywilnego oraz ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Zwłaszcza zasadnym jest zastąpienie wyrazów „w postaci papierowej” wyrazami „na piśmie”. Proponujemy rozważenie nadania następującego brzmienia: <i>„Przedsiębiorca wnosi sprzeciw do organu podejmującego i wykonującego kontrolę na piśmie lub za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej. Przedsiębiorca przekazuje kontrolującemu informację o wniesieniu sprzeciwu na piśmie lub za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej.”</i>	Wyjaśnienie: MR odstępuje od wprowadzania zmiany proponowanej w art. 84c ust. 2
93.		Pracodawcy RP	Przedsiębiorca może wnieść sprzeciw wobec przedłużeniu czasu trwania kontroli na podstawie obowiązującego art. 84c ust. 1. W treści tego przepisu zostało zawarte odniesienie do art. 83 ust. 1 i 2 dotyczące długości trwania kontroli oraz możliwych sytuacji przedłużenia czasu trwania kontroli.	MR proponuje nadać art. 84c ust. 15a SDG następujące brzmienie: "W przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 10, przedsiębiorca może wnieść do sądu administracyjnego skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 i 846). Wniesienie skargi nie wstrzymuje czynności kontrolnych."

Art. 17 – zmiany w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2015 r. poz. 2273 z późn. zm.)

94.		Związek Województw RP (Urząd Marszałkowski Woj. Wielkopolski ego)	W art. 17 zaproponowano zmianę m.in. art. 285 ust. 1 Prawa ochrony środowiska. <u>Zawarta tam koncepcja powrotu do półrocznych okresów rozliczeniowych, zróżnicowania terminów wnoszenia opłat za poszczególne rodzaje korzystania ze środowiska oraz zaliczkowy charakter opłaty za I półrocze jest pod każdym względem rozwiązaniem całkowicie błędnym.</u> Z pewnością wprowadzi wiele niepotrzebnego zamieszania. Wprowadzenie takiego rozwiązania stoi w jawnej sprzeczności z podstawowym założeniem projektowanych zmian – w żaden sposób nie ułatwi przedsiębiorcom prowadzenia działalności lecz wyraźnie ją utrudni. Należy podkreślić, że już od kilku lat funkcjonuje system opłat rocznych z jednolitym (co do zasady) terminem płatności, który jest pozytywnie oceniany zarówno przez pracowników urzędów marszałkowskich, jak i samych przedsiębiorców. Jeżeli chodzi o, niekiedy pojawiający się argument, że niekiedy łatwiej przedsiębiorcy wnieść opłatę dwukrotnie w mniejszej wysokości niż raz w większej, to należy pamiętać, że również obecnie podmiot korzystający ze środowiska ma prawo uiścić część przyszłej opłaty przed terminem jej płatności i to zarówno w wysokości, jak i w terminie dla niego najbardziej odpowiednim. Mając na uwadze powyższe, należy pozostawić bez zmian obecnie obowiązujący system opłat rocznych z jednolitym (co do zasady) terminem ich płatności. Aktualnie podmioty korzystające ze środowiska składają wykazy tylko marszałkowi województwa, a ten dopiero przekazuje je wojewódzkiemu inspektoratowi ochrony środowiska oraz wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta. <u>Dlatego też rozwiązania zaproponowane w art. 17 projektu przedłożonej ustawy odnoszące się do zmiany brzmienia art. 286 Prawa ochrony środowiska – w zakresie w jakim podmioty korzystające ze środowiska mają składać wykazy nie tylko marszałkowi województwa ale również wojewódzkiemu inspektorowi ochrony</u>	Uwagi uwzględnione dotyczące terminów wnoszenia opłat oraz składania wykazów tylko marszałkowi. Przedstawiony do zaopiniowania projekt wprowadza zwolnienie z obowiązku przedkładania wykazów o zakresie korzystania ze środowiska podmiotów, które są zwolnione z obowiązku wniesienia opłaty, poprzez dodanie w ustawie zmieniającej w art. 56 wprowadzającym zmiany w ustawie Prawo ochrony środowiska pkt 10 a oraz w pkt 7 zmieniającym art. 285 i 286 zastrzeżenia (w art. 286 ust. 1,2,5). Kwestionowane przepisy ustawy o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, która wprowadziła zmiany w art. 285 i 286 ustawy - Prawo ochrony środowiska zostały uchwalone 17 lipca 2009 r. i wejdą w życie 1 stycznia 2019 r. Uwagi dotyczące terminów wnoszenia opłat oraz składania wykazów tylko marszałkowi, MR uważa za zasadne.
-----	--	---	---	---

			środowiska oraz wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta (ust. 6 i ust. 9), będą krokiem wstecz w stosunku do obecnie funkcjonujących rozwiązań i z pewnością nie przyczynia się do poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców. Zdziwienie budzi też treść projektowanego art. 286 ust. 7 Prawa ochrony środowiska. Stwierdza się w nim, że Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami przekazuje wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska również informacje dotyczące wysokości opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Raporty przedkładane Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami nie zawierają naliczonej opłaty. <u>Natomiast zwolnienie z obowiązku składania wykazów o zakresie korzystania ze środowiska podmiotów, które są zwolnione z obowiązku wniesienia opłaty należy ocenić pozytywnie.</u>	
Art. 18 – zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2013 r. poz. 888 oraz z 2016 r. poz. 542 i 1688)				
95.		Krajowa Rada Izb Rolniczych	Proponuje się nowelizację w celu ułatwienia prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorcom wprowadzającym produkty w opakowaniach (którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań nieprzekraczającej 1 Mg) poprzez wyłączenie ich z konieczności przeprowadzania kampanii edukacyjnej, o której mowa w art. 19 lub przeznaczania na ten cel 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu. W konsekwencji tej zmiany, ta grupa przedsiębiorców będzie zwolniona z przygotowania sprawozdania dot. kampanii edukacyjnych. Publiczne kampanie edukacyjne to każde działanie mające na celu podnoszenie stanu świadomości ekologicznej społeczeństwa, obejmujące informowanie o prawidłowym postępowaniu z odpadami opakowaniowymi, możliwym wpływie odpadów opakowaniowych na	Przyjmuje się wyjaśnienia. Nie likwiduje się kampanii edukacyjnych, a jedynie, często nieuświadomiony obowiązek partycypowania w kosztach kampanii przez podmioty wprowadzające do obrotu relatywnie mało opakowań.

			środowisko i zdrowie ludzi, dostępnych systemach zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych, w tym kampanie w środkach masowego przekazu, ulotki i broszury informacyjne, plakaty, konkursy, konferencje oraz imprezy o charakterze informacyjno-edukacyjnym. Należy to uznać za pozytywne. Natomiast prawne zwolnienie przedsiębiorców z konieczności sprawozdawczości w tym zakresie wydaje się słuszne.	
UWAGI DO UZASADNIENIA I OSR				
96.	Dot. uzasadnienia zmian w KP i ustawie o ZFŚS	OPZZ	<u>Trudno zgodzić się ze stwierdzeniem zawartym w uzasadnieniu projektu, że pracodawcy nie chcą zwiększać zatrudnienie powyżej 19 pracowników, gdyż wiąże się to w obecnym stanie prawnym z obowiązkami związanymi z utworzeniem zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz ustaleniem regulaminów pracy i wynagradzania.</u> Poddajemy także w wątpliwość stwierdzenie zawarte w Ocenie Skutków Regulacji, w części dotyczącej wpływu regulacji na rynek pracy (pkt 9), że dzięki złagodzeniu prawa pracy wobec małych przedsiębiorstw zwiększy się liczba umów o pracę. Na podstawie ogólnie dostępnych wyników badań nie można jednoznacznie ocenić rzeczywistej skali wpływu tworzenia wewnątrzzakładowych źródeł prawa pracy na zachowania przedsiębiorców w zakresie zatrudniania pracowników na podstawie umowy o pracę, stąd przypisywanie tym dokumentom negatywnego wpływu na poziom zatrudnienia wydaje się zbyt daleko idącym stwierdzeniem. W ocenie OPZZ gdzie indziej należy szukać powodów, dla których przedsiębiorcy nie inwestują w stabilne formy zatrudnienia i blokują własny rozwój.	Wyjaśnienie. Z badania ankietowego PARP wynika, że obowiązujące w tym zakresie przepisy stanowią barierę dla przedsiębiorców.

		Z badania ankietowego przedsiębiorstw, które przeprowadził w czerwcu br. Narodowy Bank Polski (NBP) wynika na przykład, że do najczęściej wymienianych przez podmioty gospodarcze barier rozwoju zaliczyć można: wahania kursu złotego, wysoką niepewność, niski popyt, podatki, wysoką konkurencję, wzrost cen i zatory płatnicze. Badanie to dowodzi, że pokonanie bariery popytowej jest kluczowe dla przetrwania i rozwoju firmy. Inne bariery, nawet jeśli wiążą się ze zwiększeniem kosztów i powodują trudności, są przy dobrym gospodarowaniu i dostępie do źródeł finansowania łatwiejsze do przezwyciężenia. Analiza danych NBP pozwala także zauważyć inną, ważną barierę wzrostu firm tj. barierę braku odpowiednich pracowników. W II kwartale br. wzrósł odsetek firm, które informują o problemach z zapewnieniem pełnego zatrudnienia. Jest ich nieomal 2 razy więcej niż rok wcześniej. W ocenie OPZZ właściwą odpowiedzią rządu na tak sformułowaną barierę rozwoju powinno być wzmocnienie bezpieczeństwa i stabilności zatrudnienia, a nie pogarszanie warunków pracy i w konsekwencji płacy, co niewątpliwie nastąpi, jeśli proponowane przepisy wejdą w życie. Z kolei z badania ankietowego byłego Ministerstwa Gospodarki, zaprezentowanego w raporcie „Przedsiębiorczość w Polsce” (2015), wynika, że największą barierą dla sektora małych i średnich przedsiębiorstw jest wysokość podatków i opłat przewidzianych prawem. W przypadku prawa pracy, rozliczeń z kontrahentami, kontroli działalności gospodarczej oraz sądownictwa gospodarczego przedsiębiorcy wystawiają oceny neutralne lub wręcz dobre. Przywołane w uzasadnieniu projektu ustawy badanie Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (PARP), z którego wynika, że aż 34,8% przedsiębiorców wskazywało na zniesienie obowiązku ustalania regulaminu wynagradzania, zaś 29,6% wskazań dotyczyło obowiązku ustalania regulaminu pracy, jako zmianę, która może najbardziej usprawnić funkcjonowanie ich przedsiębiorstwa, budzi szereg pytań i	
--	--	--	--

			wątpliwości. <u>W uzasadnieniu nie odnajdujemy wielu ważnych informacji o tym badaniu, np.: w jakim okresie zostało przeprowadzone, na jakiej próbie podmiotów, jaką metodą było wykonane i jakie były inne wskazania przedsiębiorców w zakresie pytania dotyczącego usprawnienia funkcjonowania firm.</u> Poza powyższym traktowanie wewnątrzzakładowych aktów prawa jako kłopotliwego obowiązku, który generuje zbędne koszty po stronie pracodawcy może świadczyć o utrzymywaniu się niepokojącego trendu budowania przez polskie firmy przewagi konkurencyjnej w oparciu o niskie koszty pracy. Tymczasem rządowy „Plan na rzecz odpowiedzialnego rozwoju” wskazuje na potrzebę wydostania się z pułapki średniego dochodu, m.in. poprzez zwiększenie partycypacji pracowniczej, wzrost wynagrodzeń i konkurowanie jakością i innowacyjnością pracy, a nie niskimi kosztami pracy. Pomocne w osiągnięciu tego celu mogą być właśnie akty prawa wewnątrzzakładowego, które przedsiębiorcy powinni traktować nie jako koszt, ale inwestycję w rozwój przedsiębiorstwa, która zapewnia większą więź pracowników z firmami, wyższą motywację do pracy i identyfikację z przedsiębiorstwem.	Uwaga dot. uzasadnienia została uwzględniona.
97.	Dot. uzasadnienia zmian w POŚ	Związek Województw RP (Woj. Pomorskie)	<u>Należy stanowczo nie zgodzić się ze stwierdzeniem, że dane o zakresie korzystania ze środowiska, po sprawdzeniu przez pracowników urzędów marszałkowskich, czy podmiot jest zobowiązany do wniesienia opłaty i czy wyliczył ją prawidłowo, nie są do niczego wykorzystywane, a system ma charakter jedynie „opłatowy”.</u> Otóż prowadzone przez urzędy marszałkowskie wojewódzkie bazy podmiotów korzystających ze środowiska spełniają podwójną funkcję: weryfikacyjną, o której mowa w uzasadnieniu projektu oraz informacyjną. Baza stanowi bowiem źródło informacji o stanie środowiska w województwie, na jej podstawie udzielana jest na wniosek informacja o środowisku. Ponadto dane zawarte w bazie stanowią również podstawę różnych opracowań, planów i programów.	Uwaga uwzględniona. Zmieniono uzasadnienie w tym zakresie.
98.	Dot.	Stowarzyszen	Zawsze problematyczna jest ta część uzasadnienia, która dotyczy	Przyjmuje się wyjaśnienia.

	uzasadnienia zmian w ustawie o rachunkowości	ie Księgowych w Polsce	kosztów prowadzenia ksiąg rachunkowych (w uzasadnieniu – księgowości) przez przedsiębiorców. Sądzymy, że przy aktualnej rentowności jaką uzyskują osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą na własny rachunek, koszty prowadzenia ksiąg rachunkowych nie wpływają w sposób istotny na koszty działania tychże. Według danych NBP⁴, w II kwartale 2015 r. było około 82% przedsiębiorstw rentownych (bez klasyfikacji ze względu na wielkość). Rentowność obrotu netto tych jednostek szacuje się na około 6-8% (minimum). Jeżeli przyjąć dolną wartość tej rentowności w odniesieniu do omawianych przedsiębiorców, miesięczny zysk brutto wyniesie około 25 tys. zł, a netto na poziomie 22 tys. zł. W tych wielkościach są uwzględnione także koszty prowadzenia ksiąg rachunkowych lub ewidencji przychodów dla celów podatkowych. Poziom tych kosztów jest umiarkowany i nadal się obniża, gdyż od wielu lat podaż usług księgowych jest wysoka, a rynek tych usług jest rynkiem usługobiorców (przedsiębiorców). Koszty tych usług uzależnione są od pracochłonności, na co decydujący wpływ mają czynności związane z obowiązkami nałożonymi na przedsiębiorców przez skomplikowane systemy podatkowe.	
99.	Dot. OSR	Henryk Klimowicz	Zmiana limitu z 1,2 mln euro na 2 mln w odniesieniu do osób fizycznych – w/w limit nie ma żadnego uzasadnienia – ani ekonomicznego/ <u>brak jakichkolwiek wyliczeń dlaczego limit wynosi 1,2 mln przychodu, a nie np. 5 mln ??</u> dlaczego jest to limit przychodu a nie dochodu??/ ani finansowego/ celowość wprowadzania przymusu ksiąg przez osoby fizyczne.	Wyjaśnienie: Próg podniesiono o więcej niż wynikałoby ze wskaźnika inflacji, w celu zmniejszenia barier w prowadzeniu działalności gospodarczej, które w ocenie MR są nadmierne.
DODATKOWE PROPOZYCJE ZMIAN – uwagi poza zakresem projektu - do rozważenia podczas prac nad kolejnym projektem.				

⁴ Źródło: https://www.nbp.pl/publikacje/przedsiębiorstwa/raport_02_2015.pdf

100.	Dot. ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych	Podlaska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa	Proponujemy doprecyzowanie ust. 1a w art. 39 ust. 1a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych o treść: „1a. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do umieszczania, konserwacji, przebudowy i naprawy infrastruktury telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, 827 i 1198) oraz urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz urządzeń związanych z ich eksploatacją, a także do innych czynności związanych z eksploatacją tej infrastruktury i urządzeń, jeżeli nie są związane z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a wymogi bezpieczeństwa na to pozwalają.” Ponadto proponujemy dodanie do art. 39 ustępu 1b w brzmieniu: „1b. Czynności o których mowa w ust. 1a wymagają zezwolenia właściwego zarządcy drogi i nie wymagają uzyskania zgody na odstąpienie od przepisów techniczno-budowlanych.”. Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o drogach publicznych oraz ich interpretacją stosowaną przez Ministerstwo (np. pismo z dnia 22.06.2015 r. znak: DDA.IV.0212.40.2015.IW.1), budowa obiektów liniowych niezwiązanych z potrzebami ruchu drogowego w pasach drogowych oznacza konieczność wykonania przez inwestora kolejno następujących czynności, przed rozpoczęciem procedury zgłoszenia lub uzyskania pozwolenia na budowę: • uzyskanie opinii zarządcy drogi odnośnie możliwości umieszczenia przyłącza w pasie drogowym, • złożenie wniosku do właściwego organu administracji architektoniczno-budowlanej o udzielenie zgody na odstąpienie od przepisów techniczno-budowlanych, • uzyskanie decyzji o zezwoleniu na zlokalizowanie w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.
------	---	---	---	--

			drogowego. Powyższe dotyczy de facto również przyłączy wodociągowych np. do domów jednorodzinnych, które niemal zawsze budowane muszą być w drodze, a nawet w jezdni. Choć procedura ta (na szczęście) jest rzadko stosowana w praktyce, gdyż jest nieefektywna i długotrwała, to istnieje w porządku prawnym, a tym samym powoduje niepewność uczestników procesu budowlanego i organów administracji do stosowania obowiązującego prawa. Przyjęcie propozycji pozwoli na jednoznaczne umieszczanie obiektów infrastruktury technicznej (wymogi bezpieczeństwa na to pozwalają) w pasach drogowych po uzyskaniu zgody zarządcy pasa drogowego, bez konieczności występowania o odstępstwo od przepisów techniczno-budowlanych.	
101.		Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji Pracodawcy RP	1.1.1. Ustawa o drogach publicznych W 2009 r. przedkładając do prac parlamentarnych projekt nowej ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, w uzasadnieniu trafnie zidentyfikowano, że: <i>Zmiany ustawy o drogach publicznych zmierzające do stworzenia otoczenia regulacyjnego sprzyjającego inwestycjom telekomunikacyjnym, zwłaszcza światłowodowym, są jedną z najważniejszych spraw dla rozwoju publicznych sieci o dużych i bardzo dużych przepływnościach. Wystarczy wskazać, że właśnie drogi publiczne, jako domena publiczna o charakterze infrastrukturalnym, powinny być zasadniczym miejscem dla lokalizowania i efektywnego przeprowadzania sieci światłowodowych. Inwestycje tego typu, jako ważny element planu antykryzysowego, służące podniesieniu jakości życia całego społeczeństwa, powinny być realizowane w pasach drogowych przy zminimalizowaniu warunków formalnych i finansowych.</i> <i>otwarte na te niezwykle wartościowe dla całego społeczeństwa</i>	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			<i>inwestycje powinny być w szczególności nieruchomości publiczne, w większości należące do jednostek samorządu terytorialnego. Tymczasem, nie tylko w Polsce, udostępnienie na potrzeby przeprowadzenia infrastruktury telekomunikacyjnej nieruchomości państwowych lub samorządowych napotyka na wiele problemów. Sytuacja taka jest często postrzegana, jako szansa na dodatkowy przychód w postaci opłat pobieranych w wysokości przewyższającej ponoszone koszty (vide: wysokie opłaty za zajęcie pasa drogowego uchwalane przez poszczególne gminy w stawkach maksymalnych, czy też wygórowane roszczenia zgłaszane przez Lasy Państwowe) lub też szansa na dodatkowe świadczenia (np. konieczność modernizacji chodnika przez operatora, który układa kabel).</i> Od tego czasu wprowadzano w ustawie o drogach publicznych zmiany mające na celu ułatwienie prowadzenia inwestycji telekomunikacyjnych z wykorzystaniem pasów drogowych dróg publicznych. Wciąż jednak nierozwiązany został problem kluczowy, dotyczący wysokości stawek opłat za zajęcie pasów drogowych dróg publicznych znajdujących się w zarządzie jednostek samorządu terytorialnego. Zmian tych nie udało się wprowadzić, mimo, że taki był każdorazowo cel ministrów odpowiedzialnych za dział administracji łączności, a obecnie informatyzację. 1.1.1.1. Stawki opłat za zajęcie pasa drogowego dróg JST Stanowisko Ministerstwa Cyfryzacji, jasno i precyzyjnie wykładające zasadność dokonania takiej nowelizacji, zostało również przedstawione sejmowi aktualnej kadencji, podczas posiedzenia Komisji Cyfryzacji, Innowacyjności i Nowoczesnych Technologii w dniu 28 kwietnia 2016 r., poświęconemu: <i>Informacji Ministra Cyfryzacji o wysokości opłat za zajęcie pasa drogowego dla inwestycji telekomunikacyjnych i ich wpływie na utrzymanie regionalnych sieci szerokopasmowych realizowanych przez samorządy województw</i>. Wykazano w nim, nie tylko negatywny wpływ na sektor prywatny, ale również na budżety	
--	--	--	---	--

		samorządów, które zrealizowały w perspektywie finansowej 2007-2013 inwestycje w sieci szerokopasmowe oraz na efektywność wydatkowania środków i realizacji wskaźników w Programie Operacyjnym Polska Cyfrowa na lata 2014-2020. Aktualny stan prawny w zakresie udostępniania pasów drogowych dróg publicznych zakłada istotny i nieznajdujący uzasadnienia dualizm. Z jednej strony stawki opłat za zajęcie dróg zarządzanych przez GDDKiA ustanowiono na rozsądnym poziomie, regulując je centralnie w rozporządzeniu do ustawy o drogach publicznych, natomiast stawki opłat za zajęcie dróg samorządowych, ustalane są dowolnie przez samorządy, w wysokości do 200 zł. Poniższe zestawienie przedstawia podstawowe różnice w zakresie stawek maksymalnych: <table border="1"> <tr> <th></th><th>Prowadzenie robót (za jeden dzień)</th><th>Umieszczenie w pasie drogi (1m² rzutu poziomego rocznie)</th><th>Umieszczenie na obiektach inżynierskich (1m² rzutu poziomego rocznie)</th></tr> <tr> <td>GDDKiA</td><td>0,20 zł</td><td>2 - 20 zł</td><td>20 zł</td></tr> <tr> <td>JST</td><td>10 zł</td><td>200 zł</td><td>200 zł</td></tr> </table> Oznacza to, że na poziomie możliwych do ustanowienia stawek maksymalnych istnieją bardzo istotne różnice. Stawki maksymalne dla dróg zarządzanych przez GDDKiA są nawet 100 krotnie niższe niż stawki maksymalne możliwe do ustanowienia dla dróg zarządzanych przez jst. Znaczące różnice wykazuje również analiza obowiązujących uchwał podejmowanych przez organy stanowiące jst. Dla podobnych kategorii dróg, wahają się one pomiędzy wartościami na poziomie kilku złotych do wartości maksymalnych na poziomie 200 zł. Powoduje to, że inwestorzy spotykają się z sytuacjami, w których za umieszczenie identycznej infrastruktury w drodze zarządzanej przez		Prowadzenie robót (za jeden dzień)	Umieszczenie w pasie drogi (1m ² rzutu poziomego rocznie)	Umieszczenie na obiektach inżynierskich (1m ² rzutu poziomego rocznie)	GDDKiA	0,20 zł	2 - 20 zł	20 zł	JST	10 zł	200 zł	200 zł	
	Prowadzenie robót (za jeden dzień)	Umieszczenie w pasie drogi (1m ² rzutu poziomego rocznie)	Umieszczenie na obiektach inżynierskich (1m ² rzutu poziomego rocznie)												
GDDKiA	0,20 zł	2 - 20 zł	20 zł												
JST	10 zł	200 zł	200 zł												

		gminę A muszą ponosić opłaty nawet kilkudziesięciokrotnie wyższe niż w gminie B lub w wyższej kategorii drodze zarządzanej przez GDDKiA. Dodatkowo istnieją znaczące ryzyka związane z możliwością bardzo istotnej zmiany wysokości stawki w czasie np. już po rozpoczęciu inwestycji, ale jeszcze przed uzyskaniem decyzji określającej wysokości opłat. W skrajnych przypadkach prowadzi to do całkowitego braku ekonomicznej opłacalności podjętego zadania inwestycyjnego i wycofania się z niego, co jest zjawiskiem niepożądanym z punktu widzenia proinwestycyjnej polityki gospodarczej państwa. Podsumowując powyższe można wskazać, że wysokość stawek opłat za drogi JST jest czynnikiem, który, w zależności od tego jak jest uregulowany, umożliwia lub blokuje możliwość rozwoju sieci szerokopasmowych na danym obszarze. Podkreślamy, również, że jedynie interwencja legislacyjna może okazać się w tym zakresie skuteczna, ponieważ podejmowane już od lat działania „miękkie” mające na celu uświadamianie w samorządach potrzeby wsparcia rozwoju sieci telekomunikacyjnych nie pozwalając na osiągnięcie oczekiwanych skutków. W związku z powyższym postulujemy, aby: • art. 40 ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych otrzymał brzmienie: „8. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego, z tym, że stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 200 zł, z tym, że w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 0,20 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której	
--	--	--	--

			mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 20 zł.”; • W drodze przepisu przejściowego doprecyzowano, że w określonym terminie od wejścia w życie ustawy (np. 3 miesiące) właściwe organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego dostosują treść, obowiązujących na obszarze ich właściwości uchwał ustalających wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego, do nowych stawek określonych w znowelizowanym art. 40 ust. 8. Po upływie tego terminu postanowienia przedmiotowych uchwał tracą moc w zakresie, w jakim są sprzeczne z art. 1 niniejszej ustawy. 1.1.1.2.Okresy gwarancji na drogi. Aktualnie obowiązujący art. 39 ust. 3 pkt 1 ustawy o drogach publicznych umożliwia zarządcy drogi wydanie odmowy lokalizacji w pasie drogowym infrastruktury telekomunikacyjnej, jeśli jej umieszczenie miałyby doprowadzić do utraty uprawnień z tytułu gwarancji lub rękojmi w zakresie budowy, przebudowy lub remontu dróg. Niewątpliwie kwestie te pozostają istotne dla zarządców dróg, jednak w praktyce okresy gwarancji na drogi sięgają w praktyce nawet okresów 10 letnich. Biorąc jednocześnie pod uwagę, że w ostatnich latach aktywność, w zakresie inwestycji drogowych jest bardzo wysoka, liczne odcinki dróg objęte są przedmiotowymi gwarancjami. W przypadku złożenia wniosku o zajęcie pasa drogowego, drogi objętej gwarancją, praktyką jest odmowa dostępu do pasa drogowego, podjęcie „negocjacji” w sprawie przejęcia części gwarancji, lub realizacja inwestycji za pośrednictwem lub pod nadzorem gwaranta. Utrudnia to ich wykorzystanie do realizacji istotnych społecznie inwestycji szerokopasmowych Biorąc pod uwagę, że dobro inwestycji publicznych, a przede wszystkim bezpieczeństwo ruchu drogowego uzasadniają istnienie pewnych ograniczeń, w zakresie prac prowadzonych w pasie drogi możliwe do zaproponowania są następujące możliwości:	
--	--	--	---	--

			• <i>działanie faktyczne, poprzez skracanie okresów gwarancji na drogi,</i> • <i>działanie faktyczne, poprzez uwzględniania w umowach gwarancyjnych możliwości realizacji inwestycji szerokopasmowych w pasie drogi.</i> • <i>działanie legislacyjne, poprzez dookreślenie przesłanek, w jakich faktycznie może dojść do naruszenia gwarancji w wyniku inwestycji szerokopasmowej, albo, w jakich do takiego naruszenia nie dochodzi,</i> • <i>działanie legislacyjne poprzez wskazanie możliwości realizacji inwestycji szerokopasmowej, w uzgodnieniu z zarządcą i gwarantem w sposób, który nie naruszy gwarancji, wraz z określeniem zakresu odpowiedzialności i podziału ewentualnych kosztów,</i> Zaznaczamy również, że skrócenie okresów gwarancji na drogi zostało ujęte, jako jeden z punktów zaprezentowanego przez Ministra Infrastruktury i Budownictwa, planu obniżenia kosztów budowy dróg w Polsce.	
102.	Dot. Ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji Pracodawcy RP	W dniu 1 lipca 2016 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, której celem była implementacja przepisów unijnych. Z uwagi na konieczność szybkiego wprowadzenia tych rozwiązań do polskiego porządku prawnego, prace legislacyjne prowadzone były w szybkim tempie, co spowodowało, że niektóre zapisy wymagają dodatkowego doprecyzowania. W tym zakresie chcielibyśmy zwrócić uwagę na następujące zagadnienia: • Art. 29 ust. 6b. Dodany przepis wyłącza możliwość zastrzegania, jako tajemnicy przedsiębiorstwa, przekazywanych Prezesowi UKE w ramach corocznej inwentaryzacji, danych dotyczących usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

		infrastruktury telekomunikacyjnej i infrastruktury technicznej, które mogą być wykorzystane w celu świadczenia tych usług, w zakresie obejmującym: 1) dane kontaktowe przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, który może świadczyć usługi w danej lokalizacji; 2) dane adresowe budynku oraz inne dane identyfikujące lokalizację, w której przedsiębiorca telekomunikacyjny może świadczyć usługi; 3) technologię usługi możliwej do świadczenia; 4) maksymalną przepustowość usługi dostępu do Internetu możliwą do zaoferowania użytkownikowi końcowemu; <u>5) infrastrukturę telekomunikacyjną i infrastrukturę techniczną, które mogą być wykorzystane w celu świadczenia usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu.</u> Zgłaszane w toku procesu legislacyjnego uwagi przedsiębiorców telekomunikacyjnych, wskazujące, że w wyniku takiego ujawnienia danych naruszone zostaną istotne interesy gospodarcze, w tym informacje dotychczas uznawane za tajemnice przedsiębiorstwa, nie zostały uwzględnione przez Ministra Cyfryzacji. Powtarzając, więc postulat usunięcia tego przepisu, chcielibyśmy również wskazać, że w przypadku jego ewentualnego pozostawienia, konieczne jest jego doprecyzowanie, dostosowane do celu, jakiemu miał odpowiadać, czyli zapewnieniu użytkownikom usług telekomunikacyjnych, jasnej i dostępnej powszechnie w jednym miejscu informacji o dostępnych dla nich usługach telekomunikacyjnych. <u>W tym kontekście, należy bezwzględnie usunąć pkt 5),</u> który uniemożliwia zastrzeżenie, jako tajemnicy przedsiębiorstwa informacji o: <i>infrastrukturze telekomunikacyjnej i infrastrukturze technicznej, które mogą być wykorzystane w celu świadczenia usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu.</i> W	
--	--	--	--

		praktyce, bowiem, tak szerokie pojęcie, może oznaczać, że nie będzie możliwe zastrzeżenie jakichkolwiek informacji przekazywanych Prezesowi UKE, a które dotyczą zasobów sieciowych operatorów telekomunikacyjnych. Z technicznego, bowiem punktu widzenia, wszystkie elementy infrastruktury i sieci, w pewnym stopniu mogą służyć świadczeniu usług transmisji danych. Z punktu widzenia celu wprowadzanego przepisu ograniczenie takie jest całkowicie zbędne, ponieważ dla użytkownika elementy sieci nie mają żadnego istotnego znaczenia. Z drugiej strony natomiast, ujawnione mogłyby zostać wszystkie informacje o lokalizacji elementów infrastruktury, istotnych również dla bezpieczeństwa sieci, ciągłości świadczenia usług, obsługi numerów alarmowych itp. • Art. 30 ust. 1 b. Celem nowego przepisu było wprowadzenie możliwości uzyskania dostępu do budynku, w celu głównie wykonania instalacji telekomunikacyjnej na etapie przed oddaniem budynku do użytkowania, co jest najbardziej naturalnym etapem dla realizacji tego typu prac. Przepis ten wskazuje, że: <i>„Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, jest niezależny od tego, czy budynek został ukończony i czy rozpoczęto jego użytkowanie, choćby w budynku istniała lub była wykonywana inna instalacja telekomunikacyjna.”</i> W art., 30 ust. 1 pkt 3) wskazuje się natomiast, że: <i>„Właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, jest obowiązany zapewnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostęp do nieruchomości, w tym do budynku oraz punktu styku, polegający w szczególności na:</i> 3) umożliwieniu wykonania instalacji telekomunikacyjnej	
--	--	--	--

			budynku, jeżeli: a) nie istnieje instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości, co najmniej 30 Mb/s lub b) istniejąca instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości, co najmniej 30 Mb/s nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,” Przepisy te wydają się ze sobą sprzeczne w takim zakresie, że ust. 1b wskazuje, że dla wszystkich budynków dostęp nie może być uzależniany od faktu istnienia lub wykonywania instalacji, natomiast ust. 1 pkt 3) uzależnia taką możliwość od faktu istnienia instalacji lub jej szeroko rozumianej „odpowiedniości”. Aby usunąć tę sprzeczność, występującą na poziomie analizy językowej przepisów, postulujemy, aby w ust. 1b wyraźnie dookreślić, że dotyczy on sytuacji udostępniania budynku przed wydaniem pozwolenia na użytkowanie, a ust. 1 pkt 3) dotyczy budynku istniejącego. • Art. 30 ust. 1e-1f. W przedmiotowym przepisie określono, uprawnienie przedsiębiorców telekomunikacyjnych do wystąpienia do użytkowników wieczystych, właścicieli lub zarządców nieruchomości, z wnioskiem o udzielenie mu określonych informacji dot. nieruchomości, istniejących w niej instalacji telekomunikacyjnych oraz podmiotach z nich korzystających. Informacje te są niezbędne do skutecznego dochodzenia prawa dostępu do istniejących instalacji telekomunikacyjnych oraz do budynku w celu wykonania tych instalacji. Stanowią one również istotny element, stanu faktycznego ustalanego przez Prezesa UKE w toku ewentualnych	
--	--	--	--	--

			spornych postępowań administracyjnych. Biorąc pod uwagę, fakt, że samo udzielenie dostępu powinno być nieodpłatne, to tym bardziej udzielenie przedmiotowych informacji powinno mieć taką cechę. Niestety nie zostało to wprost wskazane w nowym przepisie. Wobec tego postulujemy, aby w zdaniu pierwszym ust. 1f dodać zwrot „nieodpłatnie” po słowach „jest obowiązany”.	
103.	Dot. ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o podarku dochodowym od osób fizycznych	Związek Polskiego Leasingu	Nieuzasadnione zróżnicowanie konsekwencji podatkowych (i kosztów) pozyskania kapitału w zależności od tego, jaki przedmiot leasingu podlega finansowaniu - czy środek trwały, czy wartość niematerialna i prawna. 1) Art. 15c ust. 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych [updog] przewiduje limit, w ramach którego odsetki od pożyczek podlegają zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów. 2) Limit ten odnosi się do wartości podatkowej aktywów w rozumieniu przepisów o rachunkowości, przy czym <u>z tej podatkowej wartości aktywów wyłączone wartości niematerialne i prawne</u>. 3) W praktyce szerokie wyłączenie wartości niematerialnych i prawnych z podatkowej wartości aktywów skutkuje nie tylko wyłączeniem np. wartości znaków towarowych, ale także prawa użytkowania wieczystego, jak i licencji na oprogramowanie, czyli elementów, które często są nieodłącznym przedmiotem umów leasingu (np. w przypadku leasingu budynków i budowli posadowionych na gruncie będącym przedmiotem prawa użytkowania wieczystego, leasingu sprzętu IT wraz z oprogramowaniem). 4) W efekcie, w przypadku finansowania w drodze leasingu czy to nieruchomości, czy sprzętu IT, finansowanie przez firmę leasingową wartości niematerialnych i prawnych towarzyszących głównym przedmiotom leasingu jest nie do uniknięcia. W obu	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			wskazanych przypadkach wartość niematerialna i prawna ma wyłącznie charakter pomocniczy w stosunku do pozostałych przedmiotów leasingu. 5) Tymczasem dochodzi do nieuzasadnionego różnicowania konsekwencji podatkowych (i kosztów) pozyskania kapitału w zależności od tego, jaki przedmiot leasingu podlega finansowaniu (czy środek trwały, czy wartość niematerialna i prawna) - biorąc natomiast pod uwagę, iż korzystanie z prawa użytkowania wieczystego czy oprogramowania w większości przypadków nie stanowi celu samego w sobie dla korzystającego, lecz jest tylko nierozdzielalnym elementem przedmiotu leasingu, brak jest podstaw do takiego różnicowania. 6) Skutkiem powyższego różnicowania leasingu środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych może być zwiększenie kosztu finansowania tych ostatnich. Ich finansowanie może bowiem wiązać się z wykreowaniem wydatków (odsetek), które nie będą stanowić kosztu uzyskania przychodów dla firmy leasingowej, stosownie podwyższą więc one koszt pozyskania finansowania dla leasingobiorcy. Likwidacja nieuzasadnionego różnicowania kosztów inwestycji finansowanych w drodze leasingu w zależności od przedmiotu tego leasingu. Oznacza to potrzebę zmiany art. 15c updop w sposób, który z wartości niematerialnych i prawnych, o których mowa w ust. 2 tego przepisu wyłączyć wartości niematerialne i prawne, w przypadku gdy są one nabywane wyłączenie w celu oddania ich do używania na podstawie umów najmu, dzierżawy bądź leasingu. Zmiana zapisu art. 15c ust 2 w ustawie z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 851 ze zm.): <i>„2. Zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów w roku podatkowym mogą podlegać odsetki od pożyczek, w tym udzielonych przez podmioty</i>	
--	--	--	---	--

			<i>niepowiązane, w wysokości nieprzekraczającej wartości odpowiadającej iloczynowi wartości stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego obowiązującej w ostatnim dniu roku poprzedzającego rok podatkowy powiększonej o 1,25 punktu procentowego i wartości podatkowej aktywów w rozumieniu przepisów o rachunkowości, w tym ujętych zgodnie z wartością nominalną kwot udzielonych pożyczek, z wyjątkiem wartości niematerialnych i prawnych. Wartość tych aktywów określa się według stanu na ostatni dzień danego roku podatkowego. Z wartości niematerialnych i prawnych, o których mowa w zdaniu pierwszym, wyłącza się wartości niematerialne i prawne nabyte przez podatnika w celu oddania ich do używania na podstawie umów leasingu, o których mowa w art. 17a pkt 1.”</i>	
104.		Związek Polskiego Leasingu	Istnieje obowiązek prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu wykorzystywanego na podstawie umów najmu i dzierżawy. 1) Art. 16 ust. 1 pkt 51) updop oraz art. 23 ust. 1 pkt 46) updof nakładają na podatnika <u>obowiązek prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu samochodów wykorzystywanych na podstawie umów najmu i dzierżawy – w przeciwnym razie podatnik nie jest uprawniony do zaliczenia wydatków eksploatacyjnych związanych z używanymi pojazdami do kosztów podatkowych.</u> 2) Jest to powszechnie postrzegane jako szczególnie uciążliwy obowiązek administracyjny. W niektórych przypadkach brak jest praktycznych możliwości prowadzenia takiej ewidencji, np. w przypadku samochodów wynajmowanych na bardzo krótkie okresy czasu, np. 1 dzień, dla pracowników podatnika w celu odbycia podróży służbowej. 3) Jednocześnie ograniczenie takie nie istnieje w przypadku korzystania w tym samym celu np. z usług korporacji taksówkowej, co również potwierdza, iż powyższe ograniczenie nie powinno mieć zastosowania w przypadku samochodów wykorzystywanych przez podatnika na podstawie umów najmu czy dzierżawy.	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

		4) Brak jest podstaw by dyskryminować jedną formę wykorzystania pojazdów (najem i dzierżawę) względem innych form przewozu pracowników (usługi taksówkowe, przejazdy koleją, etc). 5) Dodatkowo, od 1 stycznia 2015 r. do przepisów updof wprowadzony został art. 12 ust. 2a, którym wprowadzono ryczałtowe opodatkowanie przychodów pracowników z tytułu używania przez nich samochodów służbowych do celów prywatnych (w wysokości 250 lub 400 zł miesięcznie w zależności od pojemności silnika pojazdu). Wobec takiego ryczałtowego opodatkowania potencjalnego prywatnego użytku pojazdów po stronie pracowników, wymóg prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu traci swój sens. 6) W przypadku, gdy podatnik z uwagi na istotne obciążenia administracyjne nie prowadzi takiej ewidencji - dochodzi do podwójnego opodatkowania przedmiotowych świadczeń. Podatnik nie może zaliczyć poniesionych wydatków do kosztów podatkowych, a z drugiej strony jest zobowiązany by w tym zakresie przypisać przychód podatkowy pracownikowi. Tymczasem możliwość korzystania z samochodu służbowego do celów prywatnych jest pozapłacowym elementem wynagrodzenia pracownika i, jako jedna z form wynagrodzenia, powinna podlegać zaliczeniu do kosztów podatkowych pracodawcy. Likwidacja obowiązku prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu. Dzięki temu wyeliminowane zostanie podwójne opodatkowanie kosztów związanych z używaniem wynajmowanych samochodów osobowych (/1/ brak możliwości zaliczenia do kosztów podatkowych kosztów związanych z używaniem wynajmowanych samochodów oraz /2/ opodatkowanie pracownika z tytułu używania pojazdów do celów prywatnych). Uchylenie zapisów w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych oraz w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych: 1) „w ustawie z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób	
--	--	---	--

			prawnych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 851 ze zm.) uchyla się art. 16 ust. 1 pkt 51)”; 2) „w ustawie z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.) uchyla się art. 23 ust. 1 pkt 46)”.	
105.		Jacek Karczewski	W Projekcie Ustawy, dotychczasowym Art. 19-23 dać nową numerację 22-26, a w pierwsze wolne miejsce dodać nowy Art.19 o następującym brzmieniu: <i>Art.19 W Ustawie z dnia 15 lutego 1992r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U.2014 poz.851 z późn. zm.) w Art.27 dodaje się pkt. 2b o następującym brzmieniu:</i> <i>“2b. Urząd Skarbowy, do którego podatnik złożył sprawozdanie finansowe opisane w pkt 2 i pkt przekazuje niezwłocznie jego kopię do sądu rejestrowego właściwego dla danego podatnika.”</i> UZASADNIENIE WNIOSKU Proponowana zmiana jest zgodna z przepisem Art.21 ust.1 Ustawy z dnia 20 sierpnia 1997r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U.2013 poz.1203 z późn.zm.), w wykonaniu którego Naczelnik Urzędu Skarbowego jako organ administracji rządowej powinien niezwłocznie każdorazowo poinformować Sąd Rejestrowy zdarzeniu polegającym na złożeniu przez podatnika sprawozdania finansowego i wskazać dane do dokonania wpisu w KRS. Ponadto proponowana zmiana jest zgodna z duchem “mechanizmu jednego okienka”, gdyż podatnik składając sprawozdanie finansowe w urzędzie skarbowym de facto wywiązuje się wobec Państwa z obowiązku złożenia takiego sprawozdania, a konieczność dodatkowego składania tego samego dokumentu w sądzie rejestrowym jest utrudniającym elementem otoczenia prawnego przedsiębiorców. W relacjach urząd skarbowy – sąd rejestrowy “mechanizm jednego okienka” już funkcjonuje w odniesieniu do np. uzyskiwania NIP i powinien też funkcjonować w innych sprawach.	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.
106.	Dot. ustawy o	Związek	Istnieje ograniczenie do 50% odliczania podatku naliczonego VAT od	Stanowisko do rozważenia w dalszych

	VAT	Polskiego Leasingu	wydatków związanych z nabyciem i użytkowaniem pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony. 1) Ograniczenie to uznawane jest za jeden z kluczowych czynników ograniczających sprzedaż nowych samochodów w Polsce. 2) Eliminacja tego ograniczenia i wprowadzenie dla podatników wykorzystujących pojazdy w działalności gospodarczej możliwości 100% odliczenia podatku VAT wpłynęłoby na zwiększenie popytu w Polsce na nowe auta. 3) Zachęta do częstszej wymiany samochodów na nowe poprzez umożliwienie przedsiębiorcom pełnego odliczenia podatku VAT w związku z ich zakupem i użytkowaniem, miałyby korzystny wpływ na wpływy podatkowe z CIT i akcyzy (zarówno w związku z opodatkowaniem akcyzą samych samochodów, jak i paliw, których zużycie powinno wzrosnąć wraz ze sprzedażą pojazdów). 4) Jednocześnie opodatkowane podatkiem VAT powinno być nieodpłatne udostępnienie pracownikom tych pojazdów do celów prywatnych. Za zasadne należałoby przy tym uznać jednoznaczne określenie podstawy opodatkowania tego świadczenia, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku określenia przychodu podatkowego pracowników z tego tytułu (zgodnie z art. 12 ust. 2a – 2c updof) poprzez odwołanie się w tym zakresie właśnie do przepisów updof. Wprowadzenie prawa do odliczenia 100% VAT od wydatków związanych z nabyciem i użytkowaniem pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony. Jednocześnie opodatkowanie podatkiem VAT prywatnego użytku samochodów przez pracowników. Działanie takie sprzyjałoby zwiększeniu popytu na nowe pojazdy. Utrata wpływów budżetowych z tytułu pełnego odliczenia VAT byłaby kompensowana przychodami z tytułu podatku należnego VAT od prywatnego użytku pojazdów, podatkiem akcyzowym od zakupu nowych aut oraz podatkiem dochodowym od produkcji i sprzedaży	pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.
--	-----	--------------------	--	--

		nowych aut. Zmiany w ustawie z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2004 r., nr 54, poz. 535, ze zm.): 1) <i>uchyla się art. 8 ust. 5,</i> 2) <i>art. 8 ust. 6 otrzymuje brzmienie:</i> <i>„6. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 za nabycie towarów uznaje się również przyjęcie ich w używanie na podstawie umowy najmu, dzierżawy, leasingu lub innej umowy o podobnym charakterze.”</i> 3) <i>art. 29a ust. 5 otrzymuje brzmienie:</i> <i>„5. W przypadku świadczenia usług, o którym mowa w art. 8 ust. 2, podstawą opodatkowania jest koszt świadczenia tych usług poniesiony przez podatnika, z zastrzeżeniem ust. 5a.”</i> 4) <i>w art. 29a po ustępie 5 wprowadza się ust. 5a w brzmieniu:</i> <i>„5a. W przypadku świadczenia usług polegających na nieodpłatnym udostępnieniu pojazdów samochodowych na cele osobiste, o których mowa w art. 8 ust. 2, podstawą opodatkowania jest kwota, o której mowa w art. 12 ust. 2a ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.)”,</i> 5) <i>w art. 86 ust. 2a otrzymuje brzmienie:</i> <i>„2a. W przypadku nabycia towarów i usług wykorzystywanych zarówno do celów wykonywanej przez podatnika działalności gospodarczej, jak i do celów innych niż działalność gospodarcza, z wyjątkiem celów osobistych, do których ma zastosowanie art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2, gdy przypisanie tych towarów i usług w całości do działalności gospodarczej podatnika nie jest możliwe, kwotę podatku naliczonego, o której mowa w ust. 2, oblicza się zgodnie ze sposobem określenia zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej, zwanym dalej „sposobem określenia proporcji”. Sposób określenia proporcji powinien najbardziej odpowiadać specyfice wykonywanej przez podatnika działalności i</i>	
--	--	---	--

			<i>dokonywanych przez niego nabyć.”</i> 6) <i>uchyla się art. 86a,</i> 7) <i>uchyla się art. 90b.</i> Czechy (kilka lat temu wprowadzono pełne odliczenie podatku VAT od samochodów): wprowadzenie pełnego doliczenia podatku VAT wpłynęło na wzrost liczby rejestracji nowych pojazdów w przeliczeniu na mieszkańca, która jest dzisiaj znacznie wyższa niż liczba nowych rejestracji w przeliczeniu na 1 mieszkańca w Polsce. W niemal czterokrotnie mniejszych Czechach w 2015 r. zarejestrowano ponad 200 tys. nowych samochodów osobowych. W tym samym czasie w Polsce zarejestrowano ok. 300 tys. nowych samochodów. W efekcie w Polsce średnio samochody używane są znacznie dłużej, co wpływa niekorzystnie na rozwój branży motoryzacyjnej, na wpływy do budżetu państwa, zanieczyszczenie środowiska, etc.	
107.	Dot. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych	Związek Polskiego Leasingu	Podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, <u>będące właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych</u>, posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych lub użytkownikami wieczystymi gruntów (art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych /upol/). Rozwiązanie takie jest uzasadnione w przypadku, gdy finansującym i użytkującym nieruchomość jest ten sam podmiot. Powoduje ono jednak problemy, gdy mamy do czynienia z leasingiem nieruchomości. 1) Podatnikiem podatku od nieruchomości przez okres trwania umowy leasingu jest właściciel budowli bądź budynku, czyli leasingodawca. 2) Powoduje to problemy praktyczne i techniczne: a) w przypadku, gdy leasingodawca nie finansuje elementów budowlanych budowli, a jedynie elementy, które mogą podlegać demontażowi bez ich uszkodzenia – pojawia się wątpliwość czy w takim przypadku sfinansowane elementy	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			powinny stanowić przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości, a jeśli tak, to która ze stron umowy leasingu jest z tego tytułu podatnikiem, b) pełną i wyłączną wiedzę w zakresie charakteru mocowań i połączenia z gruntem elementów sfinansowanych przez leasingodawcę posiada wyłącznie leasingobiorca – mimo zastrzeżeń umownych, w praktyce nie musi on dzielić się z leasingodawcą szczegółową wiedzą o charakterze i sposobie połączenia np. hal namiotowych z gruntem, jak i o wartości elementów dołączanych (lub wręcz dobudowywanych) do przedmiotu leasingu, a sfinansowanych przez korzystającego, c) leasingodawca wielokrotnie nie posiada wiedzy o aktualnym miejscu wykorzystywania przedmiotu leasingu, który potencjalnie może być przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości (np. półmobilne wytwórnie mas bitumicznych, które w ocenie niektórych organów podatkowych również podlegają opodatkowaniu). 3) Z uwagi na brak wiedzy i brak możliwości technicznych jej pozyskania po stronie leasingodawcy mogą pojawiać się uzasadnione wątpliwości zarówno w odniesieniu do zakresu opodatkowania, jak i przyjętej podstawy opodatkowania. Pełną wiedzę w tym zakresie posiada wyłącznie leasingobiorcy. 4) Ponadto istnieje ryzyko, że umowy leasingu mogą być wykorzystywane przez leasingobiorców do celów redukcji obciążeń podatkowych z tytułu podatku od nieruchomości. O ile bowiem przez czas trwania umowy leasingu obowiązek podatkowy ciąży na leasingodawcy jako właścicieli nieruchomości, to po upływie okresu na jaki została zawarta umowa leasingu prawo własności przedmiotu leasingu zostaje przeniesione na leasingobiorcę i to on stając się właścicielem nieruchomości staje się równocześnie podatnikiem podatku od nieruchomości. I tu mogą pojawić się problemy:	
--	--	--	---	--

			a) jak wynika z art. 4 ust. 1 pkt 3) upol, w przypadku budowli podstawę opodatkowania stanowi wartość początkowa budowli, <u>definiowana jako wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych</u>, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, <u>stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku</u>, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych – ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego. b) w związku z umową leasingu budowli korzystający jest uprawniony nabyć ją po zakończeniu umowy leasingu <u>po cenie istotnie odbiegającej od rynkowej</u>, skorzystanie z umowy leasingu skutkuje bowiem obniżeniem ceny nabycia budowli przez leasingobiorcę, a tym samym obniżeniem podstawy opodatkowania dla celów podatku od nieruchomości. c) zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3) upol uiszczoną na rzecz leasingodawcy cenę nabycia korzystający przyjmuje za podstawę opodatkowania, mimo iż wartość rynkowa budowli jest przeważnie zdecydowanie wyższa. 5) Praktyki takie mogą służyć obniżaniu podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości, a tym samym obniżania zobowiązań podatkowych przez leasingobiorców nabywających przedmiot leasingu po zakończeniu umowy. 6) Proponujemy w związku z tym, by w przypadku przedmiotów opodatkowania podatkiem od nieruchomości wykorzystywanych na podstawie umowy leasingu w rozumieniu ustaw o podatkach dochodowych, podatnikiem był każdorazowo leasingobiorca. Przyjęcie takiej formuły spowoduje, że podatnikiem będzie osoba, która ma pełną i najlepszą wiedzę o wykorzystywanym przedmiocie, a ponadto – w zakresie podstawy opodatkowania istnieć w tym przypadku będzie ciągłość. Rozwiązanie to pozwoli na wyeliminowanie potencjalnego wykorzystywania umów	
--	--	--	---	--

			leasingu do obniżenia zobowiązań podatkowych z tytułu podatku od nieruchomości. Zmiana podatnika podatku od nieruchomości finansowanej leasingiem – podatnikiem powinien być leasingobiorca. Zmiana pozwoli na : 1) wyeliminowanie problemów związanych z brakiem po stronie leasingodawcy specjalistycznej wiedzy o kwalifikacji przedmiotu leasingu jako budowli oraz miejscu jego posadowienia, a tym samym możliwości prawidłowego spełniania zobowiązań z tytułu podatku od nieruchomości, 2) ograniczenie możliwości obniżania zobowiązań podatkowych z tytułu podatku od nieruchomości przez leasingobiorców, którzy po zakończeniu umowy leasingu stają się właścicielami przedmiotu leasingu, a tym samym podatnikami podatku od nieruchomości. Zmiany w ustawie z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 849): 1) <i>art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</i> <i>„Art. 3. ust. 1. Podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:</i> 1) <i>właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 1a i ust. 3;</i> 2) <i>posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;</i> 3) <i>użytkownikami wieczystymi gruntów;</i> 4) <i>posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:</i> a) <i>14 wynika z umowy zawartej z właścicielem, Agencją Nieruchomości Rolnych lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali</i>	
--	--	--	--	--

			<i>mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,</i> <i>b) jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2.”</i> 2) w art. 3 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w następującym brzmieniu: <i>„1a. W przypadku, gdy przedmiot opodatkowania wykorzystywany jest na podstawie umowy leasingu, o której mowa w art. 17a pkt 1 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 851 ze zm.) lub art. 23a ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.) podatnikiem, o którym mowa w ust. 1 jest korzystający w rozumieniu tych przepisów.”</i> 3) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie: <i>„4. Jeżeli budowla, o której mowa w ust. 1 pkt 3, jest przedmiotem umowy leasingu, w przypadku jej przejęcia przez właściciela, do celów określenia podstawy opodatkowania przyjmuje się wartość początkową przed zawarciem pierwszej umowy leasingu, zaktualizowaną i powiększoną o dokonane ulepszenia oraz niepomniejszoną o spłatę wartości początkowej.”</i>	
108.	Dot. ustawy o gospodarce nieruchomościami i PZP	Związek Polskiego Leasingu	Zwiększenie zdolności Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego do finansowania inwestycji poprzez usunięcie proceduralnych przeszkód w zawieraniu przez nie umów leasingu zwrotnego nieruchomości Leasing zwrotny jest formą finansowania inwestycji przede wszystkim przez przedsiębiorstwa. Bardzo słabo jest on wykorzystywany przez podmioty należące do Skarbu Państwa i JST. Tak budżet państwa, jak i budżety JST mają ograniczenia dotyczące zadłużenia. SP i JST posiadają jednocześnie nieruchomości, w których zamrożony jest znaczny kapitał. Leasing zwrotny pozwala na	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

		uwolnienie kapitału zamrożonego w tych aktywach, a jednocześnie gwarantuje odzyskanie tytułu prawnego do nieruchomości po zakończeniu umowy leasingu. Problemem ograniczającym możliwość korzystania z leasingu odwróconego przez SP i JST jest istniejąca procedura zawierania umowy dot. usługi leasingu zwrotnego nieruchomości należących do Skarbu Państwa i JST. Powoduje ona, że transakcje takie trudno jest zawrzeć: 1) Zawarcie umowy o usługę leasingu zwrotnego powinno być co do zasady poprzedzone przeprowadzeniem procedury udzielenia zamówienia publicznego zgodnie z Prawem zamówień publicznych (Pzp). 2) Jednocześnie leasing zwrotny nieruchomości zawiera w sobie także czynność zbycia nieruchomości należącej do Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, co z kolei wiąże się z obowiązkiem wyboru nabywcy w trybie przetargowym określonym w art. 37 Ustawy o gospodarce nieruchomościami (Ugn). 3) Zarówno obowiązujące w tym względzie przepisy Pzp, jak i Ugn, mają charakter bezwzględnie obowiązujący, a ich naruszenie może stanowić przyczynę nieważności umowy lub podstawę do jej unieważnienia. 4) W efekcie nie jest możliwe wyłonienie finansującego w konkurencyjnej procedurze określonej w Pzp i jednocześnie przeprowadzenie przetargu na nabywcę nieruchomości zgodnie z przepisami Ugn. Zwiększenie możliwości finansowych SP i JST, w tym ich zdolności do finansowania inwestycji poprzez wprowadzenie prostych, przejrzystych i jednoznacznych procedur korzystania z leasingu zwrotnego. W tym celu niezbędne jest usunięcie proceduralnych przeszkód w zawieraniu przez SP i JST umów leasingu zwrotnego nieruchomości. Usunięcie kolizji pomiędzy przepisami Pzp a Ugn:	
--	--	--	--

		1) Wyłączenie wymogu (z Ugn) przeprowadzania przetargu dla zbycia nieruchomości przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego w przypadku gdy do zbycia dochodzi w ramach umowy leasingu zwrotnego. Usunięcie kolizji norm w zaproponowany sposób spowoduje, że zbycie nieruchomości przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego na rzecz wykonawcy wybranego w trybie Pzp w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na leasing zwrotny nieruchomości nie będzie obwarowane obowiązkiem przetargowym wynikającym z Ugn. 1) Leasing zwrotny nieruchomości jest powszechnym sposobem pozyskiwania kapitału przez władze lokalne w USA oraz Australii. 2) W ostatnim czasie stał się on również popularny w krajach Europy Zachodniej. We Włoszech, Grecji i w Hiszpanii możliwość spłaty zadłużenia w drodze leasingu zwrotnego nieruchomości komunalnych pozwoliła tamtejszym samorządom na skuteczną walkę ze skutkami kryzysu i zwiększeniu ich finansowych możliwości. 3) W odróżnieniu od rozwiązań przewidzianych w prawie polskim, wiele państw Unii Europejskiej nie wymaga organizowania podwójnego przetargu w celu oddania nieruchomości komunalnych w leasing zwrotny, co znacznie usprawnia i ułatwia pozyskiwane kapitału przez tamtejsze władze lokalne. 4) W niektórych krajach leasing zwrotny nieruchomości jest nawet wyłączony z ogólnych regulacji dot. zamówień publicznych, np.: a) hiszpańskie prawo zamówień publicznych (TRLSCP) wyłącza spod swego zakresu operacje finansowe mające na celu pozyskiwanie funduszy finansowych przez jednostki sektora publicznego, a zatem dotyczy to także leasingu zwrotnego. b) portugalskie prawo zamówień publicznych (PCC) nie wymaga organizowania przetargu przez jednostki sektora publicznego w przypadku umów sprzedaży nieruchomości oraz innych	
--	--	---	--

			podobnych umów. Powyższe rozwiązanie nie wydaje się być jednak właściwe i w dalszym ciągu odpowiedni przetarg powinien być organizowany, jednakże już wyłącznie pod prawem zamówień publicznych.	
109.	Dot. ustawy – Kodeks cywilny	Związek Polskiego Leasingu	1. Obecnie obowiązującą formą dla zawarcia umowy leasingu jest forma pisemna pod rygorem nieważności (art. 709² k.c.). Pod tym względem uregulowanie umowy leasingu w kodeksie cywilnym jest wyjątkowo rygorystyczne na tle pozostałych umów nazwanych, które jeżeli już wymagają formy pisemnej to tylko do celów dowodowych. Leasing należy do kategorii zaledwie kilku umów w kodeksie cywilnym, które przewidują wymóg formy pisemnej pod rygorem nieważności, wśród których można wymienić np.: a. umowę wykonawcy z podwykonawcą o roboty budowlane (art. 647¹ § 2 k.c.). b. umowę podwykonawcy z dalszymi podwykonawcami o roboty budowlane (art. 647¹ § 3 k.c.). We współczesnej gospodarce opartej na szybkim obrocie dóbr i usług, konieczność zachowania formy pisemnej stanowi dużą niedogodność dla przedsiębiorców, którzy stanowią większość podmiotów zawierających umowy leasingu. Wysoki stopień informatyzacji współczesnych przedsiębiorstw doprowadził do sytuacji, w której forma pisemna przy zawieraniu umów staje się zjawiskiem coraz bardziej anachronicznym. Obecna regulacja jest z perspektywy rozwoju rynku leasingu niepraktyczna i uciążliwa, bowiem forma pisemna na rynku finansowym zastępowana jest coraz częściej różnymi formami elektronicznej wymiany danych. Dla przykładu 8 września 2016 r. wejdzie w życie wprowadzona niedawną nowelizacją (Dz.U. 2015 poz. 1311) do kodeksu cywilnego nowa forma dokumentowa (art. 77² k.c.), którą kodeks rozumie jako „oświadczenie woli w postaci nośnika informacji, który umożliwia zapoznanie się z jej treścią, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie”. Wraz z wejściem w życie nowelizacji dojdzie też do	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

		zmiany formy zawierania umowy pożyczki z pisemnej na dokumentową. Poza tym, już w obecnie obowiązującym stanie prawnym umowa kredytu, a także inne umowy przewidziane w prawie bankowym, mogą być zawierane w formie elektronicznej (art. 7 ust 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe t.j. Dz. U. 2015 poz. 128). Podobnie art. 43 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. 2015 poz. 1844) stanowi, że dokumenty związane z zawieraniem i wykonywaniem umów ubezpieczenia mogą być sporządzane w postaci elektronicznej, jeżeli będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przechowywane i zabezpieczone. <u>Utrzymanie zatem formy pisemnej pod rygorem nieważności dla umowy leasingu jest w dzisiejszych realiach anachroniczne i staje się coraz większą niedogodnością praktyczną</u> (skoro leasing nie stanowi umowy bardziej skomplikowanej niż umowy przewidziane w Prawie bankowym czy w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej). 2. Wraz z wprowadzeniem zmian dotyczących formy umowy leasingu zasadne będzie również rozszerzenie przepisów dotyczących umowy leasingu na przedmioty niematerialne takie jak oprogramowanie. Obecna definicja umowy leasingu ograniczona jest jedynie do rzeczy, które w rozumieniu kodeksu cywilnego stanowią wyłącznie przedmioty materialne, a co za tym idzie nie obejmują np. programów komputerowych. Umowy analogiczne do umowy leasingu, których przedmiotem jest oprogramowanie, występują obecnie na rynku i cieszą się coraz większą popularnością. Brak ich uregulowania prowadzi często do problemów z ich odpowiednią kwalifikacją na gruncie rozmaitych przepisów, w tym przepisów dotyczących prawa cywilnego, podatkowego oraz własności intelektualnej. Stąd koniecznym wydaje się uzupełnienie regulacji leasingu w Kodeksie cywilnym o odpowiednie uregulowanie możliwości zawierania umów leasingu dot. praw, w szczególności praw na dobrach niematerialnych. Celem zmian formy umowy leasingu jest ułatwienie przedsiębiorcom	
--	--	--	--

		zawierania umowy leasingu poprzez wykorzystanie istniejących instytucji prawa cywilnego dotyczących formy czynności prawnych. Wspomniane rozwiązanie ma na celu umożliwienie zawierania umowy leasingu w formie dokumentowej, która obejmuje m. in.: a. Wymianę informatycznych nośników danych, b. Korespondencję e-mail, c. Strony internetowe, d. Telefaks, e. SMS Możliwość szybszego i sprawniejszego zawierania umów leasingu odciąży leasingodawców (finansujących) oraz leasingobiorców (korzystających) od szeregu problemów związanych z koniecznością zachowania tradycyjnej formy pisemnej. Liberalizacja formy umowy leasingu może przełożyć się na poprawę kondycji rynku i gospodarki poprzez zwiększenie dostępności do usług leasingu. Ponadto, przyczyniłaby się również do zwiększenia poziomu cyfryzacji polskiej gospodarki, który pozostaje wciąż stosunkowo niski na tle innych państw Unii Europejskiej (Raport Polityka Insight „Czas na przyspieszenie – cyfryzacja gospodarki Polski”) Celem wprowadzenia odesłania dotyczącego odpowiedniego stosowania przepisów umowy leasingu do przepisów leasingu przedmiotów niematerialnych, w tym oprogramowania, jest zwiększenia bezpieczeństwa obrotu. Obecnie tzw. „umowy leasingu” oprogramowania zawierane są na różnej zasadzie i tylko wobec niektórych można stosować przepisy dotyczące umów leasingu. Z tego względu klasyfikacja powyższych umów na gruncie prawa cywilnego, prawa podatkowego oraz prawa własności intelektualnej może powodować pewne trudności. Wprowadzenie odpowiedniego uregulowania do kodeksu umożliwiłoby rozwój rynku leasingu oprogramowania, co w dalszej perspektywie może przyczynić się do rozwoju usług e-gospodarki. Stanowią one wciąż stosunkowo niewielką część polskiego PKB, która według szacunków Deloitte	
--	--	---	--

		wyniesie w 2016 r. 5% PKB (Deloitte, UPC, 2013, Cyfrowa Przyszłość Polski). Ustawowe uregulowanie leasingu oprogramowanie może istotnie przyczynić się do zwiększenia liczby zawieranych tego rodzaju umów, a co za tym idzie powiększy udział usług elektronicznych w tworzeniu polskiego PKB. Wprowadzenie możliwości zawierania umowy leasingu obok formy pisemnej, również w formie dokumentowej w rozumieniu art. 77² k.c., czyli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. W rozumieniu znowelizowanych przepisów kodeksu cywilnego dokumentem jest również nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią, co oznacza otwarcie drogi do zawierania umów w formie elektronicznej bez konieczności posiadania podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą kwalifikowanego certyfikatu w rozumieniu ustawy o podpisie elektronicznym. Wraz ze zmianą art. 709² k.c. konieczna będzie również zmiana innych przepisów odnoszących się do formy czynności prawnych związanych z umową leasingu, z formy pisemnej na formę dokumentową. Dotyczy to : a. art. 709¹¹ k.c. (wypowiedzenie umowy leasingu), który wymaga formy pisemnej dla upomnienia leasingobiorcy (korzystającego) przez leasingodawcę (finansującego) w przypadku, w którym leasingobiorca narusza swoje umowne obowiązki. b. art. 709¹³ k.c. (zwłoka leasingobiorcy), który ustanawia dla leasingodawcy wymóg pisemnej formy wyznaczenia dodatkowego terminu w przypadku zwłoki z zapłatą raty przez leasingobiorcę. Dodanie paragrafu 2 w art. 709¹ k.c., który stanowiłby, iż do leasingu praw, w szczególności praw na dobrach niematerialnych, przepisy Tytułu XVII¹ Księgi Trzeciej Kodeksu cywilnego stosuje się odpowiednio.	
--	--	--	--

			W wielu krajach Unii Europejskiej leasing nie jest umową uregulowaną ustawowo, aczkolwiek stosują się do niej ogólne przepisy dotyczące zawierania umów. Naszym zdaniem na szczególną uwagę zasługują rozwiązania istniejące w: a. prawie niemieckim, gdzie istnieje forma tekstowa, która stała się dla naszego ustawodawcy pierwowzorem wprowadzonej formy dokumentowej. Do jej zachowania wystarczy „śląd pisemny”, pozwalający na określenie osoby składającej oświadczenie woli (np. e-mail lub telefaks) – § 126b BGB. b. prawie hiszpańskim, gdzie zgodnie z hiszpańską ustawą z 11 lipca 2002 r. o usługach społeczeństwa informacyjnego i handlu elektronicznym (LSSICE), jeżeli ustawa wymaga dla ważności formy pisemnej ten wymóg należy uznać za spełniony, jeżeli została zachowana forma elektroniczna (art. 23 ust. 1 LSSICE). c. prawie angielskim, w którym nie wymaga się do zawarcia umowy leasingu jakiejkolwiek formy szczególnej. Niemniej, nawet forma pisemna jest definiowana szerzej niż w prawie polskim, stanowiąc, że forma pisemna obejmuje wszystkie sposoby przedstawiania i odtwarzania słów w widocznej formie – Ustawa Interpretacyjna 1978 (The Interpretation Act 1978).	
110.	Dot. ustawy o KRS	Jacek Karczewski	W Projekcie Ustawy, po nowym Art.19 dodać nowy Art.20 o następującym brzmieniu: <i>Art.20 W Ustawie z dnia 20 sierpnia 1997r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U.2013 poz.1203 z późn.zm.) wprowadza się następujące zmiany:</i> 1) w Art.21 ust.1 drugiemu zdaniu nadaje się następujące brzmienie: <i>“Jednocześnie powinni wskazać aktualne dane i złożyć właściwe</i>	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			<i>dokumenty niezbędne dla dokonania wpisu w Rejestrze.”</i> <i>2) w Art.24 dodaje się ust.7 o następującym brzmieniu:</i> <i>“W odniesieniu do podmiotów obowiązanych, określonych w Art.21 ust.1, postępowanie przymuszające stosuje się odpowiednio.”</i> UZASADNIENIE WNIOSKU Wniosek stanowi doprecyzowanie obowiązujących przepisów.	
111.	Dot. ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych	Jacek Karczewski	W Projekcie Ustawy, po nowych Art.19 i Art.20 dodać nowy Art.21 o następującym brzmieniu: <i>Art.21 W Ustawie z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016 poz.623) dodaje się Art.10a o następującym brzmieniu:</i> <i>“Art. 10a. Opłaty w sprawach z zakresu działania Krajowego Rejestru Sądowego związane ze złożeniem sprawozdania finansowego, podatnik wnosi z chwilą złożenia sprawozdania do właściwego urzędu skarbowego, na wydzielony rachunek bankowy tego urzędu.”</i> UZASADNIENIE Wniosek jest konsekwencją Wniosku dot. zmian w ustawie o CIT	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.
112.	Dot. ustawy o rachunkowości	Jacek Karczewski	W Art.6 Projektu Ustawy pkt 4) dać nowy numer 5), a w wolne miejsce dodać nowy pkt 4) , a po pkt 5) dodać także nowy pkt 6) o następujących brzmieniach: <i>4) w Art.69 dodaje się pkt 5 o następującym brzmieniu:</i> <i>“Obowiązek złożenia sprawozdania finansowego, o którym mowa w art.69 pkt 1-4, uznaje się za spełniony z chwilą złożenia przez podatnika sprawozdania finansowego we właściwym urzędzie skarbowym w rozumieniu Art.27 Ustawy z dnia 15 lutego 1992r. o podatku dochodowym od osób prawnych”.</i> <i>6) w Art.79 punktowi 4) nadać następujące brzmienie:</i> <i>“nie składa sprawozdania finansowego, skonsolidowanego sprawozdania finansowego, sprawozdania z działalności, sprawozdania z działalności grupy kapitałowej, sprawozdania z płatności na rzecz administracji publicznej, skonsolidowanego sprawozdania z płatności na rzecz administracji publicznej we</i>	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			właściwym rejestrze sądowym lub urzędzie skarbowym,” UZASADNIENIE WNIOSKU Wniosek jest konsekwencją propozycji zaproponowanych w ustawie o CIT	
113.	art. 74 ust. 1 pkt 5 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku	Podlaska OIIB	Proponujemy <i>skreślenie art. 74 ust. 1 pkt 5</i> ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko z dnia 3 października 2008 r. (Dz.U. Nr 199, poz. 1227, Dz.U. z 2013 r. poz. 1235, Dz.U. z 2016 r. poz. 353 z późn. zm.). Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego jako akty prawa miejscowego powszechnie obowiązującego na terenie objętym uchwałą - są publikowane w wojewódzkich dziennikach urzędowych. W tej sytuacji wydaje się niezasadne dołączanie do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wypisów i rysów z tych aktów prawa.	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.
114.	art. 28b ust. 2 oraz Tabela nr 16 Lp. 6 załącznika do ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. 1989 Nr 30, poz. 163, Dz.U. z 2015 r. poz. 520)	Podlaska OIIB	Zgodnie z zamierzeniami ustawodawcy wprowadzającemu zamiany ustawą z dnia 5 czerwca 2014 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 897) rozwiązanie polegające na zwolnieniu przyłączy z obowiązku uzgadniania na naradach koordynacyjnych miało zmniejszyć pracochłonność projektów. Jednocześnie kwota za uzgodnienie przyłączy wzrosła drastycznie z 40 zł na 105 zł. Praktyka stosowana przez gestorów sieci polegająca na obligowaniu inwestorów do uzgadniania przyłączy na naradach koordynacyjnych powoduje, że w wielu miastach przyłącza podlegają (nieformalnemu) obowiązkowi uzgodnienia na naradzie koordynacyjnej, przy znacznie wyższych kosztach uzgodnienia, niż było to przed zmianą przepisów. Jednocześnie należy podkreślić, że zrealizowana przez ustawodawcę propozycja braku koordynacji dla przyłączy w pasach drogowych jest niewłaściwa, gdyż zgodnie z przewidywaniami – prowadzi do kolizji wybudowanych przyłączy z projektowanymi innymi sieciami przebiegającymi w pasach drogowych. Dzieje się tak ze względu na brak informacji o planowanych przyłączach w pasach drogowych	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			przez inwestorów innych sieci. W związku z powyższym proponujemy przywrócenie obowiązku uzgadniania przyłączy (przynajmniej w pasach drogowych) <u>z jednoczesnym</u> przywróceniem zmniejszonej wysokości opłaty za uzgodnienie przyłączy w wysokości ok. 40 zł.	
115.	ustawa z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami i stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników	ZBP	W kontekście zmian wprowadzonych w m.in. Kodeksie Pracy, Ustawie o Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych <u>należy rozważyć również wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Zmiana polegałaby na podwyższeniu z 20 do 50 limitu pracowników od którego pracodawca jest obowiązany stosować szczególne zasady rozwiązywania umów o pracę.</u> Taki limit będzie dążył do ujednolicenia poziomów osobowych z tymi, od których obowiązują przepisy innych ustaw regulujących tzw. prawo pracy.	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.
116.	Ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości	ZBP	Proponujemy dokonanie zmiany brzmienia art. 74 ust 2. pkt 4 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r. (tekst jednolity: Dz.U.2013 , poz. 330 z późn. zm. - zwana dalej <i>UoR</i>). Obecne brzmienie art. 74 ust 2. pkt 4 <i>UoR</i> nakłada na jednostki obowiązek wydłużonego okresu przechowywania dowodów księgowych do czasu ostatecznej spłaty/rozliczenia kredytu oraz zamknięcia rachunków, co w praktyce oznacza przechowywanie nawet przez kilkadziesiąt lat od zaistnienia pierwotnego zdarzenia. Ten obowiązek oznacza konieczność ponoszenia niewspółmiernie wysokich kosztów działalności przez podmioty gospodarcze w tym banki, wynikające z konieczności zapewnienia procesu gromadzenia, transportowania, przechowywania, odtwarzania oraz identyfikacji dowodów księgowych, pozwalającego na:	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			– przechowywaniu dowodów do czasu ostatecznej spłaty/rozliczenia kredytu, co w praktyce oznacza przechowywanie dowodów nawet przez kilkadziesiąt lat od daty zaistnienia pierwotnego zdarzenia, w pomieszczeniach przeznaczonych na archiwum, w przypadku przechowywania dokumentów w formie papierowej, lub też zabezpieczania przez bank odpowiednich nośników informatycznych, pozwalających zachować w trwałej postaci zawartość dowodów, co z kolei wiąże się z ponoszeniem wydatków na zakup odpowiednich urządzeń oraz oprogramowania. – przechowywanie dowodów dotyczących umów o prowadzenie rachunków bankowych do czasu ich zamknięcia, co w praktyce oznacza przechowywanie dowodów dokumentujących transakcje zrealizowane w ramach umowy, w nieokreślonym, długim czasie i realizację analogicznych czynności w stosunku do tych dowodów, o których mowa powyżej, – zabezpieczenie kosztochłonnego mechanizmu identyfikującego spłatę kredytu, pożyczki, zamknięcie rachunku bankowego, w celu wyeliminowania z archiwów, po ich spłacie, lub zamknięciu, dowodów księgowych związanych z operacjami – odpowiednią organizację wieloetapowego procesu przechowywania dowodów księgowych, pozwalającą na ich identyfikację „na wejściu”, rozdzielenie od dokumentacji dziennej, odrębne przechowywanie, a także zapewniającą realizację pracochłonnego procesu ich wyszukiwania, w celu ich zniszczenia w przypadku wygasłych lub rozwiązanych umów kredytu/depozytu – objęcie wydłużonym procesem przechowywania także dowodów księgowych wewnętrznych, o których mowa w art. 20 ust. 2 pkt 3 UoR, dokumentujących wszystkie operacje Banku realizowane w kontekście danego kontraktu, tj. dokumentujące naliczenie odsetek, wyliczenie różnic kursowych, operacji sprzedaży,	
--	--	--	---	--

		odpisania wierzytelności. Z uwagi na powyższe proponujemy następujące brzmienie art. 74 ust. 2 pkt 4: <i>„4) dowody księgowe dotyczące środków trwałych w budowie, a także będących przedmiotem dochodzenia w postępowaniu cywilnym lub objętych postępowaniem karnym albo podatkowym pożyczek, kredytów, umów handlowych i innych roszczeń – przez 5 lat od początku roku następującego po roku obrotowym, w którym operacje, transakcje i postępowanie zostały ostatecznie zakończone, spłacone, rozliczone lub przedawnione;”</i> a tym samym objęcie dowodów dotyczących kredytów i pożyczek nie podlegających dochodzeniu w postępowaniu cywilnym lub objętych postępowaniem karnym albo podatkowym standardowym procesem przechowywania przez okres 5 lat na bazie przepisu art. 74 ust 2 pkt 8. Intencją zmiany ww. przepisu jest, aby wydłużenie okresu przechowywania, niezależnie od formy archiwizacji dowodu księgowego, w jednoznaczny sposób obejmowało jedynie zbiory dowodów księgowych dotyczących wyszczególnionych w nim pożyczek, kredytów oraz umów handlowych i innych roszczeń, będących jednocześnie przedmiotem dochodzeń w postępowaniu cywilnym lub objętych postępowaniem karnym albo podatkowym oraz środków trwałych w budowie, co przyczyni się do: – zapewnienia spójności pomiędzy okresem przechowywania dowodów księgowych, a okresem przechowywania ksiąg rachunkowych oraz dokumentacją inwentaryzacyjną, – wyeliminowania niespójności w odniesieniu do pozostałych dowodów księgowych stanowiących podstawę roszczeń okresowych, które nie byłyby objęte przedmiotem dochodzeń w postępowaniu cywilnym lub objętych postępowaniem karnym albo podatkowym, pomiędzy okresem ich przechowywania a możliwością ich wykorzystania jako wartości dowodowej,	
--	--	--	--

			– zniesienia konieczność ponoszenia przez system bankowy niewspółmiernie wysokich kosztów związanych z przechowywaniem wszystkich dowodów księgowych przy braku racjonalnej potrzeby ich wykorzystywania, – ograniczenia przechowywania dowodów księgowych do okresu wynikającego z terminu przedawnienia roszczeń, zarówno po stronie Banku jak i klienta, – uwzględnienia w ww. okresie ograniczenia czasowego wynikającego z innych obowiązków ustawowych związanych z przechowywaniem danych np. Ustawa Prawa Bankowego w zakresie ochrony danych objętych tajemnicą bankową i innych przepisów. – usprawnienia procesu prowadzenia rachunkowości we wszystkich jednostkach gospodarczych, w tym w całym sektorze bankowym.	
117.	ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (poz. 996)	ZBP	W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (poz. 996) : 1) art. 7 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie: „1. Rada Funduszu składa się z ośmiu członków” 2) w art. 7 ust. 4 dodaje się pkt 4 w brzmieniu: „4) dwaj przedstawiciele Związku Banków Polskich” Projekt zmiany ustawy przywraca stan prawny obowiązujący do dziś, zgodnie z którym w skład Rady BFG wchodzi przedstawiciele sektora bankowego jako głównego płatnika, który ponosi największe obciążenia na rzecz BFG. Przedstawiciele sektora bankowego, którzy nie reprezentują żadnej pojedynczej instytucji finansowej, ale są reprezentantami całego sektora bankowego i nie są związani z żadnym bankiem, powinni mieć prawo w sprawie szczegółowego sposobu wykorzystania środków zgromadzonych w BFG. Sektor bankowy powinien być jedną ze stron, natomiast nie ma mieć pozycji	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			dominującej w procesie podejmowania decyzji przez Radę.	
118.	ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128 z późn. zm)	ZBP	W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128 z późn. zm) w art. 137 dodaje się ust. 1a w następującym brzmieniu: „1a. Wydając rekomendacje Komisja Nadzoru Finansowego uwzględnia specyfikę i profil ryzyka poszczególnych banków poprzez stosowanie zasady proporcjonalności.” Projekt ustawy przewiduje nałożenie na KNF obowiązku stosowania zasady proporcjonalności przy wydawaniu rekomendacji. Stosowanie zasady proporcjonalności polega na dostosowaniu skali obciążeń administracyjnych i ograniczeń regulacyjnych do rozmiarów działalności prowadzonej przez bank i ryzyka generowanego przez poszczególne banki. Brak uwzględnienia zasady proporcjonalności powoduje relatywnie znacznie wyższe obciążenia regulacyjne dla mniejszych banków, powodując wyższe koszty ich funkcjonowania i zaburzając warunki konkurencji na rynku. Takie podejście może prowadzić do wypierania z rynku mniejszych podmiotów. Zastosowanie zasady proporcjonalności nie może prowadzić do zwiększenia ryzyka upadłości mniejszych podmiotów, gdyż często ograniczona skala działania tych banków powoduje, że ograniczenie wynikające z rekomendacji ma charakter sztuczny i powoduje wyłącznie silne wymogi sprawozdawcze, ewidencyjne w banku.	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.
119.	projekt ustawy z dnia 6 lipca 2016 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach	ZBP	W projekcie ustawy z dnia 6 lipca 2016 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym rezygnacja w art. 184 ust 4 i 5 z prawa stosowania przez Komisję Nadzoru Finansowego środków karnych w postaci zakazu pełnienia funkcji członka organu zarządzającego, administracyjnego lub nadzorczego w jednostkach zainteresowania publicznego przez osoby odpowiedzialne za naruszenie przepisów ustawy lub rozporządzenia 537/2014 przez okres	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

	uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym		od roku do 3 lat. Nadanie w art. 184 ust 5 Komisji Nadzoru Finansowego uprawnień sądu powszechnego do stosowania środka karnego, jakim jest zakaz wykonywania funkcji, zaburza polski porządek prawny, gdyż prawo do stosowania środków karnych mają w Polsce wyłącznie sądy powszechne. Nie można w żaden sposób uznać zakazu pełnienia funkcji za karę administracyjną, jest to bowiem środek karny określony w art. 39 Kodeksu karnego. Co więcej ten sam środek karny dla firmy audytorskiej jest dedykowany w projekcie właściwości sądu powszechnego, co wpłynąć może na nierówne traktowanie podmiotów wobec prawa.	
120.	ustawa z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności	ZBP	W art. 49 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Udostępnianie danych w drodze weryfikacji, o której mowa w ust. 1, podmiotom, o których mowa w art. 46 ust. 2 pkt 1 może być realizowane za pośrednictwem instytucji, o których mowa w art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128).” Weryfikacja danych w Rejestrze Dowodów Osobistych oraz Rejestrze Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności przez banki za pośrednictwem Związku Banków Polskich nie wymaga dodatkowego uzyskania zgody przez poszczególne banki, ponad zgodę jaką Związek Banków Polskich uzyskał w związku ze złożonymi wnioskami. Wyrażenie zgody przez Ministra na określony sposób dostępu i w określonym celu jakim zgodnie ze złożonymi wnioskami było udostępnianie danych bankom w ramach Systemu Dokumenty Zastrzeżone w ocenie Związku Banków Polskich stanowi wystarczającą podstawę do korzystania z rejestrów przez banki za pośrednictwem Związku Banków Polskich. Przepisy nie wprowadzają bowiem ograniczeń w zakresie możliwości występowania podmiotu trzeciego ustawowo upoważnionego do reprezentowania banków w ich imieniu do Ministra celem realizacji obowiązków ustawowych	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			nakładanych na te podmioty. Niezależnie od powyższego najlepszym rozwiązaniem docelowym byłoby jednoznaczne rozstrzygnięcie o charakterze legislacyjnym (propozycje 21 i 22), wskazujące na możliwość pośrednictwa instytucji, o których mowa w art. 105 ust. 4 Prawa bankowego, w procesie udostępniania informacji z rejestru PESEL oraz z Rejestru Dowodów Osobistych dla podmiotów sektora bankowego. Takie rozwiązanie zostało przyjęte, chociażby w Ordynacji podatkowej, zgodnie z którą obowiązek przekazywania informacji o otwartych i zamkniętych rachunkach bankowych może być realizowany za pośrednictwem instytucji, o których mowa w art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128). W związku z powyższym proponujemy wprowadzenie następujących zmian legislacyjnych: Wprowadzenie powyższych zmian zezwalających bankom zasięgać informacji w publicznych bazach danych (rejestr PESEL i Rejestr Dowodów Osobistych), w przyszłości pozwoli bankom w sposób zdecydowanie pełniejszy przeprowadzać weryfikację zarówno osób, które będą przyszłymi pracownikami banków, dzięki czemu utrudnione będzie posługiwanie się dokumentami np. skradzionymi w celu uzyskania zatrudnienia w banku jak również pozwoli bankom na dokładniejszą analizę klientów poprzez sprawdzenie danych przedkładanych bankowi przez klientów. Będzie to miało pozytywny efekt poprzez minimalizację wyłudzeń dokonywanych na szkodę banków jak również na szkodę osób które utraciły swoje dotychczasowe dowody osobiste.	
121.	ustawa z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych	ZBP	W art. 68 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych po ust. 7 dodaje się ust. 8 w brzmieniu: „8. Udostępnianie danych w trybie ograniczonej teletransmisji danych, podmiotom, o których mowa w 4 pkt 2 może być realizowane za pośrednictwem instytucji, o których mowa w art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128).”	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

		Weryfikacja danych w Rejestrze Dowodów Osobistych oraz Rejestrze Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności przez banki za pośrednictwem Związku Banków Polskich nie wymaga dodatkowego uzyskania zgody przez poszczególne banki, ponad zgodę jaką Związek Banków Polskich uzyskał w związku ze złożonymi wnioskami. Wyrażenie zgody przez Ministra na określony sposób dostępu i w określonym celu jakim zgodnie ze złożonymi wnioskami było udostępnianie danych bankom w ramach Systemu Dokumenty Zastrzeżone w ocenie Związku Banków Polskich stanowi wystarczającą podstawę do korzystania z rejestrów przez banki za pośrednictwem Związku Banków Polskich. Przepisy nie wprowadzają bowiem ograniczeń w zakresie możliwości występowania podmiotu trzeciego ustawowo upoważnionego do reprezentowania banków w ich imieniu do Ministra celem realizacji obowiązków ustawowych nakładanych na te podmioty. Niezależnie od powyższego najlepszym rozwiązaniem docelowym byłoby jednoznaczne rozstrzygnięcie o charakterze legislacyjnym (proponuje 21 i 22), wskazujące na możliwość pośrednictwa instytucji, o których mowa w art. 105 ust. 4 Prawa bankowego, w procesie udostępniania informacji z rejestru PESEL oraz z Rejestru Dowodów Osobistych dla podmiotów sektora bankowego. Takie rozwiązanie zostało przyjęte, chociażby w Ordynacji podatkowej, zgodnie z którą obowiązek przekazywania informacji o otwartych i zamkniętych rachunkach bankowych może być realizowany za pośrednictwem instytucji, o których mowa w art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128). W związku z powyższym proponujemy wprowadzenie następujących zmian legislacyjnych: Wprowadzenie powyższych zmian zezwalających bankom zasięgać informacji w publicznych bazach danych (rejestr PESEL i Rejestr Dowodów Osobistych), w przyszłości pozwoli bankom w sposób zdecydowanie pełniejszy przeprowadzać weryfikację zarówno osób,	
--	--	---	--

			które będą przyszłymi pracownikami banków, dzięki czemu utrudnione będzie posługiwanie się dokumentami np. skradzionymi w celu uzyskaniu zatrudnienia w banku jak również pozwoli bankom na dokładniejszą analizę klientów poprzez sprawdzenie danych przedkładanych bankowi przez klientów. Będzie to miało pozytywny efekt poprzez minimalizację wyłudzeń dokonywanych na szkodę banków jak również na szkodę osób które utraciły swoje dotychczasowe dowody osobiste.	
122.	ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych	ZBP	w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 873, ze zm.) – w art. 2 punkt 30 powinien otrzymać brzmienie: „30) trwały nośnik informacji – nośnik umożliwiający użytkownikowi przechowywanie adresowanych do niego informacji w sposób umożliwiający dostęp do nich przez okres odpowiedni do celów sporządzenia tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci, w tym systemy teleinformatyczne dostawców usług płatniczych służące do obsługi rachunków płatniczych;” Wprowadzenie zmian w ustawie o usługach płatniczych, ustawie o kredycie konsumenckim, ustawie o prawach konsumenta, wprowadzających do systemu prawnego pojęcia trwałego nośnika pozwoli w przyszłości świadczyć bankom usługi na rzecz swoich klientów polegające na przekazywaniu informacji za pośrednictwem bankowości elektronicznej oraz późniejszego ich przechowywania. Takie rozwiązanie może być w przyszłości wykorzystane do kontaktów klientów z urzędami jako kanał który w szczególności gwarantuje bezpieczeństwo zgromadzonych informacji. Ponadto wprowadzenie tej zmiany może pomóc w przyszłości zwiększyć zainteresowanie klientów banków korzystaniem z usług e-administracji poprzez uwierzytelnianie przy wykorzystaniu systemów elektronicznych banku. Zbliżone rozwiązanie funkcjonuje już na potrzeby programu 500 +, czego skutkiem jest znaczny wpływ	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			wniosków oraz spopularyzowanie łatwego i bezpiecznego sposobu dostępu do usług administracji publicznej.	
123.	ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim	ZBP	w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, ze zm.) – w art. 5 punkt 17 powinien otrzymać brzmienie: „17) trwały nośnik – materiał lub urządzenie służące do przechowywania i odczytywania informacji przekazywanych konsumentowi w związku z umową o kredyt, przez czas odpowiedni do celów jakim informacje te służą oraz pozwalające na odtworzenie tych informacji w niezmienionej postaci, w tym systemy teleinformatyczne kredytodawców oraz pośredników kredytowych służące do obsługi umów o kredyt konsumencki.”, Wprowadzenie zmian w ustawie o usługach płatniczych, ustawie o kredycie konsumenckim, ustawie o prawach konsumenta, wprowadzających do systemu prawnego pojęcia trwałego nośnika pozwoli w przyszłości świadczyć bankom usługi na rzecz swoich klientów polegające na przekazywaniu informacji za pośrednictwem bankowości elektronicznej oraz późniejszego ich przechowywania. Takie rozwiązanie może być w przyszłości wykorzystane do kontaktów klientów z urzędami jako kanał który w szczególności gwarantuje bezpieczeństwo zgromadzonych informacji. Ponadto wprowadzenie tej zmiany może pomóc w przyszłości zwiększyć zainteresowanie klientów banków korzystaniem z usług e-administracji poprzez uwierzytelnianie przy wykorzystaniu systemów elektronicznych banku. Zbliżone rozwiązanie funkcjonuje już na potrzeby programu 500 +, czego skutkiem jest znaczny wpływ wniosków oraz spopularyzowanie łatwego i bezpiecznego sposobu dostępu do usług administracji publicznej.	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.
124.	ustawa z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta	ZBP	w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. poz. 827 i z 2015 r. poz. 1854) – w art. 2 punkt 4 powinien otrzymać brzmienie: „4) trwały nośnik – materiał lub narzędzie umożliwiające	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

			konsumentowi lub przedsiębiorcy przechowywanie informacji kierowanych osobiście do niego, w sposób umożliwiający dostęp do informacji w przyszłości przez czas odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci, w tym systemy teleinformatyczne przedsiębiorców służące do obsługi umów zawartych na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa;”. Wprowadzenie zmian w ustawie o usługach płatniczych, ustawie o kredycie konsumenckim, ustawie o prawach konsumenta, wprowadzających do systemu prawnego pojęcia trwałego nośnika pozwoli w przyszłości świadczyć bankom usługi na rzecz swoich klientów polegające na przekazywaniu informacji za pośrednictwem bankowości elektronicznej oraz późniejszego ich przechowywania. Takie rozwiązanie może być w przyszłości wykorzystane do kontaktów klientów z urzędami jako kanał który w szczególności gwarantuje bezpieczeństwo zgromadzonych informacji. Ponadto wprowadzenie tej zmiany może pomóc w przyszłości zwiększyć zainteresowanie klientów banków korzystaniem z usług e-administracji poprzez uwierzytelnianie przy wykorzystaniu systemów elektronicznych banku. Zbliżone rozwiązanie funkcjonuje już na potrzeby programu 500 +, czego skutkiem jest znaczny wpływ wniosków oraz spopularyzowanie łatwego i bezpiecznego sposobu dostępu do usług administracji publicznej.	
125.	Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby	Związek Rzemiosła Polskiego	Podwyższenie do 50 pracowników, progu zatrudnienia dla obowiązku tworzenia zakładowego regulaminu wynagradzania, regulaminu pracy i tworzenia ZFŚS jest niewątpliwie dobrym rozwiązaniem, ułatwiającym prowadzenie działalności gospodarczej. Jednocześnie postulowano rozważenie wprowadzenia analogicznej zmiany (poprzez podwyższenie do 50-ciu progu zatrudnienia w firmie) w art. 61.ust. 1 pkt.1) ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, nakładającego na pracodawcę zatrudniającego więcej niż 20	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

	i macierzyństwa		pracowników obowiązek ustalania i wypłacania zasiłków dla pracowników. Ustalanie wysokości i wypłaty zasiłków, szczególnie w grupie mniejszych firm, oceniany jest przez przedsiębiorców jako uciążliwy obowiązek.	
126.	Dot. art. 20 ust. 1 ustawy Prawo budowlane	Podlaska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa	Proponujemy zmianę art. 20 ust. 1 pkt 2 na następującą: „2) uzyskanie wymaganych opinii, uzgodnień i sprawdzeń rozwiązań projektowych w zakresie wynikającym z przepisów, <i>a także ma prawo korzystania z danych zawartych w ewidencji gruntów i budynków oraz księgach wieczystych;</i>” W trakcie realizacji obowiązków wynikających z art. 20 ustawy Prawo budowlane, wynika konieczność uzyskania przez projektanta informacji o właścicielach gruntu, gdyż brak tej wiedzy uniemożliwiłaby mu np. uzyskanie uzgodnień z właścicielami gruntów, ich zgód na lokalizację inwestycji, czy choćby uzgodnień z właściwym zarządcą pasa drogowego, na którym realizowana ma być inwestycja. Jednocześnie część ośrodków geodezyjnych odmawia prawa projektantowi do uzyskania tych informacji ze względu na brak jednoznacznego upoważnienia ustawowego. W efekcie różnymi nieefektywnymi metodami taka wiedza jest pozyskiwana przez projektanta lub inne osoby. W związku z powyższym proponujemy rozwiązanie tego problemu przez jednoznaczne upoważnienie projektanta do uzyskania informacji o właścicielach gruntu.	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.
127.	Dot. art. 34 ust. 6 pkt 1 ustawy - Prawo budowlane § 8 ust. 1 rozporządzeni	Podlaska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa	Proponujemy zmianę art. 34 ust. 6 pkt 1 ustawy Prawo budowlane na następującą: „6. Minister właściwy do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określi, w drodze rozporządzenia: 1) szczegółowy zakres i formę projektu budowlanego, uwzględniając zawartość projektu budowlanego w celu zapewnienia czytelności danych <i>oraz uwzględniając możliwość aktualizacji mapy w procesie realizacji projektu budowlanego;</i>”	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

	a Ministra TBiGM w sprawie szczegółowego o zakresie i formy projektu budowlanego Dz.U. z 2012 r. poz. 462 z późn. zm.		Ponadto proponujemy dodanie ust. 1a do § 8 rozporządzenia o następującej treści: <i>„1a. W przypadku zmian treści mapy do celów projektowych w obszarze objętym jej zakresem, które nastąpiły w ciągu 2 lat od daty jej sporządzenia, osoba wykonująca samodzielne funkcje w dziedzinie geodezji i kartografii oraz posiadającą odpowiednie uprawnienia zawodowe może ją uzupełnić o dokonane zmiany. Mapę uzupełnioną uznaje się za aktualną.”</i> Duży problem dla inwestorów i innych uczestników procesu budowlanego stanowi temat aktualności map do celów projektowych. Od momentu rozpoczęcia procesu projektowego (i zamówienia mapy) poprzez uzyskiwanie poszczególnych pozwoleń i uzgodnień do momentu wystąpienia o pozwolenie na budowę mija zwykle kilka miesięcy, a niekiedy 1-2 lata. Bardzo często zdarza się, że w tym czasie nastąpiły (choćby niewielkie) zmiany, np. wybudowano przyłączy w zakresie obszaru objętego mapą lub dokonano podziału jednej z działek – w szczególności problem dotyka projekty realizowane na dużych obszarach, np. inwestycji drogowe. Zgodnie z obowiązującymi przepisami taka mapa jest nieaktualna i należy wykonać nową. Niekiedy nowa mapa, traci swoją ważność zaraz po jej wykonaniu, gdyż w międzyczasie jej tworzenia zostały dokonane zmiany w obszarze mapy. Jednocześnie większość organów administracji nie dopuszcza możliwości aktualizacji mapy przez geodetę, polegającej na jej uzupełnieniu o wykonane w jej obszarze obiekty lub podziały działek. Proponujemy usankcjonowanie praktyki akceptowanej przez część urzędów – polegającej na umożliwienie geodecie aktualizacji mapy poprzez jej uzupełnienie o zmiany jakie nastąpiły w obszarze objętym mapą w ciągu 2 lat od daty sporządzenia mapy.	
128.	Dot. uzyskiwania	Podlaska Okręgowa	Uzyskiwanie zgód zarządcy terenu zamkniętego na umieszczenie infrastruktury (prawo dysponowania nieruchomością) obszarów	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym

	zgody zarządcy terenu zamkniętego na umieszczenie infrastruktury (prawo dysponowania nieruchomością na cele budowlane)	Izba Inżynierów Budownictwa	zamkniętych (w szczególności kolejowych) wraz z uzgodnieniem projektu charakteryzuje się znacznym skomplikowaniem i towarzyszą im niezwykle wysokie opłaty. Zarządca infrastruktury dla terenów kolejowych, którą jest jest "PKP Polskie Linie Kolejowe Spółka Akcyjna" (zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego "Polskie Koleje Państwowe") odsyła inwestora lub projektanta do uzgodnień z wieloma innymi podmiotami – spółkami Grupy PKP. W efekcie proces jest długotrwały i bardzo kosztowny, gdyż każda ze spółek pobiera za swoje uzgodnienie opłatę kilkukrotnie wyższą niż uzgodnienie na naradzie koordynacyjnej organizowanej przez starostę (a należy nadmienić, że mowa jest o uzgodnieniach, które należy dokonać oprócz uzgodnienia na naradzie koordynacyjnej). W związku z powyższym proponujemy w przepisach prawa powszechnie obowiązującego: - jednoznaczne wskazanie, że jeden podmiot dokonuje wyrażenia zgody na umieszczenie infrastruktury oraz uzgodnienia (w przypadku konieczności zasięgnięcia opinii innych spółek Grupy PKP, uzgodnienia dokonują one między sobą), - określenie maksymalnej wysokości opłaty za uzgodnienie w wysokości odpowiadającej uzgodnieniu na naradach koordynacyjnych, tj. z tabeli nr 16 Lp. 6 załącznika do ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne.	projektem.
129.	Dot. art. 50 ustawy Prawo budowlane	Wielkopolska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa	W art. 50 ustawy Prawo budowlane, który nie został objęty zmianami omawianego projektu ustawy, proponuje się dopisać ust. 6 w następującym brzmieniu: <i>„Budowa altany działkowej o powierzchni zabudowy i wysokości, zwiększonej w sposób istotnie odbiegający od ustaleń i warunków wynikających z definicji altany działkowej określonej w ustawie o rodzinnych ogrodach działkowych, stanowi inny</i>	Stanowisko do rozważenia w dalszych pracach legislacyjnych nad kolejnym projektem.

		<i>przypadek niż przypadki określone w art. 48 ust. 1 lub w art. 49b ust. 1.”</i> <i>Uzasadnienie:</i> <i>Określony w cyt. wyżej przepisach art. 48 ust. 1 i art. 49b ust. 1 ustawy Pb, tryb postępowania w sprawie samowoli budowlanych, związany jest ściśle z tzw. postępowaniem legalizacyjnym. Prowadzący to postępowanie organ nadzoru budowlanego może zalegalizować samowolnie wybudowany obiekt budowlany, dopiero po spełnieniu określonych warunków, w tym uzyskania od właściwego organu gminy zaświadczenia o zgodności budowy z ustaleniami obowiązującego mpzp albo decyzji o warunkach zabudowy, w przypadku braku mpzp oraz po uiszczeniu opłaty legalizacyjnej, której najniższa kwota wynosi 25 tys. zł, a więc jest porównywalna ze średnią wartością odtworzeniową altany działkowej.</i> <i>Takich warunków legalizacyjnych działkowiec nigdy nie jest w stanie spełnić w stosunku do altany wybudowanej w sposób przekraczający dopuszczalne parametry, a w szczególności w zakresie uzyskania wymaganego zaświadczenia od organów gmin, gdyż przepisy o planowaniu przestrzennym nie dotyczą ustalania warunków zabudowy dla altan działkowych na terenie ROD.</i> <i>Nie spełnienie przez działkowca powyższych nierealnych i fikcyjnych w stosunku do altan warunków, stanowi dla właściwego organu nadzoru budowlanego podstawę do wydania nakazu rozbiórki altany działkowej lub jej części na podstawie art. 48 ust.1 ustawy Pb, pomimo braku możliwości spełnienia w wyznaczonym terminie obowiązków określonych w ust. 3 art. 48 Pb, które nie powinny odnosić się do altan działkowych.</i> <i>Prowadzenie w ten sposób postępowania administracyjnego narusza zasadę określoną w art. 8 Kpa, zgodnie z którą organy administracji publicznej zobowiązane są prowadzić postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej.</i> <i>Przy ewentualnym rozstrzygnięciu przez organy nadzoru</i>	
--	--	--	--

		<i>budowlanego spraw związanych z wybudowaniem altany działkowej lub jej rozbudową w sposób istotnie odbiegający od ustaleń i warunków określonych w projekcie zatwierdzonym przez właściwe Stowarzyszenie Ogrodowe oraz w przepisach, powinny mieć zastosowanie jedynie przepisy art. 50 i art. 51 ust. 1 pkt 2 i art. 51 ust. 3 ustawy PB określające tzw. tryb naprawczy dot. innych przypadków niż określonych w art. 48 ust.1 lub w art. 49b ust.1 tej ustawy.</i> <i>Inny tryb postępowania w powyższych sprawach o charakterze cywilno-prawnym, został określony w przepisach ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. z 2013 r., poz. 40 ze zmianami w Dz. U. z 2015 r., poz. 528) oraz w Regulaminach ROD.</i>	
--	--	---	--

Minister
Spraw Zagranicznych

Warszawa, 7 listopada 2016 r.

RKP- 90076- 20 16

KPRM

DPUE.920.987.2016 / 10 / MM

dot.: RM-10-138-16 z 07.11.2016 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra
Spraw Zagranicznych
Renata Szczęch
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

Pan Mateusz Morawiecki
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Rozwoju i Finansów

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA RODZINY, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾
z dnia

**w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy, sposobu i trybu jego wydawania,
prostowania i uzupełniania oraz określenia jego pomocniczego wzoru**

Na podstawie art. 97 § 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółową treść świadectwa pracy;
- 2) sposób i tryb wydawania świadectwa pracy,
- 3) sposób i tryb prostowania i uzupełniania świadectwa pracy;
- 4) pomocniczy wzór świadectwa pracy.

§ 2. 1. W świadectwie pracy, oprócz informacji określonych w art. 97 § 2 Kodeksu pracy, zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczenia społecznego, dotyczące:

- 1) wymiaru czasu pracy pracownika w czasie trwania stosunku pracy;
- 2) podstawy prawnej i trybu rozwiązania lub podstawy prawnej wygaśnięcia stosunku pracy;
- 3) urlopu wypoczynkowego wykorzystanego przez pracownika w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy;
- 4) wykorzystania dodatkowego urlopu albo innego uprawnienia lub świadczenia, przewidzianego przepisami prawa pracy;
- 5) należności ze stosunku pracy uznanych i nie zaspokojonych przez pracodawcę do dnia ustania tego stosunku, z powodu braku środków finansowych;
- 6) okresu korzystania z urlopu bezpłatnego i podstawy prawnej jego udzielenia;
- 7) wykorzystanego urlopu wychowawczego;

¹⁾ Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej – praca, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. poz. 1905).

- 8) liczby dni, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie, zgodnie z art. 92 Kodeksu pracy, w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy;
- 9) wykorzystania w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy, zwolnienia od pracy przewidzianego w art. 188 Kodeksu pracy;
- 10) okresu, za który pracownikowi przysługuje odszkodowanie w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia umowy o pracę na podstawie art. 36¹ § 1 Kodeksu pracy;
- 11) okresu odbytej czynnej służby wojskowej lub jej form zastępczych;
- 12) okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze;
- 13) okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia, którego dotyczy świadectwo pracy, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty;
- 14) danych, które są zamieszczane na żądanie pracownika.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 14, zamieszcza się w świadectwie pracy na żądanie pracownika zgłoszone pracodawcy w terminie nie krótszym niż ... dni przed terminem wydania świadectwa pracy.

3. W świadectwie pracy pracodawca zamieszcza pouczenie o prawie pracownika wystąpienia z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy w ciągu 7 dni od dnia otrzymania świadectwa pracy, a w razie nieuwzględnienia tego wniosku przez pracodawcę – o prawie do wystąpienia o sprostowanie świadectwa pracy do sądu pracy, w ciągu 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa przez pracodawcę.

4. Pomocniczy wzór świadectwa pracy określa załącznik do rozporządzenia.

§ 3. Pracodawca wydaje świadectwo pracy bezpośrednio pracownikowi albo osobie upoważnionej przez pracownika na piśmie.

§ 4. 1. W przypadku określonym w art. 97 § 1 Kodeksu pracy pracodawca wydaje świadectwo pracy w dniu, w którym następuje rozwiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy.

2. Jeżeli z przyczyn obiektywnych wydanie świadectwa pracy pracownikowi albo osobie przez niego upoważnionej w terminie wynikającym z ust. 1 oraz z art. 97 § 1² Kodeksu pracy nie jest możliwe, pracodawca, nie później niż w ciągu 7 dni od dnia upływu tego terminu, przesyła świadectwo pracy pracownikowi lub tej osobie za pośrednictwem poczty albo doręcza je w inny sposób.

§ 5. W razie wygaśnięcia stosunku pracy z powodu śmierci pracownika (art. 63¹ § 1 Kodeksu pracy), pracodawca sporządza świadectwo pracy i włącza je do akt osobowych zmarłego pracownika. Z pisemnym wnioskiem o wydanie przez pracodawcę świadectwa

pracy może wystąpić członek rodziny zmarłego pracownika, a także inna osoba będąca spadkobiercą tego pracownika. Pracodawca jest obowiązany wydać takiej osobie świadectwo pracy w ciągu 7 dni od dnia złożenia wniosku.

§ 6. Kopię świadectwa pracy przechowuje się w aktach osobowych pracownika; w uzasadnionych przypadkach pracodawca wydaje odpis tego świadectwa pracy pracownikowi albo osobie, o której mowa w § 3 i w § 5.

§ 7. 1. Pracodawca zawiadamia pracownika na piśmie o negatywnym wyniku rozpatrzenia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy w ciągu 7 dni od dnia otrzymania tego wniosku. W razie uwzględnienia wniosku, pracodawca wydaje pracownikowi w tym terminie nowe świadectwo pracy.

2. W razie uwzględnienia przez sąd pracy powództwa pracownika o sprostowanie świadectwa pracy, pracodawca jest obowiązany wydać pracownikowi niezwłocznie nowe świadectwo pracy, nie później jednak niż w ciągu 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądu w tej sprawie.

3. W razie prawomocnego orzeczenia sądu pracy o przywróceniu pracownika do pracy lub przyznaniu mu odszkodowania z tytułu niezgodnego z przepisami prawa wypowiedzenia umowy o pracę lub jej rozwiązania bez wypowiedzenia, pracodawca, na żądanie pracownika, w ciągu 3 dni od dnia przedłożenia przez pracownika świadectwa pracy, jest obowiązany uzupełnić treść wydanego mu uprzednio świadectwa pracy o dodatkową informację o tym orzeczeniu, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Jeżeli orzeczenie, o którym mowa w ust. 3, zostało wydane w związku z rozwiązaniem przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu w tym trybie umów o pracę, pracodawca, w ciągu 3 dni od dnia przedłożenia przez pracownika świadectwa pracy, jest obowiązany uzupełnić treść wydanego mu uprzednio świadectwa pracy o dodatkową informację, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę, powołującą art. 97 § 3 Kodeksu pracy.

5. W przypadkach określonych w ust. 1 zdanie drugie oraz w ust. 2 pracodawca jest obowiązany, najpóźniej w dniu wydania pracownikowi nowego świadectwa pracy, usunąć z akt osobowych pracownika i zniszczyć poprzednio wydane świadectwo pracy.

§ 8. Przepis § 7 ust. 2 stosuje się odpowiednio w razie uwzględnienia przez sąd pracy powództwa pracownika o odszkodowanie w związku z niewydaniem w terminie lub wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy (art. 99 § 4 Kodeksu pracy).

§ 9. W razie prawomocnego orzeczenia sądu pracy o odszkodowaniu na rzecz pracodawcy z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹ Kodeksu pracy (art. 61¹ Kodeksu pracy), pracownik jest obowiązany przedłożyć pracodawcy wydane mu świadectwo pracy w celu uzupełnienia treści tego świadectwa o informację o wydanym orzeczeniu sądu pracy. W razie niespełnienia tego obowiązku przez pracownika, pracodawca ma prawo wezwać pracownika do niezwłocznego przedłożenia świadectwa pracy w ciągu 3 dni od uzyskania przez pracownika informacji o tym orzeczeniu, w celu zamieszczenia w nim takiej informacji. Pracodawca uzupełnia świadectwo pracy i wydaje je pracownikowi w ciągu 3 dni od przedłożenia go przez pracownika.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r.²⁾

MINISTER

RODZINY, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. poz. 282, z 2002 r. poz. 1809, z 2003 r. poz. 2289 oraz z 2011 r. poz. 1509), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w związku z wejściem w życie ustawy z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców (Dz. U. poz. ...).

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Rodziny, Pracy
i Polityki Społecznej
z dnia (poz. ...)

WZÓR

.....
(pracodawca oraz jego siedziba
lub miejsce zamieszkania)

.....
(miejscowość i data)

.....
(numer REGON-EKD)

ŚWIADECTWO PRACY

1. Stwierdza się, że
(imię i nazwisko pracownika)

imiona rodziców
urodzony
(data urodzenia)

był zatrudniony
(pracodawca)

w okresie od do w wymiarze
(wymiar czasu pracy)

2. W okresie zatrudnienia pracownik wykonywał pracę
.....
.....
(zajmowane stanowiska lub pełnione funkcje)

3. Stosunek pracy ustał w wyniku:

a) rozwiązania
(tryb i podstawa prawna rozwiązania stosunku pracy)

b)
(szczególne przypadki rozwiązania stosunku pracy)

c) wygaśnięcia

(podstawa prawna wygaśnięcia stosunku pracy)

4. W okresie zatrudnienia pracownik:

1) wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze

*(urlop wypoczynkowy wykorzystany w roku
kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy)*

w tym

*(urlop wypoczynkowy wykorzystany na podstawie art. 167² Kodeksu pracy
w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy)*

2) korzystał z urlopu bezpłatnego

(okres trwania urlopu bezpłatnego i podstawa prawna jego udzielenia)

3) wykorzystał urlop rodzicielski w wymiarze w częściach

(urlop rodzicielski wykorzystany na podstawie art. 182^{1a} Kodeksu pracy)

4) wykorzystał urlop ojcowski w wymiarze w częściach

5) wykorzystał urlop wychowawczy w wymiarze w częściach

6) był niezdolny do pracy przez okres dni

*(liczba dni, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie -
zgodnie z art. 92 Kodeksu pracy, w roku kalendarzowym, w
którym ustał stosunek pracy)*

7) wykorzystał zwolnienie od pracy przewidziane w art. 188 Kodeksu pracy

.....

*(odpowiednio liczba dni lub godzin zwolnienia wykorzystanego w roku kalendarzowym,
w którym ustał stosunek pracy - stosownie do sposobu wykorzystywania tego zwolnienia
przez pracownika)*

8) został zastosowany skrócony okres wypowiedzenia umowy o pracę na podstawie art. 36¹ § 1

Kodeksu pracy

(okres, o który został skrócony okres wypowiedzenia, uprawniający do odszkodowania)

9) odbył służbę wojskową w okresie

(okres odbywania czynnej służby wojskowej lub jej form zastępczych)

10) wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

.....

(okresy wykonywania pracy oraz jej rodzaj i zajmowane stanowiska)

11) wykorzystał dodatkowy urlop albo inne uprawnienia lub świadczenia przewidziane przepisami prawa pracy

12)

*(okresy nieskładkowe, przypadające w okresie zatrudnienia wskazanym w ust. 1,
uwzględniane przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty)*

13)

*(dni, za które pracownik nie zachował prawa do wynagrodzenia, zgodnie a art. 92 § 1¹
Kodeksu pracy, przypadające w okresie od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2003 r.)*

5. Informacja o zajęciu wynagrodzenia:

(oznaczenie komornika i numer sprawy egzekucyjnej)

.....

(wysokość potrąconych kwot)

6. Informacje uzupełniające

.....

.....

*(podpis pracodawcy lub osoby
reprezentującej pracodawcę albo
osoby upoważnionej do składania
oświadczeń w imieniu pracodawcy)*

POUCZENIE

Pracownik może w ciągu 7 dni od dnia otrzymania świadectwa pracy wystąpić do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie tego świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem sprostowania świadectwa pracy do Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w

.....

(podstawa prawna - art. 97 § 2¹ Kodeksu pracy)

SPOSÓB WYPEŁNIANIA ŚWIADECTWA PRACY

1. Nr REGON-EKD - stanowi identyfikator pracodawcy nadany przez właściwy wojewódzki urząd Statystyczny.
2. W ust. 1 - pracodawca zatrudniający pracownika przejętego od innego pracodawcy na zasadach określonych przepisami art. 23¹ Kodeksu pracy lub przepisami odrębnymi wykazuje również okres jego pracy u poprzedniego pracodawcy i wskazuje tego pracodawcę,
- pracodawca wykazuje również okresy poprzedniego zatrudnienia u tego pracodawcy, jeżeli nie wydał świadectwa pracy w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem poprzedniej umowy lub poprzednich umów, zgodnie z art. 97 § 1¹ Kodeksu pracy.
3. W ust. 3 lit. A - pracodawca podaje jeden z trybów rozwiązania stosunku pracy określonych w art. 30 § 1 Kodeksu pracy, a w przypadku rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem lub bez wypowiedzenia - dodatkowo wskazuje stronę stosunku pracy składającą oświadczenie woli w tej sprawie. W przypadku rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia pracodawca wskazuje również odpowiednio art. 52 albo art. 53 albo art. 55 Kodeksu pracy, a w przypadku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem z przyczyn go niedotyczących - także art. 1 albo art. 10 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2016 r. poz. 1474).
- lit. B - pracodawca wskazuje podstawę prawną rozwiązania stosunku pracy, jeżeli do rozwiązania tego stosunku dochodzi w trybie określonym w art. 23¹ § 4 lub § 5, w art. 48 § 2, w art. 68³ lub w art. 201 § 2 Kodeksu pracy.
4. W ust. 4 w pkt 1 - pracodawca wskazuje wyłącznie liczbę dni i godzin urlopu wypoczynkowego przysługującego pracownikowi w roku kalendarzowym, w którym ustaje stosunek pracy, wykorzystanego w naturze lub za które przysługuje ekwiwalent pieniężny; odrębnie wskazuje się liczbę dni i godzin urlopu wypoczynkowego, wykorzystanego przez pracownika do dnia ustania stosunku pracy, na podstawie art. 167² Kodeksu pracy,
- W pkt 3 i 4 - pracodawca wykazuje wykorzystany urlop rodzicielski i ojcowski tylko w przypadku, gdy pracownik ze względu na wiek dziecka potencjalnie mógłby korzystać z takiego urlopu.

- W pkt 10* - pracodawca wskazuje okres zatrudnienia pracownika przy wykonywaniu prac, o których mowa w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. poz. 43, z 1985 r. poz. 21, z 1991 r. poz. 167, z 1992 r. poz. 520, z 1996 r. poz. 292, z 1997 r. poz. 377 oraz z 1998 r. poz. 1118) - na stanowiskach ustalonych zgodnie z § 1 ust. 2 tego rozporządzenia,
- W pkt 11* - pracodawca informuje o wykorzystaniu przez pracownika uprawnień iświadczeń tylko w zakresie mającym wpływ na uprawnienia pracownicze u kolejnego pracodawcy, wynikające z ustaw, układów zbiorowych pracy i regulaminów.
- W pkt 12* - pracodawca wskazuje przypadające w okresie zatrudnienia okresy nieskładkowe określone w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

5. W ust. 6 pracodawca zamieszcza informację:

- 1) o należnościach ze stosunku pracy uznanych przez niego i niewypłaconych pracownikowi do dnia ustania stosunku pracy z powodu braku środków finansowych;
- 2) na żądanie pracownika:
 - a) o wysokości i składnikach wynagrodzenia,
 - b) o uzyskanych kwalifikacjach,
 - c) o prawomocnym orzeczeniu sądu pracy o przywróceniu pracownika do pracy lub przyznaniu mu odszkodowania, gdy zachodzi przypadek określony w § 7 ust. 3 rozporządzenia, przy czym pracodawca, uzupełniając treść świadectwa pracy o tę informację, podpisuje ją i opatruje datą.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia

**w sprawie wykazów zawierających informacje i dane o zakresie korzystania ze
środowiska oraz o wysokości należnych opłat**

Na podstawie art. 286 ust. 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wzory wykazów zawierających informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat, a także sposób przedstawiania tych informacji i danych.

§ 2. Wzór wykazu zawierającego zbiorcze zestawienie informacji o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. Wzór wykazu zawierającego informacje o ilości i rodzajach gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza, dane, na podstawie których określono te ilości, oraz informacje o wysokości należnych opłat określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 4. Wzór wykazu zawierającego informacje o ilości i jakości pobranej wody podziemnej i powierzchniowej oraz informacje o wysokości należnych opłat określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 5. Wzór wykazu zawierającego informacje o ściekach wprowadzanych do wód lub do ziemi oraz informacje o wysokości należnych opłat określa załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 6. Wzór wykazu zawierającego informacje o składowanych odpadach oraz informacje o wysokości należnych opłat określa załącznik nr 5 do rozporządzenia.

§ 7. 1. Wykazy prowadzi się w postaci papierowej lub elektronicznej, w układzie tabelarycznym.

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. poz. 1904 i 2095).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 831, 903, 1250, 1427 i ...

2. Podmiot korzystający ze środowiska przedkłada wykazy w postaci papierowej albo elektronicznej.

3. Wykazy przedkładane w postaci elektronicznej są:

- 1) wnoszone na elektroniczną skrzynkę podawczą właściwych organów;
- 2) opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu albo przy użyciu profilu zaufanego elektronicznej platformy usług administracji publicznej.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.³⁾

MINISTER ŚRODOWISKA

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie wzorów wykazów zawierających informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat (Dz. U. poz. 274 i 419), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z art. 61 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2015 r. poz. 2273 i 2278 oraz z 2016 r. poz. 266, 542 i ...).

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Środowiska
z dnia ... (poz. ...)

Załącznik Nr 1

WZÓR WYKAZU ZAWIERAJĄCEGO ZBIORCZE ZESTAWIENIE INFORMACJI O ZAKRESIE KORZYSTANIA ZE ŚRODOWISKA ORAZ O WYSOKOŚCI NALEŻNYCH OPŁAT

WYKAZ ZAWIERAJĄCY ZBIORCZE ZESTAWIENIE INFORMACJI O ZAKRESIE KORZYSTANIA ZE ŚRODOWISKA ORAZ O WYSOKOŚCI NALEŻNYCH OPŁAT

Zbiorcze zestawienie informacji o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat ¹⁾		rok ²⁾ :	
Podmiot korzystający ze środowiska			
Nazwa:		Adres:	
REGON:		Telefon/faks:	
		Adres e-mail:	
Lp.	Rodzaj korzystania ze środowiska	Kod tabeli ³⁾	Wysokość opłaty [zł]
1	Wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza		
1.1	Źródła powstawania substancji wprowadzanych do powietrza	A	
1.2	Przeladunek benzyn silnikowych	B	
1.3	Kotły o nominalnej mocy cieplnej do 5 MW opalane węglem kamiennym, koksem, drewnem, olejem lub paliwem gazowym, dla których nie jest wymagane pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenie zintegrowane	C	
1.4	Silniki spalinowe	D	
1.5	Chów lub hodowla drobiu	E	
I	Wysokość opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza ogółem⁴⁾		
2	Pobór wód		
2.1	Woda podziemna	A	
2.2	Woda powierzchniowa śródlądowa	B	
2.3	Morskie wody wewnętrzne	C	
II	Wysokość opłaty za pobór wód ogółem⁴⁾		
3	Wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi		
3.1.1	Ścieki o kodzie a ⁵⁾	A	
3.1.2	Ścieki o kodzie b ⁵⁾	A	
3.1.3	Ścieki o kodzie c ⁵⁾	A	
3.1.4	Ścieki o kodzie d ⁵⁾	A	
3.1.5	Ścieki rolniczo wykorzystane	A	

3.1.6	Wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb łososiowatych	A	
3.2	Wody chłodnicze	B	

	zamknięte systemy kanalizacyjne, z wyjątkiem kanalizacji ogólnospławnej		
3.4	Wody zasolone	D	
3.5	Wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych	E	
III	Wysokość opłaty za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi ogółem⁴⁾		
4	Składowanie odpadów		
4.1	Odpady składowane selektywnie	A	
4.2	Odpady składowane nieselektywnie	A	
IV	Wysokość opłaty za składowanie odpadów ogółem⁴⁾		

Suma opłat ogółem⁶⁾ [zł]	
--	--

Objaśnienia:

1) Wypełnia się w każdym przypadku przedkładania któregośkolwiek z wykazów zawartych w załącznikach nr 2–5 do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia r. w sprawie wykazów zawierających informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat (Dz. U. poz.).

2) Należy podać rok, którego dotyczy wykaz.

3) Oznaczenie literowe tabel w załącznikach nr 2-5 do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia r. w sprawie wykazów zawierających informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat; należy podkreślić kod tej tabeli, którą dany podmiot korzystający ze środowiska wypełnił.

4) Zaokrągla się do pełnych złotych w ten sposób, że końcówkę kwoty mniejszą niż 50 groszy pomija się, a końcówkę kwoty wynoszącą 50 groszy i więcej podwyższa się do pełnych złotych.

5) Kody rodzajów ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi:

- a ścieki bytowe, z wyłączeniem ścieków bytowych wchodzących w skład ścieków komunalnych, ścieków przemysłowych lub ścieków innych niż ścieki komunalne albo ścieki przemysłowe,
- b ścieki komunalne inne niż ścieki bytowe wprowadzane urządzeniami służącymi do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych,
- c ścieki przemysłowe wprowadzane z urządzeń innych niż wymienione w kodzie b,
- d ścieki inne niż oznaczone kodami a–c.

6) Suma opłat za poszczególne rodzaje korzystania ze środowiska, określonych w wierszach I, II, III i IV; nie wlicza się do niej opłat z tytułu tych rodzajów korzystania ze środowiska, których roczna wysokość nie przekracza 800 zł.

Pouczenie:

Zawarte w wykazie informacje o wysokości należnych opłat stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599, z późn. zm.).

.....

(data)

.....

(podpis osoby wypełniającej)

.....

(podpis osoby upoważnionej
do reprezentowania podmiotu korzystającego ze środowiska)

Załącznik Nr 2

WZÓR WYKAZU ZAWIERAJĄCEGO INFORMACJE O ILOŚCI I RODZAJACH GAZÓW LUB PYŁÓW WPROWADZANYCH DO POWIETRZA, DANE, NA PODSTAWIE KTÓRYCH OKREŚLONO TE ILOŚCI, ORAZ INFORMACJE O WYSOKOŚCI NALEŻNYCH OPŁAT
WYKAZ ZAWIERAJĄCY INFORMACJE O ILOŚCI I RODZAJACH GAZÓW LUB PYŁÓW WPROWADZANYCH DO POWIETRZA, DANE, NA PODSTAWIE KTÓRYCH OKREŚLONO TE ILOŚCI, ORAZ INFORMACJE O WYSOKOŚCI NALEŻNYCH OPŁAT

Wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza*					rok**:	
Podmiot korzystający ze środowiska		Miejsce/ miejsca korzystania ze środowiska	Lp.	Adres	Gmina	Powiat
Nazwa:	Adres:		1			
			..			
			.			
REGON:	Telefon/faks:		n			

* W niniejszym wykazie wypełnia się tylko te tabele, które dotyczą danego podmiotu korzystającego ze środowiska. W tabelach należy podać wielkości wraz z jednostkami miary, w których zostały wyrażone.

** Należy podać rok, którego dotyczy wykaz.

Tabela A

Charakterystyka źródeł powstawania substancji wprowadzanych do powietrza							
Lp.	Adres	Rodzaj instalacji/ działalności	Nominalna moc cieplna urządzenia spalającego paliwo [MW]	Rodzaj urządzenia ochronnego	Pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza/zintegrowane ¹⁾		Zużycie surowców, materiałów, ilość produktów lub inna wielkość ²⁾
					numer i data wydania oraz organ, który wydał	termin obowiązania	
1	2	3	4	5	6	7	8
1							
...							
n							

Wielkość emisji ze wskazanej instalacji lub działalności ³⁾ : ...						
Źródło powstawania wprowadzanych do powietrza substancji ⁴⁾ : ...						
Lp.	Nazwa i kod substancji ⁵⁾	Skuteczność/ dyspozycyjność urządzenia ochronnego [%]	Wskaźnik emisji/ wyniki pomiarów ^{6), 7)}	Wielkość emisji [kg]	Jednostkowa stawka opłaty ⁸⁾ [zł/kg]	Wysokość opłaty [zł]
1	2	3	4	5	6	7
1						
...						
n						
Wysokość opłaty ogółem [zł]						
Charakterystyka paliw						
Lp.	Rodzaj paliwa	Zużycie [Mg lub m ³]	Wartość opałowa [kJ/kg lub kJ/m ³]	Zawartość popiołu [%]	Zawartość siarki [% lub mg/m ³]	
1	2	3	4	5	6	
1						
...						
n						

Lp.	Gmina	Suma opłat za wprowadzanie gazów do powietrza w poszczególnych gminach [zł]
1		
n		
Wysokość opłaty ogółem [zł]		

Tabela B

Przeładunek benzyn silnikowych*	Gmina:
---------------------------------	--------

Lp.	Rodzaj operacji technicznej	Ilość przeładowanej benzyny [Mg]	Skuteczność redukcji emisji [%]	Jednostkowa stawka opłaty [zł/Mg]	Wysokość opłaty [zł]
1	2	3	4	5	6
1	Napełnianie zbiorników z dachem stałym				
2	Opróżnianie zbiorników z dachem pływającym				
3	Napełnianie zbiorników podziemnych				
4	Napełnianie zbiorników naziemnych w kontenerowych stacjach paliw				
5	Napełnianie cystern kolejowych				
6	Napełnianie cystern samochodowych				
7	Napełnianie zbiorników pojazdów				
Wysokość opłaty ogółem [zł]					

* Niniejszą tabelę wypełnia się oddzielnie dla każdej gminy. W tabeli wypełnia się tylko te pozycje, które dotyczą danego podmiotu korzystającego ze środowiska.

Lp.	Gmina	Suma opłat za wprowadzanie gazów do powietrza z przeładunku paliw ciekłych w poszczególnych gminach [zł]
1		
...		
n		
Wysokość opłaty ogółem [zł]		

Tabela C

Wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z kotłów o nominalnej mocy cieplnej do 5 MW opalanych węglem kamiennym, koksem, drewnem, olejem lub paliwem gazowym, dla których nie jest wymagane pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenie zintegrowane*				Gmina:	
Lp.	Rodzaje kotłów	Liczba kotłów	Zużycie paliwa [Mg lub m ³]	Jednostkowa stawka opłaty [zł/Mg lub zł/10 ⁶ m ³]	Wysokość opłaty [zł]

I	Kotły opalane węglem kamiennym				
1	Kocioł z rusztem mechanicznym, z urządzeniem odpylającym	nominalna moc cieplna ≤ 3 MW			
		nominalna moc cieplna > 3 MW i ≤ 5 MW			
2	Kocioł z rusztem mechanicznym, bez urządzenia odpylającego, o nominalnej mocy cieplnej ≤ 5 MW				
3	Kocioł z rusztem stałym, z ciągiem naturalnym, o nominalnej mocy cieplnej ≤ 5 MW				
4	Kocioł z rusztem stałym, z ciągiem sztucznym, z urządzeniem odpylającym, o nominalnej mocy cieplnej ≤ 5 MW				
5	Kocioł z rusztem stałym, z ciągiem sztucznym, bez urządzenia odpylającego, o nominalnej mocy cieplnej ≤ 5 MW				
II	Kotły o nominalnej mocy cieplnej ≤ 5 MW opalane koksem				
1	Kocioł z rusztem stałym, z ciągiem naturalnym				
2	Kocioł z rusztem stałym, z ciągiem sztucznym, z urządzeniem odpylającym				
3	Kocioł z rusztem stałym, z ciągiem sztucznym, bez urządzenia odpylającego				
III	Kotły o nominalnej mocy cieplnej ≤ 5 MW opalane drewnem				
IV	Kotły o nominalnej mocy cieplnej ≤ 5 MW opalane olejem				
1	Olej lekki (zawartość siarki nie większa niż 0,5%)				
2	Olej opałowy (zawartość siarki nie większa niż 1%)				
3	Olej opałowy (zawartość siarki od 1% do 1,5%)				
4	Olej napędowy				
V	Kotły opalane paliwem gazowym				

1	Gaz ziemny wysokometanowy	nominalna moc cieplna ≤ 1,4 MW				
		nominalna moc cieplna > 1,4 MW i ≤ 5 MW				
2	Gaz ziemny zaazotowany	nominalna moc cieplna ≤ 1,4 MW				
		nominalna moc cieplna > 1,4 MW i ≤ 5 MW				
3	Gaz płynny propan-butan	nominalna moc cieplna ≤ 5 MW				
Wysokość opłaty ogółem [zł]						

* Niniejszą tabelę wypełnia się oddzielnie dla każdej gminy. W tabeli wypełnia się tylko te pozycje, które dotyczą danego podmiotu korzystającego ze środowiska.

Lp.	Gmina	Suma opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z kotłów w poszczególnych gminach [zł]
1		
...		
n		
Wysokość opłaty ogółem [zł]		

Tabela D

Wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z procesów spalania paliw w silnikach spalinowych *					
Lp.	Rodzaj silnika spalinowego	Rodzaj paliwa	Zużycie paliwa ⁹⁾ [Mg]	Jednostkowa stawka opłaty [zł/Mg]	Wysokość opłaty [zł]
1	2	3	4	5	6
1	Silniki w samochodach osobowych zarejestrowanych po raz pierwszy do dnia 31.12.1992 r.	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		olej napędowy			
		biodiesel			

2	Silniki w samochodach osobowych zarejestrowanych po raz pierwszy w okresie 01.01.1993 r.–31.12.1996 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 1**	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
3	Silniki w samochodach osobowych zarejestrowanych po raz pierwszy w okresie 01.01.1997 r.–31.12.2000 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 2**	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
4	Silniki w samochodach osobowych zarejestrowanych po raz pierwszy w okresie 01.01.2001 r.–31.12.2005 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 3**	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		sprężony gaz ziemny (silniki fabrycznie przystosowane do zasilania gazem), w tym biometan			
		sprężony gaz ziemny (silniki przebudowane), w tym biometan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
1	2	3	4	5	6
5	Silniki w samochodach osobowych zarejestrowanych po raz pierwszy po dniu 31.12.2005 r. lub z dokumentem	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			

	potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 4**	gaz płynny propan-butan			
		sprężony gaz ziemny (silniki fabrycznie przystosowane do zasilania gazem), w tym biometan			
		sprężony gaz ziemny (silniki przebudowane), w tym biometan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
6	Silniki w samochodach osobowych z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 5**	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		sprężony gaz ziemny (silniki fabrycznie przystosowane do zasilania gazem), w tym biometan			
		sprężony gaz ziemny (silniki przebudowane), w tym biometan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
7	Silniki w samochodach o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 Mg innych niż osobowe zarejestrowanych po raz pierwszy do dnia 30.09.1993 r.	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
1	2	3	4	5	6

8	Silniki w samochodach o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 Mg innych niż osobowe zarejestrowanych po raz pierwszy w okresie 01.10.1993 r.–30.06.1997 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 1**	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
9	Silniki w samochodach o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 Mg innych niż osobowe zarejestrowanych po raz pierwszy w okresie 01.07.1997 r.–30.06.2001 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 2**	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
10	Silniki w samochodach o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 Mg innych niż osobowe zarejestrowanych po raz pierwszy w okresie 30.07.2001 r.–30.06.2006 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 3**	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		sprężony gaz ziemny (silniki fabrycznie przystosowane do zasilania gazem), w tym biometan			
		sprężony gaz ziemny (silniki przebudowane), w tym biometan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
11	Silniki w samochodach o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 Mg innych niż osobowe zarejestrowanych po raz pierwszy po dniu 30.06.2006 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 4**	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		sprężony gaz ziemny (silniki fabrycznie			

		przystosowane do zasilania gazem), w tym biometan			
		sprężony gaz ziemny (silniki przebudowane), w tym biometan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
1	2	3	4	5	6
12	Silniki w samochodach o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 Mg innych niż osobowe z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 5**	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		sprężony gaz ziemny (silniki fabrycznie przystosowane do zasilania gazem), w tym biometan			
		sprężony gaz ziemny (silniki przebudowane), w tym biometan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
13	Silniki w pojazdach samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 Mg, z wyjątkiem autobusów, zarejestrowanych po raz pierwszy do dnia 30.09.1993 r.	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		olej napędowy			
		biodiesel			
14	Silniki w autobusach o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 Mg zarejestrowanych po raz pierwszy do dnia 30.09.1993 r.	olej napędowy			
		biodiesel			

15	Silniki w pojazdach samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 Mg zarejestrowanych po raz pierwszy w okresie 01.10.1993 r.–30.09.1996 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 1**	sprężony gaz ziemny (silniki przebudowane), w tym biometan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
16	Silniki w pojazdach samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 Mg zarejestrowanych po raz pierwszy w okresie 01.10.1996 r.–30.09.2001 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 2**	sprężony gaz ziemny (silniki przebudowane), w tym biometan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
1	2	3	4	5	6
17	Silniki w pojazdach samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 Mg zarejestrowanych po raz pierwszy w okresie 01.10.2001 r.–30.09.2006 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 3**	sprężony gaz ziemny (silniki fabrycznie przystosowane do zasilania gazem), w tym biometan			
		sprężony gaz ziemny (silniki przebudowane), w tym biometan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
18	Silniki w pojazdach samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 Mg zarejestrowanych po raz pierwszy w okresie 01.10.2006 r.–30.09.2009 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 4**	sprężony gaz ziemny (silniki fabrycznie przystosowane do zasilania gazem), w tym biometan			
		sprężony gaz ziemny (silniki przebudowane), w tym biometan			
		olej napędowy			
		biodiesel			

19	Silniki w pojazdach samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 Mg z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań EURO 5**	sprężony gaz ziemny (silniki fabrycznie przystosowane do zasilania gazem), w tym biometan			
		sprężony gaz ziemny (silniki przebudowane), w tym biometan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
1	2	3	4	5	6
20	Silniki w ciągnikach rolniczych zarejestrowanych po raz pierwszy do dnia 30.06.2001 r.	olej napędowy			
		biodiesel			
21	Silniki w ciągnikach rolniczych zarejestrowanych po raz pierwszy w okresie 01.07.2001 r.–31.12.2003 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań etapu I***	olej napędowy			
		biodiesel			
22	Silniki w ciągnikach rolniczych zarejestrowanych po raz pierwszy w okresie 01.01.2004 r.–31.12.2007 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań etapu II***	olej napędowy			
		biodiesel			
23	Silniki w ciągnikach rolniczych zarejestrowanych po raz pierwszy po dniu 01.01.2008 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań etapu IIIA***	olej napędowy			
		biodiesel			
24	Silniki w pojazdach wolnobieżnych, maszynach i urządzeniach wyprodukowanych do 1999 r.	benzyna silnikowa ⁽¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		olej napędowy			
		biodiesel			

25	Silniki w pojazdach wolnobieżnych, maszynach i urządzeniach wyprodukowanych w latach 2000–2003 lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań etapu I***	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
26	Silniki w pojazdach wolnobieżnych, maszynach i urządzeniach wyprodukowanych w latach 2004–2008 lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań etapu II***	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			
		olej napędowy			
		biodiesel			
27	Silniki w pojazdach wolnobieżnych, maszynach i urządzeniach z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań etapu IIIA***	olej napędowy			
		biodiesel			

1	2	3	4	5	6
28	Silniki w pojazdach szynowych wyprodukowanych do 2007 r.	olej napędowy			
		biodiesel			
29	Silniki w pojazdach szynowych wyprodukowanych po 2007 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań etapu IIIA***	olej napędowy			
		biodiesel			
30	Silniki w jednostkach pływających żeglugi śródlądowej wyprodukowanych do 2007 r.	olej napędowy			
		biodiesel			
31	Silniki w jednostkach pływających żeglugi śródlądowej wyprodukowanych po 2007 r. lub z dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań etapu IIIA***	olej napędowy			
		biodiesel			
32	Silniki w innych pojazdach samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 Mg i w motorowerach	benzyna silnikowa ¹⁰⁾			
		gaz płynny propan-butan			

		olej napędowy			
		biodiesel			
Wysokość opłaty ogółem [zł]					

* W niniejszej tabeli wypełnia się tylko te pozycje, które dotyczą danego podmiotu korzystającego ze środowiska.

** EURO 1, EURO 2, EURO 3, EURO 4 i EURO 5 – oznaczają europejskie normy emisji spalin z silników pojazdów samochodowych (samochodów osobowych, samochodów ciężarowych i autobusów).

*** Etap I, etap II i etap IIIA – oznaczają europejskie normy emisji spalin z silników maszyn i urządzeń, pojazdów wolnobieżnych, ciągników rolniczych, pojazdów szynowych i jednostek pływających.

Tabela E

Wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z chowu lub hodowli drobiu*					
Lp -	Adres	Ferma chowu lub hodowli drobiu	Pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza/zintegrowane		
			numer i data wydania oraz organ, który wydał	termin obowiązywania	
1	2	3	4	5	
1					
...					
n					
Ferma chowu lub hodowli drobiu ¹¹⁾					
Lp.	System chowu lub hodowli drobiu	Liczba stanowisk w budynku inwentarskim faktycznie wykorzystana w procesie produkcyjnym	Faktyczny czas utrzymywania drobiu wyrażony jako procentowa część roku [%]	Jednostkowa stawka opłaty ⁸⁾ [zł/100 stanowisk i rok]	Wysokość opłaty ¹²⁾ [zł]
1	2	3	4	5	6
I	Stada reprodukcyjne				
1	System bezklatkowy, ściółkowy	kury nieśne			
		kury mięsne			

2	System bezklatkowy, ściółkowy, z mechanicznym podsuszaniem odchodów	kury nieśne				
		kury mięsne				
II	Kury nieśne					
1	System klatkowy, z otwartym zbiornikiem na odchody	zbiornik nienapowietrzany				
		zbiornik napowietrzany				
1	2	3	4	5	6	
2	System klatkowy, z zamkniętym zbiornikiem na odchody, z podsuszaniem odchodów					
3	System klatkowy, z taśmowym usuwaniem odchodów					
4	System bezklatkowy, ściółkowy					
5	System bezklatkowy, ściółkowy, z mechanicznym podsuszaniem odchodów					
III	Brojlery kurze					
1	System bezklatkowy, ściółkowy					
2	System bezklatkowy, ściółkowy, z mechanicznym podsuszaniem odchodów					
3	System klatkowy, z mechanicznym podsuszaniem odchodów					
IV	Kurczęta (odchowanie)					
1	System bezklatkowy, ściółkowy					
2	System bezklatkowy, ściółkowy, z mechanicznym podsuszaniem odchodów					
3	System klatkowy, z mechanicznym podsuszaniem odchodów					

V	Indyki System bezklatkowy, ściółkowy				
VI	Perlice System bezklatkowy, ściółkowy				
VII	Gęsi, kaczki System bezklatkowy, ściółkowy				
Wysokość opłaty ogółem [zł]					

* W niniejszej tabeli wypełnia się tylko te pozycje, które dotyczą danego podmiotu korzystającego ze środowiska.

Lp.	Gmina	Suma opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z chowu lub hodowli drobiu w poszczególnych gminach [zł]
1		
...		
n		
Wysokość opłaty ogółem [zł]		

Objaśnienia:

- 1) Dotyczy instalacji.
- 2) Należy podać wielkość, do której odnosi się wskaźnik emisji.
- 3) Wypełniane oddzielnie dla każdej instalacji lub działalności; należy wskazać instalację lub działalność.
- 4) Wypełniane oddzielnie dla każdego źródła powstawania wprowadzanych do powietrza substancji; należy wskazać źródło.
- 5) Numer porządkowy z listy substancji objętych opłatami zawartej w tabeli A w załączniku nr 1 do rozporządzenia wydanego na podstawie art. 290 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, z późn. zm.). W przypadku gdy substancja zaliczona została do grupy związków z tej listy, należy podać dokładną nazwę substancji.
- 6) W opisie należy podać warunki eksploatacyjne występujące w trakcie pomiarów; w przypadku pomiarów ciągłych – średnie emisje dobowe.
- 7) Z wyłączeniem informacji dotyczących wyników pomiarów dołączonych do wykazu.
- 8) W przypadku braku wymaganego pozwolenia jednostkową stawkę opłaty należy zwiększyć o 500% – za korzystanie ze środowiska od dnia 1 stycznia 2009 r.
- 9) Zużycie paliwa wyrażone w jednostce objętości przelicza się na jednostkę masy, uwzględniając, że gęstość:
 - benzyny silnikowej wynosi 0,755 kg/l,
 - gazu płynnego propanu-butanu wynosi 0,5 kg/l,

- sprężonego gazu ziemnego wynosi 0,74 kg/m³,
- oleju napędowego wynosi 0,84 kg/l,
- biodiesla wynosi 0,84 kg/l.

10) Dotyczy także benzyny silnikowej z zawartością bioetanolu do 10% masy.

11) Wypełniane oddzielnie dla każdej fermy; należy wskazać fermę.

12) Oplatę za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza oblicza się według wzoru:

$$O = q \times k \times t \times 10^{-4}$$

w którym:

O – oznacza opłatę za gazy lub pyły wprowadzone do powietrza z chowu lub hodowli drobiu,

q – oznacza jednostkową stawkę opłaty,

k – oznacza liczbę stanowisk w budynku inwentarskim faktycznie wykorzystaną w procesie produkcyjnym,

t – oznacza faktyczny czas utrzymywania drobiu wyrażony jako procentowa część roku,

10^{-4} – oznacza mnożnik uwzględniający to, że jednostkowa stawka opłaty odniesiona jest do 100 stanowisk dla drobiu, a czas utrzymywania drobiu wyrażony jest jako procentowa część roku.

Pouczenie:

Zawarte w wykazie informacje o wysokości należnych opłat stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599, z późn. zm.).

.....

(data)

.....

(podpis osoby wypełniającej)

.....

..

(podpis osoby upoważnionej
do reprezentowania podmiotu korzystającego ze
środowiska)

Załącznik Nr 3

WZÓR WYKAZU ZAWIERAJĄCEGO INFORMACJE O ILOŚCI I JAKOŚCI POBRANEJ WODY PODZIEMNEJ I POWIERZCHNIOWEJ ORAZ INFORMACJE O WYSOKOŚCI NALEŻNYCH OPŁAT

WYKAZ ZAWIERAJĄCY INFORMACJE O ILOŚCI I JAKOŚCI POBRANEJ WODY PODZIEMNEJ I POWIERZCHNIOWEJ
ORAZ INFORMACJE O WYSOKOŚCI NALEŻNYCH OPŁAT

Pobór wód *					rok**:		
Podmiot korzystający ze środowiska		Miejsce/ miejsca korzystania ze środowiska	LP.	Adres	Gmina	Powiat	Rzgw
NAZWA:	ADRES:		1				
			..				
			.				
REGON:	TELEFON/FAX:		N				

* W niniejszym wykazie wypełnia się tylko te tabele, które dotyczą danego podmiotu korzystającego ze środowiska. Tabele wypełnia się oddzielnie dla każdego ujęcia wody.

** Należy podać rok, którego dotyczy wykaz.

TABELA A

Pobór wody podziemnej			
Ujęcie wody		Pozwolenie wodnoprawne/zintegrowane	
adres	nazwa ujęcia	numer i data wydania oraz organ, który wydał	termin obowiązywania
1	2	3	4

Ilość pobranej wody podziemnej [m ³]				
Pobór wody ogółem	Pobór wody inny ¹⁾	Woda sprzedana z ogólnego poboru	Woda zakupiona	Woda, której zużycie spowodowało powstanie ścieków ²⁾
1	2	3	4	5

Pobór wody na cele według kodów		Współczynnik różnicujący ⁴⁾	Jednostkowa stawka opłaty [zł]	Stawka opłaty ^{5), 6)} [zł]	Wysokość opłaty [zł]
kod ³⁾	ilość				
1	2	3	4	5	6
A					
B					
C					
Wysokość opłaty ogółem [zł]					
Jakość pobranej wody podziemnej					
Wskaźniki		Zawartość w pobranej wodzie [mg/dm ³]	Ilość substancji w pobranej wodzie, której zużycie spowodowało powstanie ścieków ²⁾ [kg]		
1		2	3		
BZT5					
ChZTCR					
Zawiesina ogólna					
Suma jonów chlorków i siarczanów					
Inne substancje:	fenole lotne				
	metale ciężkie w tym:				
	arsen				
	chrom				
	cynk				
	kadm				
	miedź				

1	2	3	4
	nikiel		

	ołów		
	rtęć		
	srebro		
	wanad		
	pozostałe ⁷⁾		

Lp.	Gmina	Suma opłat za pobór wody podziemnej w poszczególnych gminach [zł]
1		
...		
N		
Wysokość opłaty ogółem [zł]		

Tabela B

Pobór wody powierzchniowej śródlądowej						
Ujęcie wody		Pobór wody (płynąca, stojąca)	Pozwolenie wodnoprawne/zintegrowane			
adres	nazwa ujęcia		numer i data wydania oraz organ, który wydał	termin obowiązywania		
1	2	3	4	5		
Ilość pobranej wody powierzchniowej śródlądowej [m ³]						
Pobór wody ogółem		Pobór wody inny ¹⁾	Woda sprzedana z ogólnego poboru	Woda zakupiona	Woda, której zużycie spowodowało powstanie ścieków ²⁾	
1	2	3	4	5		
Pobór wody na cele według kodów		Współczynnik różnicujący ⁹⁾	Współczynnik różnicujący (rzgw) ¹⁰⁾	Jednostkowa stawka opłaty [zł]	Stawka opłaty ^{8), 11)} [zł]	Wysokość opłaty [zł]
kod ⁸⁾	ilość					

1	2	3	4	5	6	7
a						
b						
Wysokość opłaty ogółem [zł]						

Jakość pobranej wody powierzchniowej śródlądowej

Wskaźniki	Zawartość w pobranej wodzie [mg/dm ³]	Ilość substancji w pobranej wodzie, której zużycie spowodowało powstanie ścieków ²⁾ [kg]
1	2	3
BZT5		
ChZTcr		
Zawiesina ogólna		
Suma jonów chlorków i siarczanów		

1	2	3
Inne substancje:	fenole lotne	
	metale ciężkie w tym:	
	arsen	
	chrom	
	cynk	
	kadm	
	miedź	
	nikiel	
	ołów	
	rtęć	

	srebro		
	wanad		
	pozostałe ⁷⁾		

Lp.	Gmina	Suma opłat za pobór wody powierzchniowej śródlądowej w poszczególnych gminach [zł]
1		
...		
N		
Wysokość opłaty ogółem [zł]		

Tabela C

Pobór morskich wód wewnętrznych							
Ujęcie wody		Pozwolenie wodnoprawne/zintegrowane		Pobór wody [m ³]	Woda sprzedana z ogólnego poboru [m ³]	Woda zakupiona [m ³]	Woda, której zużycie spowodowało powstanie ścieków ²⁾ [m ³]
adres	nazwa ujęcia	numer i data wydania oraz organ, który wydał	termin obowiązkiwania				
1	2	3	4	5	6	7	8
Jakość pobranych morskich wód wewnętrznych							
Wskaźniki		Zawartość w pobranej wodzie [mg/dm ³]		Ilość substancji w pobranej wodzie, której zużycie spowodowało powstanie ścieków ²⁾ [kg]			
1		2		3			
BZT5							
ChZTCR							
zawiesina ogólna							
suma jonów chlorków i siarczanów							
inne substancje:	fenole lotne						

	metale ciężkie w tym:		
	arsen		
	chrom		
	cynk		
	kadm		
	miedź		
	nikiel		
	ołów		

1		2	3
	rtęć		
	srebro		
	wanad		
	pozostałe ⁷⁾		

Objaśnienia:

- 1) Pobór wody inny oznacza ilość wody pobranej na potrzeby własne zakładu (np. płukanie sieci wodociągowej, potrzeby technologiczne stacji uzdatniania) oraz straty wody w sieci.
- 2) Wypełnia się przy ustalaniu opłaty za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w przypadku pomniejszania ilości substancji zawartych w ściekach o ilość tych substancji zawartych w pobranej wodzie, której zużycie spowodowało powstanie tych ścieków, jeżeli podmiot dysponuje danymi w tym zakresie, zgodnie z art. 295 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, z późn. zm.).
- 3) Kody odpowiadające celom przeznaczenia pobranej wody podziemnej na:
 - zaopatrzenie ludności w wodę przeznaczoną do spożycia lub na cele socjalno-bytowe,
 - a
 - potrzeby produkcji, w której woda wchodzi w skład albo bezpośredni kontakt z produktami żywnościowymi lub farmaceutycznymi lub na cele konfekcjonowania,
 - b
 - inne cele.
 - c

podana ilość wody powinna uwzględniać proporcjonalne rozliczenie strat wody w sieci i wody pobranej na potrzeby własne zakładu w odniesieniu do poszczególnych celów przeznaczenia pobranej wody.

- 4) Współczynniki różnicujące odpowiadające sposobom uzdatniania, które wykonuje podmiot dokonujący poboru wód podziemnych, w zależności od jej jakości:
- a woda nie podlega żadnym procesom uzdatniania lub woda podlega wyłącznie dezynfekcji lub demineralizacji albo innym procesom uzdatniania niewymienionym poniżej,
 - b woda podlega procesom odżelaziania lub utleniania,
 - c woda podlega procesom odmanganiania,
 - d woda podlega procesom usuwania amoniaku, koagulacji lub adsorpcji,
 - e woda podlega procesom usuwania azotanów lub metali ciężkich.
- Wysokość współczynników różnicujących odpowiadających wyżej wymienionym sposobom uzdatniania jest określona w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 290 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.
- 5) Stawka opłaty jest iloczynem jednostkowej stawki opłaty za pobór wody podziemnej na poszczególne cele i współczynnika różnicującego odpowiadającego sposobom uzdatniania wody.
- 6) W przypadku braku wymaganego pozwolenia stawkę opłaty należy zwiększyć o 500% – za korzystanie ze środowiska od dnia 1 stycznia 2009 r.
- 7) Heksachlorocykloheksan (HCH), tetrachlorometan (czterochlorek węgla – CCl_4), pentachlorofenol (pcp), aldryna, dieldryna, endryna, izodryna, heksachlorobenzen (HCB), heksachlorobutadien (HCBd), trichlorometan (chloroform - CHCl_3), 1,2-dichloroetan (EDC), trichloroetylen (TRI), tetrachloroetylen (nadchloroetylen - PER), trichlorobenzen (TCB); należy podać zawartość osobno dla każdej substancji.
- 8) Kody odpowiadające celom przeznaczenia pobranej wody powierzchniowej śródlądowej na:
- a zaopatrzenie ludności w wodę przeznaczoną do spożycia lub na cele socjalno-bytowe,
 - b inne cele.
- Podana ilość wody powinna uwzględniać proporcjonalne rozliczenie strat wody w sieci i wody pobranej na potrzeby własne zakładu w odniesieniu do poszczególnych celów przeznaczenia pobranej wody.
- 9) Współczynniki różnicujące odpowiadające sposobom uzdatniania, które wykonuje podmiot dokonujący poboru wód powierzchniowych śródlądowych, w zależności od jej jakości:
- a woda nie jest uzdatniania lub jest uzdatniana za pomocą cedzenia na kratkach lub sitach oraz usuwania z niej zawieszin bez stosowania chemicznych środków

wspomagających, bądź woda jest uzdatniana za pomocą innych procesów niewymienionych poniżej,

- b woda podlega filtracji pośpiesznej lub jest ujmowana za pomocą urządzeń infiltracyjnych,
- c woda podlega procesom koagulacji, flokulacji lub filtracji powolnej albo procesom oddzielaziania lub odmanganiania w przypadku wody z ujęć infiltracyjnych,
- d woda podlega procesom membranowym, wymiany jonowej, sorpcji na węglu aktywnym, utleniania ozonem lub innymi utleniaczami.

Wysokość współczynników różnicujących odpowiadających wyżej wymienionym sposobom uzdatniania jest określona w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 290 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

- 10) Współczynniki różnicujące dla wód powierzchniowych śródlądowych dla części obszarów kraju, określonych jako obszary działania regionalnych zarządów gospodarki wodnej (RZGW). wysokość tych współczynników jest określona w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 290 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.
- 11) Stawka opłaty jest iloczynem jednostkowej stawki opłaty za pobór wody powierzchniowej śródlądowej na poszczególne cele, współczynników różnicujących w zależności od sposobu uzdatniania wody i obszaru działania Regionalnych Zarządów Gospodarki Wodnej.

Pouczenie:

Zawarte w wykazie informacje o wysokości należnych opłat stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (dz. u. z 2016 r. poz. 599, z późn. zm.).

.....
(data)

.....
(podpis osoby wypełniającej)

.....
(podpis osoby upoważnionej
do reprezentowania podmiotu korzystającego ze środowiska)

Załącznik Nr 4

WZÓR WYKAZU ZAWIERAJĄCEGO INFORMACJE O ŚCIEKACH WPROWADZANYCH DO WÓD LUB DO ZIEMI ORAZ INFORMACJE O WYSOKOŚCI NALEŻNYCH OPŁAT

WYKAZ ZAWIERAJĄCY INFORMACJE O ŚCIEKACH WPROWADZANYCH DO WÓD LUB DO ZIEMI
ORAZ INFORMACJE O WYSOKOŚCI NALEŻNYCH OPŁAT

Wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi*					rok**:		
Podmiot korzystający ze środowiska		Miejsce/miejsca korzystania ze środowiska	Lp.	Adres	Gmina	Powiat	RZGW
Nazwa:	Adres:						
REGON:	Telefon/fax:						

* W niniejszym wykazie wypełnia się tylko te tabele, które dotyczą danego podmiotu korzystającego ze środowiska.

** Należy podać rok, którego dotyczy wykaz.

Tabela A

Wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi					
Lp.	Odbiornik ścieków		Rodzaj odbiornika (rzeka, jezioro, ziemia, wewnętrzne wody morskie, wody morza terytorialnego)	Pozwolenie wodnoprawne/zintegrowane	
	adres	nazwa odbiornika		numer i data wydania oraz organ, który wydał	termin obowiązywania
1	2	3	4	5	6
1					
...					
n					

Ilość i jakość wprowadzanych ścieków ¹⁾										
Wprowadzane ścieki		Wskaźniki	Zawartość [mg/dm ³]	Ilość substancji brutto ³⁾ [kg]	Ilość substancji w pobranej wodzie ⁴⁾ [kg]	Ilość substancji netto ⁵⁾ [kg]	Jednostkowa stawka opłaty [zł]	Współczynnik różnicujący ⁶⁾	Stawka opłaty ^{7), 8), 9)} [zł]	Wysokość opłaty za poszczególne substancje [zł]
kod ²⁾	ilość [m ³]									

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	
		BZT5									
		ChZTCr									
		Zawiesina ogólna									
		Suma jonów chlorków i siarczanów									
		Inne substancje:	fenole lotne								
			metale ciężkie, w tym:								
			arsen								
			chrom								
			cynk								
			kadm								
			miedź								
			nikiel								
			ołów								
			rtęć								
			srebro								
wanad											
pozostałe ¹⁰⁾											
Wysokość opłaty ogółem ¹¹⁾ [zł]											
Lp.	Gmina	Suma opłat za wprowadzanie ścieków w poszczególnych gminach [zł]									
1											
...											
N											

Wysokość opłaty ogółem [zł]	
------------------------------------	--

Tabela B

Wprowadzanie wód chłodniczych							
Lp.	Odbiornik ścieków		Rodzaj odbiornika (rzeka, jezioro, ziemia, morskie wody wewnętrzne, wody morza terytorialnego)	Pozwolenie wodnoprawne/zintegrowane			
	adres	nazwa odbiornika		numer i data wydania oraz organ, który wydał		termin obowiązywania	
1	2	3	4	5			6
1							
...							
n							
Lp.	Wody chłodnicze		Temperatura odbiornika [°C]	Jednostkowa stawka opłaty ^{8), 9)} [zł]			Wysokość opłaty [zł]
				zakres temperatury wód chłodniczych			
	ilość [1000 m ³]	temperatura [°C]		t > 26°C i ≤ 32°C	t > 32°C i ≤ 35°C	t > 35°C	
1	2	3	4	5	6	7	8
1							
...							
n							
Wysokość opłaty ogółem [zł]							
Lp.	Gmina		Suma opłat za wprowadzanie wód chłodniczych w poszczególnych gminach [zł]				
1							
...							
n							
Wysokość opłaty ogółem [zł]							

Tabela C

Wprowadzanie wód opadowych lub roztopowych pochodzących z powierzchni zanieczyszczonych o trwałej nawierzchni ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacyjne, z wyjątkiem kanalizacji ogólnospławnej
--

Lp.	Odbiornik ścieków		Rodzaj odbiornika (rzeka, jezioro, ziemia, morskie wody wewnętrzne, wody morza terytorialnego)	Pozwolenie wodnoprawne/zintegrowane	
	adres	nazwa odbiornika		numer i data wydania oraz organ, który wydał	termin obowiązywania
1	2	3	4	5	6
1					
...					
n					
Charakterystyka terenu					
Lp.	Rodzaj terenu		Powierzchnia [m ²]	Roczna jednostkowa stawka opłaty ^{8), 9)} [zł]	Wysokość opłaty rocznej [zł]
1	2		3	4	5
1	Powierzchnia terenów przemysłowych, składowych lub baz transportowych				
2	Powierzchnia portów, o których mowa w ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1458), portów morskich i lotnisk				
1	2		3	4	5
3	Powierzchnia dróg i parkingów o nawierzchni szczelnej, w tym także na terenach, o których mowa w lp. 1				
4	Powierzchnia parkingów o nawierzchni nieszczelnej, o liczbie miejsc parkingowych powyżej 500 samochodów, w tym także na terenach, o których mowa w lp. 1				
5	Powierzchnia dróg i parkingów o nawierzchni szczelnej, położonych w miastach o gęstości zaludnienia przekraczającej 1300 osób/km ^{2 12)}				
Wysokość opłaty ogółem [zł]					

Lp.	Gmina	Suma opłat za wprowadzanie wód opadowych lub roztopowych w poszczególnych gminach [zł]
1		
...		

n		
Wysokość opłaty ogółem [zł]		

Tabela D

Wprowadzanie wód zasolonych						
Lp.	Odbiornik ścieków		Rodzaj odbiornika (rzeka, jezioro, ziemia, morskie wody wewnętrzne, wody morza terytorialnego)	Pozwolenie wodnoprawne/zintegrowane		Ilość wód o zawartości sumy jonów chlorków i siarczanów Ł 500 mg/dm ³ [m ³]
	adres	nazwa odbiornika		numer i data wydania oraz organ, który wydał	termin obowiązywania	
1	2	3	4	5	6	7
1						
...						
n						
Lp.	Wody o zawartości sumy jonów chlorków i siarczanów > 500 mg/dm ³		Jednostkowa stawka opłaty ^{8), 9)} [zł]		Wysokość opłaty [zł]	
	ilość [m ³]	suma jonów chlorków i siarczanów [mg/dm ³]	obszar RZGW w Gdańsku	pozostały obszar RZGW		
1	2	3	4	5	6	
1						
...						
n						
Wysokość opłaty ogółem [zł]						

Lp.	Gmina	Suma opłat za wprowadzanie wód zasolonych w poszczególnych gminach [zł]
1		
...		
n		
Wysokość opłaty ogółem [zł]		

Tabela E

Wprowadzanie wykorzystanych wód z obiektów chowu lub hodowli ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych								
Lp.	Odbiornik ścieków		Rodzaj odbiornika (rzeka, jezioro, ziemia, morskie wody wewnętrzne, wody morza terytorialnego)	Pozwolenie wodnoprawne/zintegrowane				
	gmina	nazwa odbiornika		numer i data wydania oraz organ, który wydał	termin obowiązywania			
1	2	3	4	5			6	
1								
...								
n								
Lp.	Masa początkowa ¹³⁾ [kg]	Wielkość produkcji w cyklu ¹³⁾ [kg]	Długość trwania cyklu ¹³⁾ [lata]	Średnioroczny przyrost masy w cyklu ¹³⁾ [kg]	Powierzchnia użytkowa stawu(-wów ¹³⁾ [ha]	Średnioroczny przyrost masy w cyklu na 1 ha ¹³⁾ [kg/ha]	Jednostkowa stawka opłaty ^{8), 9)} [zł]	Wysokość opłaty ¹⁴⁾ [zł]
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1								
...								
n								
Wysokość opłaty ogółem [zł]								
Lp.	Gmina		Suma opłat za wprowadzanie wykorzystanych wód z obiektów chowu lub hodowli ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych w poszczególnych gminach [zł]					
1								
...								
n								
Wysokość opłaty ogółem [zł]								

Objaśnienia:

- 1) Tabelę A, w przypadku oddzielnego wprowadzania ścieków o różnych kodach, należy wypełnić dla każdego kodu odrębnie. Tabelę A należy wypełnić także w przypadku wprowadzania wód wykorzystanych na potrzeby chowu lub hodowli ryb łososiowatych; należy podać dane dotyczące jakości tych wód w zakresie wskaźników BZT5, ChZT i zawiesiny ogólnej. Tabelę A należy wypełnić także w przypadku rolniczego wykorzystania ścieków.

Kody rodzajów ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi:

2)

a ścieki bytowe, z wyłączeniem ścieków bytowych wchodzących w skład ścieków komunalnych, ścieków przemysłowych lub ścieków innych niż ścieki komunalne albo ścieki przemysłowe,

b ścieki komunalne inne niż ścieki bytowe wprowadzane urządzeniami służącymi do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych,

c ścieki przemysłowe wprowadzane z urządzeń innych niż wymienione w lit. b,

d ścieki inne niż wymienione w lit. a–c.

W przypadku rolniczego wykorzystania ścieków zamiast kodu wpisać „rwś”.

W przypadku wprowadzania wód wykorzystanych na potrzeby chowu lub hodowli ryb łososiowatych zamiast kodu wpisać „rl”.

3) Ilość substancji brutto jest to ilość substancji zawartych w ściekach wprowadzanych do wód lub do ziemi, wyrażonych wskaźnikami wymienionymi w kolumnie 3, pomnożona przez ilość wprowadzanych ścieków.

4) Ilość substancji w pobranej wodzie jest to ilość substancji zawartych w wodzie pobranej przez użytkownika urządzenia wodnego, której zużycie spowodowało powstanie ścieków, obliczona w tabeli A, B lub C załącznika nr 3 do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia ... w sprawie wykazów zawierających informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat (Dz. U. poz. ...); wypełnia się przy ustalaniu opłaty za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w przypadku pomniejszania ilości substancji zawartych w ściekach o ilość tych substancji zawartych w pobranej wodzie, której zużycie spowodowało powstanie tych ścieków, jeżeli podmiot dysponuje danymi w tym zakresie, zgodnie z art. 295 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, z późn. zm.).

5) Ilość substancji netto jest to ilość substancji brutto pomniejszona o ilość substancji w pobranej wodzie.

6) Wysokość współczynników różnicujących dla wskaźników BZT5 i ChZT, odpowiadających wyżej wymienionym kodom rodzajów ścieków, jest określona w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 290 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska.

7) Stawka opłaty jest iloczynem jednostkowej stawki opłaty i współczynnika różnicującego.

8) W przypadku wprowadzania ścieków do jezior wysokość jednostkowej stawki opłaty jest podwajana.

9) W przypadku braku wymaganego pozwolenia od dnia 1 stycznia 2009 r. stawkę opłaty za korzystanie ze środowiska należy zwiększyć o 500%.

10) Heksachlorocykloheksan (HCH), tetrachlorometan (czterochlorek węgla – CCl₄), pentachlorofenol (PCP), aldryna, dieldryna, endryna, izodryna, heksachlorobenzen

(HCB), heksachlorobutadien (HCBD), trichlorometan (chloroform – CHCl_3), 1,2-dichloroetan (EDC), trichloroetylen (TRI), tetrachloroetylen (nadchloroetylen – PER), trichlorobenzen (TCB); należy podać zawartość osobno dla każdej substancji.

- ¹¹⁾ Oplatę za wprowadzane ścieki ponosi się za substancje wyrażone jako wskaźniki BZT5, ChZT, zawiesiny ogólnej, sumy jonów chlorków i siarczanów, biorąc pod uwagę wskaźnik, który powoduje opłatę najwyższą. Do tak ustalonej opłaty, w przypadku wprowadzania do wód lub do ziemi ścieków przemysłowych lub komunalnych innych niż bytowe, dolicza się opłatę za metale ciężkie i substancje wymienione w objaśnieniu 10. Oplatę za wprowadzanie wód wykorzystanych na potrzeby chowu lub hodowli ryb łososiowatych ustala się za substancje wyrażone wskaźnikami BZT5, ChZT i zawiesiny ogólnej, biorąc pod uwagę wskaźnik, który powoduje opłatę najwyższą.
- ¹²⁾ Podana gęstość zaludnienia odnosi się do granicy miasta.
- ¹³⁾ Masa początkowa jest to masa ryb albo innych organizmów wodnych na początku cyklu produkcyjnego.
Wielkość produkcji w cyklu jest to masa ryb albo innych organizmów wodnych wyprodukowanych w cyklu produkcyjnym.
Długość trwania cyklu odnosi się do okresu od dnia 1 maja roku rozpoczynającego cykl do dnia 30 kwietnia roku następującego po zakończeniu cyklu produkcyjnego.
Średnioroczny przyrost masy w cyklu jest to wielkość produkcji ryb lub innych organizmów wodnych w cyklu pomniejszona o masę początkową i podzielona przez długość trwania cyklu.
Powierzchnia użytkowa stawu(-ów) jest to powierzchnia wykorzystana w cyklu produkcyjnym.
Średnioroczny przyrost masy w cyklu na 1 ha jest to średnioroczny przyrost masy w cyklu podzielony przez powierzchnię użytkową stawu/ów, zaokrąglony w górę do pełnych 100 kg.
- ¹⁴⁾ Wysokość opłaty należy obliczyć w następujący sposób: wartość z kolumny 7 tabeli E pomnożyć przez jednostkową stawkę opłaty i podzielić przez 100.

Pouczenie:

Zawarte w wykazie informacje o wysokości należnych opłat stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r.

o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599, z późn. zm.).

.....

(data)

.....

(podpis osoby wypełniającej)

.....

(podpis osoby upoważnionej
do reprezentowania podmiotu korzystającego ze środowiska)

Załącznik Nr 5

WZÓR WYKAZU ZAWIERAJĄCEGO INFORMACJE O SKŁADOWANYCH ODPADACH ORAZ INFORMACJE O WYSOKOŚCI NALEŻNYCH OPŁAT

WYKAZ ZAWIERAJĄCY INFORMACJE O SKŁADOWANYCH ODPADACH ORAZ INFORMACJE
O WYSOKOŚCI NALEŻNYCH OPŁAT

Składowanie odpadów					rok *:	
Podmiot korzystający ze środowiska		Miejsce/miej sca korzystania ze środowiska	Lp.	Adres	Gmina	Powiat
Nazwa:	Adres:		1			
			...			
REGON:	Telefon/fax:					
			n			

* Należy podać rok, którego dotyczy wykaz.

TABELA A

Składowanie odpadów ¹⁾				Miejsce korzystania ze środowiska:				
Decyzja zatwierdzająca instrukcję prowadzenia składowiska				Zezwolenie na przetwarzanie odpadów / pozwolenie zintegrowane / inna decyzja w zakresie gospodarki odpadami				
numer i data wydania oraz organ, który wydał		termin obowiązywania		numer i data wydania oraz organ, który wydał			termin obowiązywania	
1		2		3			4	
Odpady składowane selektywnie								
Lp.	Kod odpadów	Rodzaj odpadów	Masa [Mg]	Stan uwodnienia [%]	Współczynnik ^{2), 3)}	Liczba dób ³⁾	Jednostkowa stawka opłaty [zł/Mg]	Wysokość opłaty [zł]
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1								

...								
n								
Wysokość opłaty ogółem [zł]								

Odpady składowane nieselektywnie ⁴⁾								
Lp.	Kod odpadów	Rodzaj odpadów	Masa [Mg]	Stan uwodnienia [%]	Współczynnik _{2),3)}	Liczba dób ³⁾	Jednostkowa stawka opłaty [zł/Mg]	Wysokość opłaty [zł]
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1								
...								
n								
Wysokość opłaty ogółem [zł]								

Odpady wydobyte				
Lp.	Kod odpadów	Rodzaj odpadów	Masa zeskładowanych odpadów w danym roku [Mg]	Masa wydobytych odpadów w danym roku [Mg]
1	2	3	4	5
1				
...				
n				

Lp.	Gmina	Suma opłat za składowanie odpadów w poszczególnych gminach [zł]
1		
...		
n		

Wysokość opłaty ogółem [zł]	
------------------------------------	--

Objaśnienia:

- ¹⁾ Tabelę wypełnia się oddzielnie dla każdego składowiska.
W tabeli wypełnia się tylko te pozycje, które dotyczą danego podmiotu korzystającego ze środowiska.
Tabelę wypełnia również posiadacz odpadów obowiązany do ponoszenia opłat podwyższonych zgodnie z art. 293 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, z późn. zm.).
Tabelę wypełnia również posiadacz odpadów wydobywczych, składający odpady wydobywcze.
- ²⁾ Współczynnik różnicujący wysokość jednostkowej stawki opłaty za umieszczenie odpadów na składowisku zgodnie z art. 293 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.
- ³⁾ Dotyczy posiadaczy odpadów obowiązanych do ponoszenia opłaty podwyższonej.
- ⁴⁾ W przypadku nieselektywnego składowania odpadów zgodnego z instrukcją prowadzenia składowiska albo z decyzją zatwierdzającą instrukcję eksploatacji składowiska, o której mowa w art. 240 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, z późn. zm.), należy podać rodzaje odpadów, które zostały zmieszane (np. 10 01 02/10 01 03).

Pouczenie:

Zawarte w wykazie informacje o wysokości należnych opłat stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599, z późn. zm.).

.....

(data)

.....

(podpis osoby wypełniającej)

.....

(podpis osoby upoważnionej
do reprezentowania podmiotu korzystającego ze środowiska)